

Giới thiệu Hiệp Hành Thiên Hạ

Thể loại: tân phái võ hiệp

Dịch: sun, ntav

Võ hiệp chưa từng chết đi, hiệp, vẫn luôn tại trong lòng, hiệp không nhất định phải là xã hội phong kiến, thậm chí không nhất định phải là có môn phái, có giang hồ, hiệp, kỳ thật là mộng của chúng ta, gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, mộng mười năm mài một kiếm.

Quyển sách này bắt đầu có tên Thập Niên Nhất Kiếm, chuyện xưa phát sinh tại đại học Nhất Kiếm . . .

Đôi lời người dịch: Khi dịch chương này phải nói thật là mình vừa dịch vừa cười lăn, lão Zh viết rất tếu, rất sinh động. Đây sẽ là một bộ rất đáng đọc đấy! Mọi người đọc xong rồi trả lời xem mình nói có đúng không nhé :3

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Đôi lời của tác giả

Viết quyển sách này ta đã sớm đoán trước, chắc chắn sẽ có rất nhiều người cho rằng đây không phải là tiểu thuyết võ hiệp, đây là dị giới, là huyền huyền, đây là giả tưởng, thậm chí cũng có người xem là khoa học viễn tưởng, không ai nghĩ nó là võ hiệp.

Như vậy, ta muốn hỏi, thế nào mới được gọi là võ hiệp?

Cổ đại? Xã hội phong kiến? Môn phái? Giang hồ? Dao và kiếm? Tuyệt thế võ công? Âm mưu hiểm ác trong giang hồ? Tuyệt thế cao thủ? Hay là võ thuật truyền thống? Miêu tả các lưu phái võ công cổ xưa ở xã hội hiện đại?

Có lẽ là vậy, nhưng điều ta muốn nói ở đây là, những thứ này cũng chỉ là một phần của võ hiệp, hay nói cách khác, một phần của võ hiệp bao gồm những thứ này.

Như vậy, thế nào mới được gọi là võ hiệp?

Ta cho rằng, võ hiệp chia làm 2 phần, một phần là "võ", một phần là "hiệp".

Phải có võ thuật vượt qua võ thuật ở thế giới thường, thậm chí sử dụng võ thuật ở thế giới bình thường cũng được nhưng phải mạnh mẽ, mạnh hơn người, hơn ta, hơn hán, hơn cả đoàn người, bỏ xa chúng ta... đó là điều nhất định. Người không thể nói những tên côn đồ đánh nhau ngoài đường, xã hội đen... là "võ" trong võ hiệp được. Tạm không nói tới "hiệp", người cảm thấy cầm dao chém người là "võ" trong võ hiệp ư?

Nãy giờ chỉ đề cập tới "võ", nhưng phần quan trọng nhất trong võ hiệp chính là "hiệp", giờ sẽ bàn tới "hiệp".

Thế nào là "hiệp"?

Cá nhân ta cho rằng, cái gọi là "hiệp" thật ra chính là một loại tinh thần!

Truyện cầu tự do chính là "hiệp", truyện cầu nhân nghĩa chính là "hiệp", truyện cầu công lý chính là "hiệp", người một lòng vì nước vì dân chính là "hiệp". Truyện cầu sự hoàn mỹ như Tây Môn Xuy Tuyết truyện cầu kiếm đạo hoàn mỹ, ta cho rằng đó cũng là một loại "hiệp". Còn nữa, truyện cầu ẩn thế tiêu dao cũng là "hiệp". Truyện cầu Tiểu ngao giang hồ cũng là "hiệp", thậm chí như Tử Kiếm Tiên trong Tiên Kiếm đạo chơi nhân gian cũng là "hiệp".

"Hiệp" là gì?

"Hiệp" là một loại tinh thần, đối mặt với bản tâm của mình, không bị thế gian trói buộc, chính là loại tinh thần Nhất nộ bạt kiếm - Lưu huyết ngũ bộ, là loại tinh thần Tráng sĩ một đi không trở về. Là Chu Hối, là Hầu Doanh (1), là Thập bộ sát nhất nhân - Thiên lý bất lưu hành, là Tam bôi thổ nhiên nặc - Ngũ nhạc đảo vi khinh (2). Đúng vậy, những thứ này đều là "hiệp".

Cho nên ta muốn nói, "hiệp" vì sao nhất định phải ở xã hội phong kiến? Vì sao phải ở thời cổ đại? Tại sao không thể ở dị giới? Hà tất phải có môn phái? Cần gì phải có giang hồ?

Nếu nhất định phải có những thứ đó, như vậy con đường võ hiệp càng đi sẽ càng khó khăn, càng chạy càng thụt lùi, bởi vì đến một ngày nào đó, những

gì có thể viết, nên viết, muốn viết... đã viết ra hết rồi. Còn lại chỉ là triều đại nào đó liên miền bất tận, một môn phái, một gia tộc, những người khác đánh nhau mà thôi, mọi người có muốn xem nữa không?

Hành hiệp thiên hạ có phải võ hiệp hay không? Có viết về "hiệp" hay không? Có phải là một loại tiểu thuyết mới hay không? Dĩ nhiên không phải là sáng tạo một trường phái mới, điểm này ta muốn nói rõ.

Quyển sách này chính là hệ thống xuyên việt, cũng không phải là sáng tạo trường phái mới, mà là ta suy nghĩ rồi viết ra, muốn thấy một loại võ hiệp mới, vậy thì tùy theo nhận xét của các vị. Nhưng đừng vội bình luận khi quyển sách này vừa bắt đầu. Hãy tin tưởng ta, ta là ZHTTTY, ngoại trừ việc cập nhật chương mới, sách của ta sẽ không làm cho các vị thất vọng đâu!

Quyển sách này ta có giữ lại không ít bản thảo, đã gửi cho mấy người bạn thân xem rồi, câu trả lời của họ là, quyển sách này... vị "hiệp" mười phần. Trần đây hương vị của "hiệp", khi viết bản thân ta cũng nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc bành trướng. Như ta đã nói, nếu muốn làm các vị xúc động thì sách của ta nhất định phải làm ta xúc động trước đã, nếu có thể làm ta xúc động thì cũng có thể làm các vị xúc động.

Tin tưởng ta, đây là một quyển sách mà sau khi xem xong vẫn còn lại dư vị, hơn nữa sẽ thấy thích thú với thể loại "hiệp" này.

Ta không dám hứa trước quyển sách này sẽ có bao nhiêu chương, mỗi ngày ra mấy chương... nhưng ta sẽ cố gắng cập nhật chương mới nhanh hơn so với trước kia. Bởi vì quyển này ta viết rất thoải mái, vui vẻ, tốc độ sáng tác cũng rất nhanh, cho nên ta sẽ cố cập nhật chương mới sớm.

Về phần sách...

Ta là ZHTTTY, hãy tin tưởng chất lượng sách của ta, những thứ khác ta không muốn nói nhiều.

Câu nói sau cùng...

Hãy xem ta viết một câu chuyện võ hiệp mới, câu chuyện về Hành hiệp thiên hạ!

Chú thích:

1/ Hầu Doanh (?-257 TCN): còn gọi là Hầu Sinh, là ẩn sĩ nước Ngụy thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc, có công giúp Tín Lăng Quân Ngụy Vô Kỵ đánh bại quân Tần cứu nước Triệu trong trận Hàm Đan.

Chu Hối: là người bạn làm nghề bán thịt của Hầu Doanh.

Chi tiết xem ở đây: <https://vi.wikipedia.org/wiki/Hầu...>

2/ Thập bộ sát nhất nhân - Thiên lý bất lưu hành, Tam bôi thổ nhiên nặc - Ngũ nhạc đảo vi khinh: đây là những câu thơ trong bài thơ nổi tiếng Hiệp Khách Hành của ông Lý Bạch đời Đường.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Thiếu niên luyện quyền

Cộng Hòa Lam Ảnh chỉ là một nước nhỏ, nhưng đồng thời nó cũng là một cường quốc, kinh tế phồn vinh, văn hóa rực rỡ, khoa học kỹ thuật phát triển. Vậy nên nếu chỉ xét trên những khía cạnh đó mà bỏ qua những mặt như diện tích đất không lớn, số dân cũng không nhiều, lực lượng quân sự cũng không quá mạnh thì có thể nói rằng nước Cộng Hòa Lam Ảnh chính là một trong các quốc gia mạnh nhất khu vực phía đông của Lam Hải. Cả địa vị chính trị lẫn địa vị kinh tế đều thuộc hàng đầu.

Có được thành tựu đó đều là nhờ vào đường lối phát triển được đặt ra trong thời kỳ đầy lập nước của Cộng Hòa Lam Ảnh. Chính sách đó chính là dốc hết nhân lực, vật lực để đầu tư và phát triển giáo dục. Chính vì thế mà tuy cả nước chỉ gồm có tám châu (1) nhưng lại có tới chín mươi sáu trường đại học. Trong đó thì trừ các trường đại học có tính chuyên biệt như nghệ thuật, hàng không, kinh tế, quân sự, khoa học kỹ thuật, võ học nội lực... thì còn lại bốn mươi ba trường đại học tổng hợp. Trong số đó, học viện Từ Kim Phủ còn được mệnh danh là học viện đứng đầu cả khu vực phía đông Lam Hải – đó chính là niềm tự hào của nhân dân nước Cộng Hòa Lam Ảnh và cũng là viên ngọc sáng của cả khu vực phía đông Lam Hải.

Đương nhiên, ngoài học viện Từ Kim Phủ ra thì các trường đại học còn lại của nước Cộng Hòa Lam Ảnh chắc chắn cũng không kém. Có được thành quả đó cũng là nhờ chính sách của quốc gia này, đó là chỉ cần hoạt động trong lĩnh vực giáo dục thì sẽ được đầu tư không hạn chế. Vậy nên ở nước Cộng Hòa Lam Ảnh, cơ bản là không có trường đại học yếu.

Và nơi câu truyện này bắt đầu là một trường đại học bình thường trong phạm vi của thủ đô nước Cộng Hòa Lam Ảnh – trường đại học có tên là Nhất Kiếm..

Tô Thi Yên bước ra từ khu ký túc xá. Cô vươn người, duỗi lưng một cái khiến cho khớp xương lập tức kêu răng rắc vài tiếng. Âm thanh đó làm cho cô

nàng phải thở dài phiền muộn, trong lòng cảm thấy đã không thể chờ đợi việc đi tìm một nơi để luyện tập, vận động xương khớp được nữa rồi.

Tô Thi Yên không phải là người của nước Cộng Hòa Lam Ảnh, cô đến từ một đất nước ở khu vực phía Bắc của Lam Hải. Hôm nay là ngày đầu tiên cô chuyển tới sống tại ký túc xá này, còn trước đó, cô đã trải qua một khoảng thời gian mười ngày trên con tàu biển băng qua Lam Hải, mà khoảng thuyền đó thì đúng là ‘nhỏ như mắt muỗi’, làm cho cô muốn múa kiếm cũng không có chỗ mà múa. Mười ngày trời đó đã khiến cho cô cảm thấy cơ thể mình sắp gỉ sét tới nơi rồi, vậy nên ngay ngày tiếp theo sau khi vào học viện, cô đã không thể đợi được nữa, lập tức đi tìm một chỗ để tập luyện một trận.

Học viện Nhất Kiếm chiếm diện tích vô cùng lớn! Đúng vậy, tuy nói rằng nước Cộng Hòa Lam Ảnh có diện tích không lớn, nhưng đó là khi so sánh giữa các quốc gia với nhau. Còn trong mắt của người bình thường, nếu như ném họ vào trong một khu vực có diện tích bằng một quốc gia, thì dù quốc gia đó có nhỏ cỡ nào đi nữa cũng vẫn đủ làm cho họ không thoát ra được rồi. Mà nếu một trường đại học đã có thể trở thành một ‘học viện’ thì nó ít nhất cũng phải lớn bằng một cái thành phố loại nhỏ rồi. Vậy nên Tô Thi Yên tin chắc là mình có thể tìm được chỗ đủ lớn mà lại kín đáo ở nơi này. Dù sao thì việc mà cô muốn làm cũng là luyện võ! Tuy võ học gia truyền của cô còn chưa cao siêu tới mức không thể để người khác nhìn thấy, nhưng không biểu diễn nó ra trước mặt người ngoài thì vẫn tốt hơn.

Ôm theo suy nghĩ đó, Tô Thi Yên liền chọn một con đường dẫn tới khu vực ít người qua lại để đi. Trên đường, cô cũng gặp một vài khu huấn luyện và thao trường, thế nhưng bên trong những nơi đó đều có không ít thì nhiều các môn sinh luyện võ, điều này làm cho Tô Thi Yên rất ngán ngẫm. Cứ đi như vậy, chẳng mấy chốc mà Tô Thi Yên đã đi bộ hơn mười phút, và cuối cùng thì cô cũng tìm được một mảnh rừng nhỏ trồng cây ăn quả. Khu vực rừng nhìn khá rộng rãi, hơn nữa có vẻ cũng không có nhiều người qua lại chỗ này, mà địa hình với nhiều cây cối trong rừng cũng là điều kiện lý tưởng để luyện tập kình công. Nói nôm na có vẻ là một bãi tập lý tưởng mà lại yên tĩnh.

Ngay khi Tô Thi Yên đang mừng rỡ, chuẩn bị lấy thanh bội kiếm (1) của mình ra thì bỗng nghe thấy một âm thanh trầm đục vang ra từ trong rừng cây. Âm thanh đó nghe có vẻ giống như tiếng búa gỗ vào thân cây, nhưng lại vẫn có điểm nào đó không giống. Tuy nhiên, với một đệ tử gia tộc như Tô Thi Yên thì vừa nghe là cô đã đoán được ngay đó là tiếng gì: đó là âm thanh khi luyện quyền, hơn nữa còn là tiếng động khi luyện ngành quyền (2).

Tô Thi Yên thực quá phiền muộn, thậm chí là vô cùng phiền muộn. Cô quả thật đã không còn đủ kiên nhẫn để lại bỏ ra thêm 10 phút đi tìm tiếp nữa. Vậy nên cô dứt khoát đi thẳng vào trong cánh rừng trước mặt, định rằng sẽ tìm người đang tập luyện kia để hỏi xem lúc nào thì sẽ xong, hoặc thử xem có thể dùng ít tiền để thuê đi không. Tóm lại là cô thật sự đã không kiên nhẫn được nữa rồi.

Chỉ đi vào trong cánh rừng đó một đoạn không xa thì cô đã thấy được người mà mình đang muốn tìm. Đó là một thiếu niên tuổi tầm mười tám, mười chín, tóc cắt húi cua, thân hình gầy gò, cao khoảng 1m75, bộ dạng không có gì bắt mắt, chỉ duy có đôi mắt là sáng ngời đầy thần thái. Nhìn tên này thật không có chỗ nào giống người luyện võ.

Nhìn tới đây thì Tô Thi Yên thực sự hơi kinh ngạc. Bởi vì cô thấy thiếu niên kia đang dùng quyền đâm gốc cây với một tư thế vô cùng thuần thực, bộ pháp thì đơn giản mà trực tiếp, quyền pháp cũng đơn giản mà trực tiếp, thậm chí cả cách sử dụng lực đạo (3) cũng đơn giản mà trực tiếp... Đây quả là những thứ chỉ có trong những cuốn sách dạy kỹ năng cực kỳ thô thiển, nếu như trong tiệm sách có bán thì chắc hẳn chính là loại sách chỉ đáng giá một, hai đồng các, có lẽ cả tầng lớp bình dân khá giả một chút cũng sẽ không thèm luyện loại võ công này. Có thể nói rằng đây là một bộ ngành công quyền pháp không đáng được xếp hạng! Đừng nói là tập có thể luyện được nội công, thậm chí nếu luyện tập lâu dài trong tình trạng không được cung cấp đủ dinh dưỡng thì còn có thể làm tổn thương gân cốt. Vậy mà thiếu niên kia lại luyện loại võ công này?

Cũng không phải tự nhiên mà Tô Thi Yên lại nghi hoặc như vậy. Lý do là vì nơi này chính là học viện Nhất Kiếm, mặc dù mang tiếng là một đại học tổng hợp nhưng thực ra có thiên hướng về đào tạo võ công. Chưa cần nói tới cái khác, chỉ riêng mấy bộ quyền pháp được dùng làm môn học bắt buộc đã đều là nội ngoại kiếm tu (3), ngoại có ngành công, nội có nội gia, chẳng những không làm tổn hại thân thể mà cả khả năng luyện được nội công cũng sẽ cao hơn nhiều loại kỹ năng thô thiển này không biết bao nhiêu lần. Thiếu niên này nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ hắn là một tên thiếu năng hay tâm thần gì đó?

Tô Thi Yên cứ ngơ ngác nhìn thiếu niên đó từng quyền, từng quyền đánh vào thân cây, thậm chí quên mất cả ý định của mình khi đến đây. Phải 10 giây sau, cô cuối cùng mới có thể cất lời: “Vị... vị bạn học này, tôi có chuyện muốn thương lượng với anh một chút...”

“Chờ một chút, còn một trăm quyền nữa!”

Không ngờ thiếu niên kia lại lớn tiếng ngắt lời, sau đó lại dồn toàn bộ tâm trí vào cái bộ kỹ năng thô thiển kia, làm cho miệng Tô Thi Yên đang mở ra cũng cứng ngắc lại, không nói được nên lời nữa rồi.

Trong lúc này, quan sát hơn mười quyền của thiếu niên kia, Tô Thi Yên chợt phát hiện ra tuy bộ quyền pháp này đúng là rất rẻ tiền nhưng thiếu niên kia thì có vẻ không phải kẻ thiếu năng như cô tưởng. Đó là vì tuy bộ quyền pháp này đúng là rác rưởi nhưng thiếu niên kia đánh ra lại rất có uy lực, lực quyền phát ra liền mạch xuyên suốt, lực đạo do cánh tay phát ra chỉ còn thiếu một chút nữa là sẽ đạt tới mức liên miên không dứt. Nếu như có thể đạt tới mức đó thì trình độ sử dụng bộ quyền pháp này của thiếu niên đã đủ để gọi là ‘cảnh giới đại thành’, nếu như lại có thể tiến bộ thêm một bước thì thiếu niên đã vận dụng được tới mức ‘cương cực sinh nhu’, ‘nhu cực sinh cương’, ‘cương nhu cùng phát’ (4), đã có thể tự xưng là đạt tới đỉnh cao, đạt tới cảnh giới tối cao của bộ quyền pháp này. Tới lúc đó, cho dù bộ quyền pháp này chỉ là thứ rác rưởi không đáng được xếp hạng cũng sẽ được thiếu niên đánh ra uy lực của những bộ quyền pháp hạng hai, hạng ba. Đó mới thật sự là chuyện đáng sợ!

Nhìn tới đây thì Tô Thi Yên quả thật đã không biết phải nói gì nữa rồi. Thiếu niên này là một thiên tài với thiên phú dị bẩm hay là một tên đần độn không biết gì khác ngoài luyện võ? Hai khả năng hoàn toàn trái ngược này làm cho đầu óc cô quay cuồng. Phải biết rằng muốn luyện một bộ võ công tới mức đại thành thì nhất cũng phải mất mười mấy năm tập luyện! Sự nghiệp luyện võ trước giờ đều như vậy, dễ luyện mà khó giỏi. Nếu có người dạy bảo hoặc có sách vở chỉ dẫn thì kể cả người bình thường cũng chỉ mất khoảng mười năm để thành thạo một bộ võ công, nhưng nếu muốn luyện một bộ võ công tới mức mây trôi nước chảy thì phải luyện tập điên cuồng, đông luyện dưới tuyết, hè luyện dưới lửa, xuân đi thu đến, nóng lạnh xoay vần thì mới có thể tiểu thành. Còn nếu muốn tiến thêm một bước – đạt tới đại thành thì càng phải toàn tâm toàn lực, đầu tư thật nhiều thời gian và tinh lực... Thế mà tên thiếu niên kia nhìn chỉ khoảng mười tám, mười chín! Vậy nên, nếu hắn không phải một thiên tài trời sinh thì chính là một tên thiếu năng đã liên tục tập thứ võ công rác rưởi này từ khi mới tám, chín tuổi...

Nhưng vậy thì được ích gì? Ích gì đây!?

Chỉ cần ngày nào chưa thể luyện ra được nội lực thì ngày đó võ công vẫn chỉ là thứ giúp rèn luyện thân thể, cùng lắm là có thể một mình đánh được vài người. Thế nhưng, nếu tập một bộ võ công rác rưởi như vậy thì vài chục năm, không, thậm chí là cả vài trăm năm cũng chẳng thể luyện ra được nội lực...

Lúc này, Tô Thi Yên thật sự không biết chính mình đang cảm thấy thế nào: nên cảm thán mới tốt hay là nên nhắc nhở tên kia mới tốt? Nhưng rồi cô chợt lại nghĩ tới chính bản thân mình: chẳng phải lúc trước cũng kiên trì và ngu xuẩn như thế đó sao...

Mà đúng lúc này, lại một quyền nữa của tên thiếu niên đánh lên thân cây đại thụ. Thế nhưng, sau khi quyền này đánh ra thì nắm đấm của hắn lại dường như dính chặt vào thân cây đại thụ, thế nhưng tiếng nắm đấm đánh lên thân gỗ lại vẫn vang lên không dứt. Một quyền này – một quyền cuối cùng... rõ ràng là đã đạt tới cảnh giới đại thành, lực quyền liên miên không dứt, liên tục không ngừng!

Tô Thi Yên kinh sợ ngây người. Đây là chuyện quái gì!? Thiên tài đột phá trong trận chiến sao? Nhưng làm sao có thể như vậy được! Dù là thiên tài, dù là đã có sự cảm thụ sâu sắc nhưng nếu muốn từ ‘lực quyền liên mạch thông suốt’ nhảy lên ‘lực quyền liên miên bất tận’ thì ít nhất cũng phải chuẩn bị mấy ngày mấy đêm rồi mới có thể làm thủ được chứ?! Cô thực sự chưa bao giờ nghe nói tới loại tình cảnh mà giây trước còn chưa đại thành, giây sau đã đại thành thế này!

Về phần thiếu niên kia, quyền ảnh trên tay hắn lúc này đã biến mất (5). Chỉ thấy hắn đưa tay quyết mở huyệt trên trán, nhẹ nhàng cười hắc hắc, miệng lầm bầm như thể tự nói:

“Chín năm! Hơn chín năm! Cuối cùng... cuối cùng đã luyện được tới cấp 10 rồi!”

“La Hán Quyền của ta!”

Chú thích:

1. Bội kiếm: thanh kiếm quý
2. Ngạnh quyền: là loại quyền (đấm) vận dụng lực lớn để đánh trực diện. Giống như trong boxing, có đòn đấm dùng toàn lực nhằm phá thủng thể phòng thủ của đối phương và đòn đánh dùng lực yếu hơn nhưng nhằm vào điểm sơ hở của đối phương.
3. Nội ngoại kiếm tu, ngạnh công, nội gia: nội gia là phương pháp vận hành ‘khí’ trong cơ thể để tăng uy lực đòn đánh, ngạnh công là kỹ năng chiến đấu. Nội ngoại kiếm tu là tập luyện cả ‘khí công’ và kỹ năng chiến đấu.
4. Cương cực sinh nhu, nhu cực sinh cương, cương nhu cùng phát: cứng rắn tới tận cùng thì sinh ra mềm mại, mềm mại tới tận cùng lại sinh ra cứng rắn, làm được cả hai điều này một lúc trong đòn đánh có cả cứng và mềm.
5. Quyền ảnh biến mất: khi võ công luyện tới đại thành thì làm được tới mức đòn đánh nhanh, liên tục và chuẩn tới mức mỗi đòn đều hoàn mỹ khiến cho người ta nhìn vào tưởng tay không chuyển động nhưng thực ra đang liên tục tung ra không biết bao nhiêu đòn. Cái mà người ngoài nhìn thấy chỉ là bóng được lưu lại.

* Nói thêm một chút về sự đại thành của môn võ công rác rưởi: tưởng tượng môn võ công rác rưởi của thiếu niên kia chỉ uy lực của một khẩu súng lục, còn võ công hạng hai sẽ có uy lực của một khẩu súng tự động. Súng lục thì bắn chậm như sên còn súng tự động có thể bắn được 100 viên đạn/ phút. Nhưng nếu súng lục có thể bắn được với tốc độ mà viên sau chạm vào đuôi viên trước, đường đạn như biến thành một đường thẳng trong không gian thì sao? Đã thấy vi diệu chưa :3

Lời bình: Tuy chỉ là chương đầu những đã rất đáng đọc! Liệu chàng thiếu niên “quái đản” của chúng ta là ai? Sao lại có vẻ khác biệt với thế giới xung quanh đến vậy? Cùng theo dõi tác phẩm mới nhất của Zhitty được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Hệ thống Hách Khải

Hách Khải đi vào thế giới này đã được chín năm lẻ năm tháng.

Bà mẹ nó! Chỉ vì hắn sửa đổi ‘một chút’ vào nội dung của game offline mà mình đang chơi – tuy rằng ‘một chút’ đó cũng khá là lớn, nhưng dù sao đó cũng chỉ là một cái game offline thôi mà! Tại sao điều đó lại khiến cho hắn đi vào một thế giới khác đây?

Lúc mới tới đây, hắn có thân phận là một đứa trẻ chín tuổi trong cô nhi viện, không cha không mẹ, không nơi nương tựa. Hơn nữa, trong cô nhi viện này lại có không ít kẻ xấu, từ đám nhân viên ăn chặn để kiếm lợi riêng, cho tới bọn trẻ mồ côi kéo bè kéo cánh để cướp của những đứa nhỏ yếu. Tất cả

những điều đó hẳn đều đã phải nếm trải.

Trời ạ! Những người quản lý đầy lòng nhân ái sống ở cô nhi viện trong tiểu thuyết đâu cả rồi!? Những đứa trẻ mồ côi thân thiết hơn cả ruột thịt trong tiểu thuyết ở đâu rồi!? Chẳng lẽ truyện thiếu nhi đều là bịa đặt hết hay sao!?

Lúc cơ thể này còn nhỏ, Hách Khải đã từng nghĩ tới chuyện tự sát. Dù sao thì hẳn cũng đã vĩnh viễn không thể trở lại thế giới cũ nữa rồi, cha mẹ của hắn, thân thích của hắn, bạn bè, người yêu của hắn, tất cả đều đã đi xa hắn mãi mãi rồi! Mà trong cái kiếp sống tại thế giới mới này, nhìn kiểu gì cũng thấy hắn không có hy vọng sống nổi tới lúc trưởng thành. Xuyên không (1) như thế này thì thật đúng là khổ đến tám đời rồi.

Ở tháng thứ hai sau khi xuyên không tới thế giới này, khi đang chuẩn bị tìm cách chết mà không đau đớn thì hắn chợt phát hiện ra tình thế của mình dường như còn có thể cứu vãn... Hệ thống của game! (*)

Đúng vậy, xuyên không còn kèm theo ‘phần mềm gian lận’ – Hệ thống của game! Đây đúng là gian lận tung trời rồi! Không, phải là gian lận nổ tung trời mới đúng...

Sau đó, hắn phát hiện mình lại bị lừa...

Hệ thống mà hắn mang theo là của cái game offline mà hắn đang chơi trước khi đi tới thế giới này. Nó có tên là ‘Kim Dung quần hiệp truyện phiên bản mới’. Đó thật ra cũng không phải là game Kim Dung quần hiệp truyện chính thống, mà là bản do một hội đam mê game này sử dụng đồ họa nguyên bản để làm ra một game có nội dung hoàn toàn khác game gốc. Lúc mới bắt đầu chơi, vì muốn thành huyền thoại mà hắn đã chơi luôn độ khó ‘truyện thuyết’, kết quả là đã bị NPC trong game hành hạ một trăm rồi lại một trăm lần. Vậy là trong cơn tức giận, hắn đã nhờ một người bạn thân là hacker tìm hiểu và sửa đổi lại hệ thống game một chút. Sự sửa đổi này cũng không quá đáng lắm, ‘chỉ là’ cho toàn bộ các loại sách võ công vào trong hòm đồ của hắn mà thôi. Ví dụ như Hàng Long Thập Bát Chương mạnh nhất, rồi Độc Cô Cửu Kiếm, Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Dương Thần Công các loại, sau đó là nâng số lượng ô võ công mà nhân vật có thể học từ mười thành hai mươi, tất cả ‘chỉ’ có vậy mà thôi... Sau khi hắn lưu lại bộ nhớ của game thì lập tức nóng chơi ngay, tiếp theo là linh hồn của hắn đã có mặt trong thế giới này.

Có trời đất chứng giám! Tại thế giới cũ, hắn đã ba mươi tuổi, đã qua cái tuổi mơ mộng lâu rồi, đã không còn tưởng tượng về những thứ như ma pháp, thần linh, dị tộc từ lâu lắm rồi. Tất cả những gì mà hắn muốn chỉ là tìm được một công việc ở vị trí kỹ sư ổn định, mua một căn hộ nhỏ, tìm được một người vợ xinh đẹp mà ngoan hiền, sinh ra hai đứa con, rồi khi rảnh rỗi sẽ đọc tiểu thuyết, chơi trò chơi là được. Nhưng ai ngờ cái cuộc đời này lại đặc sắc đến vậy: đột nhiên ném hắn tới nơi này, rồi khi mà hắn tuyệt vọng nhất, muốn tự sát nhất thì lại ném cho hắn một cái hệ thống game. Như vậy... như vậy thì hắn làm sao mà đánh lòng tự sát được đây!

Người đời có câu ‘con sâu còn muốn sống tạm bợ qua ngày’, vậy nên sau khi Hách Khải nhận được hệ thống này thì cũng lập tức ném cái ý tưởng lãng phí cuộc đời ra khỏi đầu. Sau đó, hắn bắt đầu kiểm tra cái hệ thống này thật cẩn thận, tiếp theo là vài tháng nữa để tìm hiểu thêm thế giới này. Vậy là không biết từ lúc nào, hắn đã có khát vọng được sống tiếp.

Đầu tiên, hắn nhận ra cơ thể này chính là nhân vật của hắn. Hay nói cách khác, hắn có tất cả những loại võ công mà nhân vật của mình có được do sửa đổi game! Đúng vậy, tất cả những tuyệt thế võ công đã từng làm hắn thèm nhở dãi từ khi còn là một đứa trẻ, tất cả đều nằm trong tay hắn! Không chỉ vậy, hắn còn có thể chọn học hai mươi bộ môn trong số đó! Hai mươi bộ đấy!

Cùng luyện Cửu Âm – Cửu Dương ư? Cùng chơi Hấp Tinh – Bắc Minh à? Vừa đánh Hàng Long vừa dùng Đầu Chuyển? Quả thực quá sức sáng khoái!

Tiếp theo là về cái thế giới này. Đây là một thế giới không thể nào hiểu nổi... Được rồi, sau khi đã dần dần tìm hiểu thì chỉ còn một vấn đề mà đến giờ Hách Khải vẫn không thể hiểu nổi: đây là một thế giới võ công hiện đại... Không phải là kiểu võ hiệp đô thị trong các loại tiểu thuyết mạng, mà là một thế giới đã biến võ công thành một bộ môn khoa học giống như vật lý, hóa học vậy. Và thế giới này có nền khoa học ngang tầm tiêu chuẩn khoa học những năm 1930 đến 1940 của thế kỷ 20 trong thế giới trước đây của hắn.

Tiếp theo là thế giới này lớn một cách phi thường. Chỉ riêng nước Cộng Hòa Lam Ảnh mà hắn đang đứng đây cũng đã được nói rõ là rộng tới 820.000 km², gấp khoảng hai lần diện tích tỉnh Tứ Xuyên của Trung Quốc, gần như bằng 2.5 lần diện tích Nhật Bản và bằng một nửa nước Pháp. Trong thế giới trước kia của hắn thì đã không thể gọi nó là ‘nước nhỏ’ được rồi, thế nhưng ở thế giới này thì rõ ràng lại được gọi là ‘nước nhỏ’. Không chỉ vậy, ở khu vực phía đông Lam Hải này còn có hơn hai mươi quốc gia có diện tích tầm đó...

Một thế giới lớn đến vậy! Ta muốn đi xem!

Thời gian thực sự là phương thuốc xoa dịu nỗi đau tốt nhất! Sau khoảng nửa năm chìm trong đau buồn vì nỗi nhớ gia đình, người yêu và bạn bè ở thế giới cũ, Hách Khải đã dần tỉnh táo lại. Trong hơn nửa năm đó, hắn cũng đã diễn rất đạt vai một đứa trẻ mồ côi yếu ớt và tò mò, muốn tìm hiểu về thế giới này.

Đây là một thế giới mà người người luyện võ, nhà nhà luyện võ! Cho dù chỉ là một người bình dân nhất cũng là một người luyện võ, quyền cước, đánh đấm, côn bổng đao kiếm, mười tám môn vũ khí đều có cả. Hơn nữa, chính phủ của thế giới này còn tuyên truyền võ công vào từng nhà, thậm chí cả trường tiểu học cũng có khóa nhập môn võ thuật bắt buộc.

Và thế giới này cũng là một thế giới theo mô hình kim tự tháp: người bình thường luyện võ thì vẫn là người bình thường, vẫn đi làm, vẫn nộp thuế, vẫn tham gia lao động. Nếu như không luyện được nội lực thì bọn họ hoàn toàn giống với những người dân bình thường trên Trái Đất trước kia của Hách Khải, chỉ khác là ai ở đây cũng đều có một vài bộ kỹ năng rèn luyện thân thể mà thôi...

Điểm khác nhau lớn nhất giữa hai thế giới... nội lực!

Thứ mà trong 10000 người mới có 1 người luyện ra được - nội lực! Trong thế giới này, cho dù là công phu ngoại môn, quyền pháp nội gia hay là bí tịch (2) nội công thì mục đích của chúng đều giống nhau, đó là chỉ dẫn cho người học phương pháp để luyện được nội lực – ‘giới hạn của người bình thường’ ở thế giới này. Trong sách miêu tả rằng, một khi đã luyện được nội lực thì lập tức sẽ có sức mạnh địch nổi nghìn người, giờ tay nhắc chân cũng có lực lớn vô cùng, là những nhân vật mà chỉ cần không rơi vào tử địa thì không có bất cứ cách nào để người bình thường có thể dựa vào số lượng đánh bại, là sức mạnh chính của mỗi quốc gia. Đúng vậy, cho dù thế giới này đã có nền khoa học kỹ thuật của những năm 30 – 40, đã có súng ống, đại pháo, thậm chí đã bước đầu nghiên cứu ra máy bay ném bom, nhưng thứ quyết định hướng đi chính trị của thế giới này vẫn là những kẻ có nội lực. Đây là một thế giới mà nền văn minh nội lực đã rực rỡ vô số năm và rất có thể tương lai vẫn sẽ tiếp tục rực rỡ!

Sau khi đã tìm hiểu được tới đây thì việc tiếp theo mà Hách Khải muốn là lựa chọn ra một bộ nội công tâm pháp từ hệ thống. Hách không cần suy nghĩ lựa chọn Cửu Dương Thần Công cho ‘nhân vật’ của mình. Mà nói ra cũng thật buồn cười, nội lực của thế giới có vẻ lại hoàn toàn khác với nội lực trong tiểu thuyết võ hiệp trên Địa Cầu. Ở đây, không có bất kỳ một phương pháp nào có thể luyện được nội lực một cách trực tiếp! Bí tịch nội công của cái thế giới này chẳng qua là dạy cách sử dụng các bộ phận thân thể, sử dụng cơ bắp, sử dụng không khí hít vào qua phổi, sử dụng tốc độ chảy của máu để làm chấn động cơ thể, nhờ đó mà rèn luyện toàn thân từ trong ra ngoài để có thể luyện được nội lực nhanh hơn. Có lẽ cái thứ gọi là ‘bí tịch nội công’ ở đây cũng chẳng khác gì các loại khí công của võ thuật cổ truyền Trung Quốc, chúng hoàn toàn khác với các loại nội công tâm pháp trong tiểu thuyết võ hiệp của Trái Đất – những võ công mà chỉ cần học tập là chắc chắn sẽ có nội lực!

Nói cách khác, hách trúng mánh rồi! Hách là một phần của hệ thống, mà các loại bí tịch của hệ thống đều là những thứ trong tiểu thuyết võ hiệp cả. Đây chắc chắn là... Á...

Hách Khải được hệ thống nhắc nhở: muốn tu luyện Cửu Dương Thần Công thì trước hết cần luyện được ít nhất ba loại ngoại công thuộc tính ‘dương’... Trong game không hề có loại yêu cầu này! Được rồi, hệ thống của game phải thay đổi để phù hợp với thế giới thực... Cửu Âm Chân Kinh, cũng cần ba loại ngoại công thuộc tính ‘âm’... Thái Huyền Kinh, cần các loại ngoại công quyền pháp, kiếm pháp, đao pháp, kỳ môn, mỗi thứ một môn... Dịch Cân Kinh, chỉ cần một loại ngoại công thuộc Phật môn nhưng phải đạt tới cấp cao nhất...

Vài loại nội công cao cấp nhất trong hệ thống đều có điều kiện để được học... Không phải, mà là toàn bộ các loại nội công trong hệ thống đều có điều kiện để được học, tất cả đều yêu cầu phải có từ một tới một vài loại ngoại công. Điều này đã làm cho ý tưởng chưa đến mười tuổi đã có được nội lực, sau đó nổi tiếng, hưởng thụ xa hoa... hoặc chỉ ít là tự nuôi sống được mình, lập tức rời khỏi cái cô nhi viện tồi nát này tan thành mây khói. Có điều, cũng nhờ vậy mà đã hạ nhiệt được cái đầu vội vàng, nóng nảy của Hách Khải.

Đây là một thế giới thực sự chứ không phải là một trò chơi, sẽ không có cái gọi là ‘save’ và ‘load’. Nếu chết thì sẽ là chết thật sự! Vậy nên, nếu hách muốn sống sót, hơn nữa còn có thể đi xem cái thế giới này thì nhất định phải thật thận trọng...

Hách có tổng cộng hai mươi ô (3) để học võ công và các loại hiệu quả đặc biệt có được khi chúng tạo thành tổ hợp với nhau. Ví dụ như đồng thời luyện cả Cửu Âm và Cửu Dương, thì nếu trong game, nhân vật sẽ có hiệu quả ‘Sâm La Vạn Tượng’. Hoặc đồng thời luyện Thái Cực Quyền và Thái Cực Kiếm sẽ có được hiệu quả ‘Phòng Ngự Thái Cực Áo Nghĩa’. Hay nếu trong game mà luyện cả Miêu gia kiếm pháp và Hồ gia đao pháp thì sẽ có ‘Đao Kiếm Quy Chân’ gì gì đó. Tất cả những điều này đều là thứ mà hách cần phải suy nghĩ. Dù sao thì đây là một thế giới thực, đã làm rồi thì không có chuyện được ‘load’ lại, đã làm thì không thể hối hận. Vậy nên hách không thể chỉ vờ đầu một cái rồi quyết định hướng đi của tương lai, mà phải luôn đứng trên mặt đất, từng bước một bắt đầu cuộc đời này...

Hách Khải lựa chọn các loại ngoại công trong hệ thống một cách cẩn thận, xem xét cả việc sau khi tu luyện chúng thì sẽ liên quan tới loại nội công nào, khả năng đạt được loại nội công đó là bao nhiêu? Từ đó hách đã lựa chọn ra được một con đường. Và bước đầu tiên của con đường đó chắc chắn vẫn là có được nội lực...

La Hán quyền – ngoại công của Phật Môn – luyện đến cấp cao nhất, sau đó là...

Dịch Cân Kinh!

Chú thích:

(*) Hệ thống: (cho những ai chưa thực sự hiểu hệ thống của Hách Khải là gì) Hách Khải là một phần của hệ thống game, chính xác hơn là một nhân vật trong game, có cột máu, cột mana, thanh thể lực, cấp độ, điểm kinh nghiệm, có thể hiểu và biết toàn bộ loại võ công mà hách chọn học chỉ sau một ‘thao tác’ sống trong một thế giới thực. Nói chung là như vậy. (Bạn có thể tìm đọc webtoon The Gamer để dễ hình dung, nhân vật chính trong đó cũng gần như giống hệt Hách Khải của chúng ta.)

1. Xuyên không: đi xuyên vào một thế giới khác nhưng vẫn còn ký ức và tư tưởng khi ở thế giới cũ.
2. Bí tịch: loại sách không được công khai.
3. Ô để học: trong game, số lượng kỹ năng hoặc bộ kỹ năng mà nhân vật được phép học được đại diện bằng các ô trống. Sau khi học một kỹ năng hay bộ kỹ năng thì ô trống sẽ được thay bằng ô có biểu tượng của kỹ năng hay bộ kỹ năng đó và không thể thay trực tiếp kỹ năng hay bộ kỹ năng khác vào vị trí đó.

P/s: Vì bộ này là võ hiệp nên sẽ có rất nhiều từ ngữ, thuật ngữ liên quan võ thuật TQ, rất khó để dịch ra. Vì vậy phần lớn những từ này sẽ giữ nguyên Hán Việt, ai không hiểu thì hỏi, còn không hỏi thì coi như đã hiểu nhé ^^!

Lời bình: Một hành trình võ hiệp đầy ly kỳ và hấp dẫn đã được Zhhtty mở ra! Cùng chờ đợi xem Hách Khải sẽ có được nội lực hay không! Đón đọc chương mới của Hiệp Hành Thiên Hạ được dịch bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Chín năm nóng lạnh!

Hách Khải ‘nhìn vào’ hệ thống trong đầu mình, số liệu ở đó ghi rõ ràng: La Hán Quyền của hắn đã đạt tới cấp 10, chỉ cần luyện thêm một thời gian nữa là sẽ đạt tới Vô Cực. Đến lúc đó, hắn sẽ được luyện Dịch Cân Kinh!

Vì tâm trạng quá kích động mà Hách Khải thậm chí quên mất thiếu nữ tóc dài xinh đẹp đứng bên cạnh xem mình luyện quyền, hắn cứ thế vọt qua bên cạnh thiếu nữ đang ngẩn ngơ đó, đi về phía nhà ăn.

Chín năm, những chín năm đấy! Để luyện bộ ngoại công đầu tiên này tới Vô Cực, hắn đã mất tới chín năm rồi đấy!

Khi hắn mới đi đến cái thế giới này, rồi lựa chọn môn ngoại công đầu tiên từ cái ‘phần mềm gian lận’ – hệ thống thì hắn đã cảm thấy mọi chuyện có vẻ quá dễ dàng, đạt được nội lực thật dễ dàng! Có được nội lực rồi, sẽ cưới vợ này, mua cái gì này, đi tới nơi nào này...

Nhưng tiếc rằng đây lại không phải là game! Mặc dù hắn có cái hệ thống game này, nhưng đây lại là một thế giới thực sự chứ không phải một thế giới trong game. Nói cách khác, hắn không tìm được bất kỳ cách nào để có thể thu được điểm kinh nghiệm...

Đúng vậy, một thứ trong game mà ít ai để ý tới, nhưng lại là thứ quan trọng nhất: điểm kinh nghiệm! Điểm kinh nghiệm chẳng những có thể dùng để tăng cấp độ cho nhân vật mà còn có thể dùng để tăng cấp độ của võ công. Sau khi đã cộng đủ điểm kinh nghiệm để võ công đạt tới cấp mười, tiếp đó lại đi đánh cộc gỗ một lát là môn ngoại công này sẽ đạt tới mức Vô Cực. Trong game thì cả quá trình đó cũng chỉ cần hơn mười giây là làm xong, nhưng đây lại là một thế giới thực, hắn biết kiếm đâu ra điểm kinh nghiệm đây!?

Lúc đầu, Hách Khải cho rằng có thể thu được điểm kinh nghiệm bằng cách sát sinh, vì vậy hắn đã tự nguyện xin làm rất nhiều việc trong nhà ăn của cô nhi viện, bao gồm mổ cá, giết gà các kiểu. Hắn cho rằng tuy ít nhưng vẫn sẽ nhận được điểm kinh nghiệm, thế nhưng hắn lại chẳng nhận được dù chỉ là 1 điểm. Về phần giết người... Hách Khải cũng không cho là cái cơ thể của đứa nhóc chín tuổi này có thể giết được ai. Hơn nữa, hắn cũng không có ý định đi giết người...

Việc không thể kiếm được điểm kinh nghiệm đã làm cho hắn chán nản tới một tháng liền. Sau đó, hắn lại tỉnh ngộ một lần nữa. Hắn nhận ra chỉ còn một biện pháp để có thể luyện La Hán Quyền tới Vô Cực mà mình chưa thử, đó chính là ‘đánh cộc gỗ’ (1)...

Hắn đã tìm được một ghi chú về ‘hướng dẫn chơi’ trong hệ thống, trong đó có nói: “mỗi lần sử dụng võ công không phải của NPC tại một bãi đất trống sẽ thu được một lượng nhỏ kinh nghiệm võ công, kinh nghiệm võ công không thể làm cấp độ nhân vật tăng lên nhưng có thể làm tăng cấp võ công”. Đây là một cách nhằm ép người chơi luyện cấp chậm lại và đi thực hiện các nhiệm vụ của cốt truyện, hoặc cũng có thể là điều kiện để có thể học được võ công của game. Thế nhưng, đây lại là lựa chọn duy nhất của Hách Khải! Vậy là, để giải quyết vấn đề này, từ khi tám chín tuổi, Hách Khải đã bắt đầu tập luyện bộ võ công mà ai cũng cười nhạo kia. Họ đều nói đó là thứ võ công rác rưởi, thứ kỹ năng rẻ tiền, là thứ quyền pháp không thể nào luyện được nội lực. Mà sự thật là hệ số quyền pháp của thứ võ công này cũng chỉ có 20 điểm, là một thứ hạng bét trong game! Thế nhưng, đây lại là bộ võ công Phật môn duy nhất mà hắn có thể học được lúc đó – La Hán Quyền.

Trong game này, người chơi có thể chọn các lớp nhân vật theo thứ tự là: Quyền, Kiếm, Dao, Kỳ Môn. Đây là bốn lớp nhân vật chia theo các môn ngoại công, mỗi nhân vật đều được tăng hiệu quả tập luyện và sử dụng các môn ngoại công theo đúng lớp của mình. Ví dụ như nhân vật của lớp Quyền thì sẽ được tăng cường uy lực khi sử dụng ngoại công loại quyền pháp, bên cạnh đó còn được giảm bớt tiêu hao thể lực và nội lực khi sử dụng quyền pháp. Ba lớp còn lại cũng giống như vậy.

Ngoài bốn lớp nhân vật này còn có ba lớp nhân vật đặc biệt là Tuyệt Thế Thiên Cương, Hồi Thiên Thánh Thủ và Nhân Giả Vô Địch. Cũng không phải là ba lớp nhân vật này mạnh hơn bốn lớp nhân vật chia theo ngoại công, mà là mỗi lớp trong số này đều có những năng lực đặc biệt mà các lớp khác không có. Ví dụ như Tuyệt Thế Thiên Cương có thể luyện được tất cả các loại nội công tâm pháp – bất kể chúng có thuộc tính gì, và còn có thể sử dụng những nội công tâm pháp đó để công kích... Đây đúng là nẫu nhân vật khiến cho Hách Khải phải thêm nhỏ dãi, ít nhất là trong thế giới hiện thực như thế này, hẳn chắc chắn sẽ muốn làm Tuyệt Thế Thiên Cương. Tiếc rằng, nhân vật hắn chọn không phải là Tuyệt Thế Thiên Cương...

Tiếp đó là Hồi Thiên Thánh Thủ. Lớp nhân vật này có thể tự động hồi phục máu, nội lực, thể lực, nội thương, giải độc... Nếu như ở trong game thì có lẽ cũng chẳng thấy lớp nhân vật này có gì ưu tú, nhưng nếu lớp nhân vật này lại có trong thế giới thực, thế thì chắc chắn là ‘tắm thân bất tử’ rồi, nhìn kiểu gì cũng thấy nó mạnh tới biến thái. Lớp nhân vật này cũng làm cho Hách Khải thêm nhỏ dãi! Tiếc là, hắn cũng không chọn nhân vật này...

Nhân vật mà hắn chọn là Nhân Giả Vô Địch – một lớp nhân vật được gọi là ‘vừa mạnh nhất mà cũng vừa yếu nhất’... Trong game, trước khi Thức Tỉnh thì Nhân Giả Vô Địch được gọi là rác rưởi, là yếu nhất và ai cũng công nhận điều này. Đó là vì nhân vật này không có bất kỳ khả năng đặc biệt nào ngoài có thêm 100 điểm chỉ số chính – tà. Nhưng trong một thế giới hiện thực thì cái chỉ số đó chẳng là gì khác ngoài một đồng cặn bã! Thế giới thực không phải là thế giới số hóa trong game, một người tà ác hay lương thiện không phải do mấy chỉ số đó quyết định. Ngoài ra, lớp nhân vật này không còn bất kỳ một ưu thế hay khả năng đặc biệt nào khác, là loại nhân vật hoàn toàn không có thể mạnh, thậm chí còn không bằng NPC, thực sự là rác rưởi và

yếu nhất...

Tuy nhiên, hai chữ ‘vô địch’ trong tên của nhân vật này cũng không phải chỉ là vẽ ra cho đẹp. Một khi Nhân Giả Vô Địch đã thực hiện được Thức Tỉnh thì sẽ có được một kỹ năng được mệnh danh là mạnh nhất trong game. Kỹ năng đó tên là... Hiệp Hành Thiên Hạ!

Tất cả mọi đòn tấn công đều sẽ kèm theo ít nhất một trong số sáu loại hiệu ứng, tất cả mọi thể phòng ngự cũng đều kèm theo ít nhất một trong các loại hiệu quả đặc biệt. Là vô địch tuyệt đối! Vậy nên mới có tên là Nhân Giả Vô Địch!

Nhưng vẫn là câu nói lúc trước: đây là thế giới thực! Lúc này, cả điểm kinh nghiệm Hách Khải cũng không kiếm được thì hán Thức Tỉnh bằng cách nào? Có được nội công tâm pháp mạnh nhất – Lục Như Chân Long Quyết bằng cách nào? Nếu như Nhân Giả không thể Thức Tỉnh... vậy thì rửa mặt rồi đi ngủ còn có ích ấy chứ! (2)

Dù sao đi nữa, muốn sống sót thì vẫn phải làm việc càn làm, mặc cho Hách Khải hối hận vì lựa chọn của mình tới mức nào thì cuối cùng hán cũng bắt đầu luyện tập La Hán Quyền. Cứ như vậy, hán ngày ngày tập quyền, xuân đi thu đến, chín mùa nóng lạnh! Nếu như trong game, hán chỉ cần đánh cột gỗ khoảng 100 lần là võ công sẽ đạt tới Vô Cực thì sau khi võ công đó được đưa vào thế giới thực, hán phải đánh cột gỗ... mười tám triệu lần! Cũng có nghĩa là: nếu mỗi ngày đánh cột gỗ 5000 lần, thì phải mất khoảng mười năm...

Hách Khải vừa đi đường vừa cẩn thận xem xét nội dung trong hệ thống. Tuy hán đã thuộc lòng tất cả các tính năng của hệ thống, chỉ số của nhân vật và nội dung của các loại bí tịch võ công, nhưng lúc này hán vẫn xem xét cực kỳ cẩn thận, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ nào. Cứ đi như vậy một lúc lâu thì cũng đến được nhà ăn, lúc này hán mới nhẹ nhõm thở mạnh ra một hơi, đưa ý thức rời khỏi hệ thống, một lần nữa tập trung vào thế giới thực.

(La Hán Quyền đã đạt tới cấp 10, tiếp theo chỉ cần lên thêm một cấp nữa thì sẽ đạt tới Vô Cực. Nếu tính thời gian thì có lẽ sẽ hoàn thành trước khi tròn mười năm. Nói cách khác, trước sinh nhật tròn mười chín tuổi, ta có thể được tu luyện Dịch Cân Kinh. Giờ chỉ hy vọng học Dịch Cân Kinh sẽ có được nội lực ngay. Phải biết rằng trong game thì các môn nội công không cần điểm kinh nghiệm, chỉ cần học vào là có thể tăng cấp. Hơn nữa, ngoài Tuyệt Thế Thiên Cương thì cũng không còn nhân vật nào có thể sử dụng nội công để công kích... Chỉ mong hệ thống đừng có lừa bịp (3), nếu thay đổi thành nội công cũng cần kinh nghiệm thì ta thả chết đi cho xong.)

Hách Khải vừa thăm than thở vừa bước vào nhà ăn, sờ vào túi tiền gần như đã nhẵn không còn gì của mình rồi thở dài. Sau đó, hán dùng chỗ tiền còn lại mua một đồng lớn bánh màn thầu loại rẻ nhất. Tuy không mua nổi các loại trứng, thịt nhưng dù sao thì hán cũng rèn luyện rất nhiều, cần phải ăn rất nhiều để lấy sức, vậy nên ngoài bánh màn thầu thì hán còn rất thường xuyên ăn đậu và nước đậu...

(Sắp dùng hết học bổng rồi! Cũng vì sức ăn của ta quá lớn. Dù sao thì mỗi ngày phải đánh 5000 quyền, mà mỗi quyền cũng đều phải đủ lực, đứng tư thế thì mới thu được điểm kinh nghiệm. Chứ nếu cứ vung tay múa chân loạn xạ mà cũng được điểm kinh nghiệm thì một ngày ta đánh 100000 quyền cũng chẳng thành vấn đề... Ài, vẫn là vấn đề về thể lực! Hiện tại, thân thể của ta đã đi tới giới hạn của sức chịu đựng rồi, nếu một ngày còn luyện tập nhiều hơn nữa thì sợ là sẽ tiêu ra máu mất! Nếu thân thể mà không chịu nổi nữa thì đúng là chết chắc rồi. Chỉ hy vọng việc làm ăn của anh bạn thân tốt một chút, sẽ giúp được mình nhiều hơn một phần.)

Thân thể của Hách Khải rất gầy ốm. Đây là chuyện vô cùng hiếm thấy đối với người luyện võ, bởi xưa nay vẫn có câu “nghèo văn giàu võ”. Câu tục ngữ đó đã nói rõ hết thảy: người muốn luyện võ thì không thể không có vật chất ở mức khá giả. Chẳng cần phải nói tới những vấn đề quá to tát, chi riêng việc mỗi ngày đều phải làm công việc cực kỳ tốn thể lực mà đến cả thịt mỡ cũng không có để ăn, vậy thì chỉ sau vài tuần là thân thể sẽ phát bệnh, còn luyện võ gì được nữa? Hơn nữa, trong cái thế giới tôn thờ nội lực này, tất cả mọi người đều cố gắng rèn luyện thân thể tới mức cực hạn, khiến cho từ trong ra ngoài cơ thể đều sinh ra lực lượng to lớn, nếu như điều kiện thân thể không tốt thì làm sao bọn họ làm được việc đó? Vậy nên trong thế giới này, tuy không ai cấm tàng lớp bình dân luyện võ công, nhưng bình dân mà có thể luyện được nội lực thì không phải là trong một trăm nghìn người có một người, mà có lẽ phải là trong một triệu người, thậm chí mười triệu người mới có một người như vậy. Trong đó, ngoài lý do các gia tộc, quan lớn, những kẻ giàu có chiếm đoạt, lũng đoạn thị trường bí kíp thì nguyên nhân lớn nhất chính là do tầng lớp bình dân không đủ tiền tài để có thể giúp họ rèn luyện thân thể tới cực hạn.

“Choang!”

Một cái chén lớn đột nhiên được ném ngay xuống mặt bàn trước mặt Hách Khải. Tuy là bị ném đi nhưng người làm chuyện đó chắc chắn là đã khống chế lực rất chuẩn, vậy nên canh thịt trong chén không hề bị văng ra ngoài một chút nào, cái chén vừa chạm xuống mặt bàn là lập tức đứng yên, không lắc lư một chút nào. Chỉ cần một chiêu đó đã đủ cho thấy tài nghệ của người ra tay, Hách Khải nhìn thấy vậy thì đồng tử không khỏi co rút lại.

Nhìn kỹ lại thì Hách Khải thấy một thiếu nữ xinh đẹp vừa ngồi xuống cùng bàn, đối diện với mình, chính là người đẹp tóc dài đứng xem hán luyện quyền ở trong rừng. Thiếu nữ xinh đẹp lúc này đang nhìn hán với vẻ hơi tức giận: “Vừa rồi gọi mà anh không thèm đứng lại, tôi còn tưởng anh vội đi đâu, hóa ra lại chạy tới đây ăn cơm? Mà anh đang ăn gì thế này!? Đã luyện một bộ quyền pháp tới mức đại thành mà còn ăn uống như thế này sao? Thịt đâu? Canh đâu? Xương đâu? Đừng có nói với tôi là anh đã ngần này tuổi rồi, còn luyện một bộ ngành quyền tới đại thành mà còn không biết người luyện võ phải ăn uống thế nào nhé? Chẳng lẽ anh định cố tình để cơ thể hỏng mất nên mới ăn vậy à?”

Hách Khải nhìn nhìn thiếu nữ xinh đẹp rồi lại ngó chén canh thịt vừa rơi ngay trước mặt kia, sau đó chẳng những không tức giận mà còn tươi cười hơn hờ, cũng không quan tâm là có mất mặt hay không, bụng ngay chén canh lên, ngửa cổ uống ừng ực. Sau khi uống hết canh, còn lại xương và thịt vụn cũng nhai nát rồi nuốt luôn.

Thiếu nữ xinh đẹp thấy cảnh này thì chẳng những không cảm thấy Hách Khải thô bỉ, mà ngược lại, cô thể hiện một biểu cảm mà chỉ có thể thấy ở con gái nhà võ: vẻ tán thưởng hiện rõ trong đôi mắt. Trong đầu cô chợt hiện lên một ý tưởng, cảm thấy không nhịn được nên nói: “Tôi thấy thiên phú của anh không tồi, hay là học võ cùng tôi đi!”

“H...à? Học võ... không phải học nấu ăn à?”

Chú thích: 1. Đánh cọc gỗ: cọc gỗ là vật dùng để người luyện võ tập chiêu thức. (xem Diệp Vấn để biết thêm chi tiết :D) 2. Rửa mặt rồi đi ngủ: tác giả chơi chữ: không “tinh” được thì “đi ngủ”. 3. Tác giả viết như vậy, Hách Khải xưng “bố” với hệ thống, chắc hẳn là cay cú lắm

Lời bình: Người đẹp muốn kết bạn, nhưng Hách Khải lại có nỗi khổ của mình! Làm sao bây giờ? Cùng tiếp tục theo dõi cuộc sống game trong thế giới thực của Hách Khải nhé! Hiệp Hành Thiên Hạ được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Món nợ ân tình!

Câu nói đùa của Hách Khải khiến cho vị thiếu nữ xinh đẹp này ngẩn ra một lúc, thật lâu đó mới hỏi với vẻ khó hiểu: "Luyện võ là luyện võ, liên quan gì đến nấu ăn chứ? Đúng là tôi có biết một môn phái chuyên chế biến các loại nguyên liệu kì dị thành thức ăn, sau đó hấp thu các thành phần trong đó để cường thân kiện thể hoặc làm tăng nội lực, nhưng đó chỉ là một môn phái nhỏ bé ở tận Lục Hải xa xôi, nên tôi cũng không biết phương pháp của họ thế nào. Cái tôi muốn là dạy anh võ công."

Lúc này thì đến lượt Hách Khải lúng túng. Đây hẳn là do sự cách biệt về thời đại, trong lòng Hách Khải nghĩ như vậy, chẳng qua hắn vẫn nhanh chóng điều chỉnh thái độ, chấp tay nói: "Tại hạ Hách Khải, đa tạ canh thịt của cô nương."

"Tại hạ Tô Thi Yên, chén canh này coi như là quà đáp lễ lúc này tôi xem anh luyện võ." Tô Thi Yên cũng khiêm nhường chấp tay thi lễ nói.

"Không tính là luyện võ." Hách Khải tươi cười, vừa ăn mằn thầu, vừa nói: "Chỉ là quờ quạng vài đường mà thôi, rất là bình thường."

Tô Thi Yên nghiêm túc nói: "Quyền thi bình thường, nhưng người chẳng bình thường, không phải anh đã luyện bộ quyền pháp này đến đại thành sao? Anh có biết bây giờ còn được bao nhiêu người chịu kiên nhẫn luyện một kỹ năng đến đại thành như thế hay không? Ai cũng muốn có được nội lực, nhưng bọn họ chẳng hiểu được rằng: ngay cả kỹ năng cơ bản cũng không chịu luyện đến đại thành thì làm sao có thể rèn luyện thân thể đạt đến cực hạn được? Người như vậy tôi thấy nhiều rồi, chẳng ai có thể luyện được nội lực. Đó gọi là ‘tập không bằng tinh’. Những người đó luyện một vài kỹ năng, sau khi đã rèn luyện vài bộ phận cơ thể được chút thành tựu thì lại chuyển sang kỹ năng khác, rồi vòng đi vòng lại, luyện mấy chục năm, tối đa cũng chỉ đạt đến mức võ giả chuẩn nội lực, nhiều lắm là một chọi một trăm mà thôi. Cuối cùng cũng chỉ có thể lẫn lộn chốn thế tục này, người như vậy chẳng đáng nhắc tới. Nhưng anh lại khác, nhìn vào xương cốt của anh, nhiều lắm là mười tám, mười chín tuổi đúng không? Đã luyện một bộ quyền pháp đến đại thành, tôi không biết anh là thiên phú dị bẩm hay cần cù bù thông minh, nhưng tôi biết chắc một điều, tâm tính của anh tuyệt đối thích hợp luyện võ. Chỉ cần tìm đúng con đường, anh có khả năng luyện được nội lực! Vì vậy, cùng tôi học võ đi!"

Hách Khải sờ sờ mũi, cảm thấy hơi xấu hổ, tâm tính của hắn cũng chẳng phải tốt như lời Tô Thi Yên nói. Thật ra, nếu không vì hệ thống khóa kín, với chỉ số quyền pháp của hắn chỉ có thể luyện được La Hán quyền, hắn đã đòi sang quyền pháp lợi hại hơn rồi. Nếu không vì võ công thế giới này chỉ là có khả năng luyện được nội lực, không thể so với loại chắc chắn luyện được nội lực trong hệ thống, không chừng hắn đã đòi sang luyện võ công của thế giới này từ lâu.

Tô Thi Yên không biết những điều này, cô chỉ không muốn một võ giả chân chính thế này phải sống một cuộc đời tầm thường, liền nói tiếp: "Vừa rồi tôi nhìn thấy, quyền pháp anh luyện đúng là bình thường... Tuy đã luyện đến cảnh giới đại thành, nhưng nếu dùng trong chiến đấu thì cũng chỉ có uy lực cỡ võ công hạng ba thôi, nói không chừng còn kém hơn mấy bộ võ công hạng ba mà trường học phát cho học sinh mới nữa kia. Hơn nữa tôi cũng đã quan sát rất kĩ, bộ quyền pháp của anh tập trung vào eo, chân và cánh tay. Toàn thân chỉ tập trung vào ba vị trí này, những bộ vị khác của thân thể gần như chẳng được chú trọng, nếu tiếp tục luyện nữa, vĩnh viễn cũng không thể có được nội lực đâu. Tuy rằng khá đáng tiếc, nhưng nếu anh có thể bỏ nhiều thời gian để luyện thành bộ quyền pháp này, thì chắc chắn anh cũng sẽ có thể luyện thành võ công khác. Tiền đồ tươi sáng đang ở ngay trước mắt, anh hoàn toàn có thể luyện một vài bộ võ công trong trường học trước, sau đó có thể định ra phương hướng cho bản thân."

Sắc mặt Hách Khải hơi ửng đỏ, may là hắn thường luyện võ dưới trời nắng làm cho da hơi ngăm đen, nên cũng khó nhận ra. Hắn khổ sở mở miệng: "Thế nhưng..."

"Tôi hiểu! Tôi hiểu!" Lập tức, Tô Thi Yên như nhận ra điều gì đó: "Anh không có tiền, điều này tôi hiểu, văn nghèo võ giàu, chẳng thể trách anh được. Chẳng qua anh nên biết rằng, hiện giờ ngân hàng đang có khoản vay dành cho võ giả, anh chỉ cần đến ngân hàng nghiệm chứng bộ quyền pháp này của anh đã đạt đến cảnh giới đại thành, muốn vay một khoản tiền kha khá hẳn là không thành vấn đề. Dù tôi không tưởng tận nước Cộng Hòa Lam Ảnh này vậy, nhưng chắc không mấy khác biệt, loại vay này cũng sẽ không chịu quá nhiều hạn chế, số tiền cũng tương đối lớn. Chỉ cần anh chịu khó mỗi tháng đến ngân hàng xác nhận tiến độ luyện võ là được, bất kể tương lai anh có thể luyện được nội lực hay chỉ trở thành cường giả chuẩn nội lực thì cũng có thể trả nợ dễ dàng."

Về mặt Hách Khải vẫn còn lúng túng, thực tế, hắn đã sớm biết về loại vay vốn này rồi. Trước đây hắn cũng có ý định như vậy, chẳng qua do yêu cầu mỗi tháng phải kiểm tra tiến độ võ công, một khi hắn vẫn tiếp tục luyện La Hán quyền, tuyệt đối không thể để người khác nghiệm chứng tiến độ của hắn được, cũng vì vậy mà loại vay này gần như không thể nào.

Tô Thi Yên nhìn về mặt Hách Khải, lộ vẻ đồng cảm nói: "Tôi hiểu tôi hiểu, sĩ diện đây mà. Cũng đúng thôi, chẳng phải ở tù, vậy mà mỗi tháng lại bị người khác đánh giá tiền độ, đến như tôi cũng không chịu được. Dù sao võ công cũng là chuyện riêng tư, lại để người khác kiểm nghiệm đúng là hơi quá đáng, khiến cho cái tâm tự do của một võ giả bị hạn chế, tôi hiểu rồi... Tuy nhiên ngoại trừ ngân hàng, còn có mấy công ty lớn, các môn phái võ thuật hoặc một số gia tộc cũng có loại hợp đồng tương tự, nhưng bọn họ sẽ không kiểm tra tiền độ võ công của anh, mà chỉ cần anh không trốn mất dạng là được. Kí kết hợp đồng này xong, sau khi luyện thành võ nghệ, anh chỉ cần làm việc cho họ một thời gian là ổn. Tuy số tiền vay thấp hơn, nhưng cũng tương đối tốt, chỉ cần anh muốn, tôi có thể giúp anh chọn một vài tập đoàn uy tín hoặc một gia tộc tốt."

Về việc này, Hách Khải cũng nghĩ đến rồi, nhưng loại hợp đồng này có một vấn đề rất lớn, đó là người phải luyện tập võ công của những công ty, tổ chức hay môn phái này giao cho.

Phải biết rằng ở thế giới này dù ngoài võ công ra còn có đạn pháo, nhưng lực lượng chủ yếu vẫn là các cường giả có nội lực. Tuy Hách Khải chưa từng gặp cường giả có nội lực, hẳn lại chẳng thể tưởng tượng một kẻ có nội lực như trong tiểu thuyết võ hiệp sẽ đối kháng với vũ khí quân sự hiện đại bằng cách nào, đây không phải là tu tiên mà chỉ là võ công và nội lực mà thôi, chẳng qua mọi người của thế giới này đều cho là như vậy. Cũng chính vì vậy, bảy thành võ lực của thế giới này đều tập trung vào tay những cường giả có nội lực. Hầu hết những võ giả không có nội lực khi tham gia chiến đấu, tác dụng lớn nhất của họ chính là để phối hợp với cường giả có nội lực. Những kỹ năng hợp luyện, hợp kích hay trận pháp gì đó đều tồn tại với cùng một mục đích duy nhất, đó là để cao sức chiến đấu và khả năng sinh tồn của cường giả có nội lực. Sau khi kí hợp đồng cùng những tổ chức này thì tuyệt đối phải luyện tập những võ công như vậy. Trừ khi người có thể luyện thành nội lực, bằng không trách nhiệm của người chỉ là trở thành một con ốc vít trong guồng máy xã hội mà thôi.

Về vấn đề này Hách Khải chẳng thể khoan nhượng. Mỗi ngày hắn chỉ tập trung toàn bộ tinh lực vào La Hán quyền, đã chẳng còn sức để luyện bất cứ môn võ nào khác của thế giới này. Giờ còn muốn hắn phí thời gian luyện võ công của những tổ chức này mà bỏ bê La Hán quyền, đây là điều hắn không thể chấp nhận!

Vì vậy, những cách kiếm tiền thế này chẳng thể thông qua. Về những cách khác, như đấu võ của thế giới ngầm chẳng hạn, hoặc tham gia đạo tràng, môn phái gì đó, cũng đều có cái hại riêng của nó. Những cách như vậy đều bị Hách Khải loại trừ, cuối cùng bỏ ra thời gian chín năm, hắn lựa chọn một cách gần như không có tác dụng phụ, đó là đọc sách, rồi thi đại học, sau đó lãnh học bổng. Chỉ cần như vậy thôi, tuy rằng ít tiền nhưng không phải chịu hạn chế hay tác dụng phụ nào cả.

Liên tục bác bỏ hai đề nghị của Tô Thi Yên, dù lòng Hách Khải đã quyết, nhưng hắn vẫn cảm thấy khá lúng túng, nên liền đứng dậy nói: "Đa tạ ý tốt của cô nương, chẳng qua tôi có tính toán của mình, cần phải tiếp tục tiến tới mới biết được hay dở. Năm sau là sinh nhật mười chín tuổi của tôi, chờ đến đó mới tính tiếp vậy."

Sinh nhật mười chín tuổi chính là thời điểm Hách Khải tu luyện được Dịch Cân Kinh. Sống hay chết, tương lai húp cháo hay ăn thịt, hoặc có thể nói rằng hắn có thể thực hiện được điều mà mình vẫn hằng mơ tưởng hay không, có thể được đi nhìn ngắm cái thế giới rộng lớn mà hắn vẫn luôn tò mò này hay không. Để làm được điều đó thì hắn cần phải luyện ra được nội lực, nếu là không được, hắn sẽ liền quyết đoán bỏ qua tất cả lợi ích do hệ thống đem lại, làm một người bình thường, sinh sống yên ổn trong thế giới này đã là tốt rồi.

Tô Thi Yên hơi thất vọng, nhưng cũng có chút cảm thông. Với tư cách một võ giả chân chính, cô hiểu được nỗi lòng một võ giả như thế nào. Mỗi một võ giả chân chính, đều là những kẻ rất cố chấp, tâm tính kiên định, nếu như dễ dàng bị vài lời nói lay chuyển, thuyết phục thì thiếu niên trước mắt khó có khả năng luyện ngoại công đạt đến đại thành ở cái tuổi này.

Tô Thi Yên nhìn thấy Hách Khải đang cầm chỗ màn thầu còn lại định rời đi, không kìm được sự đồng cảm đối với một võ giả chân chính, liền nói: "Anh đã có tính toán của mình, tôi cũng không nói thêm nữa. Chỉ là anh luyện võ như vậy, không bổ sung đầy đủ dinh dưỡng sẽ làm tổn thương đến căn cơ thân thể, con đường tương lai sẽ thu hẹp ít nhiều, như vậy đi... Mỗi sáng đúng tám giờ tại quán cơm này, trưa thì không chắc, nhưng chiều đúng năm giờ rưỡi cũng tại đây, anh cứ đến đúng giờ sẽ gặp được tôi, tôi sẽ gọi thêm một chén canh thịt và một phần sườn. Đây không phải bố thí mà coi như chúng ta kết một mối thiện duyên, nếu như mai này anh có thể luyện thành nội lực, đến lúc đó tôi không chừng còn cần đến sự chỉ điểm của anh, anh thấy sao?"

Lúc này Hách Khải mới cẩn thận quan sát Tô Thi Yên, nhìn ánh mắt trong veo của cô gái này, hắn liền nhẹ nhàng cười nói: "Nào dám từ chối... Đa tạ thiện duyên của cô nương, tôi nhất định sẽ đúng giờ, về chuyện tương lai... chắc chắn tôi sẽ trả lại cho cô món nợ ân tình này, chỉ cần tôi có đủ khả năng, chắc chắn."

Đừng nên xem thường lời hứa của một kẻ xuyên việt.

Hách Khải quay người rời đi, hẳn có sự kiêu ngạo của bản thân. Tuy lúc này hắn đang bị hiện thực cuộc sống áp bức khiến cho không khác gì một thằng vô dụng, nhưng hắn vẫn có sự kiêu ngạo của mình, có ân báo ân, có thù báo thù, mười năm...

Mười năm!

Lời bình: Liều bát canh thịt của Tô Thi Yên rồi sẽ đưa hai người tới đâu? Cùng đón đọc chương mới của *Hành Hiệp Thiên Hạ* để dõi theo hành trình võ học đầy gian nan nhưng cũng không thiếu thi vị của Hách Khải. Truyện được thực hiện bởi nhóm *Võ Hạng Chi Tâm* tại địa chỉ facebook *Võ Hạng Thế Giới*.

Quyển 1 - Chương 5: Huynh đệ!

Hách Khải đứng ở cửa tiệm ăn nhanh Lam Ảnh. Hắn đứng yên chỗ này đã hơn hai mươi phút nhưng không tỏ ra thiếu kiên nhẫn chút nào, bởi vì tinh thần hắn đã chìm vào bên trong hệ thống.

Trong chín năm luyện võ này, mặc dù La Hán Quyền là hệ thống cấp, nhưng bản thân hắn lại có những cảm nhận thêm về La Hán Quyền, ví dụ như thủ thuật lúc ra đòn, kỹ xảo khi cận chiến, yếu quyết phát lực, phương pháp di chuyển v.v..., những điều này từng chút từng chút đều dồi dào hơn ngàn vạn lần vùng quyền suốt chín năm qua.

Trên thực tế, Hách Khải đoán rằng những võ công mà hệ thống có này sẽ không như dạng hệ thống ở trong tiểu thuyết mà hắn từng đọc - tức là trực tiếp in vào đầu hắn - mà là giống như một loại kiến thức, để hắn tiếp thu sau đó dựa vào rèn luyện chậm rãi luyện ra, dần dà hóa thành tài sản và tri thức của hắn. Như thế kể cả không có hệ thống, đưa hắn một bộ quyền, chín năm như một, vùng quyền tới ngàn vạn lần, phỏng chừng hắn cũng có thể đem nó luyện đến đại thành.

“La Hán Quyền: uy lực công kích 250, tu luyện đến cấp 10 thì hệ số quyền pháp của nhân vật được cộng thêm 20 điểm”. Nhân vật của Hách Khải là Nhân Giả Vô Định, chỉ số ban đầu của bốn hệ số cơ bản: quyền, kiếm, đao, kỳ môn đều là 40 điểm. Hệ số này cho biết giới hạn võ công hắn có thể tu luyện, ví dụ như Hàng Long Thập Bát Chương. Quyền pháp này có uy lực công kích cao nhất là 1.500, đòi hỏi cần phải có tối thiểu 140 điểm quyền pháp mới có thể tu luyện. Mà sau khi luyện La Hán Quyền đến cấp 10, hệ số quyền pháp được tăng thêm 20 điểm, nghĩa là hiện tại Hách Khải có hệ số quyền pháp là 60 điểm, đã có thể học tập quyền pháp cao cấp hơn một chút rồi. Đương nhiên, hắn vẫn không thể nào học được những quyền pháp trung cấp giúp cộng thêm 30 điểm hệ số quyền pháp khi đại thành, vì muốn học những quyền pháp này cần hệ số quyền pháp tối thiểu là 70 điểm, mới nhìn qua thì đã biết con đường này là gian nan rồi.

Hách Khải thở dài, hắn quay sang tập trung chú ý đến ba hệ thống võ công lớn còn lại (1). Trong đó cũng có rất nhiều công pháp tuyệt thế, ví dụ như Độc Cô Cửu Kiếm, Hòa Diễm Đao Pháp, Đà Cầu Bồng Pháp... Có điều, hắn sinh ra đã ở cô nhi viện, ở chỗ này thì lấy đâu ra những đao, kiếm, côn, bổng đây? Vì vậy, vừa mới bắt đầu, hắn chỉ có thể lựa chọn chỉ có mấy loại võ công là: La Hán Quyền, Thiên La Địa Võng Chương, Ngũ Độc Chương, Miên Chương, Tiêu Diêu Du Quyền Pháp. Vén vén chỉ có mấy môn này! Còn nữa, trong số đó, môn công phu có thể trực tiếp luyện ra nội lực kỳ thật chỉ có môn quyền pháp cấp thấp nhất là La Hán Quyền. Lúc Hách Khải xuyên việt tới đây thì hắn mới có chín tuổi, cộng thêm thân phận cô nhi, công pháp hắn có đủ khả năng tu luyện cũng chỉ có môn quyền pháp này. Nếu không vì vậy, chẳng lẽ hắn không muốn luyện môn võ công khác tốt hơn sao? Trong võ công Phật môn không chỉ có La Hán Quyền, còn có Long Trảo Thủ, Đa La Diệp Chi, Đại Trí Vô Định Chi, Đại Lực Kim Cương Chương, Tu Di Sơn Thần Chương. Những môn võ công này, đặc biệt là Tu Di Sơn Thần Chương, đều được xếp vào loại tuyệt thế võ công, chỉ thấp hơn Hàng Long Thập Bát Chương một chút, tốt như vậy mà hắn không muốn tập luyện sao? Chỉ là do cuộc sống ép buộc thôi.

“Bộp.”

Đột nhiên, bả vai Hách Khải bị ai đó dùng sức vỗ một cái. Ý thức hắn chưa hồi tỉnh hẳn nhưng thân thể đã hành động trước một bước, hai chân di chuyển, chính là bộ pháp kèm theo La Hán Quyền. Chân phải giữ nguyên vị trí bất động, chân trái trượt trên mặt đất, mượn lực trượt khiến thân thể Hách Khải lao về phía kẻ vỗ bả vai. Tiếp theo, nắm đấm hắn vùng lên, chuẩn bị đánh ra một quyền. Bất chợt, Hách Khải phát hiện kẻ đứng trước mặt là người hắn chờ đợi bấy giờ.

“Hách Khải, tiểu tử nhà ngươi làm gì mà đứng ở đây ngẩn ra thế? Sao vậy, lại đang đón ngộ điều gì há?”

Đứng trước mặt Hách Khải là một tên thanh niên mặc quần áo sặc sỡ, tai mũi đeo khoen, tóc nhuộm đủ màu, mới nhìn ai cũng cho rằng tên này là một tiểu lưu manh. Hách Khải cười vui vẻ, gật đầu đáp: “Tao đang suy ngẫm việc rèn luyện võ công nên không để ý xung quanh, mày mới đến há?”

Tiểu lưu manh cười hờ hờ rồi khoác vai Hách Khải cùng đi vào tiệm ăn nhanh, vừa đi vừa nói: “Đi giao hàng nên tới trễ, mày cũng biết đấy, tao giao thiệp thật sự rất rộng, đám tiểu tử lấy hàng từ chỗ tao nhiều đến đếm không hết, nếu không phải thế đã đến từ lâu rồi.”

Tiểu lưu manh này có tên là Lâm Hùng, cũng giống như Hách Khải, gã cũng là cô nhi, lớn lên ở cô nhi viện. Tuy nói trong cô nhi viện có rất nhiều kẻ kéo bè kéo cánh nhằm cướp đoạt những ai yếu đuối hơn nhưng cũng có một vài người giúp đỡ nhau. Lúc còn bé, thân thể Lâm Hùng rất gầy yếu, hoàn toàn không có cách nào tập võ. Bởi vì trải qua một số chuyện mà gã và Hách Khải quen nhau, lúc đó Hách Khải bắt đầu luyện tập La Hán Quyền. Tuy nói bộ quyền pháp này còn không đáng được xếp hạng nhưng nó có một ưu điểm lớn là, khi được hệ thống cấp để tập luyện thì cấp bậc quyền pháp của hắn sẽ lập tức đạt cấp 1, tương đương với những người mới luyện tập võ công. Chỉ cần võ công ở mức như vậy thì việc tự vệ trong cô nhi viện hoàn toàn không có vấn đề gì, thậm chí Hách Khải còn giúp đỡ một vài người khác. Tuy Lâm Hùng không thể tập võ nhưng gã là người biết ăn nói, suy nghĩ lanh lợi, trong cô nhi viện cũng kiếm nhiều lợi ích cho Hách Khải. Hai người cứ thế duy trì, cố gắng chịu đựng, cuối cùng cũng vượt qua quãng thời gian ở cô nhi viện, cả hai trở thành huynh đệ, có thể nói là đồng sinh cộng tử.

Sau đó, vì Hách Khải nắm giữ hệ thống nên hắn có động lực và mục tiêu để vươn lên. Hắn cố gắng rèn luyện, thêm vào đó, trước khi xuyên việt đến đây, dù gì hắn cũng từng ở Địa cầu, ở đó có khoa học kỹ thuật cao hơn nơi này mấy chục năm. Hơn nữa, trước đó dù sao hắn cũng từng là sinh viên đại học, vì vậy, việc học tập đối với hắn không có gì khó. Hách Khải Cứ như vậy mà lấy được học bổng, từ từ vượt qua đợt thi tuyển nghĩa vụ của chính phủ để tiến vào đại học. Bên cạnh đó, La Hán Quyền cũng từng bước được luyện đến mức cao cấp, đến bây giờ, qua chín năm thì hắn đã đạt đến cấp 10, cảnh giới đại thành.

Trong khi đó, sau khi Lâm Hùng học hết cấp hai, hoàn thành nghĩa vụ của chế độ giáo dục liên lập tức rời cô nhi viện, bắt đầu cuộc sống tự lập. Gã biết ăn nói, biết nhìn đời, suy nghĩ nhanh nhẹn, tuy rằng không thể đánh người nhưng trong số rất nhiều kẻ có thể đánh nhau đó lại không có mấy tên suy nghĩ lạnh lùng. Vì vậy, gã dần dần có chút tên tuổi trong đám côn đồ lẩn lộn trong khắp chốn hắc đạo. Tuy rằng vẫn là côn đồ nhưng đã có thể coi là ‘đanh nhân’ chốn đầu đường xó chợ: tin tức nhạy bén, biết dùng thủ đoạn, mua bán thuốc phiện loại nhẹ, dẫn mỗi gì gì đó, việc làm ăn coi như không tệ, cũng có dư ra chút ít tiền.

Thực tế, khi còn nhỏ, Hách Khải đã nói cho Lâm Hùng nghe mục tiêu sống của mình. Hắn cực kỳ mong muốn bản thân có nội lực, tự mình đi xem thế giới xung quanh. Nhưng luyện võ thì cần có tiền, dù hắn có hệ thống nhưng ít nhất cũng phải ăn chút thịt thì mới luyện tập được. Dựa vào tiền học bổng, ước chừng nhét đầy dạ dày thì còn được chút muốn bữa nào cũng có thịt là việc tuyệt đối không thể nào. Cũng không phải do tiền học bổng quá ít, vốn mục đích của học bổng là ban thưởng cho học trò, không ai nghĩ tới có cô nhi nào đó có thể đạt được. Học bổng là vốn để dành cho những học trò có gia đình bình thường, bọn họ có cha mẹ, gia đình, số tiền học bổng nếu có được, dùng cho việc tiêu vật cũng là nhiều rồi. Nhưng Hách Khải lại muốn ăn cơm, thuê nhà... thì chút tiền ấy quả thật quá ít.

Vì vậy, sau khi Lâm Hùng ra ngoài xã hội, phần lớn tiền bạc gã kiếm được đều đã nằm trong dạ dày Hách Khải. Hơn nữa, có mấy lần bởi vì hắn luyện võ quá chăm chỉ, khiến thân thể bị tổn thương, cũng là nhờ Lâm Hùng công hắn đến bệnh viện. Không những khiến cho tiền tiết kiệm của Lâm Hùng hết sạch mà còn phải thế chấp một số thứ với ngân hàng, đến nay vẫn còn thiếu nợ. Nhờ vậy, mới có thể khiến thân thể Hách Khải có chút gầy nhưng không đến nỗi bị thương tổn tới gốc rễ.

Lâm Hùng thường nói với Hách Khải một câu: “Đời này, tao và mày là huynh đệ, sau này nếu mày thật sự có nội lực, giàu có rồi thì tao cũng không muốn làm lưu manh nữa. Đến lúc đó, mày nổi tiếng thì tao cũng có thể theo hưởng sái, uống chút rượu lạt, hưởng thụ cuộc sống nhân sinh.” Gã nói vậy để Hách Khải khỏi phải bận tâm trong lòng, coi như gã đang đầu tư vào hắn là một mối làm ăn chắc chắn sinh lời.

Hách Khải nghe xong, trong lòng cảm động. Suốt chín năm hắn luyện một bộ quyền pháp hạng bét như vậy, không có bất kỳ người nào cảm thấy hắn có thể có được nội lực. Lời của Lâm Hùng thật sự là để an ủi hắn, là một người huynh đệ đang an ủi mình...

Hách Khải thầm nhớ lại chuyện cũ mà cảm động. Cả hai đi vào bên trong tiệm ăn nhanh, kêu một đồng đồ ăn, đương nhiên, phần lớn đều là dành phần cho Hách Khải. Lúc đang ăn, Lâm Hùng cẩn thận nhét một phong bì vào túi áo Hách Khải, thấp giọng nói: “Tiền không nhiều lắm, mày xài tạm, tháng sau tao đoán chừng có thể đưa nhiều hơn gấp đôi số này.”

Dù sao Hách Khải cũng là người luyện võ, chín năm luyện quyền, cảm giác thân thể hắn vô cùng nhạy cảm. Mới nhận phong bì, cảm giác độ dày và nặng hết sức rõ ràng, hắn kinh ngạc hỏi: “Số tiền này nhiều hơn so với mọi lần đến hai nghìn... Có vấn đề gì không?”

Lâm Hùng lập tức cười ha ha, thanh âm vẫn trầm thấp như cũ, nói:

- Có thể có vấn đề gì, tao làm việc mày còn lo lắng sao? Vừa rồi lão đại mới nhận một đồng hàng, là Đại Tiểu Hoàn lần trước tao cho mày xem. Nhưng lần này hàng có màu lam, phẩm chất tinh khiết nhưng giá mua vào vẫn như trước, bọn tao lại bán ra cao hơn 30% so với bình thường, thế mà cung vẫn không đủ cầu! Lão đại nói tháng sau chúng tao sẽ nâng giá lên gấp rưỡi, đoán chừng tao và mày có thể sống tốt thêm một thời gian nữa.

Hách Khải trầm ngâm một chút. Đối với thế giới xã hội đen, trong suốt chín năm hắn chưa hề sống trong đó chút nào. Thậm chí, đến tin tức cuộc sống, địa lý ở thế giới này Hách Khải cũng không để ý lắm, mục tiêu duy nhất của hắn là luyện La Hán Quyền đến cực điểm. Vì vậy, hắn cũng không nói gì bởi lẽ hắn biết rõ người huynh đệ này vô cùng nhạy cảm, so sánh con chuột trên tàu biển với Lâm Hùng cũng không quá. Nếu như thuyền sắp chìm, gã tuyệt đối là người đầu tiên biết được. Chẳng thế mà mấy năm nay, Lâm Hùng đã thay đổi lão đại đến ba, bốn rồi nhưng gã chưa từng xảy ra chuyện gì. Có điều, Hách Khải vẫn nhắc nhở một câu: “Tóm lại, mày phải cẩn thận một chút, nếu có gì không ổn thì lập tức buông tay, dừng lại nghe không?”

Lâm Hùng nghe vậy, đâm vào ngực Hách Khải một cái, nói: “Tao đang chờ nội lực của mày đây! Đến lúc đó chớ có nói là do tao mà mày không có nội lực, nếu thế thì không phải những năm nay tao đầu tư vào mày giống như là nước đổ lá khoai à? Tóm lại, mày yên tâm, mọi chuyện đều ổn, tao biết rồi, biết rồi.”

Hách Khải cười khổ một cái, rồi không hỏi thêm gì nữa, sau đó nói với Lâm Hùng: “Còn ba tháng nữa là sinh nhật tao tròn mười chín tuổi, nếu như có thể... đến lúc đó tao sẽ cho mày một niềm vui lớn, bất kể thế nào, trước lúc đó mày không gặp phải chuyện gì không may là tốt rồi.”

“Ha ha, có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Lâm Hùng cười lớn rồi ngược nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ:

“Tao đang chờ mày trở thành một cao thủ nội lực đây, đến lúc đó... huynh đệ chúng ta thật sự có thể tiêu điều tự tại rồi.”

Lời bình:Đã sắp tới ngày Hách Khải tròn mười chín tuổi! Tương lai nào đang đợi hắn? Liệu hắn có thể đáp lại được sự kỳ vọng của những người vẫn luôn tin tưởng mình hay không? Mời đón đọc Hiệp Hành Thiên Hạ được thực hiện tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm và những người bạn =))

Chú thích:1. Bốn hệ thống võ công: ở đây được chia ra là quyền, kiếm, đao và kỳ môn. Kỳ môn bao gồm tất cả những gì không thuộc ba hệ đầu, ví dụ như côn, bổng, roi, v.v...

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Đại tỷ!

Dịch: Nhất Phong

Hách Khải mới tan học, vừa bước ra khỏi lớp đã vội vã đi tới phòng ăn, ở đó có người đẹp đang chờ hắn theo ước hẹn, với chén canh thịt và thịt sườn nóng hổi. . .

Đúng lúc này, một giọng nữ trong trẻo vang lên:

"Tiểu tử họ Hách kia, đứng lại đó cho ta!"

Toàn thân Hách Khải cứng đờ, dường như có thể nghe được tiếng răng rắc phát ra từ cổ khi hắn chậm rãi xoay đầu lại. Người vừa gọi hắn là một thiếu nữ có mái tóc màu đỏ sẫm với nước da trắng ngần, đang chống nạnh đứng đó, bên cạnh cô ta còn có một sĩ quan quân đội vóc người cao lớn đang mỉm cười.

"Đại, đại. . . Đại tỷ, người đã về rồi à?" Hách Khải nói năng lắp ba lắp bắp như kẻ bị cà lăm.

Thiếu nữ mỉm cười, nghiêng ngàng đi tới trước mặt Hách Khải, giờ tay đo thoáng qua chiều cao của hắn, sau đó bĩu môi nói:

"Ta đi lúc ngươi 16 tuổi, hơn hai năm trời sắp được 3 năm rồi mà ngươi mới cao thêm có 10 cm thôi à? Nếu như tới 20 tuổi mà ngươi còn chưa đạt 1 mét 8 thì sau này đừng nói là quen biết ta, đừng làm ta mất thể diện!"

Hách Khải cười ngây ngô không nói gì, lúc này vị sĩ quan kia đi tới sau lưng thiếu nữ, vỗ vỗ đầu cô ta rồi ôm quyền chào Hách Khải:

"Hách huynh, đã lâu không gặp."

"Lý huynh." Hách Khải ôm quyền đáp lễ, hỏi:

"Hai người quay về thủ đô rồi à? Trận chiến đã kết thúc chưa?"

Vị sĩ quan kia lắc đầu nói:

"Chưa, ta trở về để báo cáo công tác, Na Na cứ nhắc mãi là có một ước định vào ngày sinh nhật 19 tuổi của cậu. Cô ấy nói sau sinh nhật 19 tuổi, cậu sẽ luyện một loại võ công khác, cho nên bọn ta mới ghé thăm, sau đó sẽ tìm một nơi nào đó tổ chức sinh nhật."

Nội tâm Hách Khải cảm thấy một sự ảm áp không nói nên lời, trong nhất thời chợt nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

Tiết Na cũng là thành viên trong cô nhi viện, thiếu nữ này từ nhỏ đã có thiên phú luyện võ, nhờ đó được viện trưởng chú ý. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng chịu bất kỳ đau khổ nào trong cô nhi viện, hơn nữa dựa vào thiên phú luyện võ của mình, ở cô nhi viện được tôn làm đại tỷ, cô lớn hơn 2 tuổi so với Hách Khải và Lâm Hùng, năm nay vừa tròn 21 tuổi.

Tuy rằng Tiết Na là một lão đại trong cô nhi viện nhưng tính tình của cô rất tốt, thường xuyên ra mặt quản chuyện bất bình, bảo vệ những đứa trẻ yếu ớt. Hơn nữa, để lấy lòng cô, viện trưởng cũng bỏ qua rất nhiều cơ hội bóc lột lũ trẻ. Có thể nói cô là ân nhân của đa số bọn trẻ con trong cô nhi viện.

Duyên phận của Hách Khải và Tiết Na bắt đầu từ khi hắn luyện tập La Hán quyền, bộ quyền pháp bắt nhập lưu này làm cho Tiết Na ba lần bốn lượt chê cười. Nhưng cô vốn là một người mạnh mẽ mềm lòng, mục đích của việc chê cười cũng vì hy vọng Hách Khải đừng tiếp tục luyện nữa, một là vì không nạp đủ chất dinh dưỡng làm thương tổn đến cơ thể, hai là vì bộ quyền pháp này thật sự không có tiền đồ.

Tuy nhiên, Hách Khải đã có dự định của riêng mình, vì vậy không để ý đến lòng tốt của Tiết Na. Sau vài lần khuyên bảo không thành, lần nào gặp mặt hai người cũng cãi nhau, nhưng càng như thế quan hệ của cả hai càng thân thiết. Đó chính là lý do vì sao cô đã rời khỏi cô nhi viện nhiều năm mà vẫn còn nhớ, lần này trở về tìm Hách Khải.

Thật ra, Hách Khải không hề muốn gặp lại Tiết Na, nguyên nhân là vì khuôn mặt của cô có năm, sáu phần giống bạn gái ở kiếp trước của hắn, hơn nữa hắn rất thích tính cách của cô, có thể nói là hắn đã có cảm tình với Tiết Na.

Chỉ là, ở kiếp này hắn là một trẻ mồ côi, không có thiên phú luyện võ, mặc dù có hệ thống nhưng cần ít nhất mười năm để chuẩn bị. Chỉ ít, trong vòng mười năm này, hắn chỉ là một thằng nhóc bình thường không có gì trong tay. Trong khi ấy, năm Tiết Na tròn 16 tuổi đã rời khỏi cô nhi viện đi tòng quân, rồi trong quân đội cô gặp gỡ người đàn ông đứng trước mắt này. . . phú nhị đại (1) Lý Phan Thành.

Nếu như Lý Phan Thành là cái loại phú nhị đại như trong tiểu thuyết mô tả: trời sinh ra đã là kẻ hư hỏng thì Hách Khải còn có lòng tin trong tương lai, sau khi lớn lên mình sẽ đoạt lại Tiết Na. Thậm chí, đến lúc đó bằng vào thân phận cường giả thành công luyện thành nội lực, đối phó mấy tên như thế dễ như

trờ bàn tay. Nhưng thật đáng tiếc, Lý Phan Thành này là một người tốt, một người tốt thực sự: nhiệt tình, tốt bụng, ngoại trừ hơi bảo thủ, hầu như không còn khuyết điểm nào khác. Hơn nữa y có thực lực cường đại, gia thế hiển hách, nghe nói số thiếu nữ con cái của tầng lớp tai to mặt lớn ở thủ đô theo đuôi y cơ hồ có thể tạo thành một đoàn người.

Một nam nhân ưu tú như thế, vừa gặp Tiết Na đã nhất kiến chung tình, về sau không biết hai người họ đã trải qua những gì, đến năm 18 tuổi Tiết Na lại có thể lấy thân phận một cô nhi xuất thân từ tầng lớp thấp kém để trở thành vị hôn thê của Lý Phan Thành, hơn nữa đã được cha mẹ của Lý Phan Thành thừa nhận. Lúc ấy Hách Khải đã nhìn ra được, Tiết Na cùng Lý Phan Thành là thật tâm yêu nhau, đến nước này hẳn cũng chỉ còn biết lặng lẽ chúc phúc cho hai người Trăm năm hạnh phúc!

Tuy đã chấp nhận việc đó nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy buồn, vì thế hắn đã cố không nghĩ tới những chuyện có liên quan tới Tiết Na, không gặp mặt sẽ tốt hơn.

Nhưng giờ đây mọi chuyện lại diễn ra không theo ý muốn của hắn. Tính cách Tiết Na vẫn luôn mạnh mẽ, sau khi Lý Phan Thành nói xong, cô liền kẻ vai sát cánh đi cùng Hách Khải như hai người bạn thân, vừa đi vừa nói:

"Đi thôi đi thôi, ở chỗ này dài dòng làm gì, chúng ta đi so tài một trận, xem thử ngươi còn luyện bộ quyền pháp bỏ đi kia không? Coi tiểu tử nhà ngươi có tiến bộ chút nào không, đúng rồi, gọi tên du côn Lâm Hùng tới luôn đi, đừng tưởng rằng ta không biết gã bán thuốc phiện loại nhẹ để giúp đỡ cho ngươi tập võ đúng không? Ở thủ đô ta cũng quen biết nhiều lắm đó."

Hách Khải cười khổ không nói gì, Lý Phan Thành ở bên cạnh chấp tay vờ về áy náy, thoạt nhìn những người theo dõi hắn và Lâm Hùng chắc là thể lực ở thủ đô của Lý gia rồi.

Bỗng nhiên, Lý Phan Thành lên tiếng:

"Hách huynh, lẽ ra ta không nên nói những lời này, nhưng... Bán thuốc phiện không phải là việc hay ho gì cả, mặc dù chỉ là thuốc phiện loại nhẹ nhưng quốc gia đang họp bàn về việc dùng thủ đoạn cứng rắn để ngăn cấm thuốc phiện, thuốc phiện loại nhẹ đoán chừng cũng sẽ bị hạn chế hoặc là cấm hoàn toàn. Vậy thì việc làm của Lâm huynh là phạm pháp, việc đó không tốt đâu, nếu thật sự là do thiếu tiền, tiền lương của ta và chị của cậu vẫn dư dả, giúp đỡ một chút cho huynh đệ một nhà chắc chắn không thành vấn đề."

Về mặt Hách Khải lập tức thay đổi, không muốn làm mất mặt Tiết Na nên hắn chỉ ôm quyền trả lời:

"Lý huynh, nếu như quốc gia ban hành lệnh cấm thuốc phiện, tôi sẽ là người đầu tiên ngăn cản Lâm Hùng. Ngài cứ yên tâm, tôi sẽ không để Lâm Hùng làm bậy, dĩ nhiên, mặc dù hiện giờ là lợi dụng sơ hở của pháp luật, nhưng dù sao buôn bán thuốc phiện loại nhẹ còn chưa phải là hành vi phạm pháp, cho nên bọn tôi chỉ có thể tay làm hàm nhai mà thôi, việc giúp đỡ thì không cần đâu, giúp đỡ nhất thời chứ không giúp được suốt đời, Lý huynh thấy tôi nói đúng không?"

Lý Phan Thành há to miệng rồi lại thờ dài, không biết nên nói gì nữa, Tiết Na hơi bất mãn, nhưng sống chung từ nhỏ đến lớn, cô đã quá quen thuộc tác phong và tính cách của người em này rồi. Hắn có ngạo cốt của mình, hơn nữa rất tự hào vì cái ngạo cốt đó, người ngoài không nhìn ra nhưng là bạn bè cùng hắn sống chung một mái nhà 4, 5 năm sao cô lại không nhìn ra được? Nếu hắn đã nói như thế rồi thì trừ phi là đến tuyệt cảnh, bằng không tuyệt đối hắn sẽ không mở miệng nhờ vả.

Trong nhất thời ba người đều trầm mặc, tiếp tục đi thẳng về phía trước. Trong đầu Hách Khải vẫn nghĩ về chén canh thịt cùng phần xương sườn kia, đúng rồi, còn có thiếu nữ tóc dài xinh xắn ấy nữa...

Lúc này Tô Thi Yên đã ăn xong phần đồ ăn của mình, tuy cô cũng là người luyện võ, sức ăn rất lớn nhưng cách cô dùng com rất văn nhã, không làm cho người ta có cảm giác thô tục mà trái lại có cảm giác hài hòa, nhẹ nhàng, thủy mị, đúng phong cách con nhà thế gia.

Sau khi ăn xong, cô nhú mày nhìn chén canh và phần thịt sườn trên bàn, rồi lại nhìn sắc trời coi đã mấy giờ, đang chần chờ xem có nên rời đi không? Ngẫm nghĩ mười mấy giây, cô lấy một quyển sổ tay ra đọc, tạm thời chưa có ý định rời khỏi phòng ăn.

(10 phút, 10 phút nữa mà anh còn không tới... Tôi sẽ đem phần canh và sườn này cho mèo ăn.)

Tô Thị Yên đang hung hăng nghĩ vậy, bỗng nhiên trong lòng cô khẽ động, tay phải buông quyển sổ, chụp lấy thành bội kiếm đang nằm cạnh bàn, khoảng cách này đối với tốc độ của cô, chỉ nháy mắt thôi sẽ chụp được bội kiếm.

"Băng Tâm quyết của Tam tiểu thư lại có tiến bộ rồi."

Thanh âm già nua vang lên bên tai Tô Thị Yên. Cô thở phào nhẹ nhõm, không nhìn quanh quất nữa mà chỉ khẽ nhúc nhích đôi môi, mặc dù không phát ra tiếng nhưng cô biết rõ, chủ nhân của thanh âm già nua kia có thể nghe được lời của mình.

"Tứ bá, sao ngài lại tới nước Cộng Hòa Lam Ảnh này? Là công việc của gia tộc sao?"

"Ha ha, gia tộc cách nước Cộng Hòa Lam Ảnh quá xa, hầu như không có gì liên hệ, chắc đây cũng là nguyên nhân Tam tiểu thư tới nơi này du học, ở đây có thể có chuyện gì phải lao động tới lão già như ta chứ? Lần này tới đây, chẳng qua là mang đồ tới cho Tam tiểu thư thôi."

Tô Thị Yên lập tức rung mình, phải biết rằng ông lão đang nói chuyện cùng cô chính là một cường giả có được nội lực, là một cường giả trong mười vạn người mới có một người, ông đã hoàn toàn siêu thoát khỏi thế giới của người bình thường. Trong một thế gia như Tô gia cũng chỉ có chừng năm người có tư cách là võ lực trấn tộc như thế, muốn người như vậy chuyển giao đồ vật thì đủ hiểu nó quý giá tới cỡ nào rồi.

"Là Ngọc Cơ Đan, rốt cuộc bà nội của cháu cũng xuất quan rồi. Mười năm vất vả, mười năm bế quan, hao tổn biết bao thiên tài địa bảo mà Tô gia thu thập trong suốt 50 năm mà chỉ ra lò được sáu viên. Ngọc Cơ Đan-trần tộc chi bảo, trọn đời không truyền ra ngoài, nhờ có nó mà Tô gia mới có thể chân chính đứng vững tại Thiên Sơn đế quốc. Bảo bối mỗi 60 năm mới ra lò một lần này... chính là đồ vật lão đây mang tới cho Tam tiểu thư."

Lần này Tô Thi Yên đã kinh sợ đến mức tim đập như trống trận, nhưng khá tốt là cô đã trải qua thời gian dài luyện tập công pháp Băng Tâm quyết gia truyền, lát sau đã khống chế được bản thân, nhưng thân thể cô vẫn run rẩy nhè nhẹ.

Ngọc Cơ Đan là bí mật bất truyền. Ở Tô gia có 1 truyền thuyết, ngàn năm trước một vị lão tổ tông phải trải qua bao phen cừu tử nhất sinh mới tìm được phương pháp luyện chế đan dược này từ di tích của một môn phái Thượng Cổ, đan dược này cần dùng rất nhiều thiên tài địa bảo mới luyện được. Hơn nữa, người luyện đan nhất định phải là người có được nội lực, bế tử quan (2) trong mười năm... bấy nhiêu hạn chế đó thôi đã thấy sự trân quý của đan dược kia như thế nào rồi.

Đan dược này chỉ có một công hiệu duy nhất là dịch cân tủy tủy, đề cao thể chất trời sinh của một người lên mấy thành, đừng xem thường cái mấy thành này. Đây không phải là thể chất có được do rèn luyện, hoặc là thể chất có được dựa vào các loại thuốc. Mà là thể chất trời sinh, ví dụ như: một người có cha mẹ đều rất thấp bé, trừ phi y có thiên phú dị bẩm, nếu không sẽ không trở thành người cao to được, độ cao của y vừa sinh ra đã bị giới hạn rồi. Ngọc Cơ Đan chính là đề cao cái cực hạn trời sinh đó, đừng nói mấy thành, dù chỉ là mấy phần trăm đi nữa thì một khi lộ ra, rất có thể sẽ làm rung chuyển cả Thiên Sơn đế quốc, thậm chí là mấy nước xung quanh.

Tô Thi Yên từ lúc 3 tuổi đã được dạy bảo các thường thức trong võ thuật, 4 tuổi bắt đầu học các loại võ công trụ cột, 5 tuổi tập luyện công pháp nội gia, 6 tuổi luyện công pháp nhà ông bà ngoại... đến bây giờ mới thôi. Luyện võ vài chục năm, cô đương nhiên biết rõ điều kiện cơ bản nhất để luyện thành nội lực. Đó chính là rèn luyện thân thể từ ngoài vào trong đến mức cực hạn, sau đó nội lực sẽ bộc phát từ trong ra ngoài. Nhưng giữa người với người có rất nhiều điểm khác nhau, nếu hình dung một người như một cái thùng nước, tố chất thân thể là lớp gỗ bên ngoài thùng nước, như vậy thì tất nhiên sẽ có dài có ngắn, ví dụ như: có người trái tim khỏe mạnh nhưng phổi yếu, có người công năng của gan mạnh mẽ hơn người khác nhưng mạch máu nhỏ hẹp... đủ loại lí do khiến thùng nước vênh vênh không đầy. Mà chỉ có làm cho thùng nước đầy hoặc gần đầy mới có thể có được nội lực, điều đó tạo thành cái gọi là: trong mười vạn người, thậm chí mấy chục vạn người mới có một người có được nội lực... Bởi vì trời sinh, bởi vì luyện tập, bởi vì công pháp, bởi vì tâm tính chăm chỉ... khiến cho người có được nội lực vô cùng ít ỏi.

Nhưng nếu như có thể đề cao tố chất trời sinh của một người lên mấy thành, như vậy có nghĩa là thùng nước của người đó sẽ to hơn, dù vẫn như cũ là có dài có ngắn nhưng có thể chứa đựng nước nhiều hơn. Đồng thời, tố chất thân thể của y cũng tăng lên, nói cách khác, một khi khả năng chứa đựng nước vượt qua giới hạn của cái thùng, như vậy người này lập tức sẽ... Có được nội lực!

"Tam tiểu thư, 60 năm trước Tô gia luyện được năm khóa đan dược, do 5 anh em bọn ta phục dụng tạo ra năm cường giả có nội lực giúp Tô gia hưng thịnh. Thời đại ngày nay, tuy khoa học tiến bộ rất nhiều nhưng cũng làm cho người ta không giữ được tâm tính như trước kia nữa, trở nên kiêu căng xốc nổi, nhưng được cái là vật tư sung túc, tiền có thể mua được rất nhiều thứ mà trước kia không thể dùng tiền để mua. Lần trước một lò ra năm viên đã là lần phát đạt nhất từ khi Tô gia ta đạt được đan phương, giúp cho Tô gia trở thành nhất đẳng thế gia ở Thiên Sơn đế quốc. Lần này luyện được 6 viên, sự hưng thịnh của Tô gia chắc chắn sẽ kéo dài, thậm chí vượt qua dĩ vãng. Tam tiểu thư, lần này gia tộc quyết định ban cho cháu 1 khóa đan dược, bây giờ hãy nhận lấy."

Nội tâm Tô Thi Yên rất kích động nhưng vẫn giữ lễ độ, lập tức đứng dậy, nhìn thoáng qua canh thịt cùng thịt sườn trên bàn, sau đó khẽ chu môi rồi rời khỏi nhà ăn.

Sau khi rời khỏi nhà ăn, đi đến một đoạn đường vắng vẻ, trong nháy mắt trên người cô đã có thêm một viên thuốc lỏng lạnh như ngọc to cỡ quả trứng, thanh âm già nua kia lại vang lên:

"Lập tức ăn vào đi, quá trình cải biến Tiên Thiên tố chất thân thể, cháu sẽ không nhận thức được. Hơn ba tháng sau, đợi cho đủ một trăm ngày, cháu hãy bế tử quan một tuần lễ, tinh tâm vô niệm, công hiệu của đan dược sẽ đạt đến mức lớn nhất, ăn ngay đi."

Tô Thi Yên tự nhiên không dám chậm trễ, hướng hồ cô cũng biết, chủ nhân của thanh âm già nua kia sẽ không để cho cô mang đan dược đi. Một là không an toàn, hai là vì phòng ngừa vạn nhất, phải biết rằng đan dược này gắn liền với hưng thịnh của gia tộc, một chút tin tức cũng không được truyền ra ngoài. Chỉ có dòng chính trong gia tộc như cô mới biết được chút ít, cô cứ nghĩ truyền thuyết chi toàn bịa đặt nhưng đến lúc này mới biết đó là sự thật, sao có thể mang đi nơi khác được chứ?

Tô Thi Yên lập tức phục dụng đan dược, vừa vào miệng nó lập tức hóa thành một loại chất lỏng như rượu trôi qua cổ rồi xuống tới bụng, trong chốc lát đã biến mất tăm tích, đến lúc này thanh âm già nua kia mới thờ phào nhẹ nhõm, nói:

"Như vậy, nhiệm vụ của lão già này đã hoàn thành, Tam tiểu thư, gia tộc chờ đợi tin tốt của cháu, đừng làm cho gia tộc thất vọng đấy."

"Đội ơn gia tộc đã tài bồi."

Tô Thi Yên chấp tay, cúi đầu thật sâu, miệng nói:

"Nhất định sẽ khắc ghi công ơn của Tô gia..."

"... Vạn lần chết cũng không quên!"

(Trăm ngày nữa sao... Chắc không kịp ngày sinh nhật của tên ngọc kia rồi...)

Không hiểu sao, trong lòng Tô Thi Yên lại nghĩ đến hình ảnh một tên gốc kia đem một bộ quyền pháp bất nhập lưu luyện đến đại thành...

Chú thích:

1/Phú nhị đại: “Thế hệ con nhà giàu thứ hai” (phú nhị đại) là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc có lối sống ngạo mạn, vô đạo đức, bên mình gọi là con ông cháu cha.

2/Bế từ quan: bế quan vì mục đích gì đó, không thành công sẽ không xuất quan, cho tới khi chết mới thôi.

Lời bình:

Đại tỷ kia đóng vai trò gì trong cuộc sống của Hách Khải, hắn có luyện thành nội lực khi Tô Thi Yên xuất quan hay không? Thế giới nào cũng vậy, người thường không thể nào sánh với “thế gia” được. Hệ thống và các tuyệt học võ công sẽ giúp hắn như thế nào khi phải đối mặt với các “thế gia”? Hãy đón đọc các chương tiếp theo của Hiệp Hành Thiên Hạ được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hận Thế Giới!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Luận công phu và lời hứa!

Dịch: Talasoixanh

"Khá lắm!"

Tiết Na kinh hãi thét lên một tiếng, toàn thân lùi mạnh về sau. Hơn nữa, cô cũng không lùi lại theo đường thẳng tắp mà là vừa lùi vừa tránh sang hai bên theo một loại nhịp điệu hoặc quy luật nào đó, làm cho mấy quyền tiếp theo của Hách Khải không thể nào chạm đến cô.

“Quyền lực liền mạch, sau khi đánh ra thì lực đạo liền liền không dứt! Thiên phú lắm, chăm chỉ lắm, tài hoa lắm! Không ngờ Hách huynh đã luyện bộ quyền pháp này đến cảnh giới đại thành rồi, chỉ cần tiến thêm một bước đã đến cảnh giới đăng phong tạo cực, rất tốt!”

Ở bên cạnh, Lý Phan Thành thấy vị hôn thê của mình bị một quyền đánh lui nhưng lại lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, Tiết Na nghe thấy thì đen hết cả mặt. Chẳng qua, đây chính là cuộc đối chiến của võ giả, tuy rằng Tiết Na khó chịu nhưng cô cũng có võ phẩm (1) của mình nên sẽ không gây chuyện ồn ào cãi nhau. Nhưng vậy cũng không đồng nghĩa với việc cô cúi đầu nhận thua. Chợt thấy chân của cô khẽ chuyển một cái, hai chân giống như kẻ sát mặt đất nhưng lại không hề chạm đất, cứ như vậy trượt về phía Hách Khải, tốc độ vô cùng nhanh.

“Hách huynh đệ cẩn thận, đây là Linh Xà bộ pháp, tốc độ rất nhanh, góc độ rất hiểm!” Lý Phan Thành thấy vậy thì lại lớn tiếng nhắc Hách Khải. Dù sao thì Hách Khải cũng chỉ sử dụng một bộ quyền pháp không được xếp hạng mà thôi.

Là con dâu của nhà họ Lý tại thủ đô – tuy hiện tại thì mới chỉ là vị hôn thê nhưng Tiết Na đã có tư cách học được đầy đủ các loại võ học của nhà họ Lý. Linh Xà bộ pháp này chính là một trong số đó, nếu dựa theo phân chia phẩm cấp thì đây cũng được coi là một bộ kinh công hạng một rồi.

Nhưng Hách Khải vẫn sừng sững bất động, đứng thẳng tại chỗ. Nhìn Tiết Na đang lắt léo vọt về phía mình nhưng hắn vẫn mặc kệ, không để ý. Dù Tiết Na công kích hướng nào đi nữa thì nắm đấm của hắn vẫn nhắm đánh thẳng về phía đầu nàng.

Mấy lần tấn công của Tiết Na đều vì vậy mà không thành công, phải lùi lại. Công kích của cô cũng lắm cũng chỉ làm Hách Khải bị thương da thịt. Vì cả hai đều không có nội lực, nên chỉ có thể dựa vào lực lượng của thân thể và lực đạo của chiêu thức ngoại công mà mình rèn luyện hay còn gọi là ‘nội lực giả’ của nội gia quyền. Loại lực lượng đó tuy rằng cũng lớn nhưng lại không có tính kéo dài, cơ bản là mỗi chiêu mỗi thức đều chỉ có lực lượng của mỗi chiêu mỗi thức đó mà thôi. Trừ khi luyện bộ ngoại công này tới mức đại thành, lúc đó lực đánh ra sẽ liền thành một mạch, đồng thời liên tục không dứt. Chính vì vậy mà nếu cô đánh trúng thì chỉ có thể làm bị thương Hách Khải, nhưng nếu cô bị một quyền đã luyện tới đại thành của hắn đánh trúng đầu thì cô chết chắc. Dù đây là luận bàn, sẽ ‘hạ thủ lưu tình’ nhưng một khi bị đánh trúng thì cô vẫn sẽ thua. Đây là cuộc đọ sức của võ giả, cô không thể mặt dày tới mức nhất quyết không chịu nhận thua.

Sau mấy lần công kích như vậy, Tiết Na đã hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nên biết rằng, một năm trước kia, cô đọ sức cùng Hách Khải thì hầu như chỉ cần mấy chiêu là đã có thể chế ngự tên em trai này. Ai ngờ chỉ vùn vùn một năm trời, khi Hách Khải luyện bộ quyền pháp bỏ đi kia đến đại thành thì cô lại không làm gì được hắn. Lẽ nào lại như vậy!

Phải biết rằng, mục đích lần này cô về chính là thuyết phục Hách Khải chuyển sang luyện một bộ võ công khác. Thậm chí, cô đã lấy từ Lý gia một bộ quyền pháp loại hai tốt nhất, chỉ cần Hách Khải đồng ý gia nhập quân đội, làm binh sĩ của Lý Phan Thành thì sẽ có thể tu luyện môn quyền pháp này.

Hơn nữa, với tư cách là em trai của cô, cộng thêm việc cô hiểu rõ tính tình hấn ra sao nên sẽ không lo lắng vấn đề trung thành gì đó, vậy thì cũng được xem là dòng chính của Lý gia rồi! Thành tựu trong tương lai sẽ không thể đoán nổi!

Nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải đánh cho hấn phục đã! Nếu không, hấn mà cảm thấy bộ quyền pháp bỏ đi này luyện đến đỉnh cao cũng có tiền đồ, vậy thì với tính cách của Hách Khải, hấn chắc chắn sẽ không chịu chuyển sang luyện võ công khác đâu.

Nghĩ tới đây, Tiết Na cắn mạnh răng một cái, dưới chân vẫn sử dụng Linh Xà bộ pháp nhưng hai tay lại chột vịn vẹo, vung vẩy như không có xương, đồng thời cổ của cô cũng làm một tư thế rất quái lạ. Trong nháy mắt, cô lao thẳng về phía nắm đấm của Hách Khải như thể bất chấp tất cả. Sau đó, lúc nắm đấm chuẩn bị đánh trúng đầu như vài lần trước thì cổ cô chột vịn đi, lách cái đầu sang một bên, trượt qua bên cạnh nắm đấm của Hách Khải. Cùng lúc đó, hai tay cô như hai cái roi đánh lên thân thể Hách Khải.

“Àm! Âm!”

Một tiếng nổ vang, cũng không phải tiếng cánh tay Tiết Na đánh trúng người Hách Khải mà là có một bóng người cực nhanh xuất hiện ra giữa hai người họ. Người này một tay nâng cánh tay Hách Khải, một tay đẩy Tiết Na ra, làm cô lùi lại bảy tám bước, chút nữa thì ngã ra đất.

“Hỗ đồ! Bây giờ ngươi đã dám sử dụng được Linh Xà Quyền sao? Muốn tự tổn thương căn cơ bản thân à?”

Người xuất hiện giữa hai người chính là Lý Phan Thành. Cho đến lúc này, Hách Khải mới giật mình phát hiện lúc này, chỉ trong nháy mắt mà Lý Phan Thành đã vượt qua khoảng cách hai mươi mét, chạy thẳng vào khu vực chiến đấu của Hách Khải và Tiết Na. Mặt đất ngay chỗ hấn đứng lúc này bị đầm lồm xuống thành một hố nhỏ, hơn nữa còn có thể đồng thời ngăn cản chiêu thức của hai người. Tốc độ này, lực lượng này, lực không chế thể này quả thật đã vượt quá nhận thức của người bình thường rồi. Chẳng lẽ đây là... nội lực hay sao?

Lý Phan Thành trước tiên là nhìn Hách Khải, sau đó ôm quyền mỉm cười nói: “Để cho Hách huynh chê cười rồi, nội từ (2) vô ý, cưỡng ép sử dụng Linh Xà Quyền, xin hãy chờ ta một lát.”

Nói xong, hấn liền bước đến cạnh Tiết Na, sau đó hai tay liên tục vỗ vào trên người cô. Càng đập xuống thì bàn tay cũng càng trở nên ửng đỏ, mà toàn thân hấn cũng dần ướt mồ hôi... Qua một phút, hấn mới từ từ thu khí, còn Tiết Na thì cũng lập tức phun ra một bùm máu.

Vừa ói ra xong, cô đã nói ngay với Hách Khải: “Ta thắng rồi, đúng chứ?”

Hách Khải cũng không phủ nhận được, chỉ có thể gật đầu nói: “Đúng, đại tỷ thắng. Vừa rồi... Lý huynh đã là cường giả Nội Lực Cảnh rồi ư?”

Tiết Na lắc đầu nhưng trên mặt tràn đầy kiêu ngạo: “Không, còn chưa đến Nội Lực Cảnh, chẳng qua là hấn mới đột phá đến Chuẩn Nội Lực Cảnh trong năm nay mà thôi. Chuyện này cũng bình thường thôi, nếu ngươi chịu đổi công phu khác thì với thiên phú và sự chăm chỉ của mình, không lâu sau cũng sẽ trở thành chuẩn Nội lực cảnh thôi.”

“Thế mà vẫn chưa phải là cường giả Nội lực cảnh ư?”

Hách Khải có chút lú lờ. Trong chín năm này, hấn cũng xem qua một ít sách vở về võ học của thế giới này. Nhất là trong trường cũng có bộ môn võ học, nên hiển nhiên là hấn cũng biết cảnh giới Chuẩn Nội Lực Cảnh là gì. Đó là khi một người đã tới luyện cơ thể tới tận cùng, mỗi tác cơ thể đều có thể khống chế bằng cảm giác, còn khí huyết, lực lượng, giác quan... đều đã đạt đến giới hạn cao nhất của nhân loại. Hơn nữa còn có thể ngưng tụ lực lượng tại đan điền, hình thành một loại lực lượng ngưng tụ ở dạng một quả cầu khí, còn có thể dùng khí huyết để tới luyện đến những bộ phận khó tới luyện trên thân thể, hoặc dùng để chữa trị những nội thương đã mãn tính trong quá trình luyện võ cũng như chiến đấu. Một cường giả Chuẩn Nội Lực Cảnh như vậy được người đời xưng tụng là có thể ‘một mình địch được trăm người’.

Với sự hiểu biết của Hách Khải – chính là những gì hấn biết được từ các loại tiểu thuyết trên Địa Cầu trước khi xuyên việt tới đây – thì những cường giả cao nhất của võ thuật truyền thống Trung Quốc như là Kim Đan, Cưng Khí hay ‘không sợ thần thánh’ gì gì đó có lẽ chính là Chuẩn Nội Lực Cảnh ở đây... Như vậy thì cái gọi là cường giả Nội Lực Cảnh còn mạnh mẽ tới mức nào đây?

Lúc này, Lý Phan Thành sau khi điều tức một lúc thì khi mở mắt. Trong mắt hấn ánh lên tia sáng làm cho Hách Khải không dám nhìn thẳng nhiều. Chẳng qua cái ánh sáng này chỉ lóe lên trong nháy mắt rồi liền bình thường lại, lúc này Lý Phan Thành mới cười nói: “Hách huynh, mục đích hai ta đến đây hấn là ngươi cũng đoán được một chút. Ta cũng không nói loanh quanh để bêu xấu nữa. Không bằng thế này, ta sẽ nói cho ngươi nghe một ít chuyện liên quan đến võ công, Chuẩn Nội Lực, Nội Lực Cảnh được không? Coi như ta bồi tội cho sự thất lễ của nội từ lúc này.”

Hách Khải mừng thầm, liền nói: “Vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

Lúc này, Lý Phan Thành lại nhìn trời, cười nói: “Ta thấy sắc trời cũng vừa tối, chắc là Hách huynh cũng chưa dùng cơm tối? Chúng ta đã đặt bữa tối rồi, không bằng cùng đi?”

Hách Khải chỉ chần chờ một chút rồi cũng gật đầu đồng ý. Chẳng qua là trong đầu hấn vẫn hiện lên hình ảnh của món canh thịt cùng xương sườn ở trong phòng. Đáng tiếc...

Cứ như vậy, ba người cùng đi xe đến một con đường vắng, sau đó lại được Lý Phan Thành dẫn vào một con đường nhỏ tĩnh mịch. Cuối con đường này có một quán ăn cổ kính và dường như Lý Phan Thành là khách quen ở nơi này. Sau khi đi vào quán, hấn liền dẫn hai người đi thẳng đến một gian phòng làm bằng gỗ đàn hương. Sau đó, tuy không có nhân viên đến hỏi mà cũng không ai gọi món nhưng chỉ mấy phút sau, đã có rất nhiều món ăn tuyệt hảo được nhân viên mang lên trên bàn.

“Món ăn làm từ dược liệu của nơi này có thể coi là số một, số hai tại thủ đô đấy. Ngoại công mà Hách huynh luyện là ngành quyền, tốn nhiều năng lượng của cơ thể, vậy nên cứ ăn nhiều một chút, đừng ngại.” Lý Phan Thành nói xong lời này thì cũng không nhiều lời thêm nữa, cầm đĩa gấp rau. Sau khi thức ăn vào miệng, hàm răng như đang mài dao, nghiền vụn cái là nuốt luôn. Sau đó cũng không thấy nói một câu nào, cả bàn thức ăn đều thấy bóng đĩa của hắn loang lổ.

Hách Khải lúc này cũng không khách khí nữa. Thực ra thì hắn đã đói meo từ lâu rồi, vậy nên cũng chẳng để ý tới nhả nuốt hay là ý tứ gì, cứ thấy trên bàn có cái gì là gấp lấy, miệng nhai liên tục không dừng, cả tâm trí đều tập trung vào việc ăn cho thật mạnh.

Cả ba đều là người luyện võ, nên dù là Tiết Na cũng ăn rất khỏe. Ba người ăn hết tròn năm bàn đồ ăn, trong đó còn có rất nhiều vị thuốc quý giá, chim lạ thú quý đủ cả. Theo Hách Khải đoán thì giá của bữa cơm này ít nhất cũng phải một trăm, thậm chí hai trăm nghìn đồng. Dù sao thì người ta mời khách nên hắn cứ thả bụng mà ăn! Hắn đoán chừng mình đã ăn gấp hai lần Tiết Na, nhưng có lẽ cũng chỉ bằng một nửa phần của Lý Phan Thành mà thôi. Điều này làm cho Hách Khải phải thấm giết mình, sức ăn của cái tên Lý Phan Thành này cũng lớn thật đấy!

Sau khi ăn xong thì có nhân viên mang trà thơm lên, rồi lẳng lặng rời khỏi phòng. Lý Phan Thành uống mấy ngụm lớn nước trà rồi mới nói: “Để cho Hách huynh chê cười rồi. Từ sau khi đạt tới Chuẩn Nội Lực Cảnh thì cơ thể lại tiêu tốn càng nhiều năng lượng, lượng cơm mỗi ngày đều tăng rất nhiều. Hơn nữa, mấy loại ngũ cốc, thịt cá bình thường đều không thể bổ sung đủ dinh dưỡng. Đương nhiên, đây cũng là tiền đề cho lời ta sắp nói.”

Hách Khải liền ôm quyền nói: “Tại hạ xin rửa tai lắng nghe!”

Lý Phan Thành liền khoát tay cười nói: “Không cần nghiêm túc như vậy, coi như là việc nhà thôi. Nội tử của ta cũng như chị gái của ngươi, ngươi cũng giống như em vợ của ta, thế nên không cần nghiêm túc như vậy.”

“Võ công! Những thứ cần nói tới rất nhiều, chỉ sợ nói liên tục mấy ngày đêm cũng không hết. Vậy thì trước tiên ta nói một chút về cấp độ của người luyện võ đi”.

Lý Phan Thành trầm tư một lúc, rồi tiếp tục nói ra: “Trước tiên là nói về người thường, nếu người thường không luyện võ thì lúc đánh nhau sẽ chỉ biết vùng tay múa chân loạn xạ, thân thể sẽ không có cái gọi là chuyển động, né tránh, chuyển hướng gì cả. Cứ người nào lực lượng lớn, người nào thân thể cao to thì người đó thắng. Cho dù tốc độ của người nhanh hơn đối phương một chút nhưng thân thể lại nhỏ hơn thì lúc đánh nhau, căn bản là người nhỏ thua rồi. Cấp độ của người thường là chỉ dựa vào tố chất của thân thể để phân định thắng thua mà thôi.”

“Tiếp theo là người luyện võ! Khi luyện tập công phu thì dù là ngoại gia ngành công hay là nội gia thể thuật thì lúc tập luyện sẽ sinh ra chiêu thức. Kỳ thật, cái gọi là chiêu thức cũng rất rộng lớn, có nhiều người cho rằng, các loại chiêu thức chính là những chuỗi động tác võ thuật. Tưởng tượng như khiêu vũ vậy, cứ một hai ba bốn thôi. Đây là sai lầm về mặt nhận thức! Nếu thật sự bày ra mấy động tác mà thành võ công, vậy lúc người đang múa may cho đủ động tác mà người ta bỏ chạy hay lấy ra vũ khí tấn công thì người phải làm sao đây?”

“Thứ gọi là chiêu thức thật ra có hai tác dụng. Một là rèn luyện một số bộ phận trên thân thể. Ví như bộ quyền pháp của Hách huynh, theo ta thấy thì chiêu thức trong đó rèn luyện cánh tay, eo, chân ba chỗ, đúng chứ? Vì thế, ba bộ phận này của Hách huynh so với người thường thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.”

“Tác dụng thứ hai của chiêu thức chính là chiến đấu và di chuyển trong chiến đấu. Thật sự không phải để bày ra mà là để sử dụng. Cũng như lúc ta xem Hách huynh đối kháng với nội tử, quả đấm của người đều đánh về đầu cô ấy, nhưng sao người lại có thể tìm đúng vị trí này? Phải biết rằng, bộ pháp mà nội tử sử dụng chính là Linh Xà bộ pháp, tốc độ rất nhanh. Nếu trong khoảng cách ba mét thì đủ làm cho mắt người bình thường chỉ thấy được cái bóng. Đừng nói là tìm được vị trí của cô ấy, người bình thường có lẽ chỉ chớp mắt đã bị đánh trúng. Ta thấy cái mà Hách huynh sử dụng chính là chiêu thức của quyền pháp ấy. Giống như động tác này...”

Nói đến đây, Lý Phan Thành liền đứng lên, đi tới đứng thẳng tại một chỗ trống, sau đó chân phải giữ nguyên vị trí, chân trái trượt trên mặt đất, tốc độ rất nhanh. Hơn nữa còn chuyển phía đối diện của mình sang một hướng khác một cách rất tự nhiên.

“Chính là như vậy, đây thật ra chính là cách sử dụng chiêu thức bộ pháp mà người vẫn luyện tập. Đồng thời lúc người vùng quyền thì phần trong của cánh tay sẽ tự động hạ thấp một chút, sau đó khi chuyển động có thể dùng tốc độ nhanh nhất để phòng ngự điểm yếu ở ngực. Thật ra đây chính là chiêu thức trong quyền pháp của người, những thứ này bình thường đều được tổ hợp trong các động tác của người. Trong một bộ công phu, thì cái gọi là luyện pháp và đấu pháp, chính là một cái thì tổ hợp tất cả cùng một chỗ, một cái khác lại là tách ra nhiều chi tiết nhỏ rồi linh hoạt sử dụng. Làm được vậy mới đủ tư cách để được gọi là võ giả, nếu không làm được thì chỉ là ‘người chết đánh quyền, đánh một thứ quyền không có sức sống, thứ quyền của người chết’ mà thôi, không đáng để nhắc tới.”

Nói xong, Lý Phan Thành lại ngồi xuống, ôn hòa cười nói: “Đây chính là sự khác nhau giữa người thường và võ giả. Chúng ta sử dụng chiêu thức để rèn luyện thân thể, nói theo kiểu hiện đại thì chúng ta đang dùng tư thế và cách thức khoa học để tôi luyện thân thể, nhờ vậy mà hiệu suất tôi luyện sẽ gấp trăm, gấp ngàn lần người thường. Sau đó, khi ta chiến đấu, bởi vì trước đó đã luyện tập trăm, ngàn lần nên chiêu thức võ công đã ăn sâu vào thân thể và linh hồn của chúng ta. Gần như chúng ta không cần suy nghĩ, cứ theo bản năng mà sử dụng động tác phù hợp nhất với thân thể như tư thế công kích, phòng thủ hay tránh né. Vì thế, nếu đạt đến cấp độ võ giả thì không còn là so xem ai khỏe hơn ai mà là so xem chiêu thức của ai thuần thực hơn, chiêu thức của ai mạnh hơn, ai tôi luyện thân thể tốt hơn. Đây chính là con đường sinh tử mà nhân loại đã dùng trí tuệ để tìm ra, là thứ có thể giúp cho kẻ thân thể nhỏ yếu hơn có thể đánh thắng đối thủ to lớn. Đó chính là công phu!”

Hách Khải nghe vậy thì liền cẩn thận suy nghĩ lại. Trên thực tế, trong chín năm ở thế giới này, hắn đều toàn tâm toàn ý cho La Hán Quyền: một nghìn lần, mười nghìn lần, một trăm nghìn lần... đến giờ đã đánh hơn mười triệu lần rồi. Vì vậy mà bộ La Hán Quyền này dường như đã biến thành một bộ phận của cơ thể hắn, những chiêu thức trong La Hán Quyền đến nay đã được cơ thể hắn vận dụng như bản năng, đã không còn sự khác biệt giữa luyện pháp và đấu pháp nữa rồi. Nhưng lúc này, khi lắng nghe Lý Phan Thành một cách cẩn thận, hắn như chợt cảm thấy bừng tỉnh. Đúng là khi chiến đấu, hắn không hề phô bày hết tất cả mọi thứ của chiêu thức, mà chỉ là căn cứ vào tình hình chiến đấu để sử dụng những kỹ xảo nhỏ bên trong chiêu thức. Ví như

quyền, cánh tay, chân, hay là thân pháp gì gì đó. Cái này có lẽ cũng giống như trong Tiểu Ngạo Giang Hồ, lúc đầu khi Phong Thanh Dương dạy Lệnh Hồ Xung, cũng nói những lời như thế với gã.

“Xin thụ giáo.” Hách Khải liền đứng lên, ôm quyền thi lễ nói ra.

Mà Lý Phan Thành vốn luôn lịch sự, khách khí thì giờ đây lại đỉnh đặc ngồi yên nhận lễ của Hách Khải, sau đó hắn mới cười nói: “Ngồi đi, ngồi đi. Chúng ta tiếp tục.”

Tiết Na ở bên cạnh cũng nói: “Đứng rồi, nói điểm chính đi. Điểm chính vẫn quan trọng hơn!”

Lý Phan Thành cũng không để ý, tiếp tục nói: “Hách huynh, ta và nội tử muốn khuyên ngươi đổi công pháp. Đây chính là điều tiếp theo mà ta muốn nói. Vừa rồi đang nói tới chiêu thức, một tác dụng lớn của nó là để tôi luyện cơ thể trong quá trình luyện tập, và mức độ tôi luyện của mỗi chiêu thức là nhiều, ít khác nhau. Tiếp theo là uy lực phát huy ra lúc chiến đấu. Vì sao công pháp lại được chia thành hạng hai, hạng ba, thậm chí hạng chín thấp nhất và không được xếp hạng? Nguyên nhân chính là ở đây! Bộ võ công này của Hách huynh chỉ có thể tôi luyện ba bộ phận cơ thể, kỹ xảo, chiêu thức có thể dùng lúc chiến đấu cũng rất ít. Cho dù Hách huynh đã luyện bộ quyền pháp này tới cảnh giới đại thành thật, nhưng ngươi thử tự hỏi lòng mình xem: ngươi có thể cản được ba chiêu của Linh Xà Quyền hay không?”

Hách Khải không nói, hồi tưởng lại cảnh thân thể Tiết Na tùy ý vặn vẹo khi cô sử dụng Linh Xà Quyền. Hắn gần như không thể cảm nhận được hướng di chuyển và tấn công của đối phương. Hơn nữa, tốc độ của Tiết Na cũng nhanh đến đáng sợ nên chắc hẳn lực công kích cũng sẽ cao tới mức dọa người. Cuối cùng, hắn lắc đầu nói: “Không ngăn được! Đừng nói là ba chiêu, nếu chiến đấu thật sự thì chỉ một chiêu là ta thua rồi.”

Lý Phan Thành khẽ gật đầu, thiện cảm với Hách Khải càng tăng nhiều. Đây chẳng những là một võ giả chân chính mà tính tình còn điềm tĩnh, không để bụng chuyện nhỏ. Hơn nữa, Lý Phan Thành cũng đã nghe rất nhiều chuyện cũ trong cô nhi viện từ miệng Tiết Na, biết được Hách Khải là một người có tình có nghĩa, giờ lại nhiều hơn một ưu điểm chính là dám đối mặt với sự thật.

Lý Phan Thành liền nói: “Đúng vậy, bộ Linh Xà Quyền này chính là võ học đỉnh cấp của Lý gia chúng ta, là công phu cần phải luyện để có thể tập được công pháp siêu hạng: Linh Xà Du Thân Chương (3). Bản thân Linh Xà Quyền cũng là một môn võ học hàng đầu trong hạng nhất, cần phải luyện đến thông suốt xương sống và 80% xương cốt của cơ thể mới có thể dùng để đối địch, nếu không thì chỉ có thể sử dụng các chiêu thức bình thường của nó mà thôi. Nói thật, lúc này nội tử chỉ có thể phát huy được nhiều nhất là 20 – 30% uy lực của Linh Xà Quyền mà thôi. Nếu để ta sử dụng thì thì ít nhất là có thể đỡ được một chiêu cường giả Nội Lực Cảnh. Hơn nữa, bộ võ công này còn tôi luyện tới tám mươi một vị trí trên cơ thể, ngoại trừ huyết Bách Hội trên đỉnh đầu thì ngay cả chỗ hiểm cũng có thể tôi luyện được. Trong lịch sử của Lý gia, ít nhất là có ba người chỉ luyện Linh Xà quyền chứ không cần tu luyện được Linh Xà Du Thân Chương mà đã bộc phát được nội lực. Đó chính uy lực của quyền pháp hàng đầu của hạng nhất.”

“Và phẩm cấp võ công, ngoại trừ hai điểm đó thì còn một tác dụng quan trọng nhất là tôi luyện thân thể. Thật ra, hiện tại chúng ta vẫn chỉ là đám loi nhoi mà thôi, còn cường giả chân chính quyết định vận mệnh của thế giới này vĩnh viễn vẫn là Nội Lực Cảnh. Mà một môn võ công tốt có thể tôi luyện càng nhiều bộ phận thân thể thì sẽ khiến khả năng bộc phát nội lực càng lớn. Mặc dù không tiến vào được Nội Lực Cảnh – vì dù sao muốn thành Nội Lực Cảnh thì phải cần ba phần chăm chỉ, ba phần võ công, ba phần thiên phú và một phần số mệnh nữa, nhưng một môn võ công tốt vẫn có thể giúp người ta đạt được Chuẩn Nội Lực cảnh, cũng chính là đỉnh cao nhất của người thường. Vì thế...”

“Hách huynh, ta nói thẳng thế này: chỉ cần ngươi chịu đổi võ công, rồi theo chúng ta vào quân đội. Như thế ngươi mới có thể toàn tâm sử dụng năm năm để tu hành võ công chúng ta đưa. Sau đó năm năm sau nữa, ta sẽ truyền bộ Linh Xà Quyền này cho ngươi. Không biết ý định của ngươi ra sao?”

Tiết Na ở cạnh lập tức khẽ hô một tiếng, nhưng sau đó cũng không nói gì thêm, còn Hách Khải cũng đã hơi xiêu lòng. Tốt xấu gì thì hắn cũng đã sống ở cái thế giới này chín năm, biết rõ một ít kiến thức thông thường của thế giới này, vậy nên cũng hiểu rõ bộ Linh Xà Quyền này quý giá tới mức nào. Tuy nói chính phủ các nước của thế giới này đều phát triển mạnh phong trào ‘toàn dân luyện võ’, nhưng dù sao thì những võ công đẳng cấp cao vẫn chỉ nằm trong tay những gia tộc, môn phái, và đám quyền quý mà thôi. Tầng lớp bình dân chỉ có thể mua được những loại võ công hạng ba phổ biến trên thị trường, ví dụ như võ công mà trường học phát chính là võ công hạng ba điển hình. Còn võ công hạng hai thì giá rất đắt, mà nếu là cao cấp trong hạng hai thì càng vô cùng quý, thậm chí nếu tầng lớp bình dân có được thì còn có thể dẫn tới họa sát thân.

Còn những võ công hạng nhất thì chắc chắn không lưu hành trên thị trường, dù cho có cũng chỉ ở chợ đen hay hội đấu giá mới thấy qua, đa phần đều do các gia tộc, môn phái, đám quyền quý thu thập và lũng đoạn. Còn về võ công hạng nhất cao cấp thì sợ rằng đám nhà giàu kia cũng chỉ có rất ít. Võ công ở tầng thứ này hầu như chỉ kém chút ít với võ công trần tông, trần tộc mà thôi, giá trị của thứ đó lớn đến không thể tưởng tượng nổi. Nhìn bộ dạng của Tiết Na thì có lẽ võ công lúc đầu mà hai người họ muốn đưa cho hắn cũng không phải là Linh Xà Quyền, nhưng hình như Lý Phan Thành nể mặt Tiết Na hoặc hắn đánh giá cao việc Hách Khải luyện La Hân Quyền đến đại thành nên đôi ý. Nhưng mặc kệ như thế nào thì phần nhân tình này cũng quá lớn, dùng tục ngữ mà nói thì đây cũng có thể coi như là on tái tạo rồi.

Chỉ tiếc là Hách Khải có đạo tâm và con đường của chính mình. Tuy rằng hắn có hơi thêm muốn bộ Linh Xà Quyền này, nhưng nếu so sánh thì đoán chừng bộ quyền pháp này chỉ mạnh hơn một chút so với những võ công trung cấp của hệ thống có hệ số quyền pháp khoảng 70 điểm thôi. Nó thậm chí không thể bằng những võ công yếu nhất có hệ số 100 điểm. Phải biết rằng những võ công mạnh nhất có hệ số 100 đều nổi tiếng như Tu Di Sơn Thần Chương và Thiên Sơn Lục Dương Chương của phái Tiêu Dao đó.

“... Đây là đại ân a.” Hách Khải thở dài, đối phương đã nói chuyện này đến mức như vậy, bây giờ hắn cũng không biết làm sao để từ chối. Cuối cùng chỉ có thể nói: “Đại tỷ, Lý huynh, ta biết rõ làm thế này có vẻ như đang không biết điều, nhưng xin cho ta thêm ba tháng nữa. Ba tháng sau chính là sinh nhật mười chín tuổi của ta, nếu như... Sau sinh nhật mười chín tuổi, ta sẽ làm theo ý của hai vị.”

Tiết Na mất hứng quăng cho Hách Khải một câu: “Nếu như cái gì hả? Là muốn luyện bộ quyền pháp đó đến cảnh giới đẳng phong tạo cực phải không? Ta nói này, có ai đâu óc tôi tầm như ngươi không!? Ngươi có biết rằng chồng ta sẽ phải gánh chịu bao nhiêu trách nhiệm khi đồng ý truyền cho ngươi bộ Linh Xà Quyền này không hả? Nói không chừng hôm nay trở về, hắn sẽ bị phạt quỳ đấy!”

Lý Phan Thành mỉm cười vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé của Tiết Na, rồi mới lên tiếng: “Không sao. Hoàn lại ba tháng cũng không sao cả. Hơn nữa, nếu có thể luyện một môn võ công đến cảnh giới đăng phong tạo cực thì cũng sẽ nâng cao nhận thức đối với võ công rất nhiều. Nên biết là đến bây giờ ta cũng chưa luyện được môn võ công nào đến cảnh giới đăng phong tạo cực. Một khi đã luyện đến đăng phong tạo cực, có lẽ cái bộ quyền pháp không được xếp hạng này sẽ được người biến từ bỏ đi thành thần kỳ, ít nhất cũng sẽ có uy lực của quyền pháp hạng hai. Đến lúc đó, có khi chính người có thể ‘sửa cũ thành mới’, tự nghĩ ra một bộ quyền pháp hạng hai khác cũng cũng nên. Như vậy thì... ba tháng! Đây là lời hứa của Hách huynh đúng không?”

Hách Khải miên man nghĩ về những ngày tháng bình thường sống trên Địa Cầu, nghĩ đến sự chán nản và tuyệt vọng khi mới đến thế giới này, lại nghĩ tới sự phấn khởi, những mộng tưởng đã giúp cho hắn có dũng khí sống tiếp... Thế giới này lớn như vậy, hắn muốn đi xem...

Nghĩ tới rất nhiều thứ nhưng khi nghĩ về hiện tại, nghĩ tới cuộc sống, nghĩ về Lâm Hùng vì hắn bốn ba, thường xuyên thấy Lâm Hùng mặt mũi bầm dập, cũng nghĩ tới những lời đã hứa với tên này: sau khi trở thành cường giả Nội Lực sẽ làm cho hắn nổi tiếng đây, uống rượu cay đây...

Còn có những điều chưa thể xác định hệ thống: tu hành Dịch Cân Kinh sẽ ngay lập tức có được nội lực? Giống như khi hắn chưa biết chút gì về võ công, nhưng chỉ đồng ý học La Hán Quyền là lập tức có được kỹ năng La Hán Quyền cấp 1...

Có rất nhiều, rất nhiều điều làm cho trong thâm tâm Hách Khải đưa ra quyết định. Nếu đến sinh nhật của bản thân, hắn tu luyện La Hán quyền đến đăng phong tạo cực nhưng vẫn không thể nào tu luyện được Dịch Cân Kinh, hoặc tu luyện nhưng không thể nào trực tiếp có được nội lực thì hắn sẽ vứt bỏ hệ thống, sau đó sẽ dùng đôi chân của chính mình để bước đi trên cái thế giới này, dùng võ công của thế giới này để phấn đấu, cho dù là vì bản thân hắn, hay vì Tiết Na, hay là vì Lâm Hùng đi nữa...

Hách Khải ôm quyền, trình trọng nói.

“Đúng!”

Lời bình: *Vậy là chỉ còn ba tháng nữa, định mệnh kiếp này của Hách Khải sẽ tới! Liệu cuộc đời hắn sẽ đi theo hướng nào? Cùng đón đọc tiếp Hiệp Hành Thiên Hạ được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới.*

Chú thích: 1. Võ phẩm: có thể coi là “đức hạnh” của người luyện võ, ví như thương võ, chơi đẹp, v.v... 2. Nội tử: nói về vợ mình một cách văn hoa, thường do người thuộc gia đình gia giáo sử dụng. 3. Đăng cấp võ công: Đến nay đã biết được đẳng võ công trong truyện được chia như sau: - Siêu hạng (như Linh Xà Du Thân Chương) > Hạng nhất (như Linh Xà Quyền) > Hạng hai > Hạng ba (như võ công do trường học phát) > Hạng bốn >... > Hạng chín > Không được xếp hạng (do quá tệ, ví như La Hán Quyền ^^) Võ công siêu hạng có lẽ được xem như những báu vật trấn phái, như Linh Xà Du Thân Chương của Lý gia, muốn luyện được thì trước hết phải luyện Linh Xà Quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8-1: Tan vỡ! (1)

Dịch: Sun

Sau cuộc nói chuyện ngày hôm đó, Hách Khải trở lại với ‘lịch làm việc’ hàng ngày của mình, đó chính là: đến trường, luyện quyền, ăn cơm, đi ngủ...

Mất thấy độ thuần thực của La Hán Quyền càng ngày càng đến gần mức của Cực Cảnh (1), lòng Hách Khải cũng lại càng không yên. Dù sao thì chuyện này cũng sẽ thật sự quyết định hướng đi của cuộc đời hắn... Tương lai rồi sẽ ra sao? Giấc mơ của hắn liệu có thể thực hiện được? Hay là sẽ phải dùng chính đôi chân của mình, lẻ từng bước sống cuộc đời bình thường? Tất cả rồi sẽ được giải đáp trong khoảnh khắc La Hán Quyền đạt tới đăng phong tạo cực! Vậy thì làm sao hắn có thể tĩnh tâm cho được?

“Tâm của người đang rối loạn. Hôm nay luyện tới đây thôi.” Tô Thi Yên cau mày nói.

Hách Khải thở dốc một hơi rồi ngược nhìn sắc trời. Lúc này là khoảng ba giờ chiều, tuy hắn vẫn có thể tiếp tục luyện quyền nhưng chỉ tiêu 5000 quyền của ngày hôm nay đã hoàn thành, hơn nữa trong lòng hắn thực sự cũng rất rối ren nên dứt khoát nghỉ sớm một chút. Nếu không, luyện tiếp cũng sẽ chỉ như mấy quyền cuối cùng vừa rồi của hắn: không đạt yêu cầu nên không nhận được dù chỉ một điểm kinh nghiệm, hoàn toàn là lãng phí thể lực.

Tô Thi Yên thấy Hách Khải thu dọn đồ đạc thì cau mày, cô nhìn về phía cây đại thụ in đầy dấu quyền của Hách Khải, nhất là dấu của mấy quyền cuối cùng. Bỗng nhiên, cô quay về phía Hách Khải hô to: “Xem kiểm!”

Khoảnh khắc ‘điện quang hóa thạch’ (2), một kiếm sáng ngời, dường như ánh chớp! Trong mắt Hách Khải chỉ còn thấy ánh sáng đó, nhưng chỉ chớp mắt sau đó, tất cả mọi thứ trước mặt lại trở về như bình thường, thiếu nữ tóc dài trầm lặng vẫn là thiếu nữ tóc dài trầm lặng như trước, bộ kiểm của nàng cũng vẫn đang trên tay, kiếm không hề xuất vỏ và thiếu nữ vẫn cách hắn mười bước như trước.

“Vừa rồi... người mới rút kiếm ra đây à?” Hách Khải kinh ngạc hỏi.

Tô Thi Yên không trả lời mà nhìn chăm chú Hách Khải rồi nói: “Ta quen người đã được vài ngày, thấy mỗi quyền người đánh ra đều có được sự tận tâm, mỗi quyền dường như đều là một câu tự vấn lòng mình. Đó cũng là nguyên nhân ta coi trọng người. ‘Ai thành thật với võ thì võ cũng sẽ thành thật với hân’, đó là lời bà nội ta – một cường giả Nội Lực Cảnh – thường nói khi dạy võ công lúc ta còn nhỏ... Người muốn ta thành thật với võ, thành thật với kiếm của ta, thành thật với lòng của ta. Vậy nên, khi ta nhỏ hơn người lúc này nửa tuổi thì đã luyện được một bộ kiếm pháp hạng ba tới Cực Cảnh. Đó cũng là nguyên nhân vì sao ta giám sát và muốn người theo ta học võ... Vì ta tin rằng người cũng là kiểu người giống như ta. Nhưng hôm nay, ta đã rất thất vọng! Ta không nhìn thấy được sự tận tâm của người. Người... đang xi nhục chín năm khổ luyện võ công của chính mình đó sao!?”

Những lời này của Tô Thi Yên rất nghiêm khắc, nhưng Hách Khải lại chỉ im lặng lắng nghe. Thực ra, phương thức làm việc và suy tính của hân hoàn toàn khác với những gì Tô Thi Yên suy đoán. Nguyên nhân khiến hân ‘tận tâm’ luyện tập như vậy gồm vài điểm, đầu tiên là nếu hân không chăm chú – hoặc theo cách nói của Tô Thi Yên là ‘không toàn tâm toàn ý vùng quyền’ – thì hệ thống sẽ không cho hân điểm kinh nghiệm! Điều này đã được hân kiểm chứng vô số lần trong suốt chín năm qua. Thế nên làm sao hân dám ‘không toàn tâm toàn ý vùng quyền’ cho được?

Nguyên nhân nữa là vì hân không có sự lựa chọn nào khác. Từ lúc ở cô nhi viện chín năm về trước, lúc đó không thân không thích, không có bất kỳ tiền đồ hay tương lai nào, thứ duy nhất hân có thể tin vào chính là cái ‘phần mềm gian lận’ của mình – cái hệ thống này chính là toàn bộ tương lai của hân. Thế thì làm sao hân dám ‘không thành tâm’ đây?

Có điều, Tô Thi Yên nói như vậy chính là vì cô có ý tốt. Hơn nữa, ‘thành thật’ với võ đúng là một nhận thức quan trọng mà võ giả cần phải có. Tuy Hách Khải có hệ thống nhưng chắc chắn hệ thống không phải là vạn năng – ít nhất thì cái hệ thống này của hân không phải vạn năng – vậy nên hân nhất định phải có được nhận thức đó mới được. Hôm nay đúng là hân đã sai lầm!

“Ta ơn đã dạy bảo!” Hách Khải ôm quyền nói rất nghiêm túc.

Tô Thi Yên nhìn ánh mắt nghiêm túc của Hách Khải. Cô khẽ gật đầu rồi xoay người đi về hướng xa, Hách Khải cũng tự động theo sau cô. Hai người cùng đi về hướng ký túc xá, đi được một lát thì Tô Thi Yên đột nhiên hỏi: “Vừa rồi người nghĩ tới chuyện gì vậy? Chuyện về ngày sinh nhật lần thứ mười chín sao?”

Hách Khải đã từng nói cho Tô Thi Yên biết rằng sinh nhật lần thứ mười chín sẽ là một ngày rất hệ trọng của hân, sẽ là ngày hân lựa chọn con đường tương lai của mình.

Thật ra thì Tô Thi Yên đã điều tra rõ ràng cả tổ tông mười tám đời của Hách Khải rồi. Dù sao thì cô là dòng chính của một gia tộc rất lớn, mà thật ra còn là dòng chính của dòng chính nữa kia. Hơn nữa, nhà họ Tô còn là một trong những gia tộc lớn mạnh nhất của Thiên Sơn Đế Quốc. Vậy nên, cho dù đang ở Nước Cộng Hòa Lam Ảnh thì cô vẫn có thể sử dụng được rất nhiều tiện ích do gia tộc mình mang lại và các mối quan hệ chính là một trong số các tiện ích đó. Vì vậy, điều tra về gia thế, lai lịch của một kẻ hoàn toàn không có chút thế lực nào như Hách Khải là một việc quá đơn giản với cô.

Tuy rằng cô không tính đến chuyện truyền thụ võ công của gia tộc cho Hách Khải – thực ra là cô không được phép làm như vậy – nhưng cô cũng thực sự rất coi trọng Hách Khải. Hân là một võ giả chân chính hiếm thấy! Tuy hiện tại chỉ đang luyện một bộ quyền pháp không được xếp hạng, nhưng chỉ cần đổi sang luyện một bộ võ công khác, vậy thì với thiên phú và tâm tính của hân, thành tựu tương lai sẽ khó mà tưởng tượng nổi, khả năng trở thành cường giả Nội Lực Cảnh không hề nhỏ. Mà một cường giả Nội Lực Cảnh đại biểu cho điều gì thì một đệ tử thế gia như cô là người hiểu rõ nhất. Vậy nên, cho dù là vì tán thưởng hay là để kết một mối thiện duyên thì việc hiểu rõ về tâm tính, gia tộc, quá khứ của Hách Khải cũng là một điều vô cùng cần thiết.

Vậy nên Tô Thi Yên biết rõ Hách Khải là một đứa trẻ mồ côi, thân thể hết sức bình thường, mà đúng là cũng chỉ có trẻ mồ côi mới chịu đi luyện một bộ quyền pháp bỏ đi như vậy suốt chín năm trời. Có điều, hân còn có một người chị cũng là trẻ mồ côi, hay nói chính xác hơn là một người chị kết nghĩa. Người chị này của hân là vị hôn phu của Lý Phan Thành – trưởng tử của gia tộc họ Lý tại thủ đô.

Tô Thi Yên cũng tìm được một vài tin tức tình báo về mặt này. Người chị này của hân tên là Tiết Na, cô ấy rất quan tâm tới hân, tình cảm thân thiết như chị em ruột. Vậy nên Tiết Na luôn muốn đưa Hách Khải vào quân đội, hơn nữa còn là vào khu vực do Lý Phan Thành quản lý, mục đích rõ ràng là để Hách Khải dùng thân phận em vợ của Lý Phan Thành ra nhập vào gia tộc nhà họ Lý. Thế nhưng tới giờ Hách Khải vẫn từ chối chuyện này.

Tô Thi Yên thậm chí còn biết rằng một tháng trước, Tiết Na và Lý Phan Thành đã tới thủ đô một lần, còn có ý đến trường đại học tìm Hách Khải – đó cũng là ngày Tô Thi Yên ăn Ngọc Cơ Đan. Hôm đó, thậm chí Hách Khải và Tiết Na đã độ sức với nhau – điều này do chính Hách Khải nói cho Tô Thi Yên biết – vậy nên việc Hách Khải luyện một bộ quyền pháp đến cảnh giới đại thành sẽ không thể giấu được. Như vậy, cho dù vì Tiết Na xuất thân bình dân nên không hiểu chuyện quyền lực, nhưng Lý Phan Thành thì chắc chắn sẽ hiểu. Vậy nên, chỉ cần Lý Phan Thành không phải là thằng ngốc thì hân chắc chắn sẽ tìm cách mời chào Hách Khải.

Em vợ, tính cách không tệ, tâm tính cũng không tệ, mà thiên phú luyện võ thì càng không tệ, quan trọng nhất còn là một võ giả chân chính, đó quả thực là một khối ngọc thô chưa được mài giũa! Như vậy là sẽ không cần phải lo lắng tới vấn đề trung thành, lại cũng không bị vấn đề liên hệ với gia tộc ảnh hưởng, thành tựu tương lai thấp nhất cũng sẽ là Chuẩn Nội Lực Cảnh. Người như vậy quả thật sẽ là sự giúp sức rất lớn cho Lý gia, khả năng rất cao sau này trở thành người ngoài họ tộc phụng sự cho Lý gia. Thậm chí nghe nói Lý gia âm thịnh dương suy, Lý Phan Thành có tới mấy người em gái, chỉ cần Hách Khải gật đầu đồng ý lời mời chào thì sau này thành người một nhà với họ Lý cũng là điều rất có thể...

Tô Thi Yên cảm thấy mình đã đoán được vương mắc trong lòng Hách Khải: sau sinh nhật mười chín tuổi, có lẽ hân sẽ phải có câu trả lời rõ ràng cho lời mời chào của Lý gia. Đó thực sự là một bước ngoặt lớn, quyết định con đường tương lai của hân.

Hách Khải nghe thấy câu hỏi thì gật đầu nói: “Ừ. Những thay đổi sau sinh nhật mười chín tuổi của ta... Nói thật là ta rất lo lắng.”

“Lo lắng điều gì?” Tô Thi Yên điềm nhiên như không có chuyện gì, hỏi tiếp: “Về con đường tương lai mà người sắp phải lựa chọn sao?”

“Không, không phải như vậy!” Hách Khải lắc đầu phủ nhận rồi nói: “Ta đã chọn được tương lai cho mình và cũng đã chọn được con đường cho mình. Ta chưa bao giờ phân vân vì ta có mơ ước của mình. Nhưng mà... người biết đấy, thực tế vẫn là thực tế, nó sẽ không vì lý tưởng của người rất cao, giấc mơ của người rất đẹp mà thay đổi. Và ta cũng chỉ là một người trần, nếu như tới sinh nhật lần thứ mười chín, con đường của ta, lý tưởng của ta, tương lai mà ta lựa chọn hóa ra lại không thể với tới... vậy thì đương nhiên chỉ có thể cúi đầu trước thực tế này, từ nay về sau sẽ phải chấp nhận dùng chính đôi chân mình, từng bước lê qua cuộc đời này.”

Mặc dù Tô Thi Yên nghe có chỗ không hiểu – ví dụ như con đường mà Hách Khải lựa chọn là cái gì – nhưng ý đại khái thì cô vẫn hiểu được. Có điều trong lòng cô cũng có chút nuối tiếc, dù sao thì cô cũng có ý mời chào một nhân tài như Hách Khải. Nếu hẳn chịu nghe lời theo cô về Tô gia thì chắc hẳn Tô gia cũng sẽ không bạc đãi hẳn, mà có khi sẽ còn có lựa chọn không khác mấy so với Lý gia, vì Tô gia cũng không phải là không có con gái...

Không biết nghĩ tới điều gì mà mặt Tô Thi Yên chợt hơi đỏ lên. Cô vội quay đầu đi, một lát sau mới nói: “Thật đáng tiếc! Chỉ sợ ta sẽ không thể nào tham dự được sinh nhật của người! Vì một vài lý do mà ta sẽ phải đi vắng khoảng một tuần lễ vào đúng dịp sinh nhật của người. Vậy thì, chờ khi nào ta trở về, hãy nói cho ta biết lựa chọn cho tương lai của người là gì nhé.”

Hách Khải hơi ngạc nhiên, có điều hẳn cũng hiểu được chuyện này. Hắn cũng biết Tô Thi Yên là con gái của một gia tộc lớn, có lẽ đây chính là nỗi khó khăn nói của những người xuất thân từ gia tộc lớn, tuy xuất phát điểm của họ cao hơn người thường nhiều nhưng đồng thời cũng sẽ mất đi ít nhiều tự do. Hắn trả lời: “Vậy thì người cứ đi lo việc của mình đi. Dù sau sinh nhật ta có lựa chọn thế nào, thì có lẽ cũng không rời khỏi thủ đô trong thời gian sắp tới đâu. Vậy nên, sau khi người trở về, có lẽ vẫn sẽ tìm thấy ta tại khu vườn này.”

Sau đó, cả hai đều không còn hứng thú nói chuyện, liền chia tay tại kỷ túc xá của mỗi người. Những ngày sau đó cứ bình yên trôi qua như vậy, hai người họ, một người hướng dẫn, một người luyện tập, trải qua những ngày bình thường mà lặng lẽ trong khu vườn này.

Một ngày cách sinh nhật của Hách Khải chưa tới một tháng, hắn theo thông lệ đi tới tiệm ăn nhanh mọi khi, chờ đợi Lâm Hùng tới đưa tiền cho mình. Tuy đã có thêm đồ ăn của Tô Thi Yên nhưng gần đây hắn đã đẩy nhanh tốc độ luyện tập để có thể đưa La Hán Quyền đạt tới cấp độ cao nhất trước sinh nhật của mình vài ngày. Vậy nên tiền tiêu cũng nhanh hơn mọi ngày, cũng may là chỉ còn khoảng hai mươi ngày nữa thôi. Sau đó, cho dù là hắn chọn con đường nào thì Lâm Hùng cũng có thể được thom lây. Đến khi đó, hắn có thể bắt đầu trả ơn cho huynh đệ của mình rồi.

Có điều hôm nay cũng rất kỳ lạ! Hắn ngồi chờ cả buổi, đã quá hẹn mất vài giờ nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Lâm Hùng đâu. Điều này làm cho hắn dần cảm thấy nghi ngờ và cũng bắt đầu lo lắng, sợ rằng băng xã hội đen của Lâm Hùng đã gặp phải tai họa gì rồi. Cho dù Lâm Hùng chỉ là tên côn đồ các ké nhưng nếu tai họa thực sự ập tới, vậy thì ai cũng không nói trước được điều gì.

Ngay khi Hách Khải đang định mò tới mấy khu vực mà Lâm Hùng thường xuyên ‘lâm ăn’ để điều tra thì bỗng có một gã đáng vẻ côn đồ đi nhanh vào tiệm, đưa cho Hách Khải một cái phong bì và nói mấy câu gì đó. Số tiền trong phong bì ước chừng bằng một nửa mọi lần, còn mấy câu nói kia thì là do Lâm Hùng nhấn rằng dạo này hắn không tiện nên tạm thời không thể gặp mặt được.

Hách Khải nghe vậy thì kinh hãi. Hắn có phần luống cuống, liên tục gắng hỏi tên côn đồ kia. Nhưng hắn chỉ nhận được câu trả lời rằng đây là lời chính miệng Lâm Hùng nói, ngoài ra thì không biết thêm được điều gì. Việc này làm cho sự lo lắng và nghi ngờ trong lòng Hách Khải càng lớn hơn nữa.

Mối quan hệ của hắn và Lâm Hùng là dạng gì cơ chứ? Sao có thể đuổi hắn đi bằng vài câu đơn giản như vậy?

Huống hồ Lâm Hùng đã chu cấp cho hắn nhiều năm như vậy, nếu như vì hắn chỉ ăn không ngồi rồi mà ghét bỏ thì phải ghét bỏ từ lâu rồi chứ? Sao có thể trở mặt khi chỉ còn cách sinh nhật lần thứ mười chín – cũng là ngày quyết định tương lai của Hách Khải chưa tới hai mươi ngày? Điều này đúng là không thể nào hiểu nổi!

Lời bình: Lâm Hùng đang làm gì vậy? Liệu tình huynh đệ keo sơn gần 10 năm trời của hắn và Hách Khải sẽ đi đến đâu? Mời đón đọc Hiệp Hành Thiên Hạ được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hận Thế Giới.

Chú thích: 1. Cự Cảnh: Cũng là cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực, theo ngôn ngữ game là cấp độ cao nhất (max lv) :D 2. Điện quang hỏa thạch: khoáng khắc lửa tóe ra khi 2 viên đá lửa đập vào nhau, thường dùng để chỉ một diễn biến rất nhanh và căng thẳng trong chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8-2: Tan vỡ! (2)

Dịch: Sun

Hách Khải ăn một bữa đơn giản trong tiệm ăn nhanh, mỗi nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn. Hơn nữa, hắn còn sợ rằng Lâm Hùng đã vương phải tai họa lớn nào đó, vì sợ làm liên lụy đến hắn nên làm ra vẻ trở mặt, không nhận quan hệ, dùng cách này để bảo vệ hắn?

Dù thế nào thì Hách Khải cũng không thấy yên lòng. Vậy nên hắn quyết định không trở lại trường mà bắt xe đi tới khu vực tệ nạn kia để tìm kiếm tung tích của Lâm Hùng. Cũng may là trước kia đã có lần hắn tới đây tìm Lâm Hùng và cũng biết một vài đàn em của tên kia nên cuối cùng cũng đã tìm được một tên đàn em trong số đó, theo dõi tên này và từ đó lại tìm thấy những tên đàn em khác...

Hách Khải lang thang cả đêm như vậy, đến khi trời gần sáng thì cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của Lâm Hùng. Nơi này là một nhà dân bình thường, có điều vì là nhà dân trong khu vực tệ nạn nên trên tường đầy những hình vẽ màu sắc kỳ dị nào đó, xung quanh thì đầy bọn nghiện hút, trộm cắp và gái gọi.

Tiêu chuẩn xã hội của thế giới này ước chừng bằng với tiêu chuẩn xã hội đầu thế kỷ 20 trên Trái Đất, và an ninh xã hội của thời kỳ này thì khá là không ổn. Cứ thử tưởng tượng tình hình của những con hẻm u tối của London hay sự hỗn loạn của bên Thượng Hải thời đó thì sẽ rõ. Và cái chỗ này thì cũng giống hệt như vậy! Thực tế là trên đường đi đến đây, Hách Khải đã mấy lần gặp phải bọn trộm cướp tấn công. Nhưng đương nhiên bọn cướp đều chỉ là người bình thường nên cũng không gây ra được bất kỳ uy hiếp nào cho Hách Khải, mỗi lần gặp hắn đều bỏ chạy để đỡ phải dây dưa mất thời gian với bọn chúng.

Hách Khải đứng từ ngoài nhìn vào ngôi nhà mà Lâm Hùng đang ở. Lúc này đã là rạng sáng nên xung quanh rất ít người, hắn quyết định trèo tường vào luôn. Lúc này, tác dụng rèn luyện cánh tay và chân của La Hán Quyền được thể hiện rõ hơn bao giờ hết, giúp hắn trèo tường dễ dàng, nhẹ nhàng tới được cửa sổ của căn phòng Lâm Hùng đang ở, sau đó cẩn thận lảng tai nghe trộm.

Trong phòng có âm thanh một đôi nam nữ, mà còn là âm thanh khi đang làm chuyện tế nhị. Điều này làm cho Hách Khải rất lúng túng. Tuy nhiên trong lòng hắn lúc này đang đầy những nghi vấn, vậy nên chỉ thế cố gắng không gây tiếng động, lặng lẽ chờ đợi. Âm thanh ân ái trong phòng vang lên một hồi lâu, đôi nam nữ trong phòng cuối cùng cũng ngừng lại. Sau đó là tiếng bật lửa hút thuốc và những lời thân mật mà đôi nam nữ kia dành cho nhau, mà tiếng của người nam giới chắc chắn là tiếng của Lâm Hùng.

Hách Khải không để những lời tâm tình này của bọn họ vào tai, chỉ kiên nhẫn chờ đợi ngoài cửa sổ. Lại một lúc lâu sau, trong phòng có tiếng rửa mặt, tiếng thu dọn giường chiếu, sau đó hắn đã nghe được những điều mà mình muốn nghe.

“Đại gia, làm vậy không sao chứ? Hôm qua anh không đi gặp huynh đệ của mình à? Chẳng phải anh nói tiền đồ của hắn rất sán lạn hay sao? Bỗng nhiên lạnh nhạt như vậy, lỡ làm cho quan hệ hai người xấu đi thì sao?” Giọng nữ bỗng nhiên hỏi.

Tiếng Lâm Hùng trả lời lập tức vang lên: “Ha, tiền đồ sán lạn ấy hả? Đó là nếu hắn chịu theo đại tỷ nhập ngũ, gia nhập Lý gia thì mới có tiền đồ sán lạn chứ! Còn không thì sao? Chẳng lẽ hắn thật sự có thể trở thành cường giả Nội Lực Cảnh bằng cái bộ quyền pháp rác rưởi kia à? Nếu vậy thật thì có phải cường giả Nội Lực Cảnh hóa ra lại quá rẻ tiền hay không? Cô không biết đâu! cách đây không lâu, đích thân đại công tử của Lý gia đã chính miệng mời chào hắn, muốn truyền cho hắn một bộ quyền pháp hạng nhất cao cấp. Cô có biết hắn làm gì không? Hắn dám từ chối đó! Còn có kẻ ngu đến như vậy nữa sao?”

“A? Vô công hạng nhất? Lại còn là cao cấp nữa sao?” Cô gái kia kinh ngạc hô lên: “Nếu như là em, có phải bán thân đi em cũng đồng ý.”

“Ha ha ha, nói cứ như thể cô còn chưa bán thân ấy.” Lâm Hùng trêu chọc đáp.

Cô gái kia hờn dỗi nói vài câu gì đó, sau đó mới tiếp tục chủ đề: “Vậy bây giờ thì sao? Vì hắn từ chối lời mời nên giờ đại gia không muốn nhìn mặt hắn nữa hả?”

Tiếng Lâm Hùng trả lời lại vang lên: “Cũng không phải như vậy. Trước kia ta nghĩ tiền đồ của hắn sán lạn nên mới ra sức cung phụng cho hắn, hầu hạ hắn như một ông lớn. Nhưng lần này hắn từ chối lời mời đó, có lẽ tương lai đã không còn hy vọng gì rồi. Nếu lúc này mà ta còn cung phụng hắn nữa thì ta mới chính là một thằng đại ngu đấy.”

Cô gái kia lại hỏi với vẻ khó hiểu: “Nhưng đại gia ơi, chẳng phải trước kia anh nói tình cảm của anh và hắn còn quan trọng hơn cả tính mạng hay sao? Là tình huynh đệ mà?”

“Ha ha ha. Huynh đệ là cái gì? Huynh đệ chẳng phải chính là thứ để ta đem ra để bán đứng hay sao!? Chẳng lẽ đây là ngày đầu tiên cô lăn lộn ở chỗ này à? Cô nhìn khắp mấy con phố này đi, có thằng nào thích nghĩa khí mà sống được lâu hay không? Ngày trước, có lẽ ta đã thực sự dám giao tính mạng của mình cho hắn, nhưng rồi sau nhiều năm cung phụng hắn như vậy, tình cảm lúc đầu có lớn thế nào cũng đã dần phai nhạt, ơ nghĩa có lớn đến đâu cũng dần quên lãng. Lòng người mà, cuối cùng cũng sẽ thay đổi! Ta lăn lộn chốn này lâu như vậy, cũng đã hiểu được từ lâu rồi!”

Cô gái kia tiếp tục hỏi với vẻ khó hiểu: “Nhưng đại gia ơi, lỡ sau sinh nhật thứ mười chín hắn lại chấp nhận lời đề nghị của Lý gia thì sao? Giờ anh lạnh nhạt với hắn như vậy, không sợ đến lúc đó sẽ thành ‘công giả trảng’, thành ‘dùng giờ trúc để mức nước’ hay sao?”

Lâm Hùng cười phá lên ha hả rồi nói: “Không sao, không sao. Ta rất hiểu hắn. Hơn nữa, tuy ta vì lăn lộn trong giang hồ, bị thế giới xã hội đen dơ bẩn này khiến cho thay đổi lòng dạ, nhưng hắn thì lại chỉ là một tên trạch nam (1) không biết gì khác ngoài võ, chưa bao giờ để ý tới cuộc sống xã hội. Ta hiểu hắn rất rõ mà. Lúc đó chỉ cần tìm bữa một lý do để giải thích là được, hắn chắc chắn sẽ không nghi ngờ hay suy nghĩ gì nhiều. Hắn mà đồng ý với đề nghị kia thật thì có khi đòi ta lại một bước lên trời cũng nên. Ha ha ha...”

Hách Khải lặng lẽ bỏ đi. Trên đường về trường, hắn lặng lẽ không nói một tiếng nào. Chính hắn cũng không biết cảm xúc trong lòng mình lúc này là gì, không phải là tức giận, cũng không phải là đau đớn và càng không phải là tuyệt vọng. Nếu thực sự phải dùng một từ ngữ nào đó để hình dung, vậy thì có lẽ cũng là đau đớn, nhưng là đau đớn vì lý tưởng bị hiện thực chà đạp.

Đặng nhàn biển khước cổ nhân tâm, Khước đạo cổ nhân tâm dịch biển...

(Cứ ngỡ người xưa lòng không đổi, Chẳng ngờ lòng người cũng đổi thay...)

Hách Khải khẽ lẩm nhẩm một đoạn thơ đã từng đọc khi còn sống trên Địa Cầu, cảm thấy mình có thể hiểu được phần nào suy nghĩ của Lâm Hùng. Dù sao thì Lâm Hùng cũng đã cung phụng Hách Khải nhiều năm như vậy, hơn nữa đó còn là một sự cung phụng không thấy điểm kết thúc, không thấy hy vọng nào ngoài cái gọi là ‘thiên phú’ khi có thể luyện một bộ quyền pháp rác rưởi tới mức đại thành. Điều đó đã đủ để bất kỳ một nhà đầu tư nào cũng muốn vứt bỏ hẳn, cho dù tên của nhà đầu tư đó có là ‘huynh đệ’ đi nữa...

Hơn nữa, giới xã hội đen đúng là một bể thuốc nhuộm khổng lồ. Cho dù trước khi gia nhập xã hội đen, Lâm Hùng thực sự coi hẳn là huynh đệ đi nữa, nhưng sau khi chứng kiến thế giới đen tối, dơ bẩn kia, nơi mà người người chỉ tìm cách lừa dối lẫn nhau, vậy mà Lâm Hùng còn có thể cung phụng hẳn nhiều năm như vậy – cho dù là vì Lâm Hùng thấy tương lai của Hách Khải sẽ có thành tựu đi nữa, thì cũng đã là quá tốt rồi. Ít nhất là sau cùng Lâm Hùng cũng không làm hại hẳn, chỉ là không nhìn thấy được hy vọng cho tương lai nên mới quyết định từ bỏ ‘đầu tư’ mà thôi.

“On nghĩa vẫn là on nghĩa! Những năm cung phụng đó, sẽ mang lại cho mày phú quý ngày sau...” Hách Khải thầm quyết định như vậy, lòng cũng cảm thấy dân bình tĩnh lại, mang theo một cõi lòng lạnh băng vì đau đớn, trở về trường học...

Trong căn nhà trong khu tệ nạn, sau khi Hách Khải đã đi một lúc lâu thì có một tên đàn em vào báo với Lâm Hùng rằng Hách Khải đã đi rồi. Lâm Hùng nghe vậy mới thôi nói lẩm nhẩm với cô gái trên giường, bắt đầu lấy thuốc lá ra hút.

Cô gái kia thấy biểu hiện của Lâm Hùng thì thờ dãi. Cô ôm lấy hắn từ phía sau rồi nói: “Thật không thể hiểu nổi anh! Sao lại diễn kịch một mình như vậy? Chẳng lẽ cả em cũng không thể chia xé hay sao?”

Lâm Hùng gượng cười mà không nói gì, chỉ thò tay xuống dưới giường móc ra một phong bì, bên trong có một xấp tiền. Hắn đưa cho cô gái rồi nói: “Em thì không phải người đàn bà của anh, anh cũng không thể được coi là người đàn ông của em. Chúng ta... đều chỉ là những kẻ giầy giụa cầu sinh mà thôi. Nhưng dù sao em và anh cũng coi như có một chút tình. Em hãy cầm lấy số tiền này, sau này đừng đến tìm anh nữa, cũng đừng nói cho ai biết về màn kịch vừa rồi. Nhớ lấy, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được đến tìm anh! Tốt nhất là từ giờ em hãy ra sức nói xấu, chửi rủa anh với các chị em của mình... Đi đi, đừng quay lại nữa!”

Cô gái kia cũng là người từng trải sự đời, vậy nên nghe vậy thì sắc mặt lập tức tái mét, vội lắp bắp hỏi: “Đã... đã xảy ra chuyện lớn gì ư? Có phải không? Anh đã đắc tội với nhân vật lớn nào sao? Trả lời em đi.”

“Cút!”

Lâm Hùng chẳng những không trả lời mà còn vung tay tát một cái thật mạnh vào mặt cô gái, đánh cho mặt cô sưng phù, khóe miệng còn bật cả máu, khiến cho cô chột ngây dại cả người. Khóe mắt Lâm Hùng run lên, cuối cùng vẫn ôm lấy cô rồi thì thầm vào tai: “Nhớ kỹ lời anh nói! Còn nữa... chắc là anh sẽ không đưa em đi trốn được đâu. Nên hãy quên anh đi, tìm một anh nông dân tốt bụng nào mà gả, nơi này không thích hợp cho một cô bé mơ mộng như em đâu! Nơi thù đô này, không có xã hội thượng lưu mà em hằng mơ mộng đâu! Đó không phải điều mà những kẻ dưới đây xã hội như chúng ta nên mơ ước đâu em... Tạm biệt em, tiểu Thiên.”

Lúc nói xong, hắn lại cắn răng, tát mạnh cái thứ hai vào má bên kia của cô gái, đồng thời rống to lên: “Con mẹ mày! Mày dám lấy tiền của ông đi nuôi trai à!? Có tin ông đây phết mày không? Còn không biết Lâm Hùng tao là ai à? Mày dám nuôi trai à?! Mẹ kiếp, gà của ông đây mà còn có đứa dám ăn à!?”

Cứ như vậy, thanh âm thật lớn, tiếng gào thật lớn, khiến cho đám đàn em của Lâm Hùng ở ngoài vội chạy vào. Vì cô gái kia là ‘gà’ của một sếp lớn hơn nên bọn đàn em phải vội xông vào khuyên can, vất vả lắm mới ngăn được Lâm Hùng đánh người. Còn cô gái kia cũng vừa mắng lại vừa khóc lóc đi ra. Có điều, không ai để ý rằng, cô không hề khóc thét và kêu gào, mà là đang thật sự khóc vì quá đau lòng thương...

Lâm Hùng rất thông minh và cũng rất nhạy cảm. Hách Khải đã từng ví hắn với loại chuột trên tàu biển. Khi thuyền sắp chìm, hắn sẽ là kẻ đầu tiên cảm nhận được và cũng sẽ là kẻ đầu tiên chạy khỏi thuyền. Vậy nên hắn đã thay qua mấy đời đại ca, hắn như cá gặp nước trong môi trường này. Nhưng mà... nếu như chẳng những là đám tàu, mà ngay cả biển rộng cũng đang điên cuồng giận giữ...

Vậy thì chú chuột kia đã không còn chỗ nào để chạy nữa, nó sẽ thế nào đây...

Thế nào đây...

Ngay lúc này...

Lâm Hùng ngồi một mình tại đầu giường, thuốc lá đốt lên một điếu lại một điếu, nơi khóe mắt, nước mắt từng giọt lại từng giọt...

Lời bình: Cuộc đời mấy ai được tới một người anh em quý hơn cả tính mạng? Số phận người anh em đó của Hách Khải sẽ ra sao? Điều gì đang chờ đợi hai người ở phía trước. Đón đọc Hiệp Hành Thiên Hạ được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Chú thích: 1. Trạch nam: loại con trai không hòa nhập xã hội, không tham gia và để ý đến hoạt động xã hội. Giống như otaku của Nhật.

Quyển 1 - Chương 9-1: Tin dữ! (1)

Dịch: Sun

“Là mấy cái bang phái này đây à?”

Trong một biệt thự lớn thuộc phạm vi thủ đô của Nước Cộng Hòa Lam Ảnh, một thanh niên tuấn tú đang vừa ngồi uống trà, vừa hỏi bằng giọng nhẹ nhàng.

Trước mặt thanh niên đó, có ba gã cao lớn đang quỳ nửa gối trên mặt đất. Gã cầm đầu trong số đó cúi đầu nói: “Thiếu chủ, chính là mấy bang phái đó. Thuộc hạ điều tra được nơi phát tán ma túy Lam Mộng chính là mấy bang phái này. Có điều là bang phái đó tự sản xuất rồi bán ra hay là mua lại được từ đâu thì chưa điều tra rõ được vì thời gian quá gấp. Xin thứ tội cho thuộc hạ vô dụng.”

Thanh niên kia lắc đầu nói: “Chuyện đó thì không thể trách các người được. Từ lúc bị mất hàng tại biên giới đến giờ mới chưa tới bốn tháng, theo dấu từ nơi đó về đến đây, đi qua tám thành phố, gần như kéo dài qua nửa chiều dài cái nước Lam Ảnh này, lại còn không được công khai huy động nhân lực của gia tộc chúng ta. Ít người, ít tài chính, mà còn phải bí mật, các người điều tra được tới mức độ này đã rất giỏi rồi. Không trách các người. Các người làm còn tốt hơn sự mong đợi của ta.”

Về mặt ba gã đàn ông đều hiện ra vẻ cảm động, đồng thanh kêu lớn: “Tạ ơn thiếu chủ đã thông cảm!”

Thanh niên lắc đầu, sau đó mới nói tiếp: “Có điều, không phải như vậy là đã đủ xong. Giờ đã tìm được nguồn cung cấp rồi thì tiếp theo phải tìm cho ra nguồn gốc số hàng. Lô hàng này cực kỳ quan trọng đối với gia tộc chúng ta, cũng là lần đầu tiên ta mượn danh phụ thân để xin được của gia tộc, thế mà chưa gì đã xảy ra chuyện không hay! Ta đã bị trong tộc chỉ trích rồi, nếu không giải quyết cho ổn thì cho dù ta là con trai trưởng, nhưng sau này trong tộc cũng sẽ mất tiếng nói. Xem ra lúc này phải dùng tới thủ đoạn thật mạnh mẽ mới được.”

Ba gã đàn ông lại đồng thanh kêu lên: “Xin thiếu chủ sai bảo!”

Tên thanh niên kia đứng dậy, đi lại vài bước rồi mới nghiêm nghị nói: “Đúng là đã đến lúc phải sử dụng thủ đoạn sắc bén. Theo lời khai của mấy tên mà các người bắt được, thì số hàng này bắt đầu bán trong phạm vi thủ đô từ ba tháng trước. Nói cách khác là chúng ta mới bị mất hàng tại biên giới không lâu thì số hàng đó đã được chuyển ngay tới thủ đô rồi. Toàn bộ nước Lam Ảnh, những thế lực có được thủ đoạn và năng lực làm được việc này không nhiều, đều là các đại gia tộc, mà còn sẵn sàng đối địch với gia tộc chúng ta như vậy thì ta cũng có vài suy đoán. Vậy nên chẳng những chúng ta phải ra tay thật độc ác mà đích thân ta cũng sẽ ra tay. Bằng không thì năm năm rồi ta không ra tay, người ngoài đã xem thường ta rồi... Mà sợ rằng không chỉ có người ngoài xem thường ta, có khi cả những người anh em tốt của ta cũng đang bắt đầu coi thường ta nhỉ...”

Đang nói chuyện thì người thanh niên kia chợt ném chén trà trên tay xuống bàn. Trong chén trà rõ ràng còn có nước trà, vậy mà lúc hất ném lên bàn lại giống như được người ta dùng tay đặt xuống nhẹ nhàng, không văng ra một giọt nước nào.

“Gần đây nghe nói Lý Phan Thành của Lý gia đã đạt tới Chuẩn Nội Lực Cảnh, trở thành kẻ mạnh nhất trong thế hệ của chúng ta, cũng là kẻ có hy vọng đạt tới Nội Lực Cảnh nhất. Tuy tên đó tính cách bảo thủ, khó ưa nhưng thiên phú thì đến ta cũng phải khâm phục. Cường giả Chuẩn Nội Lực Cảnh, tiếng tăm mới lớn làm sao... Nhưng ta cũng chỉ còn cách Chuẩn Nội Lực Cảnh một bước ngắn nữa thôi...”

“Hành động đi!”

Sắc mặt tên thanh niên bỗng trở nên đầy hung ác, vung tay lên nói: “Triệu tập thành viên của ba tổ Phong, Lôi, Hỏa. Ta sẽ tự mình dẫn đội! Ngay ngày mai sẽ đánh một đòn phủ đầu như sấm, phải bắt được toàn bộ thành viên của những bang hội kia! Các người lập tức đi thu thập hồ sơ về tất cả thành viên từ trên xuống dưới của bọn chúng. Cho dù là thằng côn đồ các kẻ nhất cũng phải tìm hết, mà không chỉ thông tin của bản thân kẻ đó, mà còn phải tìm cả người thân, người yêu, bạn bè của hắn. Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót! Có lẽ có kẻ không sợ chết nên dù thế nào cũng sẽ không chịu khai, nhưng ta không tin dùng mạng của người thân, người yêu, bạn bè chúng để uy hiếp mà chúng còn không chịu nói!”

“Giết đi! Không cần phải sợ gì hết! Mọi trách nhiệm sẽ do ta gánh chịu, do cha ta gánh chịu, do gia tộc ta gánh chịu! Cho dù là trăm người, nghìn người, mười nghìn người! Tại thủ đô này, còn chưa có việc gì mà Hứa gia ta không dám làm!”

Ba gã đàn ông cúi đầu quát: “Vâng!”

Đối với những thế gia quyền quý thực sự thì những cái gọi là bang phái, gọi là xã hội đen hoạt động tại thủ đô thật ra cũng chẳng hơn gì căn bã. Ba ngày là quá đủ để bọn họ điều tra tất tât từ trên xuống dưới mấy cái bang phái này. Mà cũng khoảng mười ngày trước đó, Lâm Hùng phát hiện trong bang phái đột nhiên mất tích vài người. Lập tức, sự nhạy cảm của bản thân khiến hắn như linh cảm được điều gì đó. Sau đó, hắn chẳng những lập tức quả

quyết chối bỏ quan hệ với Hách Khải mà khi gặp ai cũng ca thán rằng mình đầu tư thua lỗ, giờ không muốn cung phụng tiền của cho phé vật nữa. Vậy nên, khi đám người kia điều tra tới Lâm Hùng đã lập tức bỏ qua một kẻ đã đổ vỡ quan hệ với hắn như Hách Khải. Tương tự, còn có cô gái tên là Tiểu Thiến kia...

Thế rồi, một đêm gió tanh mưa máu với đám cận bã dưới chót của xã hội xảy ra. Tuy vậy, chính phủ cũng không quan tâm tới đám cận bã đó, huống hồ chuyện này còn liên quan tới thể lực khổng lồ của Hứa gia, mà chuyện của thế gia thì đã có các thế gia xử lý, vậy nên trong chuyện này không có bất kỳ vấn đề gì cần chính phủ quan tâm. Chính vì vậy, dù chết hơn mấy trăm người nhưng cũng chỉ làm cho dư luận tức giận đôi chút, thậm chí báo chí cũng chỉ nói tới vấn đề an toàn nhà ở và cháy nổ ở khu dân nghèo quá tệ, trận hỏa hoạn này là lỗi báo động chính phủ cần quan tâm cải tạo, sửa chữa, v.v... Sau đó, không có bất kỳ chuyện gì khác xảy ra, không ai quan tâm, không ai biết được...

Ban đầu, Hách Khải cũng không biết chuyện này, sinh hoạt hàng ngày của hắn vẫn luôn tuân theo quy luật quen thuộc, hay nói cách khác là vì hắn chẳng quan tâm gì tới thế giới bên ngoài. Còn về Tiết Na, thực ra quan hệ của cô và Lâm Hùng cũng chỉ bình thường, thậm chí cô có chút không vừa mắt với tên 'em trai' làm xã hội đen này nên chẳng bao giờ để ý tin tức của hắn, cũng vì vậy mà cô chẳng hề nghĩ đến việc Lâm Hùng có thể đã bị nạn trong vụ hỏa hoạn khủng khiếp thiêu rụi cả mấy con phố của khu tệ nạn kia. Vậy nên không một ai thông báo chuyện này cho Hách Khải.

Hách Khải biết được lại là nhờ vào việc Tô Thi Yên chuẩn bị bế quan (1). Trước đó, cô mời hắn tới một tỉnh thất (2) uống trà, tiện đó nói cho hắn nghe một số kiến thức về mặt rèn luyện võ học. Lúc ở trong tỉnh thất, Hách Khải vô tình thấy một bài báo nói về vụ hỏa hoạn lớn, mà tên của con đường xảy ra tai nạn lại rất quen thuộc với hắn, chính là khu mà đại ca của Lâm Hùng cai quản...

Bồn chồn, lo lắng! Thêm nữa, tuy lúc trước gần như đã xác định được sự thật nhưng trong truyện của Lâm Hùng vẫn có những điểm làm cho Hách Khải nghi ngờ, vậy nên hắn không thể nào thờ ơ với chuyện này. Sau khi Tô Thi Yên bế quan, Hách Khải một lần nữa trở lại tìm kiếm tại khu tệ nạn mà Lâm Hùng sống. Lần này, hắn muốn hỏi thẳng Lâm Hùng, phải nghe tận tai, nhìn tận mắt thì hắn mới có thể khẳng định chuyện này là giả hay thật, như vậy sẽ chắc chắn hơn chỉ nghe trộm nhiều.

Khi Hách Khải đang lang thang khắp nơi để tìm kiếm tung tích của Lâm Hùng hoặc đàn em của tên kia thì bỗng nhiên có một cô gái trang điểm vô cùng bắt mắt mà ăn mặc thì lại rất hở hang bỗng ở đâu tới kéo tay hắn lại, sau đó lại nói bằng giọng ngọt ngào: "Đại gia đây ư! Lâu lắm không thấy ngài rồi đây! Ngài còn nhớ Tiểu Thiến chứ? Đến nhà Tiểu Thiến nào, Tiểu Thiến đảm bảo sẽ hầu hạ cho ngài quên hết sự đời." Nói xong, cô ra sức kéo Hách Khải đi vào một ngõ nhỏ.

Lúc đầu Hách Khải cũng phát hoảng, đang định vùng thoát khỏi cô gái này thì bỗng cứng đờ người ra. Bởi vì hắn chợt nhận ra mình đã từng nghe thấy giọng của cô gái này. Giọng của cô ta đúng là giọng nữ nói chuyện cùng Lâm Hùng mà Hách Khải nghe được khi đi nghe trộm Lâm Hùng. Thế nên hắn liền để mặc cho cô gái này lôi đi qua những ngõ ngách chằng chịt như mê cung.

Trên cả con đường, cô gái không hề buông tay hắn ra còn miệng thì liên tục tán chuyện linh tinh đủ thứ. Nếu không phải Hách Khải tình ý cảm nhận được bàn tay cô ta đang cứng ngắt và đầy mồ hôi lạnh thì có khi còn cho rằng cô ta đã nhận nhầm người thật.

Cứ vậy, hai người đi vào một ngôi nhà nhỏ chỉ có tầng trệt. Cô gái kia kéo Hách Khải vào trong phòng, đóng cửa ra vào lại rồi lập tức kéo màn che, thậm chí còn bắt đầu cởi quần áo và cố ý khiến cho tiếng động cởi quần áo nghe thật lớn. Hách Khải thì lập tức vùng khỏi tay cô, đi ngay tới cửa sổ gần cửa ra vào lắng tai nghe. Nghe một lúc lâu sau mới nói: "Bên ngoài không có ai. Ít nhất là tôi không nghe thấy tiếng hít thở và bước chân, trừ khi đối phương mạnh hơn tôi quá nhiều. Có điều người mạnh như thế chắc sẽ không theo dõi cô 24/24 đâu. Thế nên có chuyện gì thì cô có thể nói đi."

Cô gái kia dừng động tác cởi quần áo lại, kéo Hách Khải ra xa cửa sổ rồi mới thấp giọng nói: "Anh trở lại đây làm gì? Anh không muốn sống nữa sao!? Đừng có lãng phí tất cả những gì huynh đệ của anh đã làm, đừng lãng phí tấm lòng của hắn!"

Đồng tử Hách Khải chợt co rút lại, một cảm giác vô cùng bất an lập tức ập tới cõi lòng hắn. Hắn lập tức hỏi: "Vậy là ý gì? Lâm Hùng làm sao rồi? Nói hết những gì cô biết ra đi!"

Cô gái kia lập tức nói bằng giọng thật thấp: "Nói nhỏ một chút! Đến hôm nay vẫn còn có người theo dõi đó... Tôi sẽ nói hết tất cả những gì tôi biết cho anh, nhưng anh phải hứa rằng trừ khi anh đủ sức địch nổi đối phương còn không thì trăm ngàn lần không được đi báo thù cho Lâm Hùng! Đây chính là ý nguyện của Lâm Hùng, trừ khi anh thành người một nhà với Lý gia, còn không thì không được đi báo thù cho hắn. Anh có làm được không!?"

"Tôi hiểu!" Hách Khải gật đầu nghiêm túc rồi nói: "Trừ khi tôi có năng lực báo thù cho Lâm Hùng, nếu không thì tôi cũng sẽ không ngu ngốc tới mức đi lãng phí cái mạng mình đâu. Tôi hứa với cô!"

Cô gái thở dài, sau đó từ từ kể lại toàn bộ những gì cô biết, Lâm Hùng đã làm những gì, rồi hắn muốn cô làm gì và cả biến cố mấy ngày trước, sau đó là trận hỏa hoạn kinh hoàng mà trong đó, toàn bộ mấy bang phái tại khu tệ nạn chết hết, thì thể tất cả đều bị đốt thành tro rồi bị chính phủ ném hết ra ngoài Lam Hải, giờ đã là sống không thấy người mà chết không thấy xác, đã chết hết cả rồi...

"... Không riêng gì các thành viên của bang phái mà cả thân nhân và những người có quan hệ tốt với bọn họ cũng đều chết hết. Tôi có mấy chị em cũng đã chết trong trận hỏa hoạn đó! Nếu không nhờ có hai cái tát của Lâm Hùng thì có lẽ tôi cũng đã..."

Cô gái nói tới đây thì đã khóc thành không thành tiếng, còn Hách Khải thì như thể vừa rơi vào trong ác mộng. Hắn chỉ thấy đầu ong ong vang vọng, không thể tin rằng chuyện như vậy đã thực sự xảy ra.

Phải biết rằng suốt mấy chục năm sống trên Địa Cầu rồi đến chín năm xuyên việt tới đây, cuộc sống của hắn vẫn luôn rất bình yên. Cho dù là đánh nhau cũng chỉ là trẻ con đánh nhau, hay tỷ thí thì cũng là tỷ thí với người nhà, vậy nên có thể nói rằng tới giờ hắn vẫn chưa thấy máu người, cũng chưa từng thấy được mặt đen tối của xã hội. Nhưng lúc này đây, người huynh đệ quan trọng hơn cả mạng của hắn đã chết vì mặt đen tối của thế giới này, vậy mà trước đó hắn còn tưởng rằng huynh đệ của mình phân bội mình, hắn lại có thể nghĩ như vậy, nhận xét như vậy về người huynh đệ coi hắn còn hơn cả mạng...

Hắn...

Là đồ khôn khiếp!!

Chú thích: 1. Bề quan: ngừng tiếp xúc với bên ngoài, ở đây là để làm việc quan trọng. 2. Tĩnh thất: căn phòng kín, riêng tư và không bị làm phiền.

Lời bình: Trong cơn đau khổ và hối hận, liệu Hách Khải sẽ làm gì? Một trận chiến sinh tử phía trước đã là điều không thể tránh khỏi! Cùng đón đọc HHTH được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9-2: Tin dữ! (2)

Dịch: Sun

Hách Khải thần thò đứng dậy, đang định rời khỏi căn nhà thì cô gái kia bỗng kéo hắn lại rồi vội nói: “Trạng thái của anh lúc này không ổn đâu. Anh đi ra ngoài sẽ bị những kẻ theo dõi ngoài kia nhận ra điểm không bình thường đây. Chưa đi được đâu! Thế này đi, anh đợi ở chỗ này của tôi, đến lúc hoàng hôn, những kẻ theo dõi sẽ đổi ca, đến lúc đó tôi sẽ dẫn anh rời khỏi đây theo đường nhỏ. Tin tôi đi!”

Hách Khải cũng dần bình tĩnh lại. Chẳng qua là trong sự bình tĩnh kia còn có một cổ lửa giận đang điên cuồng thiêu đốt tâm trí hắn. Tuy vậy, hắn vẫn tỉnh táo nói: “Đa tạ chị dâu! Chị dâu thấy lúc nào an toàn thì xin nói cho tôi.”

Cô gái kia thần thò nhìn hắn rồi liên tục xua tay: “Không phải đâu! Tôi không phải chị dâu của anh. Tôi và hắn... chỉ là chút nhân duyên bèo nước mà thôi...”

“Hắn làm như vậy có nghĩa là trong lòng đã coi chị là vợ của hắn. Tôi tin rằng nếu hắn còn sống, hoặc là lúc ấy có thể sống được thì chắc chắn sẽ tìm cách dẫn chị chạy khỏi nơi này.”

Hách Khải nói những lời đó bằng vẻ rất tỉnh táo. Sau đó hắn nhắm mắt, ngồi yên không nhúc nhích, không muốn nghĩ, không muốn làm bất cứ điều gì, chỉ muốn lắng lặng ngồi đó.

Thân thể tuy không hành động nhưng suy nghĩ trong đầu lại cuộn trào như sóng dữ.

Đây – chính là hiện thực...

Đây – chính là hiện thực lạnh lẽo như băng!

Hiện thực vô tình, thế sự khó lường!

Hắn chưa bao giờ cảm nhận được rõ ràng sự tàn khốc và lạnh lẽo của thế giới như thời khắc này. Chính cái sự lạnh băng ấy đã khiến hắn phải làm một kẻ bơ vơ khi xuyên việt tới thế giới này! Chính cái sự lạnh băng ấy lại khiến hắn tuyệt vọng tới mức muốn tự sát! Và chính cái sự lạnh băng ấy khiến hắn muốn được đi xem khắp cái thế giới rộng lớn này! Rồi lại chính cái sự lạnh băng đó đã biến người huynh đệ lẫn lộn kiếm sống trong xã hội đen của hắn thành một cái xác chết...

Cái hiện thực đó...

Khiến hắn muốn, một quyền đánh nát nó!

Hách Khải không nhớ rõ hắn trở về trường từ khu tệ nạn bằng cách nào, khi tinh thần của hắn tỉnh táo lại thì đã thấy mình đang đứng tại một khoảng đất trống trên sân thượng của ký túc xá, đang dùng La Hán Quyền đánh từng quyền vào cái bao cát mà trước nay hắn vẫn dùng để tập luyện.

(Lâm Hùng – huynh đệ, phù hộ cho tao, để tao có thể tu luyện Dịch Cân Kinh và để Dịch Cân Kinh có thể tu luyện ra nội lực. Và...

Phù hộ tao, để tao tìm được kẻ thù của mày!)

Hách Khải không đi học, không ăn cơm, không ngủ, thậm chí không hề nghỉ ngơi...

Luyện quyền hai mươi tư giờ liên tục đã làm cho nắm đấm của hắn chảy máu đầm đìa, và La Hán Quyền đã rất gần Cực Cảnh, chỉ còn thiếu một chút điểm kinh nghiệm nữa thôi. Mà lúc này, đã cách sinh nhật thứ mười chín của hắn chỉ hai ngày...

Đến một buổi sáng sớm, khi Hách Khải đang luyện quyền thì một nam một nữ lên tới sân thượng, nam giới tao nhã, nữ giới tóc đỏ. Hai người lên đến nơi, thấy hắn thì mới thở phào một hơi. Cô gái kia nói: “Ngươi bị đần à!? Vì sao có chuyện mà không nói cho ta! Ngươi có còn coi ta là tỷ tỷ của ngươi không?”

“Đại tỷ...”

Hách Khải vẫn không quay đầu lại, vẫn đánh ra từng quyền, từng quyền một, tốc độ tuy chậm nhưng lại toàn tâm toàn ý, mỗi quyền dường như đều được hắn dồn hết ‘tinh – khí – thần’ để đánh ra. Chỉ thấy hắn từ từ nói: “Đại tỷ, ngươi biết chuyện gì sao?”

Cô gái kia đúng là Tiết Na. Cô đau lòng nhìn nắm đấm đầy máu, đầy thịt nát của Hách Khải, rồi đến những vết máu trên bao cát kia. Một lúc lâu sau cô mới trả lời: “Ta đã biết hết rồi, Lâm Hùng đã chết, còn ngươi thì đã trở lại khu tệ nạn kia đúng không? Ngươi đã bị người khác nhận ra rồi! Hứa gia mất số hàng trị giá mười tỷ, Lâm Hùng bị liên lụy vào chuyện đó, nhưng Hứa gia vẫn chưa tìm được số hàng kia. Đại công tử của Hứa gia là Hứa Văn đã phát điên rồi, hắn sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào có dính dáng dù chỉ một chút tới mấy băng xã hội đen kia. Chuyện đó ta cũng biết.”

Hách Khải chỉ ừ một tiếng rồi lại đánh tiếp hai quyền, sau đó mới trả lời: “Như vậy là đại tỷ đã bảo vệ ta nhỉ? Ta đã mang ơn Lý gia rồi.”

Lý Phan Thành nãy giờ đứng xem bên cạnh không nói gì, lúc này mới cau mày nói: “Hách huynh, ngươi đã làm tổn thương thân thể mình rồi. Dừng lại đi.”

Lúc hắn nói vậy thì Tiết Na cũng thừa cơ kéo Hách Khải ra, Hách Khải cũng không cố đánh tiếp, chỉ nói với đôi mắt ngây dại: “Hứa gia, Hứa Văn... còn ai khác nữa không?”

Tiết Na không trả lời, chỉ lấy thuốc chữa thương và băng gạc ra, cô nén đau lòng để băng bó nắm đấm cho Hách Khải, còn Lý Phan Thành thì trả lời: “Hách huynh, ta không thể nhúng tay quá nhiều vào chuyện này. Lúc ta và nội tử biết được sự việc thì Lâm Hùng đã chết rồi, bọn ta có lỗi khi không bảo vệ được hắn. Nhưng Hứa gia sẽ không ra tay với ngươi, ta nghĩ bọn chúng còn chưa đến mức sẵn sàng trở mặt với Lý gia.”

“Ta hiểu.” Hách Khải lắc đầu nói: “Ta không trách các ngươi. Lúc này mà các ngươi còn có thể đến gặp ta đã là quá tính nghĩa rồi... Lý huynh, có thể cho ta biết không? Ngoài Hứa Văn còn ai tham gia vào chuyện này nữa không?”

Lý Phan Thành có vẻ hơi khó xử, nhưng rồi vẫn lắc đầu trả lời: “Không, không có ai khác! Cả sự việc đều do Hứa Văn điều khiển. Hứa gia bị mất một lô hàng, tới giờ vẫn chưa tìm được ai lấy đi mà manh mối thì đã bế tắc, vậy nên Hứa Văn đã sắp phát điên rồi. Lúc này, hắn chỉ ước có kẻ nào nhảy ra làm cái bìa cho hắn, nếu không thì gia tộc của hắn cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Vậy nên mong Hách huynh thông cảm, lúc này Lý gia không thể ra mặt được. Ta và nội tử lúc này đến đây là vì muốn dẫn ngươi vào quân đội, chúng ta sẽ đi ngay chiều nay. Hứa gia không có thể lực trong quân đội nên sẽ không thể vào trong trong đó tìm ngươi gây chuyện.”

Lúc này, Tiết Na đã băng bó kỹ nắm đấm cho Hách Khải, cô lấy ra một cái bánh thịt rồi nói: “Ngươi chưa ăn cơm đúng không? Ăn trước một chút đi, lát nữa lên xe lửa rồi chúng ta sẽ ăn một bữa thật lớn nhé.”

Lòng Hách Khải lúc này vừa thấy ấm áp lại vừa khổ sở. Cùng lúc, ý thức của hắn nhìn vào hệ thống, cấp độ của La Hán Quyền sắp tới cực điểm, chỉ còn thiếu ba quyền cuối cùng...

Hách Khải nhận lấy bánh thịt, lập tức ngấu nghiến như hổ đói, chỉ gặm mấy cái là xong. Sau đó, hắn mới nói: “Hai người xuống lầu trước đi, một lát nữa ta sẽ xuống.”

Tiết Na lập tức lộ vẻ bất mãn và khó hiểu, nhưng khuôn mặt Hách Khải thì vẫn đầy vẻ kiên định. Lý Phan Thành chỉ có thể thờ dài: “Hách huynh, ta lại muốn hỏi lại ngươi câu kia: một lát nữa sẽ xuống, là lời hứa của ngươi sao?”

Hách Khải một lần nữa ôm quyền: “Đúng!”

Lý Phan Thành không nói thêm gì nữa, kéo Tiết Na đang bức tức đi xuống khỏi sân thượng. Hai người đi vào trong cầu thang rồi, chỉ còn lại một mình Hách Khải trên sân thượng. Hắn đứng lên, nhìn bầu trời đã càng ngày càng sáng, nhìn ánh mặt trời đỏ rực như lửa dần nhô lên trên đường chân trời, rồi lại nhìn hai nắm tay quấn chặt băng gạc, cảm nhận hương vị của bánh thịt còn trong miệng. Rồi hắn lại nghĩ tới trong túi áo có chiếc phong bì đựng số tiền cuối cùng của Lâm Hùng mà mình nhận được cách đây không lâu, và dĩ nhiên, giờ chỉ còn lại phong bì rỗng, tiền bên trong đã dùng hết...

Lâm Hùng! Huynh đệ...

Phù hộ tao!

Rầm!

Quyền thứ nhất!

Rầm!

Quyền thứ hai!

Rầm!

Quyền thứ ba!

Nhắm mắt, ý thức tiến vào hệ thống...

Trong bảng thông tin nhân vật, phía trên biểu tượng của La Hán Quyền đã có thêm một chữ “Cực” màu đỏ thẫm, biểu thị kỹ năng này đã đạt tới đỉnh cao... Cực Cảnh!

Sau đó, trên cây kỹ năng của hệ thống, lựa chọn học công pháp Dịch Cân Kinh cho nhân vật...

“Oanh!”

Hai người vốn đang trầm lắng đi trong cầu thang bỗng nhiên nghe thấy một tiếng vang rất lớn, cả tòa nhà dường như cũng rung lên nhẹ nhẹ. Ngay sau đó, nhìn ra ngoài cửa sổ, họ thấy một bóng người từ bên trên rơi xuống, tốc độ nhanh vô cùng...

Lời bình:Hách Khải đã học được Dịch Cân Kinh? Đã có nội lực sao? Cuộc chiến sinh tử đầu tiên trong cuộc đời sắp mở màn. Cùng đón đọc HHTH được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Nội lực thành!

Dịch: Sun

“Không tốt!”

Lý Phan Thành chỉ kịp rống to một tiếng rồi lập tức lao thẳng ra ngoài cửa sổ. Lúc nhảy ra ngoài, hắn đồng thời còn thu người, hai chân co lại, lúc gần chạm xuống đất mới bung hai chân, đập mạnh xuống đất một cái, lao tiếp đi mấy bước nữa mới dừng lại được. Thế nhưng, vừa dừng lại thì hắn đã thấy Hách Khải đang đứng ngay trước mặt mình.

“Ngươi...”

Lý Phan Thành mới chỉ kịp thốt ra một chữ thì một cỗ khí tức bỗng từ đâu ập tới ngay trước mặt, khiến hắn không thể thốt ra được lời nào nữa. Cỗ khí tức đó làm toàn thân hắn căng cứng, da gà nổi đầy, mà cơ thể cũng đã vô thức bày ra tư thế phòng thủ của Linh Xà Quyền.

Nội lực...

Cường giả Nội Lực Cảnh!

Chỉ vài giây trước, Hách Khải đã lựa chọn cho nhân vật học Dịch Cân Kinh – một trong ba nội công thông thường mạnh nhất của hệ thống. Trong game, có ba bộ nội công phổ thông mạnh nhất, theo thứ tự là Dịch Cân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh và Cửu Dương Thần Công, mỗi môn đại biểu cho cực hạn của ba dòng nội công khác nhau là nội công ôn hòa, nội công thuộc tính Âm và nội công thuộc tính Dương. Mà lúc này, hắn sắp sửa học tập... Dịch Cân Kinh thần công!

Tại nháy mắt lựa chọn đó, Hách Khải chỉ cảm thấy thân thể bị xiết chặt lại, giống như khi hắn lựa chọn học La Hán Quyền trước kia. Một lượng lớn các tư thế, động tác, cách rèn luyện nội lực vận chuyển, vị trí huyết đạo tụ tập máu huyết, nguyên lý vận chuyển, tuần hoàn một chu thiên (1)... Tất cả đều được truyền tải vào đầu hắn một cách tự nhiên, giống như hắn vốn đã biết từ trước. Cùng lúc đó, trên bảng thông tin nhân vật, tại vị trí ô võ công thứ hai của hắn xuất hiện biểu tượng của Dịch Cân Kinh.

Nhưng khác với khi học La Hán Quyền, lúc này thân thể Hách Khải vẫn không thể nhúc nhích. Hắn cảm thấy rất rõ ràng, bắt đầu từ hai tay, hai chân và eo, cơ bắp toàn thân càng lúc càng bó chặt lại, mật độ cũng càng lúc càng lớn. Ba bộ phận kia đã được mười năm luyện La Hán Quyền tới mức vô cùng rắn chắc, mà lúc này đây, dưới tác dụng của Dịch Cân Kinh, sự rắn chắc đó đang được lan ra khắp toàn thân, giống như những vị trí khác cũng được tôi luyện bởi La Hán Quyền, từ cơ bắp tới xương cốt, nội tạng đều đạt tới mức độ giống hệt như nhau, không khác biệt chút nào...

Hách Khải cảm thấy cơ thể như thể đã bị bó chặt tới cực điểm, nếu còn tiếp tục bó chặt hơn nữa thì có khi hắn sẽ bị ép chết mất. Đúng lúc đó, từ bốn

phương tám hướng, một cổ khí tức mát lạnh tràn vào cơ thể hắn từ vị trí đỉnh đầu và dưới lòng bàn chân. Cổ khí tức này vô cùng dễ chịu, khiến hắn đắm chìm vào đó lúc nào không hay biết. Mà sau khi hắn đã tràn ngập loại khí tức này thì thân thể đang bị đè ép liền dần biến thành nở ra, rồi lại từ nở ra biến thành siết chặt, cứ như vậy một lần rồi lại một lần...

Những chuyện này nói thì có vẻ dài nhưng thực ra chỉ xuất hiện trong nhận thức của Hách Khải mà thôi, người ngoài nhìn vào thì thấy mới chỉ qua vài giây và Hách Khải vẫn đang làm động tác chuẩn bị đánh quyền. Ngay sau đó, hắn cử động, đánh ra một quyền. Đó vẫn là La Hán Quyền bình thường, nhưng lúc nắm đấm đánh ra, tốc độ, lực lượng đã hoàn toàn khác. Lúc này, thậm chí quanh nắm đấm xuất hiện dòng khí, tạo thành một quỹ tích đường đi của quả đấm. Lực lượng không lồ tuôn ra, đánh thẳng vào bao cát! Một tiếng “đùng” vang dội, bao cát bị đánh vỡ tan nát. Sau đó, chân Hách Khải khẽ điểm, lập tức bắn ra xa hơn mười mét, từ sân thượng của tầng tám, tầng chín nhảy xuống đất.

“Nội lực... là một loại năng lượng nào đó của trời đất được hấp thụ vào trong cơ thể. Sau đó, nó kết hợp với thân thể đã được tôi luyện tới mức tận cùng để tạo thành một loại năng lượng hoàn toàn mới của cơ thể.”

Lúc ở giữa không trung, Hách Khải đã khẳng định chắc chắn rằng mình đã có được nội lực. Tuy thân thể của hắn không được rèn luyện tới mức tận cùng như người của thế giới này, nhưng hệ thống thật sự đúng là hệ thống, ‘phần mềm gian lận’ thật sự vẫn là ‘phần mềm gian lận’! Mặc dù suốt mười năm qua, hắn đã vô số lần khinh thường cái hệ thống này, vô số lần cảm thấy mình bị lừa. Nhưng cái hệ thống này, quả thật chính là một thứ cực kỳ khủng khiếp!

Sau khi hắn lựa chọn học Dịch Cân Kinh, hắn đã lập tức có được kỹ năng: Nội Công Dịch Cân Kinh cấp 1, và điều này có nghĩa là hắn thực sự đã có được nội lực. Hơn nữa còn là loại nội lực của thế giới này, được thực thể hóa nên dựa theo quy luật của thế giới này, chứ không phải loại nội lực được miêu tả trong các tiểu thuyết võ hiệp trên Địa Cầu.

Đầu tiên, khi còn ở giữa không trung, hắn đã có thể khẳng định loại nội lực này có thể điều khiển để vurun ra ngoài cơ thể, là một thứ không hình không chất, tuy vô cùng mỏng manh, mật độ lớn hơn không khí một chút nhưng chắc chắn kém xa chất lỏng. Tuy vậy nhưng thứ này lại thật sự có thể không chế để kéo dài ra ngoài cơ thể, là một loại năng lượng thuần túy. Hơn nữa, thứ năng lượng này lại có thể cảm ứng vô cùng nhạy cảm, khiến cho hắn dù có nhắm mắt cũng vẫn có thể cảm nhận được toàn bộ 360° xung quanh trong phạm vi 10m, không hề có góc chết.

Sau đó là những ứng dụng có ích và công dụng của loại nội lực này. Nếu như hắn không khuếch tán nó ra theo dạng hình cầu mà biến nó thành dạng màng mỏng thì có thể khuếch tán nó ra xa 20m là cao nhất. Mà cái màng mỏng cách 20m này có thể dùng làm điểm tựa khi hắn ở giữa không trung, giúp hắn có được năng lực chạy nhảy trên không giống như khinh công trong tiểu thuyết vậy.

Tiếp đó là công dụng. Thứ nội lực này giúp lực lượng và tốc độ của hắn gia tăng rất lớn, điều đó có thể thấy rõ qua một quyền đánh nát bao cát vừa rồi của hắn. Sức mạnh của cơ thể được tăng lên ít nhất mười lần, tốc độ thì không xác định được nhưng ít nhất cũng tăng lên vài lần. Hơn nữa, sự gia tăng này là gia tăng vĩnh viễn chứ không phải như gia tăng bộc phát như khi sử dụng chiêu thức hoặc vận dụng lực ra đòn chuẩn xác.

Cùng với đó là khả năng hồi phục và nâng cao sức bền của thân thể. Từ sau khi bộc phát nội lực, miệng vết thương trên hai nắm đấm của hắn đã dần khép lại, hơn nữa còn có cảm giác như có dòng nước ấm chảy qua và bắt đầu thấy ngứa ngáy, đây rõ ràng là biểu hiện khi vết thương đang dần được chữa trị.

Cuối cùng là việc tốc độ tư duy được tăng lên ở mức lớn, điều này thì có thể thấy ngay được từ trạng thái hiện tại của hắn. Từ lúc nhảy xuống từ trên sân thượng đến lúc này mới có vài giây, nhưng trong mắt hắn thì lại giống như mình đang từ từ hạ xuống vậy. Hắn thậm chí có thể thấy được một chiếc lá trên cây gần đó đang rơi xuống với tốc độ vô cùng, vô cùng chậm, cũng có thể thấy được Lý Phan Thành nhảy ra khỏi cửa sổ và về mặt không thể tin nổi lẫn với nét khó hiểu trên gương mặt Tiết Na.

Tăng tốc độ tư duy thậm chí còn có ích hơn nhiều so với sự tăng lên của lực lượng và tốc độ của cơ thể. Bởi vì điều đó đại biểu cho sự tăng lên đồng loạt của tất cả các mặt như tốc độ phản ứng, tốc độ suy nghĩ và cả động thị giác... Thậm chí, Hách Khải cho rằng: cho dù lực lượng không được tăng lên chút nào, mà chỉ được tăng tốc độ tư duy thôi thì cũng đã đủ để cường giả Nội Lực Cảnh nghiên nát cấp dưới. Đây đã là sự vượt trội tuyệt đối của sinh vật cấp độ trên với sinh vật cấp độ dưới!

Nội lực chắc chắn còn nhiều công dụng khác nữa nhưng đều chỉ là những công dụng nhỏ, sau này có thời gian hắn sẽ từ từ rèn luyện và nghiên cứu. Lúc này đây, không còn nghi ngờ gì nữa, hắn...

Đã thực sự là cường giả Nội Lực Cảnh!

Mười năm vất vả, mười năm thống khổ, mười năm vật lộn sống sót, mười năm lo lắng bất an, thời khắc này đã có được nội lực mà mình hằng mơ ước! Chỉ tiếc rằng, người bạn hắn muốn cùng hưởng thụ niềm vui này, đã không còn nữa...

“Lý huynh.”

Hách Khải ôm quyền: “Cảm tạ tất cả những gì mà người và đại tỷ đã làm cho ta! Ta sẽ khắc cốt ghi tâm tất cả. Ta nợ các người một cái ơn! Và lúc này, ta cũng muốn hỏi Lý huynh một vấn đề.”

Lý Phan Thành vốn đang muốn nói gì đó với Hách Khải, nhưng lúc này, khi đứng ngay cạnh thì hắn lại không nói ra nổi. Đây chính là một cường giả Nội Lực Cảnh – hắn liên tục đánh giá nhưng cuối cùng vẫn phải đưa ra một kết luận như vậy. Hắn có thể khẳng định Hách Khải là cường giả Nội Lực Cảnh vì cảm giác mà Hách Khải tạo cho hắn lúc này rất giống khi hắn đứng trước mặt cường giả Nội Lực Cảnh của gia tộc mình. Lúc này, hắn ôm quyền với vẻ mặt tự nhiên: “Hách huynh muốn hỏi chuyện gì?”

“Hứa Văn, không phải là Nội Lực Cảnh phải không?” Hách Khải hỏi.

Lý Phan Thành hơi chán chờ rồi gắt đầu: “Đúng. Hứa Văn không phải là Nội Lực Cảnh. Trở thành Nội Lực Cảnh cũng không đơn giản như vậy. Bản thân ta cũng chỉ có khoảng 70% khả năng thành tựu được, mà lúc nào mới thành tựu thì cũng không thể nói trước được.”

“Vậy thì vấn đề thứ hai: nếu các người đã biết Hứa Văn muốn hại ta thì chắc chắn các người cũng biết Hứa Văn đang ở chỗ nào đúng không?” Hách Khải lại hỏi tiếp.

Lần này thì Lý Phan Thành đã không nói nổi thành lời. Hắn suy xét từ ngữ một lúc rồi mới nói: “Hách huynh, xin hãy cân nhắc cho kỹ! Hứa Văn là con trưởng nhà họ Hứa, thân phận không tầm thường. Hách huynh lại chỉ vừa thành tựu Nội Lực Cảnh, còn chưa hiểu hết và làm quen với các công dụng, ứng dụng, sức mạnh và phương thức chiến đấu của Nội Lực Cảnh. Hay là bàn bạc kỹ một chút đi?”

Hách Khải lắc đầu, hắn đưa lên ba ngón tay rồi nói:

“Thứ nhất: ta là cường giả Nội Lực Cảnh, nhưng là chỉ vừa đạt được Nội Lực Cảnh, mà ta lại vì báo thù, báo thù kẻ giết huynh đệ của mình, thế nên ta không sợ chết!”

“Thứ hai, Hứa gia là đại gia tộc.”

“Thứ ba, người mà ta nợ ơn nghĩa là người!”

“Vì ba điều đó, xin Lý huynh thực hiện ý nguyện của ta.”

Lý Phan Thành còn chưa kịp tỉnh táo lại, chưa hiểu hết được ba điều mà Hách Khải vừa nói là có ý gì thì một giọng nói già nua mà uy nghiêm bỗng vang lên: “Tiểu hữu (2), Hứa Văn lúc này đang có mặt tại quán rượu Thương Sắc (3) của khu Lão Nhai, chính là con đường đã xảy ra vụ hỏa hoạn kia.

Hách Khải thấy sau lưng Lý Phan Thành xuất hiện một lão già. Hắn có thể cảm nhận được trên người lão già kia cũng tuôn ra loại lực lượng vô hình như mình. Đó cũng là một cường giả Nội Lực Cảnh! Có điều, hắn lại thấy rất kỳ lạ khi lực lượng tuôn ra trên người lão già này lại mỏng manh hơn nhiều so với lực lượng trên người hắn.

Lý Phan Thành hoảng sợ, vội kêu lên: “Đại thúc, sao người lại ở đây?”

Lão già kia không trả lời hắn mà chỉ nhìn về phía Hách Khải nói: “Tiểu hữu, cậu muốn đi thì đi nhanh đi, Lý gia chúng ta sẽ bảo vệ chị của cậu.”

Hách Khải khẽ gắt đầu rồi nhìn thật sâu về phía Tiết Na mới chạy ra khỏi ký túc xá. Sau đó, chân hắn đạp mạnh một cái, bóng dáng đã hoàn toàn biến mất khỏi chỗ này.

Lão già kia nhìn về phía xa, thật lâu sau mới thở hắt ra nói: “Thiên phú tốt, nội lực tốt... nam nhi tốt! Đúng là hạt giống hiệp khách trời sinh!”

“Đại thúc, sao người lại ở đây vậy?” Lý Phan Thành hỏi một lần nữa.

Lão già kia bỗng trừng mắt với Lý Phan Thành một cái: “Người nghĩ Hứa Văn sẽ để mặc người tự do dẫn người đi à? Đó chính số hàng trị giá mười tỷ đây! Lúc này, không chỉ Hứa Văn phát điên mà cả cả Hứa gia cũng đã phát rồ rồi. Tuy người là trưởng tử của Lý gia nên Hứa gia chắc sẽ không điên tới mức động vào, nhưng lỡ không may thì sao? Thế nên đương nhiên là ta phải đi chuyến này rồi, không thì chẳng lẽ bắt bà nội của người phải nhọc sức đi ra à? Có điều, cũng may mà ta đi chuyến này, không thì chắc người đã khó mà giữ được cái ơn vừa rồi.”

Lý Phan Thành gắt đầu nhưng mặt thì có vẻ vẫn chưa hiểu gì cả. Lão già kia thở dài nói: “Bình thường thì nhìn người cũng sáng sủa, khí phách, làm việc cũng gọn gàng, khoa học, nhưng quả đúng như bà nội của người đã nói: người không nhanh trí. Lúc bình thường thì cũng không sao nhưng gặp biến cố thì sẽ luống cuống... Người đã hiểu ba điểm mà Hách Khải nói là ý gì chưa?”

Nói đến đó thì lão cũng không đợi Lý Phan Thành trả lời mà nói thẳng luôn:

“Thứ nhất, hắn cũng là cường giả Nội Lực Cảnh! Giữa cường giả Nội Lực Cảnh với nhau, trừ khi vài người vây công (4) một người, hơn nữa những kẻ vây công phải quyết tử chiến tới cùng, còn không thì sẽ không thể giết nổi hắn. Đó là lý do đầu tiên, tiếp nữa là nếu hắn liều chết chiến đấu thì kéo theo một tên chết cùng là việc rất dễ dàng – đó là sự khác nhau giữa cảm tử và sợ chết. Đương nhiên là thế gia nào cũng có cường giả Nội Lực Cảnh, nhưng một gia tộc lớn như vậy đều cần có Nội Lực Cảnh làm trụ cột. Vậy một khi Nội Lực Cảnh chết thì gia tộc sẽ ra sao đây? Nhiều trách nhiệm như vậy thì ai lại muốn đi liều mạng với một đứa mồ côi, không thân không thích đang điên cuồng báo thù? Giống như ở một đất nước xa xôi có câu tục ngữ ‘vua cũng thua thằng liều’, chính là có ý nghĩa như vậy. Về phần lý do thứ ba thì càng đơn giản, Hứa Văn không phải Nội Lực Cảnh và chi trưởng của Hứa gia cũng không phải chỉ có một đứa con trai. Vậy thì thế diện quan trọng hay sự tồn vong của gia tộc quan trọng? Một thế gia như Hứa gia sẽ tự biết phải lựa chọn thế nào, chứ cần nhờ người suy tính hộ hay sao?”

“Về điều thứ hai, Hứa gia là một gia tộc rất lớn! Chính vì rất lớn nên nếu kẻ dưới Nội Lực Cảnh mắc tội với Hứa gia, thì bọn họ có thể dễ dàng nghiền nát. Nhưng nếu là Nội Lực Cảnh mắc tội, vậy thì chỉ cần Nội Lực Cảnh này kiên nhẫn một chút, nay giết một người của Hứa gia, mai lại giết một người của Hứa gia, giết chi trưởng cũng được mà giết chi thứ cũng tốt, rồi tới giết thuộc hạ, giết mối làm ăn của bọn họ cũng được nốt! Chính vì số lượng lớn nên nhọc điểm cũng càng nhiều. Vậy là lại vòng về điều đầu tiên: không giết được Nội Lực Cảnh này thì cũng chẳng có cách nào khác! Cứ kéo dài như vậy, sau cùng ai chịu thiệt thì nhìn qua cũng biết.”

“Còn về điểm thứ ba thì lại càng rõ ràng. Hắn gần như đã nói thẳng với người: người là con nối dõi của Lý gia chứ không phải con nối dõi của Hứa gia, người giúp hắn thì hắn nợ người ơn nghĩa. Vậy thì vì sao người lại che giấu hộ cho Hứa gia? Đây là ý làm sao? Chẳng lẽ người còn không phân biệt được

đâu là bạn bè, đâu là kẻ thù hay sao?”

Nói xong ba vấn đề đó thì lão già kia cũng không thèm nhìn Lý Phan Thành nữa mà đưa mắt nhìn về phía Tiết Na, không cần nói ra cũng thấy được sự thỏa mãn trong mắt lão.

Thực ra, vì Lý gia là một đại gia tộc và Lý Phan Thành lại là con trưởng của gia tộc, nên rất nhiều người trong gia tộc không vừa ý lắm với một cô con dâu như Tiết Na. Chỉ tại Lý Phan Thành quá kiên trì, mà Tiết Na cũng có thiên phú võ học rất khá, hơn nữa là không hiểu Tiết Na có điểm gì khiến cho lão tổ tông – một trong hai cường giả Nội Lực Cảnh duy nhất của Lý gia quý mến. Thế nên cả gia tộc mới chịu ‘hạ mình’ thừa nhận thân phận của cô. Tuy vậy, vẫn có rất nhiều người thường tìm cách bắt bẻ, bắt lỗi Tiết Na và thực ra trước kia lão già này cũng không hài lòng với cô.

Có điều, lúc này thì lão ta đã quên sạch chút không hài lòng trước kia, giờ chỉ còn lại hài lòng, hài lòng và vô cùng hài lòng mà thôi! Đừng đùa chứ! Cô ấy có một đứa em trai là cường giả Nội Lực Cảnh đấy, còn có cuộc hôn nhân nào tốt hơn như vậy nữa sao?

Hơn nữa, điều làm lão già càng hài lòng là tuy Hách Khai mới chỉ vừa bộc phát nội lực, nhưng nội lực của hắn đã cực kỳ cô đặc, thậm chí còn vượt qua cả một kẻ đã bộc phát nội lực nhiều năm như lão, nội lực đó cô đặc như thể của một kẻ đã rèn luyện nội lực hơn mười năm rồi vậy... Đây đúng là một thiên tài! Tương lai của hắn sẽ không thể đo đếm được.

Lúc này, Lý Phan Thành dường như đã hiểu được những gì Hách Khai nói. Bỗng nhiên hắn lại hỏi: “Đại thúc, lúc trước hắn còn chưa đạt tới Chuẩn Nội Lực Cảnh, hơn nữa cũng chỉ luyện một bộ quyền pháp rác rưởi mà thôi. Cho dù hắn có luyện bộ quyền pháp đó đến Cực Cảnh đi nữa thì cũng làm sao mà bộc phát được nội lực trong nháy mắt như vậy được?”

Lão già kia nghe vậy thì thở dài, một lúc lâu sau mới nói: “Ai nói với ngươi là chỉ có đạt tới Chuẩn Nội Lực Cảnh mới có thể bộc phát được nội lực? Chuẩn Nội Lực Cảnh là Chuẩn Nội Lực Cảnh còn nội lực là nội lực! Đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, ngươi đừng có nhập lại làm một như vậy. Một cái thì là rèn luyện thân thể tới cực hạn còn một cái thì là đã có được nội lực.”

“Nhưng điều đó không hề sai mà?” Lý Phan Thành có vẻ vẫn chưa hiểu, hắn vẫn hỏi: “Không phải là cần rèn luyện thân thể tới cực hạn, làm bộc phát ra hệ thống tuần hoàn năng lượng mới trong cơ thể thì mới có được nội lực sao?”

Lão già nhìn Lý Phan Thành nói: “Vậy thì ta hỏi ngươi: ngươi đã xem các thông tin tuyệt mật của Lý gia rồi, thế ngươi nói xem vì sao phải rèn luyện thân thể tới cực hạn?”

“Là để chịu đựng được khi nội lực bộc phát và cơ thể có thể chịu được hệ thống tuần hoàn năng lượng mới, nếu không thì...” Lý Phan Thành đang nói thì chợt ngừng lại.

Lão già kia lại trừng mắt nhìn hắn: “Đã hiểu chưa? Nói rằng rèn luyện thân thể tới cực hạn là điều kiện tiên quyết để bộc phát nội lực là không chính xác, mà phải là: rèn luyện thân thể tới cực hạn là điều kiện tiên quyết để có thể sống sót khi bộc phát nội lực. Cái gọi là nội lực, thật ra là một vòng tuần hoàn năng lượng mới trong cơ thể, loại năng lượng này đồng thời còn kết nối với một loại ‘khí’ tồn tại khắp nơi trong môi trường bên ngoài. Cổ đại thì gọi thứ này là ‘khí’, còn theo giải thích của khoa học ngày nay thì là một loại năng lượng, nghe nói là một loại năng lượng của trời đất tồn tại ở khắp mọi nơi. Loại năng lượng này trôi nổi trong trời đất, gần như không chỗ nào là không có, có điều là nhân loại lại không thể hấp thụ và sử dụng. Bởi vì vòng tuần hoàn năng lượng của con người thật ra chính là ăn, tiêu hóa đồ ăn để tạo ra năng lượng.”

“Có lẽ chính ngươi cũng cảm nhận được điều đó. Sau khi ngươi trở thành cường giả nội lực cảnh thì số lượng thực phẩm mà ngươi tiêu thụ tăng lên rất nhiều. Đó chính là vì ngươi tiêu hao nhiều năng lượng nên cần bổ sung cũng càng nhiều năng lượng. Với hiệu suất làm việc của hệ thống tuần hoàn năng lượng vốn có của cơ thể, chỉ cung cấp năng lượng cho Chuẩn Nội Lực Cảnh thôi đã có phần không đáp ứng đủ rồi. Huống chi là với cường giả Nội Lực Cảnh?”

“Cái gọi là rèn luyện thân thể tới cực hạn và cái gọi là công phu, chiêu thức, thật ra đều là quá trình xây dựng nên hệ thống tuần hoàn năng lượng mới cho cơ thể. Ví dụ như Linh Xà Quyền của gia tộc chúng ta. Các loại huyết đạo, các tuyến đường vận kinh, các tuyến đường máu lưu thông, kinh mạch trong cơ thể... toàn bộ đều là một phần của hệ thống tuần hoàn năng lượng mới của cơ thể! Chỉ là khi chưa có nội lực thì hệ thống này sẽ bị ản ỉ, không thể cảm nhận và cũng không thể chứng minh được sự tồn tại của nó, nhưng nó lại thật sự tồn tại.”

“Nhưng trên đời lại có một số người thiên phú mạnh mẽ dị thường, bẩm sinh có được loại hệ thống tuần hoàn năng lượng kia. Thời cổ đại có rất nhiều cách gọi khác nhau của loại người này. Ví như Tiên Thiên Thân Thể, Thuần Dương Thân Thể, Đạo Thể gì đó đều là để chỉ loại người này. Với loại người này thì chỉ cần họ rèn luyện một bộ võ công đến Cực Cảnh thì sẽ tự động cảm nhận được năng lượng của trời đất, sau đó có thể dẫn năng lượng này vào cơ thể, kết hợp với khí huyết, tinh thần của bản thân để hình thành nội lực. Hơn nữa, vì bọn họ bẩm sinh có được hệ thống tuần hoàn năng lượng mới nên vấn đề có rèn luyện thân thể tới cực hạn hay không với bọn họ lại không hề quan trọng. Bởi vì công dụng tôi luyện thân thể chẳng là gì khi so với tác dụng của nội lực, về sức không chế thì lại càng chênh lệch tới mức không thể so sánh. Huống hồ, nếu như cường giả Nội Lực Cảnh muốn thì họ sẽ chỉ mất vài tháng để đạt được thành quả mà ngươi phải mất vài chục năm mới có được! Vì tôi luyện thân thể bằng nội lực sẽ khiến thân thể đạt tới cường độ của Chuẩn Nội Lực Cảnh một cách rất nhẹ nhàng. Đó chính là sự khác biệt đấy!”

Nói tới đây thì lão già kia thở dài một hơi rồi nói: “Không thể ngờ rằng lúc sinh thời (5) ta còn có thể thấy được người như vậy tồn tại. Người như vậy chỉ cần không chết thì thậm chí sẽ có hi vọng trở thành cường giả Nội Khí... Một trăm nghìn người bình thường mới có thể có một người trở thành Nội Lực Cảnh, mà mười nghìn cường giả Nội Lực Cảnh mới có một người có thể trở thành Nội Khí Cảnh! Cả phía đông Lam Hải chúng ta mới có 1.5 cường giả Nội Khí Cảnh (6). Người như vậy... người như vậy... ài!”

Như vậy, dù trước kia Hách Khai là hạng người gì, là trẻ mồ côi cũng được, mà không có chỗ dựa cũng được, là kẻ yếu cũng được, nhưng một khi hắn đã có được nội lực, vậy thì hắn chính là một cường giả Nội Lực Cảnh, là chỗ dựa của chính mình, là người chống lưng của chính mình!

Công sức mười năm của Hách Khải, giờ phút này đây đã được báo đáp...

Nội lực! Thành!

Chú thích: 1. Chu thiên: một vòng vận hành của nội lực. 2. Tiểu hữu: người lớn tuổi xưng hô với người nhỏ tuổi hơn nhưng coi 2 người ngang hàng nhau. Có thể hiểu là “anh bạn trẻ”, là cách nói người lớn tuổi dùng để thể hiện sự trọng thị của mình với người trẻ hơn. 3. Thương sắc: màu xanh lam đậm 4. Vây công: nhiều người đánh một người 5. Sinh thời: lúc còn sống 6. 1.5 cường giả Nội Khí: đây là về mặt tính toán 1 tỷ dân mới có thể sinh ra 1 Nội Khí Cảnh, có nghĩa là dân số của khu vực phía đông Lam Hải vào khoảng 1.5 tỷ chỉ đủ để sinh ra 1.5 Nội Khí Cảnh, chứ không phải thực sự có 1.5 Nội Khí Cảnh :D

Lời bình: Giây phút có được nội lực cũng là lúc Hách Khải quyết định sẽ đi báo thù. Trận chiến đầu tiên của hắn sắp mở màn! Trận chiến của một ‘người mới’ như hắn chắc chắn sẽ không hề dễ dàng! Cùng đón đọc HHTH được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hận Thế Giới!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 11-1: Mười năm mài một kiếm! (1)

Dịch: Nhất Phong

Hách Khải đi trên đường, tâm trạng của hắn hiện giờ rất phức tạp, không nói nên lời.

Đầu tiên, dĩ nhiên là đau đớn vì chuyện của Lâm Hùng, nỗi đau này vẫn tích lũy từ sau khi hắn biết toàn bộ chân tướng, không chỉ vì việc Lâm Hùng chết, mà còn vì việc hắn đã không tin tưởng, chán nản và thất vọng khi tình cảm huynh đệ tan vỡ...

Nỗi đau buồn khác là vì Tiết Na. Hắn cảm thấy... Tiết Na không tận tâm tận lực.

Tuy nói như vậy là oán trách, đổ lỗi cho người khác, nhưng đúng là Tiết Na có năng lực bảo vệ Lâm Hùng. Chỉ vì Lâm Hùng là người của xã hội đen nên Tiết Na luôn có thành kiến với hắn, chuyện này không riêng gì Hách Khải nhìn ra mà bản thân Lâm Hùng cũng nhận thấy. Cho nên lúc ấy Lâm Hùng nhất định đã sớm chuẩn bị tâm lý, Tiết Na... sẽ không ra tay cứu hắn.

Quả thực Tiết Na không có nghĩa vụ phải cứu người không có mối quan hệ máu mủ nào với mình, nhưng ra mặt bảo vệ thì cô cũng không có tổn hại gì lớn, một tên côn đồ các kẻ đối với Hứa Văn mà nói có giết hay không cũng không quan trọng. Thử Hứa Văn muốn là hàng, chỉ cần để cho gã xác nhận Lâm Hùng cùng nhóm hàng này không có quan hệ, như vậy nề mặt Lý gia gã sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Có thể Tiết Na sẽ bị Lý gia chất vấn một hồi vì việc này nhưng dù sao cũng cứu được cái mạng của Lâm Hùng!

Nếu như Tiết Na thực sự làm thế, không nói tới chuyện hắn hiện tại đã có nội lực, nhất định hắn sẽ vô cùng cảm động và biết ơn Tiết Na, không chừng còn trợ giúp Lý Phan Thành cùng Lý gia làm rất nhiều chuyện...

Nhưng Tiết Na không làm gì cả...

Tiết Na làm hắn quá thất vọng, chán nản, không muốn gặp lại cô nữa.

Sau đó là lửa giận, áp lực ở trong lòng, biểu hiện ra ngoài thành lửa giận. Hắn muốn báo thù, nếu như huynh đệ của mình không thể hưởng thụ những phúc lợi khi mình trở thành cường giả Nội lực cảnh, như vậy hãy để hắn dùng nội lực làm cho huynh đệ một chuyện cuối cùng... báo thù!

Cảm xúc cuối cùng thì hơi mâu thuẫn, đó chính là mừng rỡ, một loại mừng rỡ xuất phát từ bản năng. Cứ như là cấp độ sinh mệnh đã được nâng lên, hoặc là cảm giác như vừa nhận được tự do, loại cảm giác sáng khoái như đang ngao du giữa trời đất này... tuy rằng Hách Khải cảm thấy rất có lỗi vì Lâm Hùng vừa mới chết, nhưng hiện giờ quả thực hắn có cảm giác vui mừng, chuyện đó căn bản không bị ý chí của hắn thay đổi được.

Một đường đi tới, tốc độ của Hách Khải không nhanh lắm, nhưng chỉ là đối với người bình thường hoặc người không có nội lực mà thôi. Khả năng phục hồi của nội lực rất mạnh, không riêng gì đối với cơ thể, đối với nội lực mà nói cũng như thế, trên đoạn đường đi tới này, hắn cảm thấy nội lực sinh sôi không ngừng, gần như là tiêu hao bao nhiêu liền khôi phục bấy nhiêu. Con đường khôi phục là: huyết Bách Hội trên đỉnh đầu, huyết Dũng Tuyền ở lòng bàn chân... từ hai nơi này không ngừng có những luồng khí tức mát lạnh tràn vào, sau đó hòa lẫn với khí huyết, lực lượng, ý thức trong thân thể hắn... để tạo thành nội lực.

Hách Khải có một vài suy đoán, tại sao nội lực ở thế giới này lại cường đại như thế? Sự mạnh mẽ của nó hoàn toàn khác với nội lực mà hắn đã thấy trong các tiểu thuyết võ hiệp ở địa cầu, nguyên nhân rất có thể chính là do loại ‘khí’ từ bên ngoài này, điểm ấy trong một số tiểu thuyết đường như cũng

đã có suy đoán: nào là Thiên địa nguyên khí, năng lượng trong trời đất, năng lượng trời nổi... tóm lại là cùng một thứ. Có thể thế giới mà những tiểu thuyết võ hiệp ở địa cầu miêu tả không có hoặc có rất ít loại 'khí' đó, mà thế giới này lại có, bởi vậy khi tạo thành nội lực thì chẳng những số lượng nhiều, uy lực lớn, hơn nữa khôi phục cũng nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Đoạn đường này, Hách Khải không đơn giản là chạy tới, hắn đang lấy tốc độ nhanh nhất để quen thuộc đủ loại tác dụng của nội lực, bởi vì lúc trước nhìn thấy cường giả Nội lực cảnh theo bảo vệ Lý Phan Thành, ai dám khẳng định bên người Hứa Văn không có một cường giả Nội lực cảnh bảo vệ đây? Nếu hắn muốn báo thù, như vậy nhất định phải có đủ lực lượng để báo thù!

Hách Khải mặc dù chỉ vừa mới bộc phát ra nội lực, hơn nữa lúc trước cũng chưa tiếp xúc qua bất kì sách vở hay kiến thức nào có liên quan đến nội lực, nhưng dù sao hắn cũng không phải là người sinh ra và lớn lên ở thế giới này. Trước khi hắn xuyên việt tới đây, ở Trái Đất có rất nhiều loại tiểu thuyết: huyền ảo, tiên hiệp, võ hiệp, rồi nào là ma pháp, đấu khí, nội lực... Hơn nữa, ngoại trừ tiểu thuyết còn có manga và anime (1), ở trong đó cũng có thể tìm được những loại lực lượng siêu phẩm tương tự như vậy, đó chính là chỗ dựa của Hách Khải. Một đường đi tới hắn không ngừng nhớ lại các loại lực lượng siêu phẩm trong ký ức để so sánh và thí nghiệm, từng bước một xác định đặc tính của nội lực ở thế giới này.

(Nếu nội lực ở thế giới này có thể nhìn thấy bằng mắt thường thì tính chất của nó rất giống với 'niệm' trong một quyển manga tên là Hunter x Hunter mà ta đã từng xem qua. Tuy nhiên nó không thể thực thể hóa, không thể điều khiển được, đem ra so sánh thì rất giống hệ cường hóa của 'niệm', đều là tăng cường cho bản thân. Nếu vậy thì có thể tham khảo một chút ứng dụng của 'niệm' trong quyển manga kia hay không?)

Hách Khải nghĩ là làm, dưới sự khống chế của ý thức, nội lực của hắn lại một lần nữa tuôn ra ngoài cơ thể, sau đó lan khắp xung quanh thân thể tạo thành một hình tròn, lấy hắn làm trung tâm, phạm vi bao phủ của hình tròn là mười mét. Trong phạm vi mười mét ấy, nhắm mắt lại hắn cũng có thể cảm nhận được vật thể chung quanh, ngoại trừ không thể nhìn ra màu sắc thì thể tích, diện tích, hình dạng... đều phản chiếu trong ý thức của hắn, nếu muốn có một ví dụ thì rất giống cảm giác của loài dơi khi chúng dùng sóng siêu âm để định vị vậy.

"Trong manga có một kỹ xảo vận dụng 'niệm' tên là Viên, có thể sử dụng trong tình huống không cách nào nhìn thấy vật thể, hoặc là đối phương có kỹ năng ẩn thân, hoặc là đối phương có tốc độ quá nhanh, mắt thường không thể theo kịp, cũng không tệ lắm, thử một lần xem sao..."

Hách Khải lập tức đem nội lực từ trạng thái mỏng manh từ từ thu về, chậm chậm ngưng tụ đến gần thân thể, nhưng không rút hết vào trong mà ngưng tụ thành một tầng mỏng ngoài cơ thể, tuy vẫn không thể nhìn thấy bằng mắt thường nhưng Hách Khải rõ ràng cảm giác được tầng nội lực này đã vô cùng cứng cỏi, cụ thể cứng cỏi bao nhiêu thì không rõ, nhưng ít nhất hắn có một loại cảm giác, tầng nội lực này đã có thể ngăn cản... đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng đâm vào...

"Hữu dụng cái rắm!"

Hách Khải thật muốn chửi to, thứ hắn muốn là loại kỹ xảo thiết thực, mang hiệu quả kiên cố, vững chắc như 'niệm' trong manga. Nội lực sau khi ngưng tụ ít nhất cũng có thể ngăn cản đao, kiếm, viên đạn mới được, chứ còn ngăn cản một đầu ngón tay nhẹ nhàng đâm vào... cái này thì có tác dụng quái gì chứ!

(Không, không đúng, thay vì nói kỹ xảo vô dụng chẳng bằng nói là nội lực của ta còn quá yếu, một là nội lực còn ít, hai là khống chế chưa tốt, hiện tại tối đa chỉ có thể ngưng tụ bao trùm toàn thân, chưa thể ngưng tụ tới những khu vực nhỏ như bàn tay hoặc đầu ngón tay được. Điều này dĩ nhiên là do độ bền vững kiên cố không đủ. Tiếp theo, ta còn không biết cường giả Nội lực cảnh phân chia thực lực theo phân tầng như thế nào, các loại nội lực có gì khác nhau hay không, ví dụ như ta bây giờ tu luyện Dịch Cân Kinh làm sinh ra nội lực, cùng với nội lực do tu luyện Cửu âm Cửu Dương (2) sinh ra có gì khác nhau, với nội lực do tu luyện võ công ở thế giới này sinh ra có gì khác nhau... tất cả ta đều chưa biết, hiện giờ nói do kỹ xảo vô dụng không khỏi quá mức vô đoán.)

Nghĩ tới đây, Hách Khải ngược lại không cảm thấy thất vọng, dù sao có thể bước vào Nội lực cảnh là đã đủ vui mừng rồi, tương lai có đầy đủ thời gian để nghiệm chứng mọi thứ về nội lực, huống hồ dù cho suy đoán này không chính xác cũng không sao cả, tác dụng của nội lực đã đủ cường đại rồi. Hơn nữa, tương lai hắn sẽ học được đủ loại Chiêu pháp, Chi pháp, Quyền pháp, cùng với rất nhiều loại nội công khác, trong hệ thống còn có vài hiệu quả đặc biệt khi kết hợp một số ngoại công và nội công với nhau... hắn có đầy đủ tự tin mình sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm Hách Khải đã hoàn toàn thông suốt, thời gian dài bị áp lực tâm lý đã không còn sót lại chút gì, nên phần nộ thì cứ phần nộ, nên bi thương cứ bi thương, nên mừng rỡ thì hãy mừng rỡ. Giờ khắc này, Hách Khải bỗng nhiên nghĩ tới một câu chuyện đã từng đọc qua trên địa cầu: Trang Tử thê tử, Huệ Tử điều chi - Trang Tử tác phương ki cú cổ bồn nhi ca (Vợ Trang Tử mất, Huệ Tử khi đến chia buồn, trông thấy Trang Tử đang ngồi vỗ chậu ca hát) (3). Giờ đây, Hách Khải bỗng nhiên hiểu được ý của Trang Tử.

"Trường nhai đương ca - Trường nhai đương khóc"... Huỳnh đệ, hôm nay tao tiễn đưa mày đi. Hôm nay tao sẽ báo thù cho mày. Hôm nay, mày hãy xem tao thực hiện giấc mộng của mình, tao muốn đi khắp thế giới này, tao muốn đi hết mọi nơi của thế giới này một lần!"

Hách Khải giờ phút này đã đi tới khu phố đầy rẫy tệ nạn kia, cách đó không xa chính là quán bar mà Hứa Văn đang ở trong đó. Giờ phút này hai nắm đấm của hắn loang lổ vết máu, toàn thân thoát nhìn vô cùng lồi thối lếch thếch, đầu tóc bù xù, trên mặt cũng bẩn, chung quanh mười người thì có tới tám người quay lại nhìn hắn, nhưng hắn không quan tâm. Hơn nữa, càng chạy trong nội tâm càng có cảm xúc dâng trào, nói không nên lời cụ thể là cái gì, làm cho hắn muốn ca, muốn khóc, muốn phần nộ, hắn không thèm nhìn nhìn nữa, trực tiếp cất cao giọng hát lớn ngay giữa biển người mênh mông.

"Mười năm mài một kiếm, sương gió chưa từng thừa."

"Nay đem ra trước quân, hỏi ai có chuyện bất bình?"

(Dịch thơ: sun)

Chú thích:

1/Manga: được xem là từ đặc biệt để chỉ riêng truyện tranh xuất phát từ Nhật Bản.

Anime: là hoạt hình được chuyển thể từ manga.

2/Cửu âm - Cửu dương: ý tác giả muốn nói đến Cửu âm chân kinh và Cửu dương thần công.

3/Trang Tử thê tử, Huệ Tử điều chi,

Trang Tử tác phượng ky cư cô bồn nhi ca.

Vợ Trang Tử mất, Huệ Tử đến chia buồn, trông thấy Trang Tử đang ngồi vỗ chậu ca hát. Huệ Tử hỏi ông:

"Ngài và phu nhân cùng chung sống với nhau, bà lại còn chăm sóc nuôi dạy con cái cho ngài, nay phu nhân tuổi già mất đi, ngài không khóc thì cũng được đi, sao còn vỗ bồn mà ca hát, chẳng đáng chê trách hay sao?".

Trang Tử đáp:

"Không phải thế, ngài hãy chậm rãi mà nghe ta nói: "Khi vợ ta mới mất, ta sao lại không đau buồn? Nhưng sau đó ta nghĩ lại, phát hiện ra rằng con người vốn không có mạng sống, không những không có mạng sống mà đến hình thể cũng không có, chẳng những không có hình thể mà ngay đến một chút khí cũng không. Giữa cái có cái không, đột nhiên có chút khí, khí biến hóa mà có hình thể, hình thể biến hóa mà có sinh mạng. Nay vợ ta biến khỏi thế giới giống như một lẽ tự nhiên bốn mùa xuân hạ thu đông. Nàng đã an nghỉ trong nhà lớn của thế giới tự nhiên, nếu ta còn khóc lóc, ồn ào như vậy là ta chưa hiểu được lẽ sinh trong tự nhiên. Thế nên ta không khóc".

"Cái chết" là một đề tài muôn thuở. Trang Tử đã nhìn thấy cái chết là sự thay đổi của tự nhiên, nó chỉ là sự kết thúc của một quá trình. Đương nhiên, một kẻ phạm phụ tục tử như chúng ta khi đối diện với cái chết sẽ không thờ ơ như Trang Tử. Nhưng sự có không của sinh mạng đều là cái mà tôi, bạn sẽ phải trải qua. Do đó, chúng ta chỉ cần thuận theo lẽ tự nhiên của nó. (Nguồn: bachkhoatrithuc.vn)

Lời bình: Hách Khải có thể báo thù được cho huynh đệ của mình hay không, bên người Hứa Văn chắc sẽ có cường giả Nội lực cảnh bảo vệ như Lý Phan thành, hẳn sẽ đối phó cường giả Nội lực cảnh ấy như thế nào? Mời đón xem những chương tiếp theo của Hiệp hành thiên hạ được thực hiện bởi nhóm Vô hạn chi tâm trên fanpage Vô hạn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11-2: Mười năm mài một kiếm! (2)

Dịch: Nhất Phong

Xin lỗi vì đã trễ hẹn lên chương, bà con thông cảm, đây cũng là chương cuối của q1.

Hách Khải đi về hướng quán bar, trước cửa quán có khoảng mười tên lưu manh đang tụ tập, khi hắn vừa cất giọng hát vừa đi tới thì có sáu bảy tên xông tới, trong đó có hai ba tên vừa nhìn thấy Hách Khải liền cau mày, rõ ràng là đã nhận ra hắn.

Đồng thời, Hách Khải còn trông thấy ở góc đường phía xa xa, cô gái tên Tiểu Thiên đang đứng xen lẫn trong đám đông, che miệng ngẩn ngơ nhìn hắn, Hách Khải chỉ nhìn thoáng qua rồi quay sang mấy tên côn đồ đang tới gần.

"Nơi này... Chính là nơi có chuyện bất bình rồi!"

Hách Khải thì thầm một câu, một tên côn đồ cười lớn, nói:

"Cái thằng điên này, chẳng lẽ bị hù dọa quá mức mà thành như vậy? Tao xem..."

Chưa nói hết câu, Hách Khải đứng trước mặt bỗng nhiên tát mạnh một cái, trực tiếp đem đầu của gã đánh lún vào trong cổ, chết ngay lập tức, mấy tên còn lại cũng sợ, tiếp theo vừa sợ hãi kêu to vừa lao về phía Hách Khải. Nhưng giờ đây trong cơ thể hắn đã nạp đầy nội lực, tốc độ phản ứng cực nhanh, động tác của mấy tên này trong mắt hắn chậm như rùa bò, còn tốc độ của hắn được nội lực tăng phúc nhanh hơn mấy tên này không biết bao nhiêu lần. Không dùng tới bất kì chiêu thức hay kỹ xảo nào cả, hắn chỉ di chuyển lòng vòng rồi cho mấy tên kia vài cái tát, chỉ cần trúng đòn là sẽ chết, chạm vào là

bị thương, người xung quanh chỉ thấy được tàn ảnh của Hách Khải hiện ra khắp nơi, mấy tên còn đồ vấy công hấn đầu đã bị vụn xoắn, cổ đứt gãy, thân thể phun máu, không tên nào còn sống sót.

Lúc này Hách Khải mới nhìn về phía mấy tên còn sót lại, đặc biệt là hai ba tên vừa nhìn thấy hấn đã nhú mảy, nói:

"Tụi mày biết tao là ai, đúng không?"

Giờ này hai ba tên đó mồ hôi lạnh tuôn ra khắp toàn thân, không dám nói đúng mà cũng không dám nói không. Trong nháy mắt, bọn chúng phát hiện mình đã nằm trên mặt đất, đồng thời từ tay, chân, xương sống truyền đến cảm giác đau nhức kịch liệt, chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết thì đã ngất xỉu. Dĩ nhiên, những tên còn lại không được may mắn như thế, tất cả đều đã chết ngay tại chỗ.

Sau khi Hách Khải giết sạch những tên cản đường, hấn không thấy buồn nôn, cũng không do dự, đẩy cửa bước vào trong quán bar. Hoàn cảnh bên trong không hỗn loạn như hấn tưởng tượng, chỉ thấy có rất nhiều người đàn ông mặc quần áo giống nhau, trong đó có mười mấy người toàn thân đầm máu đang nằm rạp trên mặt đất chưa rõ còn sống hay đã chết, bên cạnh là vài người toàn thân dính máu. Ngoài ra còn có hơn mười người đàn ông cao lớn đứng xung quanh một thanh niên tuấn tú đang ngồi uống rượu ở quầy bar.

Hách Khải vừa bước vào, ánh mắt của thanh niên tuấn tú lập tức nhìn về phía hấn, sau đó gã vội vàng ném bỏ chén rượu, hai chân dùng sức dậm mạnh khiến sàn nhà làm bằng gỗ vỡ nát, dùng tốc độ cực nhanh lao tới vách tường bên cạnh quầy rượu. Tốc độ của gã vô cùng nhanh, người bình thường dùng nói là nhìn, đoán chừng chưa kịp phản ứng thì gã đã đụng vỡ tường thoát ra ngoài rồi.

Nhưng Hách Khải không phải người bình thường, Nội lực cảnh đại biểu cho cái gì, hiện tại hấn đã dần dần hiểu được chút ít, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc hấn hiểu rõ thực lực của bản thân mình. Không chút do dự, hấn lập tức dùng sức dậm mạnh, lao tới với tốc độ nhanh gấp mấy lần người thanh niên kia, đồng thời một tay nắm lại, một chiêu La Hấn quyền đánh tới phía trước.

Quyền chưa tới, lực đã xuất, lực lượng khổng lồ xé rách không khí tạo thành quyền phong, thanh niên kia còn cách hấn ít nhất là nửa mét nhưng bụng gã đã hiện lên 1 vết lõm có hình nắm đấm. Thân người gã lao vút tới vách tường đồng thời miệng cũng phun ra một ngụm máu, nhưng dù sao gã kịp thời phản ứng nhanh, hơn nữa cả tốc độ và lực lượng đều đầy đủ nên đã thành công phá vỡ vách tường thoát ra ngoài, tung người rơi xuống đường phố, sau đó hai tay gã vỗ mạnh xuống mặt đất, trở mình đứng thẳng lên rồi chui vào trong đám đông đang tụ tập gần đó.

Nhưng gã còn chưa kịp chui vào trong đám đông thì đã bị một bàn tay từ sau lưng túm chặt cổ áo, lực lượng cường đại khiến gã muốn chống cự một chút cũng không được. Một tiếng ầm vang lên, lại một vách tường bị phá vỡ, gã đã trở lại trong quán bar, lực lượng này vẫn chưa hết, chẳng những khiến gã bị húc xuyên tường vào trong quán bar mà còn húc vỡ thêm một vách tường nữa, lao ra một con đường khác ở phía bên kia của quán bar.

Tuy thế, mấy giây đồng hồ sau người thanh niên này lại bò dậy, sinh mệnh lực của gã rất mạnh mẽ, chỉ thiếu chút nữa thôi là đã thành cường giả chuẩn Nội lực cảnh rồi, hầu như gã đã rèn luyện thân thể đến mức tận cùng, hiện giờ chỉ bị thương nặng, chưa chết được. Đến lúc này bản năng cầu sinh khiến gã muốn tiếp tục chạy trốn, nhưng vừa đứng lên, hai đầu gối đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức kịch liệt, hai chân đã bị đá gãy, cả người gã lảo lộn trên mặt đất, không đứng lên được nữa.

"Không, xin đừng giết tao! Tao là Hứa Văn, là con trai trưởng của Hứa gia đó!"

Người thanh niên này lập tức rống lớn, cả người gã cố gắng giãy giụa, chỉ muốn cách xa cường giả Nội lực cảnh trước mắt này thêm chút nào hay chút ấy.

Hách Khải không tiếp tục công kích, chậm rãi đi về hướng Hứa Văn rồi nói:

"Tao biết rõ mày là Hứa Văn rồi, nếu mày không phải Hứa Văn thì tao mới thấy đau đầu đấy, còn mày có biết tao là ai không?"

"Mày là ai! ?"

Hứa Văn quả thật không nhận ra Hách Khải là ai. Thực tế thì gã không cần phải biết Hách Khải là ai, hoặc nói cách khác, không cần biết đám người bị gã bắt đến để tra hỏi manh mối về số hàng kia là ai, dù sao với gã mà nói cũng chỉ là những con côn trùng.

Hách Khải cười hắc hắc, đi tới trước mặt Hứa Văn, chỉ vào mình rồi nói:

"Tao là Hách Khải, nói đơn giản là như vậy, huynh đệ của tao, người huynh đệ mà tao quý trọng như tính mạng bị mày giết, nghe nói là bởi vì một lô hàng của mày bị người ta cướp, mày không tìm được bất kì manh mối nào, cho nên thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót. Mày đã không bỏ sót huynh đệ của tao, một thằng côn đồ các kè, một người không có năng lực cướp bóc số hàng đó... Tao chính là huynh đệ của hấn, tao đã từng tới con đường này cho nên lúc trước mày cũng định giết tao luôn, đúng không?"

"Không có, tao không có!"

Hứa Văn dĩ nhiên là lập tức chối bỏ không dám nhận, hiện tại trong thời khắc sinh tử, gã không dám lý luận với Hách Khải chuyện gì hết. Dù có là thứ gì đi nữa cũng không hơn được cái mạng của mình, giờ trong đầu gã chỉ nghĩ làm thế nào để thoát chết.

"Ta đã muốn giết thì mày có nói gì nữa cũng vô dụng, nhưng tao nghĩ là... Nơi này có người sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu."

Hách Khải không nhìn Hứa Văn mà quay đầu nhìn về phía một người đàn ông trung niên đứng ở góc đường, ông ta mặc một cái áo khoác dài, tuy chỉ mặc quần áo bình thường nhưng vẫn toát lên khí thế không nộ mà uy, thoạt nhìn khiến cho người ta có cảm giác đây không phải là người bình thường.

Dưới cảm giác bén nhảy của nội lực, tự biết không thể ẩn giấu được, ông ta không tiếp tục chấp tay sau lưng nữa mà nhanh chóng đi tới gần, nói:

"Thiếu niên, cậu làm hơi quá rồi."

Hách Khải cười lạnh một tiếng nói:

"Hơi quá ư? Hơi quá chỗ nào?"

Người đàn ông trung niên chỉ vào quán bar rồi nói:

"Vừa rồi cậu giết mười một người, cái này là làm quá rồi đó, trước mặt mọi người mà dám giết mười một người, cậu không biết đó là tội tử hình sao?"

Hách Khải lập tức lộ ra vẻ mặt kỳ quái nói:

"Gã này là con của ông à? Nếu như không phải là con thì chắc cũng là của người thế hệ sau có quan hệ huyết thống phải không? Ta muốn hỏi một chút, ta giết mười một người, còn gã này đã giết bao nhiêu người? Vài trăm người? Hay là mấy nghìn người? Khoản nợ này tính như thế nào đây?"

Người đàn ông trung niên nghiêm túc nói:

"Hắn có chức vụ trong bộ nội vụ, quản lý việc đảm bảo trật tự xã hội chính là chức trách của hắn, hơn nữa hắn có giết người hay không, không phải cậu nói là được, chuyện này cần phải có chứng cứ, cậu có chứng cứ chứng minh hắn giết người hay không? Nếu không có thì mau thả hắn ra, việc cậu làm là phạm pháp, mau chạy càng xa càng tốt, không nên ở lại đây, nếu không thì không ai cứu được cậu đâu."

"Chức vụ? Chức trách? Chứng cứ? Phạm pháp? Ha ha ha ha..."

Hách Khải dường như đã nghe một chuyện rất buồn cười, cười đến nỗi chảy nước mắt ra, sau khi cười xong, hắn mới lên tiếng:

"Ta chợt nghĩ tới một truyện cười: ta nói pháp luật với người, người lại nói thực lực với ta, ta nói thực lực với người, người lại đem pháp luật ra nói với ta... Đầu óc ông có bình thường hay không? Cái gọi là pháp luật, không phải là công cụ bảo vệ cho thượng vị giả (*) hay sao? Ông suy nghĩ lại đi, bây giờ ta đã là cường giả Nội lực cảnh, ta chính là thượng vị giả, cho nên người pháp luật nên bảo hộ phải là ta, nếu không... Cái pháp luật này còn có ích lợi gì nữa chứ, đúng không?"

(*)Thượng vị giả: ở đây TG muốn nói tới những kẻ bề trên, những người có tiền – có quyền.

Về mặt người đàn ông trung niên chuyển sang màu đen, giận dữ nói:

"Hoang đường, xem ra tâm địa của cậu đã bị hư hỏng, hết thuốc chữa rồi, hôm nay nhìn xem ta có thể diệt trừ cậu ở đây hay không, tránh cho cậu đi gieo họa cho người tốt."

"Người tốt... Ha ha, nhớ rõ lời ông nói nhé, người tốt, ta nhớ rõ rồi."

Hách Khải nói xong câu đó, dưới chân đạp mạnh, lao về phía người đàn ông trung niên kia, ông ta cũng không chịu yếu thế, hai tay dựng thẳng lên thành hình ưng trảo, lúc vung tay tạo thành những vết màu trắng sáng xé nứt không khí. Trong chớp lát, hai người đã lao vào nhau, người bên ngoài chỉ thấy mới chớp mắt mà hai người họ đã giao thủ ít nhất hai, ba mươi chiêu.

"Tiểu tử! Mày còn quá non nớt! Mới bạo phát ra nội lực mà đã dám tới giết đệ tử Hứa gia, thật đúng là to gan lớn mật. Hôm nay sẽ cho mày có đi không về! Nhị huyênh, lên!"

Người đàn ông trung niên kia vừa giao đấu với Hách Khải, vừa còn dư lực mở miệng nói chuyện, gã cười to rồi hét lớn. Những lời kia vừa thốt ra, trong lòng Hách Khải khẽ động, ý nghĩ đầu tiên là mình bị Lý gia bán đứng, bởi vì biết rõ việc hắn bộc phát nội lực, hơn nữa lập tức chạy tới nơi này chỉ có người của Lý gia.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Lý gia không có lý do gì bán đứng hắn, lúc này nếu hắn liều mạng, chịu bị thương cứng rắn đỡ một kích, muốn đi tuyệt đối sẽ thoát thân được, chẳng qua là bị thương nặng hay nhẹ mà thôi, nhưng nếu vậy thì Lý gia và hắn sẽ kết tử thù, chuyện như vậy sao Lý gia lại chịu làm chứ?

Nếu không phải do Lý gia bán đứng hắn thì chắc là Hứa gia vì để tìm lại số hàng nên bảo Hứa Văn ra mặt để dụ chủ mưu đứng phía sau màn ra. Vì thế Hứa gia mới cử hai cường giả Nội lực cảnh tới, thậm chí hai cường giả Nội lực cảnh đều ở nơi này, hắn vừa khéo đụng phải mà thôi.

Nghĩ như thế, hắn không thêm quan tâm sau lưng, trái lại, song quyền thay phiên đánh về phía trước, từng quyền từng quyền giao thủ với người đàn ông trung niên.

Hách Khải biết rõ điểm yếu của mình, thứ nhất là vừa mới bạo phát ra nội lực, tuy rằng một đường đến đây đều suy luận cách dùng và phương pháp chiến đấu của nội lực nhưng chưa nắm vững hết được. Hơn nữa biết rõ và sử dụng thuần thục là hai việc khác nhau, hiện giờ hắn chủ yếu nhờ vào tốc độ, lực lượng, sức khôi phục và năng lực phản ứng nhanh nhạy của tư duy sau khi đạt tới Nội lực cảnh để tăng lên hiệu quả mà thôi. Đối với phương thức chiến đấu chính thức của Nội lực cảnh hắn không rõ ràng lắm, đừng nhìn lúc trước hắn đánh bại Hứa Văn nhẹ nhàng như đánh với con nít, nhưng đó là do sự chênh lệch về cấp độ. Đến lúc đụng phải cường giả Nội lực cảnh thật sự, không còn ưu thế về tốc độ, lực lượng, cùng với năng lực phản ứng nhanh nhạy của tư duy, tình thế bất lợi cho hắn lập tức hiện ra.

Bất lợi lớn nhất là do bộ quyền pháp của hắn, một bộ ngoại công hoàn hảo sẽ có đầy đủ: phương pháp luyện tập, có thể rèn luyện tất cả các bộ phận của cơ thể, phương pháp chiến đấu, các loại kỹ xảo của từng chiêu thức, phương pháp phát lực, lực công kích... sau đó chính là thân pháp, kỳ thật cái gọi là khinh công đã chứa sẵn trong ngoại công rồi, bằng không thì chẳng lẽ địch nhân đều là cộc gỗ? Đứng yên một chỗ cho người đánh? Một bộ ngoại công hoàn chỉnh, tất nhiên sẽ có cả thân pháp ở bên trong, hơn nữa là loại thân pháp thích hợp nhất cho việc phát lực và công kích của bộ công phu này.

La Hán quyền của Hách Khải dù sao cũng chỉ là một loại công phu thấp kém không được xếp hạng, không nói tới phương pháp luyện tập, về chiêu thức thôi là đã thấy bất lợi rồi, thân pháp thì càng không cần đề cập nữa, nếu như không còn ưu thế về tốc độ thì hắn xê dịch hay di động đều bị đối phương bắt kịp, trừ phi... Đối phương bỏ qua ưu thế về thân pháp để cùng hắn dùng cứng đối cứng.

Điểm mấu chốt hiện giờ chính là đối phương quả thực muốn dùng cứng đối cứng với hắn, người đàn ông trung niên kia muốn cùng một Nội lực cảnh khác hợp kích, như vậy hắn sẽ tận dụng điểm này, họ làm vậy chẳng khác nào từ bỏ ưu thế về thân pháp, chiêu thức...

Lúc trước Hách Khải lựa chọn luyện tập La Hán quyền và Dịch Cân Kinh, ngoài mục đích để đạt được nội lực trong thời gian ngắn nhất ra còn có dụng ý khác, đó chính là trong hệ thống: khi kết hợp từng loại ngoại công với một số nội công đặc thù sẽ tạo thành những hiệu quả đặc biệt!

La Hán quyền đúng là quyền pháp yếu nhất nhưng một khi La Hán quyền phối hợp sử dụng cùng lúc với Dịch Cân Kinh sẽ sinh ra biến hóa, hơn nữa còn là loại biến hóa về chất!

Lúc trước khi chơi game, Hách Khải đã từng thí nghiệm, bình thường La Hán quyền đánh NPC chỉ mất khoảng 230 máu, vận khí không tốt thậm chí cũng có thể chỉ mất khoảng 120. Phải biết rằng một chiêu Hàng Long Thập Bát Chương xuất ra, NPC tuyệt đối sẽ mất tới 300, 400 máu, lực công kích hai bên chênh lệch nhau quá lớn.

Nhưng khi La Hán quyền sử dụng cùng lúc với Dịch Cân Kinh sẽ sinh ra một hiệu quả đặc biệt, đó là có tỷ lệ nhất định: khi sử dụng La Hán quyền, La Hán quyền sẽ biến thành Bàn Nhược chương, mà hiệu quả của Bàn Nhược chương chính là bỏ qua tất cả phòng ngự của địch nhân, tạo thành 50 điểm chân thật tổn thương, nếu cộng thêm tổn thương do La Hán quyền tạo ra... Trong trò chơi, La Hán quyền cũng không phải là loại quyền pháp thấp kém như vậy.

Tuy rằng lượng HP ở thế giới này không có tác dụng gì cả, dù tình huống thân thể Hách Khải có như thế nào thì thanh HP nhân vật của hắn vẫn luôn đầy, chuyện này không phù hợp thế giới chân thật chút nào. Nhưng nếu dùng để hình dung về lực công kích, một khi La Hán quyền đánh ra Bàn Nhược chương thì không còn là loại quyền pháp hạng bét nữa... Chân thật tổn thương... ngấm lại cũng có tác dụng không nhỏ đâu.

"Chết đi!"

Hách Khải rống lớn, La Hán quyền điên cuồng tấn công về phía trước, không quan tâm khí thế mạnh mẽ từ song trào của gã trung niên kia, nhìn như hắn muốn liều mạng vậy. Giờ phút này gã trung niên đang chiếm hết ưu thế, sao có thể dốc sức liều mạng với hắn? Chỉ dùng song trào ngăn cản, thậm chí không thêm phản kích, chỉ cần kéo dài tới khi hai người giáp công là được rồi.

Song quyền của Hách Khải liên tục ra đòn, không quan tâm tới việc khác, trong lúc điên cuồng xuất chiêu hắn nhạy cảm nhận thấy nội lực trong cơ thể theo hai tay dừng mãnh tràn đến nắm tay, đại bộ phận nội lực đều tiêu hao trong lúc giao thủ. Nhưng hắn lại cảm thấy có một tia nội lực không tiêu tán mà ngưng tụ trong lòng bàn tay đang nắm chặt xuất ra La Hán quyền, mỗi một quyền đều ngưng tụ thêm một tia, liên tục xuất ra không biết bao nhiêu quyền, dường như trong lòng bàn tay hắn đang nắm một đoàn nội lực ngưng tụ lớn cỡ quả trứng vậy.

(Đánh ra nhiều quyền như vậy rồi mà không thấy cái Bàn Nhược chương nào xuất hiện, chẳng lẽ... Khi võ công bên trong hệ thống xuất hiện ngoài đời thực, cái gọi là 'tỷ lệ nhất định' không tồn tại nữa, mà biến thành...)

Trong lòng Hách Khải có vài suy đoán, cùng lúc đó, phía sau hắn có một luồng kinh phong nhanh chóng ập tới, không kịp nghĩ nhiều nữa, nếu không cách nào thay đổi cục diện trước mắt thì mạng theo thương thế chạy trốn chính là kết cục tốt nhất, nhưng hắn sao có thể cam tâm? Thật vất vả mới có thể đánh vỡ cái xiềng xích này, hắn sao có thể cam tâm trầm luân nữa?

(Nếu ta không đoán sai, như vậy cái này... Chính là Bàn Nhược chương rồi!)

Hách Khải lại lần nữa tấn công về phía trước, đón lấy ung trào của gã đàn ông trung niên đánh tới, nhưng một quyền này đánh ra, nắm đấm đi được nửa đường thì từ quyền biến thành chương, chỉ trong chớp lát, cỗ nội lực từ lòng bàn tay mãnh liệt bộc phát, theo năm ngón tay mở ra mà điên cuồng bùng mãnh tuôn ra ngoài, nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, gã trung niên trở mắt nhìn Hách Khải biến quyền thành chương, một chương dán lên ung trào của gã, cứ nghĩ rằng biến hóa chỉ có nhiều đó, nhưng không đợi gã kịp biến hóa chiêu thức thì ung trào đã nổ tung, ung trào của gã rõ ràng ngăn không được một chương này!

Lúc nhìn thấy một chương đó, trung niên nam tử chỉ thấy bàn tay Hách Khải phát ra chút bạch quang, rồi từ nhỏ biến thành lớn, một Phạt chương có màu trắng nhạt tuy còn rất mờ hồ, nhưng xác thực có thể nhìn thấy bằng mắt thường xuất ra khỏi tay Hách Khải đánh tới trước mặt gã.

"Nội lực Ngưng Khí, mắt thường có thể thấy được! A, đây là Nội khí cảnh!"

Gã trung niên lập tức bị dọa vỡ mật, chỉ kịp hô lên một câu, nửa người trên của gã bị một chương mang theo ánh sáng mờ hồ đập trúng, lực lượng khổng lồ xuyên qua cơ thể mang theo gã bay về phía con đường bên cạnh, trực tiếp đụng sập một tòa nhà 2 tầng, vẫn chưa dừng ở đó, tiếp tục bay ra chừng năm mươi mét nữa rồi đập vào một cây cột điện, cột điện bị đụng gãy lìa đồng thời trung niên nam tử cũng mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

(Sau đó là bước tiếp theo...)

Hách Khải biến quyền thành chưởng, sau khi đánh ra một chưởng kia, hần lập tức cảm thấy nội lực vốn sinh sôi không ngừng giờ đã sắp cạn kiệt, toàn thân vô cùng đau nhức, đặc biệt là nắm tay đánh ra Bàn Nhược chưởng đã tê dại không còn cảm giác. Nhưng giờ đang trong tình huống khẩn cấp, hần không có thời gian kiểm tra cơ thể, rống to một tiếng, cưỡng ép sử dụng thân pháp đi kèm với La Hán quyền: chân phải bắt động, chân trái trượt trên mặt đất tạo thành một đường rãnh sâu chừng 1 cm trên nền xi-măng, đôi giày rách bung đồng thời thân thể hần cũng miễn cưỡng xoay nửa người ra phía sau lưng.

Phía sau hần là một lão già có mái tóc hoa râm đang trợn mắt gầm thét, đơn đao trong tay lão múa thành quả cầu màu bạc cuộn cuộn tiến đến, đây không phải là ảo giác mà vì tốc độ khua đao của lão ta quá nhanh, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, người bình thường chỉ thấy như có một quả cầu ánh sáng màu bạc đang xoay tròn tiến tới. Chỉ cần tiến vào phạm vi của nó thì người bình thường, thậm chí là cường giả chuẩn Nội lực cảnh, đoán chừng chưa đến một giây là đã bị chặt thành thịt vụn.

"Hắc hắc."

Tuy thanh đao kia cách thân thể Hách Khải không quá 10 cm, hơn nữa khoảng cách này ngày càng rút ngắn nhưng mặt Hách Khải vẫn không đổi sắc, một tay còn lại sau khi đã ngưng tụ nội lực thì nắm chặt lại thành hình quả đấm rồi đánh ra, đi được nửa đường quyền biến thành chưởng, lực lượng khổng lồ xuyên suốt đến lòng bàn tay, bàn tay xuất chưởng bắt đầu sáng lên, sau đó trong lòng bàn tay phát ra ánh sáng màu trắng nhạt. Một bàn tay Phật mờ ảo hiện ra, diện tích chưa bằng một nửa Phật chưởng lúc trước, nghênh đón chiêu thức của cường giả dùng đơn đao.

Một tiếng ‘Ầm’ thật lớn vang lên, Phật chưởng và quả cầu ánh sáng màu bạc do đơn đao tạo thành đụng vào nhau, lực lượng ầm ầm bộc phát, mặt đất ở giữa hai bên nổ tung, vô số mảnh đá vụn bay tung tóe khắp nơi. Cường giả Nội lực cảnh cầm đơn đao bị đánh bay ra mấy chục thước, người đang trên không trung, lão vận người xoay trở thân thể, vừa rơi xuống mặt đất đã đứng vững vàng, đợi tới khi lão định thân lại thì thiếu niên vừa đối chiêu với lão đã không còn tung tích.

Nhưng sau khi nhìn kỹ tình hình, lão lập tức phun ra một ngụm máu tươi, bởi vì ở ngoài xa, phía dưới cột điện đã gãy lìa, người đàn ông trung niên lúc trước bởi vì vội vàng không kịp chuẩn bị mà cứng rắn chịu một kích Bàn Nhược chưởng, thoáng đã bị trọng thương, giờ phút này đầu của gã đã bị đánh nát bầy, trên mặt đất trước người gã còn một vài dấu chân đậm mạnh xuống đất tạo thành vết rạn nứt thật sâu.

Lão đã hiểu, vừa rồi dưới tình huống thiếu niên kia liều mạng một kích với lão, hần đã mượn cổ lực lượng đó, chấp nhận chịu thụ thương do bị cổ lực lượng này cản trở, không có hóa giải mà còn mượn lực đẩy từ cổ lực lượng để bay về phía người đàn ông trung niên, sau đó một quyền đánh chết gã trung niên không còn sức chiến đấu kia, tiếp theo liền chạy trốn mất dạng, giờ có muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Ngay lúc lão phun máu, một thanh âm khàn khàn phát ra từ mặt đất:

"Cha, sao rồi hả cha? Đã giết thẳng tiểu tạp chủng kia chưa! ?"

Lão già lập tức nhìn chằm chằm Hứa Văn đang gãy chân nằm trên mặt đất, hai mắt lão đỏ ngầu, trong mắt mang theo sát ý, cứ nhìn như vậy một hồi lâu tới khi Hứa Văn sắp chết khiếp vì sợ lão mới thu hồi ánh mắt lạnh lùng đó, nhìn về phía nam tử trung niên không đầu ở phía xa, lão thở dài, thì thào nói bằng giọng chỉ có lão mới nghe được.

"Chắc hần hần là đồ đệ của vị Nội khí tông sư kia rồi, liều mạng như thế... Mười năm không có chút tiếng tăm gì, mười năm vô thanh vô tức, giờ đây bỗng nhiên nổi tiếng..."

"Mười năm mài một kiếm... Hay cho Mười năm mài một kiếm. Thật không ngờ ngày hôm nay Hứa gia ta lại trở thành tảng đá thử độ sắc bén của thanh kiếm ấy..."

Về mặt lão đây về xót xa đau đớn, trong lúc thì thào lại phun ra một ngụm máu lớn, một lời cũng không phát ra được nữa.

***Lời bình:** Mười năm khổ luyện – Nhất chiến thành danh. Mối thù của Hách Khải và Hứa gia có kết thúc tại đây hay không? Con đường phía trước của hần sẽ như thế nào? Hãy theo dõi những chương tiếp theo của Hiệp hành thiên hạ được thực hiện bởi nhóm Vô hạn chi tâm tại fanpage Vô hạn thế giới!*

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Dưỡng thương và tu luyện!

Dịch: Sun

Tuy đã nói là làm cv nhưng đến khi làm thật mới thấy có nhiều vấn đề. Nếu làm quá chi tiết thì cũng mất khá nhiều thời gian, chẳng ít hơn dịch là mấy, còn nếu làm không chi tiết mấy thì lại sợ mọi người đọc không hiểu. Đầu đầu quá nên làm được nửa chương này thì ta dịch luôn. Haizzz, thật đau đầu, vậy mọi người cùng cho ý kiến nhé, có muốn 1 bản cv khá dễ đọc hay không? P/s: cái chương này dài kinh dị, dịch ra rồi mà còn tới 5,5k chữ, mau động viên ta đi -_-

---

Hách Khải cố gắng ngồi thẳng dậy, nhưng lưng nhấc lên một phần thì đau đốn lại dữ dội hơn một phần. Nỗi đau đốn này cũng khá là đáng sợ, khiến cho hân và mồ hôi lạnh toát thân. Nhưng vậy cũng không có nghĩa là hân sẽ chùn bước, dừng việc ngồi dậy của mình. Sau đó, Hách Khải tập đơn giản một lần bộ La Hán quyền, nhưng chỉ không đến mười phút, hân lại phát hiện thân thể mình đang run rẩy bầy, trên người càng nhiều mồ hôi lạnh hơn nữa, thậm chí ngay cả lòng bàn chân cũng đã ướt đầm mồ hôi. Vèn vèn chỉ tập một bộ La Hán quyền mà đã khiến hân không còn sức đề cử động.

Tuy vậy nhưng tâm tình của Hách Khải lại rất không tệ. Bởi vì điều này đại biểu cho việc thân thể của hân lại hồi phục được thêm một ít. So với việc ngày hôm qua hân thậm chí chỉ vừa bày ra tư thế tập quyền, thì đã không thể nhúc nhích nổi nữa, hôm nay rõ ràng là đã tiến bộ rất nhiều.

Hách Khải bị trọng thương, vô cùng vô cùng nặng! Nếu không phải hân đã có được nội lực thì thương thế này đã đủ để cho hân toi đời, hoặc ít nhất là tê liệt toàn thân, không còn khả năng tập võ được nữa.

Trong trận chiến năm ngày trước tại thủ đô, Hách Khải đối chiến hai tên cường giả Nội Lực Cảnh. Hơn nữa, trước khi chiến đấu cùng hai tên Nội Lực Cảnh này, hân đã có hơn ba mươi giờ không hề chớp mắt, chỉ ăn vèn vèn một cái bánh thịt cùng một chút nước, tiếp theo là ngay sau khi mới bạo phát nội lực đã lập tức chiến đấu cùng hai gã cường giả Nội Lực Cảnh.

Tuy rằng kết quả chiến đấu quả thực có thể nói kỳ tích: hai gã cường giả nội lực, giết chết một người, đẩy lùi một người, còn Hách Khải thì không ngờ có thể đào thoát ra khỏi phạm vi thủ đô. Một trận chiến này đủ để uy danh của hân chấn động toàn bộ Nước Cộng Hoà Lam Ảnh. Cho dù chỉ mới có được nội lực, nhưng hân cũng đã được người khác nhận định là thuộc top những nội lực cường giả có chiến lực rất mạnh.

Nhưng tình hình thế nào thì chỉ có chính Hách Khải là hiểu rõ nhất. Thật sự là hân rất may mắn nên mới thắng được trận chiến ấy, chứ nếu xét tới chiến lực thực tế thì bất kỳ một tên nội lực cường giả nào trong số hai kẻ kia cũng có thể áp đảo được hân một bậc. Đây là chuyện không thể nghi ngờ! Không cần nói cái khác, chỉ cần nhìn vào gã trung niên mà hân đối mặt kia, cho dù hân đánh ra La Hán Quyền thế nào, gã trung niên đó cũng có thể dùng ung trào đỡ được, chỉ riêng điểm đó cũng có thể thấy được chênh lệch thực lực giữa hai bên.

Nếu nói một cách đơn giản thì đó là sự chênh lệch lớn đến mức không thể nào san lấp nổi. Ví dụ như một người đưa tay đâm người, vậy thì cái gọi là ‘ngăn cản’ chính là tránh né, hoặc là dùng bộ phận không quá quan trọng hay tương đối ‘nhiều thịt’ của thân thể đỡ đòn. Nhưng nếu người có thể thấy rõ quỹ đạo quả đâm của đối phương, hơn nữa còn có thể dùng bàn tay để tóm lấy rồi ngăn cản, và mấu chốt nhất là nắm đâm của đối phương lại không thể nào đột phá bàn tay ngăn cản để làm bị thương người, như vậy người đã mạnh hơn đối phương một cách tuyệt đối. Hơn nữa, rất có thể không phải chỉ mạnh hơn một chút. Bởi vì điều này đã đại biểu cho tốc độ phản ứng của người, tốc độ thân thể của người và lực lượng của người mạnh hơn nhiều so với đối phương. Phải biết rằng khi võ giả đối chiến, mạnh hơn ba phần đã là mạnh đến nỗi không thể thắng nổi rồi, càng không cần nói tới việc có thể dùng tay ngăn cản từng quyền một.

Chính bởi vì như thế, lúc ấy phản ứng đầu tiên của gã cường giả nội lực Hứa gia chính là gọi ra một gã cường giả nội lực khác đang mai phục, ý định thực sự của hân là giết chết Hách Khải! Một đại gia tộc chọc vào một tên cường giả nội lực, hơn nữa rất có thể còn là chọc phải loại ân oán không chết không thôi, vậy thì cơ bản là không cần phải nói tính nghiêm trọng lớn đến đâu. Nếu tên nội lực cường giả kia có ràng buộc thì còn khá tốt, còn nếu là loại mồ côi không có gì ràng buộc trên người như Hách Khải đây, vậy thì nguy cơ sinh tử của gia tộc này đã ở ngay trước mắt. Số lượng nhiều, đại biểu cho nhược điểm cũng nhiều, nếu chuyện này làm không tốt, thì gia tộc này có khi sẽ vì vậy mà suy sụp. Vậy nên, hoặc là phải giết chết tên nội lực cường giả kia - như vậy thì mọi chuyện đều giải quyết xong, hoặc là phải dùng một cái giá lớn nhất để hòa giải.

Mà khi gã đàn ông trung niên nhận ra Hách Khải chỉ mới bạo phát nội lực và chênh lệch khổng lồ của hai bên, hân nghĩ rằng một mình có lẽ không thể nào giết chết Hách Khải, nhưng nếu có thêm một người nữa tiên hậu giáp kích, vậy thì khả năng giết chết Hách Khải đã vô cùng lớn rồi. Vậy nên, mục đích thật sự lúc đó của hân là giết chết Hách Khải!

Vì vậy mà những ngày sau này, khi Hách Khải đã lần trốn đi rồi, hân cẩn thận nhớ lại lúc đó thì đều đầm đìa mồ hôi lạnh. Có thể nói, lúc ấy hân quả thực giống như đang khiêu vũ sát bên lưỡi hái tử thần. Có thể sống sót, hơn nữa còn là sống sót sau thắng lợi, điều này đã không phải chỉ là vận khí tốt nữa rồi. Hân thậm chí nghĩ rằng điều này rất có thể là nhờ Lâm Hùng ở trên trời linh thiêng đã phù hộ cho hân một lần cuối cùng.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì hân cũng vẫn còn sống. Trải qua trận chiến này, chẳng những sự không thông suốt của nội lực khi hân mới bước vào Nội Lực Cảnh đã biến mất, mà còn có được kinh nghiệm đối với sức mạnh của cường giả nội lực. Chỉ cần chờ khi hân phục hồi như cũ, rồi luyện tập một chút về phương pháp sử dụng nội lực, vậy thì dù không sử dụng Bàn Nhược chương mà phải đối chiến với bất kỳ kẻ nào trong số hai tên cường giả nội lực kia, hân cũng sẽ không yếu hơn đối phương.

Điều quan trọng nhất với nội lực cường giả, chính là nội lực. Nội lực này là một loại ‘khí’ nào đó tồn tại trong Thiên Địa, hoặc có thể nói là năng lượng. Sau khi nó rót vào trong cơ thể từ đỉnh đầu và lòng bàn chân, thì sẽ kết hợp lại với ‘tinh – khí – thần’ của bản thân cơ thể, sinh ra một loại năng lượng mới. Khi loại này năng lượng này tuần hoàn trong thân thể con người thì sẽ liên tục lập đi lập lại quá trình tiêu tán rồi tái tạo, và loại này tiêu tán này thực ra cũng hề có hại. Hách Khải cẩn thận cảm ứng, khi nội lực tiêu tán vào trong thân thể, khí huyết, cơ bắp, xương cốt, mạch máu, thần kinh, kinh mạch, v.v... tất cả đều rất thoải mái. Sự thoải mái này thực sự cũng không phải sẽ có hiệu quả ngay lập tức theo kiểu ‘dùng sào thấy bóng’ (1) mà là dạng âm thầm, từ từ thay đổi, cần phải có thời gian vài năm mới có thể thấy được hiệu quả, nhưng hiệu quả đại khái thì Hách Khải cũng có thể đoán được. Không nói tới cái khác, chỉ riêng tuổi thọ của nội lực cảnh chắc chắn cũng đã vượt xa người bình thường, đạt tới một trăm tuổi trở lên là rất đơn giản.

Phải biết rằng, trước Nội Lực Cảnh còn có một thứ gọi là Chuẩn Nội Lực Cảnh, là cấp độ đạt được khi con người tôi luyện thân thể đến cực hạn,

nhưng thật ra Chuẩn Nội Lực cường giả vẫn là người bình thường như cũ mà thôi. Thực lực của họ ước chừng không chênh lệch lắm với những nhân vật cấp độ cao nhất trong các tiểu thuyết về võ thuật cổ Trung Quốc tại thế giới của Hách Khải trước khi xuyên việt tới đây. Cảnh giới đó trên cơ bản chính là rèn luyện thân thể, rèn luyện tí mỉ thân thể từng chút một. Khi đã đạt tới cảnh giới đỉnh cao, sẽ có thể dùng một vài phương pháp, ví như nội gia quyền, ví như âm thanh, ví như chấn động và động tác .v.v... để khống chế và tối luyện được những bộ phận nhỏ nhất của thân thể. Ví dụ như vận chuyển khí huyết, ví dụ như chấn động nội tạng, ví dụ như chữa trị nội thương. . . Đó chính là Chuẩn Nội Lực cường giả, sinh mệnh lực của họ đã vô cùng cường đại, đạt tới cực hạn của thân thể con người, lực lượng, tốc độ, tốc độ phản ứng... càng vượt qua sự tưởng tượng của người bình thường. Vậy nên câu nói ‘lấy một địch trăm’ là không hề khoác lác một chút nào, và trăm người ở đây cũng không phải là một trăm người bình thường, mà là một người đối chiến với một trăm quân nhân hoặc là võ giả.

Nhưng mà chênh lệch giữa Chuẩn Nội Lực cường giả và nội lực cường giả thì lại lớn đến mức không thể tính toán nổi. Cái khác không nói, chỉ riêng phương diện cường hóa thân thể và chữa trị thương thể của bản thân đã không thể so sánh nổi rồi.

Chuẩn Nội Lực cường giả muốn cường hóa bản thân và chữa trị thân thể thì phải dựa vào cảm giác và kinh nghiệm. Chính là vì đã rèn luyện thân thể đến cực hạn, cho nên sẽ hết sức nhạy cảm đối với những thay đổi dù là nhỏ nhất của thân thể, có thể cảm nhận được nội thương và sự thay đổi mạnh yếu của các bộ phận trong cơ thể, như vậy thì có thể dùng khí huyết và chấn động để trị liệu, cường hóa nhắm vào điểm đó. Hơn nữa sự khống chế đối với thân thể cũng đã đến cực hạn, nếu người bình thường đánh ra một quyền có lực lượng một trăm cân, thì chuẩn nội lực cường giả dùng khí lực tương tự đánh quyền, tại mặt tiếp xúc rất có thể đạt được lực tác động một nghìn cân, những thứ này đều là ưu thế của Chuẩn Nội Lực cường giả.

Nhưng mà, trong mắt của nội lực cường giả, những thủ đoạn này đều chỉ như trò trẻ con. Khác biệt như vậy chính là vì: nội lực!

Khi Hách Khải điều động nội lực trong cơ thể, hẳn là có thể chứng kiến được tình hình trong cơ thể đấy. “Chứng kiến” ở đây không phải là nghĩa bóng, mà thật sự là trong óc xuất hiện mô hình bên trong cơ thể, không phải là cảm nhận, mà là chứng kiến theo kiểu con dơi sử dụng sóng âm để định vị vậy. Nội lực giống như một bộ phận mới của cơ thể xuất hiện sau khi sinh mệnh tiền hóa, thực chất nhưng vô hình, chỉ cần vận chuyển nội lực đi toàn thân, thì chỗ nào của thân thể có thương tích, chỗ nào có nội thương do tập luyện trong thời gian dài, chỗ nào khí huyết ứ đọng, chỗ nào dinh dưỡng không đầy đủ. . . tất cả đều chỉ cần liếc qua là hiểu ngay, cơ bản là không cần phải cảm nhận gì cả.

Hơn nữa, khác với cách Chuẩn Nội Lực cường giả chữa trị và tối luyện những bộ phận nhỏ trên cơ thể, Nội Lực Cảnh cường giả đã không cần phải sử dụng những phương pháp khác. Những cái như ngoại gia quyền, nội gia quyền, chấn động các loại, toàn bộ đều không cần. Dùng nội lực để vận chuyển khí huyết, dùng nội lực để vận chuyển dinh dưỡng, dùng nội lực để bài trừ tạp chất, hết thảy đều hiệu quả hơn gấp trăm lần so với những thủ đoạn kia.

Khi Hách Khải lần trốn ra khỏi phạm vi thủ đô, hai cánh tay hẳn đều đã gãy xương, trên xương cốt chẳng chừa vết rạn, lượng lớn mạch máu tan vỡ, huyết dịch ứ đọng, cơ bắp đứt gãy, thậm chí nhiều dây thần kinh còn bị tổn thương căn bản. Trừ cánh tay ra, xương sống, chân, eo của hắn. . . những nơi quan trọng đều như vậy, nội tạng còn có vài chỗ có dấu hiệu xuất huyết trong.

Thương tổn nặng như vậy, nếu là người bình thường thì đã chết từ lâu rồi, cho dù là Chuẩn Nội Lực cường giả thì đoán chừng cũng chỉ có thể sống sót, còn về bạo phát nội lực thì khỏi cần mơ tới, có thể phải mất vài chục năm để chữa trị thì mới có thể khôi phục võ công để động thủ cùng người khác.

Nhưng với nội lực cường giả, thương tổn như vậy chỉ cần chừng... mười ngày là có thể khôi phục. Nếu có thực phẩm đầy đủ, phong phú, hơn nữa còn có thảo dược và phương pháp chữa trị hiện đại, có lẽ chỉ cần bốn, năm ngày là có thể hồi phục rồi, mà đó còn hồi phục không hề để lại di chứng. Chênh lệch giữa hai bên thật quá lớn!

Năm ngày trước, sau khi trốn ra khỏi khu phố tệ nạn, Hách Khải không hề quay trở về đại học, cũng không đi đến nơi đóng quân của Lý gia, mà ẩn nấp rồi trốn luôn ra khỏi phạm vi thủ đô. Sau đó, hắn lén trốn vào một xe lửa gặp ngẫu nhiên, về sau cũng không biết xe lửa đi đến nơi nào. Hắn xuống xe lửa tại một thành trấn nhỏ, lợi dụng thực lực Nội Lực Cảnh để ăn trộm chút ít tiền bạc của mấy gia đình giàu sang rồi tìm một khách sạn hạng xoàng nghỉ lại. Qua năm ngày thì thân thể của hắn đã bình phục lại đến mức đủ để có thể động thủ cùng nội lực cảnh khác. Có thể tưởng tượng tốc độ khôi phục đó khủng bố đến mức nào.

Hơn nữa, trong năm ngày này, Hách Khải cũng không phải chỉ biết nhìn chăm chăm vào tốc độ khôi phục thương tổn của thân thể. Tuy rằng tạm thời hắn còn chưa thể luyện võ, nhưng mà trong đầu lại không ngừng mô phỏng và nhớ lại cuộc chiến hôm đó. Đồng thời, trong năm ngày này hắn cũng không ngừng thí nghiệm và làm quen với các loại đặc tính của nội lực.

Đầu tiên, nội lực có thể bị khống chế, nhưng mà sự khống chế này có giới hạn. Ví dụ như hiện tại, Hách Khải tối đa chỉ có thể đủ ngưng tụ nội lực đến một cấp độ nhất định, nếu còn ngưng tụ tiếp thì sẽ có chút cảm giác ‘lực bất tòng tâm’. Giống như là khí lực của người bình thường vậy, có thể nhấc lên đồ vật nặng một trăm cân, khể cần môi, đoán chừng cũng nâng được một trăm hai mươi cân, nhưng tuyệt đối không thể nâng được một trăm năm mươi cân. Mà nội lực cũng làm cho người ta có loại cảm giác như vậy, có thể ngưng tụ, có thể khuếch tán, có thể kéo dài ra bên ngoài, nhưng mà ngưng tụ đến một độ dày nhất định, khuếch tán đến một độ mỏng nhất định và kéo dài ra một khoảng cách nhất định thì sẽ không thể tiếp tục được nữa. Cái đó chính là cực hạn, hoặc nói là cực hạn trước mắt của Hách Khải.

Hách Khải còn nhớ rõ ràng, khi hắn sử dụng Bàn Nhược Chương đánh ra Phật ấn bằng ánh sáng, thổi bay tên nội lực cường giả của Hứa gia, hắn đã hô lên mấy chữ ‘Nội Khí Cảnh’. Có thể đoán rằng, Nội Lực Cảnh có lẽ cũng không phải cấp độ cực hạn của nội lực, bên trên nó chắc rằng còn tồn tại một cảnh giới gọi là Nội Khí Cảnh. Tuy rằng không dám hoàn toàn khẳng định, nhưng Hách Khải nghĩ rằng Nội Khí Cảnh có lẽ sẽ liên quan đến vấn đề nội lực nhiều hay ít, cấp độ ngưng thực nội lực và năng lực khống chế nội lực.

Đó là một vài đặc tính của nội lực. Tiếp theo, Hách Khải cũng phát hiện nội lực là có thể tăng trưởng. Khi hắn xác nhận cho ‘nhân vật của mình’ học Dịch Cân Kinh, thì đã được truyền tải vào não rất nhiều tri thức, tư thế, động tác, phương thức vận chuyển, rèn luyện nội lực, phương thức tụ máu tụ lực tại huyết đạo, nguyên lý vận chuyển chu thiên.v.v... những thứ đó đều là nội dung công pháp tu hành Dịch Cân Kinh. Những ngày này, hắn cũng đã thử tu hành một chút và kết quả là việc đó rất có lợi đối với thương tổn của hắn. Hơn nữa, hắn cũng cảm nhận được một cách rõ ràng, sau khi tu hành công pháp Dịch Cân Kinh, nội lực rõ ràng đã ngưng tụ và tăng lên. Tuy rằng chỉ tăng lên một tia nhỏ, nhưng vì nội lực làm cho các giác quan của con người trở

nên vô cùng nhạy cảm, nên dù chỉ tăng lên một chút xiu cũng có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Lúc trước, Hách Khải cũng đã cảm nhận được việc này. Khi hắn gặp mặt cường giả nội lực của Lý gia, cả hai đều khuếch tán nội lực ra ngoài cơ thể để cảm ứng lẫn nhau. Lúc đó, hắn dường như cảm thấy độ ngưng thực nội lực của mình hơn hẳn đối phương, mà khi đối chiến với nội lực cường giả của Hứa gia, hắn cũng có cảm giác tương tự. Xem ra, dù đều có cấp độ Nội Lực Cảnh, nhưng không phải là nội lực của mọi cường giả Nội Lực Cảnh đều giống nhau, trong đó cũng sẽ phân chia ra nhiều ít và độ ngưng thực khác nhau. Mà Dịch Cân Kinh thì thật không hổ là một trong ba nội công đỉnh cao của hệ thống, dù chỉ mới có được nội lực, nhưng chất và lượng cũng đã hơn xa bình thường.

Ngoài ra, Hách Khải cũng đã thí nghiệm và tìm ra ra một vài công dụng có lợi và thiết thực của nội lực. Ví dụ như nếu hắn thu hết nội lực vào bên trong cơ thể, sau đó phân bổ đều ra toàn thân thì lực lượng, tốc độ, tốc độ phản ứng tư duy, sức chống đỡ của thân thể... sẽ được tăng cường một cách đồng đều. Mà nếu hắn ngưng tụ nội lực, rồi tụ một lượng lớn vào trong óc thì tốc độ suy nghĩ và phản ứng của hắn sẽ được tăng cường đến cực độ, cao nhất là có thể nhanh hơn tốc độ tư duy bình thường gấp mười đến mười lăm lần. Trong trạng thái đó, nếu hắn xem tivi thì thậm chí có thể thấy được từng hình ảnh bất động trên màn hình, nếu hắn ném một ly thủy tinh xuống mặt đất, thì thậm chí có thể thấy rõ thời điểm ly thủy tinh tiếp xúc với mặt đất, sau đó thấy ly thủy tinh bị chấn động, biến dạng, sau cùng mới vỡ vụn. Tốc độ tư duy và phản ứng đó thật sự đã nhanh tới mức kinh khủng.

Nhưng đồng thời, trong tình trạng đó, thân thể của hắn sẽ hoàn toàn theo không kịp tốc độ tư duy. Giống như tư duy bị nhốt trong cơ thể, thân thể biến thành một 'nhà giam bằng thịt' mà hắn không tài nào khống chế, việc duy nhất mà hắn có thể làm là đứng yên quan sát. Và trái lại, nếu hắn nhét toàn bộ nội lực vào các cơ bắp trong cơ thể, thì tốc độ và lực lượng cũng sẽ lập tức gia tăng cực độ, ít nhất là cao gấp hai đến ba lần so với khi phân bổ nội lực đều toàn thân. Nhưng khi đó thì tư duy lại hoàn toàn không phản ứng kịp, chạy về phía trước thì sẽ đâm thẳng vào tường, đánh vào vật gì đó thì phải đánh trúng và còn sinh kết quả rồi thì hắn mới nhận ra được chuyện gì vừa xảy ra.

Đồng thời, hắn cũng đã nghiệm chứng được một suy đoán mà hắn nghĩ tới năm ngày trước – khi mới bộc phát nội lực. Đó chính nếu dùng nội lực để cường hóa chỉ một bộ phận thân thể nào đó, thì hiệu quả sinh ra cũng sẽ lớn hơn gấp bội. Ví dụ như ngưng tụ một lượng lớn nội lực vào cơ bắp của một cánh tay, vậy thì lực lượng, lực phòng ngự, sức khôi phục của cánh tay này, tất cả đều sẽ tăng cường rất nhiều, vượt xa lúc rải đều toàn thân. Như vậy, hắn đã hiểu được phương thức chiến đấu của hai tên cường giả nội lực của Hứa gia, hay nói cách khác là 'phương thức chiến đấu chân chính của Nội Lực Cảnh'.

Đó chính là khi chiến đấu sẽ linh hoạt tập trung nội lực tại các điểm khác nhau. Ví dụ như khi chưa tiếp xúc với đối phương, cần tập trung nhiều nội lực vào não và hệ thần kinh, như vậy sẽ có thể quan sát rõ ràng hơn động tác và hướng tấn công của kẻ địch. Sau đó, khi trực tiếp giao chiến với kẻ địch, lại cần tập trung nhiều nội lực vào bộ phận dùng để ngăn cản công kích. Điều đó giải thích vì sao gã nội lực cường giả trung niên của Hứa gia, có thể luôn dùng ung chảo để đỡ được quả đấm của Hách Khải, mà mỗi lần đỡ cũng đều đỡ rất chắc chắn. Gã trung niên đó làm được như vậy là bởi vì hắn đã rèn luyện phương pháp sử dụng nội lực tới mức biến nó thành một loại bản năng. Khi nắm đấm của Hách Khải còn chưa chạm tới thân thể hắn, hắn sẽ cường hóa tư duy và tốc độ phản ứng, sau đó quan sát và xác định quỹ đạo của đấm đường. Tiếp theo, hắn sẽ cường hóa hai chảo để ngăn cản và phòng ngự. Thậm chí, khi đang di chuyển, hắn sẽ cường hóa cơ bắp của chân và thần kinh, nếu phải đánh lâu dài thì sẽ cường hóa mạch máu và trái tim các loại. Tất cả những điều đó đều là các loại kỹ xảo chiến đấu mà Nội Lực Cảnh cần phải cẩn thận rèn luyện. Vậy nên, không có chuyện nội lực của người nhiều hơn đối phương một ít, ngưng thực hơn đối phương một ít thì người chắc chắn sẽ thắng.

Nghĩ đến những chuyện này lại làm Hách Khải vã mồ hôi lạnh toàn thân. Mục tiêu tu luyện Dịch Cân Kinh và tĩnh dưỡng để chữa trị thân thể của ngày hôm nay đã xong, hắn thở ra một hơi và bắt đầu lập ra cho mình một kế hoạch tu luyện. Dù sao thì dự định của hắn là đi xem xét cả thế giới này, nên nếu không có võ công cao thâm, có lẽ sẽ không thể nào làm được. Vậy nên hắn nhất định phải có thực lực, đó không thể nghi ngờ chính là một mục tiêu hàng đầu.

Đầu tiên, hắn chắc chắn sẽ phải lập một thời gian biểu của kế hoạch tập luyện. Trong đó, tốc độ ngưng thực nội lực, gia tăng số lượng nội lực và khả năng khống chế nội lực là ba mục tiêu quan trọng nhất. Sau đó là phải chuyển đổi khu vực phân bổ nội lực trong thời gian ngắn nhất, tốt nhất là có thể tự động phân bổ nội lực như một bản năng. Tuy lúc chiến đấu cần phải phân bổ nội lực ở trạng thái thật cân đối, nhưng đó lại chưa phải là trạng thái tốt nhất. Trạng thái tốt nhất phải là tập trung nội lực vào những nơi cần nhất như bộ phận tấn công, bộ phận phòng ngự, tốc độ phản ứng, mỗi lúc một khác. Tất cả đều là những thứ mà Hách Khải cần phải luyện tập chăm chỉ.

Tiếp theo là việc xác định phương hướng võ công trong hệ thống. Sau khi tu luyện La Hán Quyền tu luyện tới cực, hệ số quyền pháp của hắn lúc này đã là 60 điểm, nhưng vẫn chưa đủ để tu luyện các quyền pháp trung cấp có hệ số từ 70 điểm trở lên. Vậy nên lúc này hắn vẫn phải tu luyện thêm một môn quyền pháp cấp thấp nữa. Còn về Dịch Cân Kinh mà hắn đã tu luyện, mặc dù lúc này mới là cấp một, nhưng những ngày qua, khi hắn làm theo phương pháp rèn luyện nội lực của Dịch Cân Kinh thì phát hiện thấy Dịch Cân Kinh cũng nhận được điểm kinh nghiệm, hơn nữa lượng kinh nghiệm nhận được còn lớn hơn nhiều so với việc đánh cộc gỗ, cụ thể là gấp khoảng mười lần. Thế nên, dù hắn không thể tu luyện Dịch Cân Kinh theo kiểu không cần mạng như La Hán quyền – vì kinh mạch của cơ thể sẽ không chịu nổi – nhưng có lẽ hắn cũng sẽ chỉ mất từ ba đến năm năm là có thể luyện Dịch Cân Kinh tới cấp mười. Vậy đã là quá tốt rồi.

Thế nên mục tiêu kế tiếp của hắn là chọn một môn nội công nữa để có thể hưởng lợi từ các hiệu quả đặc biệt. Ví dụ như La Hán Phục Ma Công – một trong những môn nội công mà hắn rất vừa ý. Trong game thì hiệu quả của môn này là khôi phục sinh mệnh mỗi hiệp. Tuy khả năng tăng trưởng nội lực của nó kém xa Dịch Cân Kinh, nhưng hiệu quả đặc biệt này thì quả là rất hay. Nếu trong thế giới thật mà nó cũng có được hiệu quả như trong game thì cơ bản là Hách Khải sẽ không cần phải e ngại bất cứ trận quân chiến (2) nào. Đương nhiên, chắc hẳn khi được đưa đến thế giới thực thì nó sẽ có nhiều điểm khác biệt với trong game, nhưng dù vậy thì trong số những nội công mà Hách Khải sẽ học tập sau này, hắn vẫn rất muốn có La Hán Phục Ma Công.

Ngoài La Hán Phục Ma Công, còn có hai môn nội công mà hắn cũng rất muốn có. Một môn Hồn Nguyên Công, trong game thì loại nội công này có hiệu quả đặc biệt là khôi phục thể lực mỗi hiệp, trong thế giới thực thì đây cũng là một điều vô cùng quan trọng. Tuy nói rằng vì đã có nội lực nên thể lực sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng dù sao thì cường giả Nội Lực Cảnh cũng là sinh vật, cũng sẽ mệt mỏi. Nhất là khi cường giả Nội Lực Cảnh chiến đấu với nhau thì thể lực sẽ bị tiêu hao với tốc độ kinh khủng. Nếu có được loại nội công này thì chắc chắn nó cũng sẽ là một vũ khí cực kỳ nguy hiểm của Hách Khải.

Về phần môn nội công thứ hai, đó chính là một trong những mục tiêu mà Hách Khải chắc chắn phải đạt được, Thần Chiếu Kinh!

Trong trò chơi thì môn nội công này chỉ có một hiệu quả, đó chính là làm nhân vật sống lại một lần. Đúng vậy, chính là làm sống lại một lần, đã hết HP, đã chết, sau đó lại hùng dũng đứng lên một lần nữa.

Phải biết rằng game là game còn thực tế là thực tế. Nếu như trong thế giới thực mà Thần Chiếu Kinh cũng có hiệu quả như trong game thì nó đúng là một trong những nội công mạnh nhất trên đời, mà thậm chí có thể là mạnh nhất chứ không phải là ‘một trong’ nữa. Bởi vì đây chính là tái sinh, sinh mạng là thứ chỉ có một, nếu có thể tái sinh thì đây chính là đi ngược lẽ trời rồi. Hách Khải cũng không biết sau khi được đưa vào thế giới thực thì môn nội công này sẽ có gì thay đổi, nhưng cho dù khả năng được tái sinh chỉ có một phần một vạn đi nữa, thì đây vẫn là mục tiêu mà chắc chắn hẳn phải có được trong số hai mươi môn võ công của mình, không có một trong, mà chắc chắn hẳn phải có được Thần Chiếu Kinh!

Chẳng qua là điều kiện để được tu luyện Thần Chiếu Kinh trong thế giới thực cũng khá cao. Điều kiện đầu tiên là ít nhất phải có hai môn nội công đạt đến cấp mười. Điều kiện thứ hai là ít nhất phải có ba môn ngoại công đạt đến Cực cấp. Và điều kiện thứ ba – cũng là điều kiện khó khăn nhất với Hách Khải... sau khi đã tu luyện Thần Chiếu Kinh, trước khi nội công này đạt tới cấp mười, không thể tu luyện bất kỳ môn võ công nào khác.

Hách Khải đưa suy nghĩ rời khỏi hệ thống. Hắn chậm rãi đi tới bên cửa sổ, nhìn con đường bên ngoài, rồi lại nhìn bầu trời với ánh mặt trời rực rỡ. Hắn thở dài, không suy nghĩ thêm về cái hệ thống tràn ngập hấp dẫn kia nữa. Có lẽ trước hết vẫn nên đi vững từng bước trên đất thì hơn. Như vậy, nội công thứ hai sẽ là La Hán Phục Ma Công. Điều kiện tu luyện nội công này là chỉ cần tu luyện hai môn ngoại công, mỗi môn đạt tới ít nhất là cấp năm là được. Vừa đúng lúc hắn có ý định tu luyện thêm một môn quyền pháp khác, vậy là khi tu luyện môn quyền pháp mới kia tới cấp năm, hắn sẽ học được La Hán Phục Ma Công, một công đòi việc mà không bị chậm trễ gì.

Về phần môn ngoại công quyền pháp thứ hai, đương nhiên hắn không thể lại chọn lựa một môn quyền pháp không đáng được xếp hạng như La Hán Quyền. Tuy đều là quyền pháp cấp thấp, nhưng các quyền pháp cấp thấp của hệ thống cũng có đẳng cấp khác nhau. Và sau khi đã lựa chọn cẩn thận một lần, Hách Khải lựa chọn một môn quyền pháp thuộc tính âm: Thiên La Địa Võng Chương. Tuy cũng có hệ số quyền pháp là 20 nhưng uy lực lại đạt đến 300 điểm, cao hơn khoảng 50 điểm so với La Hán Quyền. Mà đó cũng không phải là điểm quan trọng nhất. Quan trọng nhất ở đây là trong game thì bộ quyền pháp này còn đi kèm với khinh công, mà trước mắt thì cái mà Hách Khải thiếu nhất là một công pháp tốt về bộ pháp, thân pháp, khinh thân. Vậy nên, bộ ngoại công quyền pháp thứ hai...

Thiên La Địa Võng Chương! Xác nhận! (3)

Lời bình: Thiên La Địa Võng Chương liệu có khá hơn La Hán Quyền? Hành trình trên con đường cường giả của Hách Khải chỉ mới vừa bắt đầu, liệu hắn sẽ còn phải đối mặt với những khó khăn nào phía trước? Cùng đón đọc Hiệp hành thiên hạ được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Chú thích:

1. Dựng sào thấy bóng: vừa dựng cái sào lên thì đã thấy ngay được cái bóng của nó. Ý nói tới những điều mà vừa thực hiện đã thấy ngay hiệu quả.
2. Quân chiến: nhiều người chiến đấu với nhau, có thể làm một người bị nhiều người vây đánh hoặc hai nhóm người đánh nhau.
3. Xác nhận: khi chơi game, mỗi khi làm thực hiện một thao tác quan trọng nào đó, thường có một cửa sổ trạng thái hiện ra với nội dung hỏi: bạn có muốn... hay không. Dưới đó là hai lựa chọn: xác nhận và hủy bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Lễ rửa tội!

Dịch: Hàn Lâm Nhi + Sun

Hách Khải vừa ăn cơm tối vừa đọc báo. Khi đang xem lướt qua thì ánh mắt của hắn chợt khựng lại, bắt đầu đọc đi đọc lại một bài báo tới vài lần liền.

Sau đó, hắn mới đặt tờ báo xuống, yên lặng như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Bài báo vừa rồi nói về việc tại thủ đô Nước Cộng Hòa Lam Ảnh vừa phát hiện ra một vụ án tham ô rất lớn, dính líu tới rất nhiều quan chức chính phủ, nhưng kẻ cầm đầu thì là Hứa Văn, một quan chức làm việc tại Bộ Nội Vụ của chính phủ. Trên báo còn có ảnh chụp đen trắng và liệt kê các tội danh của hắn, ngoài tham ô nhận hối lộ ra còn có buôn lậu thuốc phiện, lạm dụng chức quyền và tội lớn nhất là giết người hàng loạt vô cùng nghiêm trọng, sau đó còn tiến hành đốt nhà, hủy xác. Khi tội ác bị bại lộ còn âm mưu giết nhân chứng hồng bịt đầu mối, nhưng lưới trời tuy thưa vẫn vãn... Cuối cùng hắn đã bị bắt và xét xử. Sau đó hắn bị tuyên án tử hình treo cổ, không được kháng án, tước đoạt quyền chính trị vĩnh viễn...

(Chẳng lẽ Hứa gia xong đời rồi? Vì ta giết chết một cường giả Nội Lực Cảnh của Hứa gia ư? Không, khả năng này không lớn lắm. Bởi vì dù chỉ còn một cường giả Nội Lực Cảnh, nhưng vậy cũng đã đủ đảm bảo Hứa gia chắc chắn sẽ không sụp đổ hoàn toàn. Hiện giờ ta cũng đã là nội lực cường giả, ta hiểu rất rõ Nội Lực Cảnh mạnh tới cỡ nào. Vũ khí của thời đại này, ngay cả súng ngắm hạng nặng còn chưa có, tên lửa đạn đạo hay những vũ khí uy lực lớn lại càng không có nốt, mà kẻ cả có đi chăng nữa thì vẫn không thể khiến cường giả nội lực bị thương tổn. Bởi vì, vẫn là câu nói kia: ‘cường giả Nội Lực Cảnh không phải kẻ ngu’, chẳng lẽ thấy mấy trăm người vác vũ khí hạng nặng ra mà còn xông lên chịu chết? Chỉ cần trốn thoát rồi ẩn mình, vậy thì ai dám diệt sạch gia tộc của ta? Hôm nay giết một tên, ngày mai lại giết một tên, đừng kẻ nào mong có thể yên ổn. Vậy nên, chỉ cần Hứa gia vẫn còn một cường giả Nội Lực Cảnh thì chắc chắn Hứa Văn sẽ không thể bị xét xử như vậy. Trừ khi...)

Dù sao thì Hách Khải cũng đến từ một thời đại thông tin bùng nổ, hắn hiểu rất rõ về cái gọi là pháp luật. Đó thực ra chỉ là thứ dùng để bảo vệ lợi ích của tầng lớp thống trị mà thôi. Nếu như cái thứ pháp luật này muốn quay lại xử lý giai cấp thống trị, vậy thì giai cấp thống trị sẽ lập tức thanh trừng sạch sẽ những người chấp hành luật pháp. Trừ khi giai cấp thống trị không bảo vệ lợi ích của chính mình, nếu không thì pháp luật sẽ không bao giờ xử lý được giai cấp thống trị. Chỉ cần Hứa gia còn có cường giả nội lực trấn áp vận số của gia tộc, thì bọn họ vẫn sẽ vĩnh viễn là giai cấp thống trị. Như vậy, lý do duy nhất khiến cho vụ xét xử này có thể diễn ra, là chính Hứa gia cho phép...

(Muốn làm hòa với ta sao? Ha ha...)

Hách Khải thầm đoán, hơn nữa hắn gần như đã có thể khẳng định suy đoán này chính xác tới tám chín phần mười. Tuy vì thế giới quan ở thời đại của hắn trước khi xuyên không khác với thế giới này, nên hắn cũng không thực sự hiểu rõ về tư duy cuồng nhiệt của người ở thế giới này với các thế gia, môn phái, nhưng điều đó cũng không cản trở hắn suy luận một chút về mục đích của Hứa gia. Xem ra, lần này Hứa gia định vứt bỏ một thành viên nổi bật dòng chính để bảo đảm cho sự tồn tại của bọn họ. Dù sao thì Hách Khải cũng đã giết một cường giả nội lực của Hứa gia rồi, nếu lại giết nốt tên còn lại thì Hứa gia sẽ gặp phải họa diệt tộc thật sự. Tới lúc đó thì đừng nói tới quan hệ hữu nghị các gia tộc, giao tình thế gia gì gì đó, khi một gia tộc đã bị đẩy đến bờ vực lụi bại, vậy thì tất cả lợi ích mà gia tộc này sở hữu sẽ thành miếng mồi ngon khiến các gia tộc khác nhào tới cắn xé, và hơn nữa là chắc chắn sẽ đuổi tận giết tuyệt chứ không tha cho bất kỳ một ai...

Hiện giờ, quyền lựa chọn là ở trong tay của Hách Khải. Hắn cầm tờ báo, nhìn một hồi rồi khẽ thờ dài, cuối cùng mới buông tờ báo đó xuống. Hơn nữa, lần này đặt xuống cũng không cầm lên nữa.

(Thôi được rồi, giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền.)

Dù Hách Khải thật sự có thể ép Hứa gia tới bước đường cùng, nhưng cần gì làm thế? Dù sao thì người giết huynh đệ của hắn cũng đã bị phán tử hình. Chỉ cần y thực sự bị tử hình chứ không phải trò đánh trống hay cái bẫy để dụ Hách Khải, thì ân oán này chấm dứt như vậy cũng được. Dù sao thì đó cũng là một thế gia lớn, trong tộc còn có rất nhiều nam nữ già trẻ. Nếu muốn hắn bắt cả một tộc chết theo huynh đệ của hắn, dù những người đó có biết chuyện hay không, có vô tội hay không... hắn không thể làm được việc như vậy.

... Mà thôi.

Nghĩ thế, Hách Khải đành tạm dừng kế hoạch trả thù của mình. Chỉ cần chứng thực được Hứa Văn đã thực sự bị tử hình treo cổ, thì hắn sẽ có thể bắt đầu lên kế hoạch cho ước mơ của mình. Đương nhiên, trước đó thì hắn còn rất nhiều chuyện phải làm. Ví dụ phải chuẩn bị đầy đủ tiền bạc, chuẩn bị bản đồ, v.v... Tuy rằng khả năng tồn tại của cái thứ gọi là ‘bản đồ thế giới’ không cao, nhưng chắc ít ra cũng có bản đồ các quốc gia lân cận của Nước Cộng Hòa Lam Ảnh. Đồng thời, hắn còn phải mua rất nhiều sách, như là sách dạy sinh tồn nơi hoang dã, sách dạy ngôn ngữ các quốc gia, sách nói về các nền văn minh, rất nhiều rất nhiều...

Đúng rồi, còn có một loại rất quan trọng mà nhất định phải có: đó là sách y học. Mấy ngày nay, khi tự chữa trị nội ngoại thương, hắn mới biết kiến thức y học của mình vẫn còn chưa đủ, vì vậy mà đã tốn rất nhiều công sức trong việc chữa trị và cường hóa khí quan, nội tạng, thần kinh... Vì thế, nếu hắn muốn thực lực có thể tiến bộ thì nhất định phải học tập y học. Ngoài ra, khi đi du lịch thế giới, lúc mắc bệnh, trúng độc hay bị thương nặng mà có kiến thức y học thì hắn sẽ có thể tự cứu được bản thân.

“Ài, xem ra vẫn thiếu tiền...”

Hách Khải thờ dài, không buồn suy nghĩ nữa. Hắn ăn cơm tối xong rồi đi tìm một trạm điện báo, gọi cho Lý gia tại thủ đô một bức điện, sau đó mới trở về khách sạn tĩnh dưỡng. Buổi chiều ngày hôm sau, Lý Phan Thành, Tiết Na và một cường giả nội lực của Lý gia cũng tới khách sạn của hắn.

Cường giả Nội Lực Cảnh trong số ba người nhà họ Lý chính là lão già mà Hách Khải đã gặp lần trước. Lão ta lúc này thần sắc tự nhiên, miệng cười ha hả nhìn Hách Khải, giống như hai người là đôi bạn vong niên lâu ngày mới gặp lại, mở miệng ngậm miệng đều gọi ‘tiểu hữu’. Ngược lại, thần sắc khi Lý Phan Thành và Tiết Na khi nhìn hắn lại có vẻ rất phức tạp. Đặc biệt là Lý Phan Thành, hắn dường như định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Lý huynh, đại tỷ, chúng ta đã quen biết nhiều năm, đối đãi với nhau cũng luôn chân thành. Chắc hẳn sau này cũng vẫn sẽ là bạn tốt phải không?” Hách Khải nhìn Lý Phan Thành và Tiết Na nói.

Lý Phan Thành còn chưa kịp đáp thì Tiết Na đã reo lên: “Đương nhiên là vậy rồi! Tiểu tử nguoi bây giờ phát đạt rồi, Nội Lực Cảnh trẻ nhất từ trước tới

nay của Cộng Hòa Lam Anh, lại còn có có thực lực trung tầng trong số các cường giả nội lực. Lúc mới đến, ta còn không dám nhận là quen người, nhưng giờ thì có thể thấy người vẫn là tên nhóc đầu củ cải đồ ngày trước, không thay đổi tẹo nào.”

Hách Khải lúng túng sờ sờ mũi. Khi hắn mới xuyên không đến đây, thân thể còn chưa trưởng thành, về sau lại luyện La Hán Quyền, thân thể tiêu thụ dinh dưỡng nhiều hơn, khiến cho thời gian đầu luyện tập, thân thể thì gầy yếu còn đầu thì to đùng, thế nên mới có biệt danh là đầu củ cải đồ. Chuyện này cũng chỉ có những người thân cận nhất với hắn mới biết và hiểu, Tiết Na nói ra cái biệt danh này, làm cho Hách Khải tuy có điều khúc mắc với cô nhưng cũng không muốn nói ra nữa.

Sau một hồi ân cần thăm hỏi, Hách Khải quay qua hỏi cường giả nội lực của Lý gia: “Hứa gia muốn hòa giải thật sao? Kẻ bị tử hình có phải là Hứa Văn thật không? Hay đây là một cái bẫy để dụ tôi về thủ đô? Lão tiên sinh, dù sao thì tôi cũng đã nợ Lý gia rồi, thế nên mấy vấn đề này, tôi cũng chỉ biết hỏi người mà thôi.”

Cường giả nội lực của Lý gia lại không cảm thấy phiền toái chút nào, ngược lại còn vui cười hơn hơ: “Nói nợ ân tình là khách khí đấy. Chị của cậu là con dâu Lý gia chúng tôi, chúng ta đều là người một nhà, cứ nói ân tình này nợ là quá khách khí... Nói đến vụ xét xử Hứa Văn, đó là chuyện hoàn toàn có thật. Trong cả quá trình xét xử, thu thập chứng cứ phạm tội, sau đó không lâu là tiến hành tử hình treo cổ, Hứa gia có mời tám thế gia lớn nhất của thủ đô – trong đó có cả Lý gia chúng tôi cùng tham dự. Khi Hứa Văn bị bắt giam, đã tiến hành kiểm tra và xác nhận đúng là hắn chứ không phải người khác thế thân. Kết quả này rất đáng tin cậy, vì Hứa Văn chỉ kém một chút nữa là thân thể đạt tới Chuẩn Nội Lực Cảnh, mà trong số các thành viên trẻ tuổi của Hứa gia thì cũng chỉ có mình hắn làm được như vậy.”

“Vậy sao?” Hách Khải yên lặng như đang suy nghĩ gì đó, lúc sau hắn mới cười nói: “Vậy thì làm phiền đại thúc chuyển lời cho Hứa gia: tôi sẽ chờ ở đây cho tới khi Hứa Văn chết, sau khi hắn chết rồi thì ân oán giữa tôi và Hứa gia coi như được xóa bỏ.”

Lão già họ Lý gật đầu: “Quyết định sáng suốt... Có điều, tuy ân oán của cậu và Hứa đã được xóa bỏ, nhưng còn có một nan đề tiếp theo mà cậu cần vượt qua đây.”

Hách Khải lập tức cảm thấy tò mò. Hắn hỏi với vẻ khó hiểu: “Nan đề gì vậy? Chẳng lẽ Hứa gia còn muốn tiếp tục mối thù với tôi?”

“Không phải, không phải Hứa gia.” Lão già họ Lý tiếp tục nói: “Mà là quốc gia, Nước Cộng Hoà Lam Anh... Tiểu hữu đã bao giờ nghe nói tới Lễ Rửa Tội chưa?”

“Rửa tội?” Hách Khải càng cảm thấy không hiểu gì cả, hắn hỏi với vẻ quái lạ: “Đó là nghi lễ của một loại tôn giáo nào đó sao?”

“Không không, tiểu hữu hiểu nhầm rồi.” Lão già họ Lý lập tức nở nụ cười: “Chúng ta là võ giả, tuy cũng có người tín ngưỡng tôn giáo hoặc Thần Linh, nhưng về cơ bản thì võ giả và tôn giáo không có liên hệ gì với nhau. Cái gọi là Lễ Rửa Tội đó là Lễ Rửa Tội dành cho võ giả kia.”

“Từ hàng nghìn, hàng vạn năm về trước, khi con người chúng ta vẫn còn sống theo những bộ lạc, bộ tộc, Nội Lực Cảnh cũng đã là những người có địa vị cao nhất. Thế giới này có rất nhiều những sinh vật khổng lồ, hung mãnh mà trời sinh đã có được hệ thống năng lượng tuần hoàn của nội lực. Mà thời cổ đại, khi con người còn chưa có súng ống vũ khí, thì cơ bản là không thể dùng sức mạnh tập thể để chiến thắng những sinh vật này, chỉ có cường giả Nội Lực Cảnh mới có thể địch nổi chúng. Chính vì vậy, Nội Lực Cảnh mới có địa vị cao tới vậy, vì từ thuở xa xưa, Nội Lực Cảnh chúng ta đã là những người tiến hóa và bảo vệ cho con người có thể sinh tồn trong thế giới tự nhiên khắc nghiệt này.”

“Thế nhưng, Nội Lực Cảnh cũng vẫn là con người... cho dù cấp độ sinh mệnh đã được nâng cao nhưng con người thì vẫn là con người, sẽ có thất tình lục dục, thì có yêu hận tình thù. Nói đến đây, tôi muốn hỏi tiểu hữu một câu: cậu cảm thấy sự tồn tại của thế gia có hợp lý hay không?”

Nói đến đó, lão già họ Lý bỗng nhìn chằm chằm về phía Hách Khải với vẻ vô cùng nghiêm túc. Hách Khải thầm rùng mình. Từ sau khi hắn thành tựu Nội Lực Cảnh, bỗng nhiên có được một loại linh cảm sâu xa nào đó, ví dụ như khi hắn đánh điện báo cho Lý gia, chẳng hiểu dựa vào đâu mà lại cảm thấy bức điện báo này sẽ không đem đến rắc rối, không dẫn kẻ thù tới. Loại linh cảm này không thể miêu tả bằng từ ngữ một cách rõ ràng, nhưng nó đúng là có tồn tại. Hiện tại, hắn đang cảm thấy một cách mơ hồ rằng: câu trả lời này rất quan trọng, đây dường như là câu hỏi để kiểm chứng con đường mà hắn muốn đi, nếu con đường của hai bên khác biệt, vậy thì tình hữu nghị lúc này của hắn và Lý gia sẽ kết thúc ngay sau đây.

“Thế gia... Cá nhân tôi cho rằng, sự tồn tại của thế gia là lẽ tất nhiên.”

Tuy linh cảm của Hách Khải nói với hắn rằng câu trả lời này rất quan trọng, nhưng hắn vẫn muốn trả lời theo như đúng bản tâm của mình. Từ khi bộc phát nội lực cách đây năm ngày, phá vỡ xiềng xích trong lòng, hắn đã không còn nghĩ tới việc để chính mình cúi đầu một lần nữa. Nếu hợp ý thì tác hợp, không hợp ý thì hãy tách ra, dù cho ngàn khó vạn nguy hắn cũng sẽ không sợ... Mười năm mài kiếm, không chỉ mài ra cho hắn tấm thân đầy nội lực này, mà còn mài ra cho hắn một lòng kiên định không sờn.

“Giống như tôi trở thành Nội Lực Cảnh, nếu sau này lấy vợ sinh con, vậy thì đương nhiên con của tôi sẽ có điểm xuất phát hơn xa người bình thường. Tôi cũng chẳng thể nào giả bộ làm người thanh bạch không màng đời gì đó, tôi có thực lực, vậy thì đương nhiên sẽ có được địa vị xã hội tương xứng. Như vậy, ngay từ nhỏ, con của tôi đã có được địa vị xã hội, tiền tài danh vọng. Hơn nữa, với võ công và kiến thức của một Nội Lực Cảnh, nếu tôi tận tình dạy dỗ, con của tôi cũng rất có thể sẽ trở thành Nội Lực Cảnh. Rồi cứ như vậy, một đời tiếp một đời, tôi đã trở thành lão tổ tông kiến tạo nên một thế gia. Trừ khi con cháu bất tài, còn không thì sự hình thành nên thế gia của tôi là điều hợp tình hợp lý, không có bất kỳ điều gì trái với luân thường đạo lý. Vậy nên bản thân thế gia đã là một điều hợp lý và đương nhiên.”

“Quá trình này cũng không phải chỉ đúng với thế gia, mà còn đúng với cả môn phái, quốc gia, đúng với bất kỳ loại thế lực nào do nhiều người tụ tập lại hình thành. Có lẽ trong số đó có kẻ bất tài, có kẻ tà ác... nhưng điều đó không liên quan tới bản chất của thế gia. Đương nhiên, nếu như cả cái thế gia này đã biến chất, hãy lấy luôn cái thế gia của tôi mà tôi vừa nói tới. Nếu trong tương lai, con cháu của tôi làm những việc trạch khố con đường đúng đắn ban đầu, như buôn ma úy, buôn người, ép con gái nhà lành đi làm kỹ nữ... vậy thì cái thế gia này đáng chết. Nhưng cái đó là về thiện và ác, bạn có thể

nói nhân loại này là kẻ xấu, nhưng không vì vậy mà có thể nói toàn thể nhân loại đều là kẻ xấu. Chuyện đó cũng đúng với đời sau của thế gia.”

Hách Khải nói đến đó thì xong, lão già Lý gia mới từ từ nở nụ cười, lão nói: "Đạo lý đúng là như vậy, thế nhưng rất nhiều người lại không hiểu được đạo lý đó. Nhất là những người trẻ tuổi khinh đời mà ngông cuồng. Bọn họ phán định một cách sai lầm rằng: thiên ác đi liền với giai cấp, giai cấp thiện và giai cấp ác. Nếu đó chỉ là một người bình thường thì cũng thôi, nhưng nếu người trẻ tuổi khinh cuồng (1) này lại là một Nội Lực Cảnh thì sao đây? Tôi và cậu đều là Nội Lực Cảnh nên chắc hẳn cậu cũng hiểu: nếu Nội Lực Cảnh hạ quyết tâm đi phá hoại và ám sát, vậy thì trừ Nội Lực Cảnh ra, đừng kể nào mong mình có thể an toàn. Sự phá hoại của chuyện này với quốc gia, với thế gia, với môn phái, với xã hội là vô cùng lớn. Lỡ như có một cường giả Nội Lực Cảnh là thiên tài trẻ tuổi, đi lên từ trong cuộc sống bần hàn, lại có ân oán sinh tử với thế gia, môn phái, quốc gia thì sao đây? Thế nên, không biết chính xác từ khi nào, nhưng thời cổ đại đã xuất hiện Lễ Rửa Tội cho Nội Lực Cảnh mới xuất hiện rồi."

"Thông thường, cường giả nội lực đều từ từ đi ra từ trong hàng ngũ võ giả. Sau khi đã có một thời gian dài rèn luyện để trở thành Chuẩn Nội Lực Cảnh, cơ bản là họ đã có danh tiếng cũng như địa vị xã hội thích hợp với mình, đã bắt đầu tiếp xúc và làm quen với Nội Lực Cảnh trong nước, thậm chí làm quen với Nội Lực Cảnh của các nước láng giềng, từ từ tìm hiểu những gì liên quan tới Nội Lực Cảnh. Đến kia họ thành tựu Nội Lực Cảnh thì tính cách, địa vị xã hội, quan hệ gia tộc, bạn bè cũng như kẻ địch đều đã rõ ràng. Trong tình huống này, Lễ Rửa Tội thực ra chỉ là một đại hội để công bố tư cách của Nội Lực Cảnh đó mà thôi, cũng lắm là khi các Nội Lực Cảnh tụ tập lại với nhau, Nội Lực Cảnh mới này sẽ tỷ thí, luận bàn một chút với các Nội Lực Cảnh lâu năm. Nhưng nếu là trường hợp như của tiểu hữu, hơn nữa, ngay khi vừa bộc phát nội lực lập tức đã lập tức trở mặt với thế gia, thì khi đó, đó sẽ là một Lễ Rửa Tội thực sự!"

Hách Khải lắng nghe một cách nghiêm túc, hần ôm quyền nói: "Xin lắng tai nghe."

Lão già họ Lý gật đầu nói: "Thật ra thì cũng đơn giản thôi. Hiện tại, quốc gia của chúng ta có tổng cộng có bốn mươi hai cường giả nội lực được ghi chép trong danh sách Nội Lực Cảnh. Trong đó, thế gia có hai mươi một người, môn phái có mười một người và mười Nội Lực Cảnh tự do. Sau khi cậu đánh điện báo cho chúng tôi, quốc gia đã hơi ước đoán được hành tung của cậu, sau đó họ muốn tôi chuyển lời thông báo cho tiểu hữu: bắt đầu từ ngày hôm nay, vào mười lăm ngày sau, Lễ Rửa Tội sẽ chính thức bắt đầu. Tổng cộng sẽ có một người của các thế gia, một người của các môn phái, một người của quốc gia và một cường giả nội lực tự do tìm đến tiểu hữu để tiến hành tỷ thí. Chỉ cần sau khi tỷ thí với cả bốn người mà tiểu hữu không chết, có thể trốn, có thể ngăn cản, thậm chí dùng các mối quan hệ cũng được, chỉ cần có thể ngăn cản bốn người này, vậy thì tiểu hữu được coi là vượt qua Lễ Rửa Tội một cách hợp lệ."

"Thì ra là thế!"

Hách Khải trầm cảm khái. Nhìn qua thì nguyên tắc của Lễ Rửa Tội này dường như rất đơn giản, nhưng thực tế lại ẩn chứa ý nghĩa sâu xa. Đầu tiên, người có lực lượng thì tất nhiên sẽ có địa vị. Dù là ở Trái Đất hay ở cái thế giới này cũng vậy, hoặc có thể nói là: bất kỳ thế giới nào có xã hội phân chia đẳng cấp, do sinh mệnh có trí tuệ tạo ra chắc chắn đều sẽ như vậy. Lúc trước, trên Trái Đất, khi Nước Anh còn ở thời kỳ Victoria, quốc hội Anh thậm chí đã ban bố một pháp lệnh, đó là bất kỳ ai sở hữu một lượng đồng bằng Anh ở mức nhất định, thì có thể được ban tước vị và gia nhập giới quý tộc Nước Anh. Đó chính là sự sáng suốt của Nước Anh, họ không chen ép người có lực lượng, mà lôi kéo những người có lực lượng, thành tựu nên một đế quốc không lồ với câu nói nổi tiếng: mặt trời không bao giờ lặn trên đất Anh. Tương tự như vậy là Nước Mỹ sau này.

Thế nên, nếu như mục đích của cái Lễ Rửa Tội này đơn giản chỉ là muốn đánh giết cường giả nội lực không hòa hợp với số đông, hoặc đối địch với giai tầng thống trị, vậy thì Hách Khải sẽ cảm thấy việc cái Lễ Rửa Tội này có thể lưu truyền hơn mười nghìn năm, mà xã hội của thế giới này còn không bị phá hủy đúng là một trò cười lớn nhất trên đời. Giai tầng thống trị có tất cả bao nhiêu người? So với bình dân thì sao? Đừng chỉ nhìn vào việc giai tầng thống trị sở hữu hầu hết của cải xã hội, bởi vì cường giả nội lực sẽ không chỉ nhìn vào của cải đâu. Có lẽ có nhiều của cải thì sẽ có khả năng lớn trở thành Nội Lực Cảnh, nhưng về số lượng của bình dân và thống trị thì sao đây? Bình dân nhiều gấp mười nghìn lần, trăm nghìn lần, triệu lần, mười triệu lần so với giai tầng thống trị. Nếu giai tầng thống trị thật sự muốn chen ép và giết cường giả nội lực đi ra từ bình dân, vậy thì giai tầng thống trị đã bị cường giả nội lực xuất thân bình dân xé thành trăm mảnh từ lâu rồi.

Thế nên, bản chất của Lễ Rửa Tội này không phải là để chen ép Nội Lực Cảnh xuất thân bình dân. Mà mục đích thực sự có ba điều, một là lôi kéo tất cả những người có nội lực tiến vào giai tầng thống trị. Hai là để nói cho những cường giả nội lực có khác biệt về chính kiến, hoặc các Nội Lực Cảnh có xuất thân bình dân hiểu được rằng: hẳn không phải là số một trên đời, lực lượng của quốc gia, thế gia và cả các môn phái đủ để đánh bại hẳn. Còn về mục đích thứ ba nhé, chính là để tiến hành tiêu diệt những tên cường giả Nội Lực Cảnh quá sức điên cuồng, không thể trao đổi và đối thoại.

Hách Khải chỉ suy nghĩ một chút, lập tức hiểu được việc có thêm một cường giả nội lực sẽ giúp một quốc gia tăng cường thực lực lớn tới mức nào. Theo như lời lão già họ Lý vừa nói, hiện tại, Nước Cộng Hoà Lam Ảnh chỉ ghi nhận được có tổng cộng bốn mươi hai cường giả Nội Lực Cảnh, mà phải biết rằng, dân số của Nước Cộng Hoà Lam Ảnh là khoảng hơn ba mươi triệu, thế mà chỉ có bốn mươi hai tên Nội Lực Cảnh. Đó đã không còn là tỷ lệ 1/100000 nữa, mà là gần tới 1/1000000. Đương nhiên, không thể loại trừ việc còn có những người không đăng ký với chính phủ hoặc có cùng ý tưởng lập tức rời khỏi Cộng Hoà Lam Ảnh như Hách Khải, nhưng dù vậy thì con số này cũng đã nói lên được giá trị to lớn của Nội Lực Cảnh. Chính vì giá trị cực lớn nên đồng thời, tính nguy hại cũng rất lớn. Lễ Rửa Tội này, nói trắng ra cũng chỉ là một quá trình để phục vụ cho lợi ích của kẻ thống trị mà thôi. Nếu như là một người chịu để cho kẻ thống trị sử dụng, vậy thì cường giả Nội Lực Cảnh mới có thể nhân Lễ Rửa Tội để lập tức gia nhập vào hàng ngũ của kẻ thống trị. Nếu là người mà kẻ thống trị không thể sử dụng, hoặc là giữa hai bên có bất đồng quan điểm, vậy thì đây là lúc để đưa ra lời cảnh báo cho Nội Lực Cảnh mới này, để cho hẳn hiểu được sự đáng sợ của giai tầng thống trị. Như vậy, mặc dù hai bên có khoảng cách nhưng sẽ là 'nước giếng không phạm nước sông', ai lo việc của người nấy. Sau cùng là mục đích thứ ba, với kẻ mà giai tầng thống trị không thể sử dụng, lại có thù hận không thể bỏ qua với giai tầng thống trị, chỉ có một trong hai được phép sống sót, vậy thì Lễ Rửa Tội này sẽ thật sự là một bữa tiệc đầy máu và chết chóc, chỉ có thể kết thúc khi một phe hoàn toàn ngã xuống.

Nghĩ lại việc này, xem ra những ngày vừa rồi, ở thủ đô chắc hẳn đã diễn ra đấu tranh chính trị hết sức khốc liệt. Nhìn vào thời gian tiến hành án tử hình của Hứa Văn, Hách Khải đoán rằng ban đầu Hứa gia không hề tính tới việc hòa giải. Bởi vì nếu hòa giải như vậy, thì chắc hẳn địa vị xã hội của Hứa gia sẽ bị hạ thấp rất nhiều, không còn thuộc hàng ngũ những thế gia lớn nhất. Có lẽ lúc đầu, Hứa gia đã liên lạc với không biết bao nhiêu gia tộc, âm mưu quy kết cho Hách Khải vào trường hợp thứ ba, để toàn bộ giai tầng thống trị biến Lễ Rửa Tội này thành một cuộc vây giết Hách Khải.

Tạo thành tình hình như hôm nay hẳn là có liên quan tới các dạng phân chia lợi ích, rồi cả thực lực của bản thân Hách Khải cũng là một yếu tố, có lẽ còn có cả sự âm thầm giúp đỡ của Lý gia. Hơn nữa, giai tầng thống trị không phải toàn kẻ ngu, nếu như Hách Khải có thể giết chết một gã Nội Lực Cảnh, vậy khi hắn bị dồn vào đường cùng, có thể lại kéo thêm một gã Nội Lực Cảnh nữa cùng chết hay không? Hơn nữa, chỉ cần điều tra kỹ lưỡng một chút là sẽ biết ngay rằng, Hách Khải không hề đối địch với toàn bộ giai tầng thống trị, mà chỉ đối địch với Hứa gia thôi. Trong tình huống như vậy, sẽ chẳng có kẻ ngu ngốc nào muốn đi ‘phục vụ’ cho Hứa gia. Vậy là sau cùng, Hứa gia chỉ có thể đồng ý hòa giải, và Lễ Rửa Tội của Hách Khải cũng sẽ được xác định là loại thứ hai, cũng có nghĩa là muốn đưa ra lời cảnh cáo cho hắn.

“Tôi hiểu rồi.” Hách Khải lập tức nghiêm mặt ôm quyền với lão già họ Lý rồi nói: “Đa tạ ơn viện thủ của Lý gia.”

Lão già họ Lý cười vui như thể cáo vừa bắt trộm được gà, hắn chịu Hách Khải thi lễ rồi nói: “Tại hạ chính là một trong bốn gã Nội Lực Cảnh tham gia Lễ Rửa Tội lần này, sẽ đại diện cho các thế gia để ước lượng thực lực của tiểu hữu một chút. Vậy nên, trong mười lăm ngày này, tôi cũng sẽ ở lại thị trấn này cùng tiểu hữu. Tiểu hữu có vấn đề gì chưa hiểu về Nội Lực Cảnh có thể hỏi thẳng tôi.”

Hách Khải quá đối vui mừng, lập tức lại nói lời cảm tạ lần nữa. Lão già họ Lý ở lại chỗ này thì Lý Phan thành và Tiết Na cũng ở lại theo, cùng đợi đến mười lăm ngày sau...

Rửa tội!

Lời bình: Trần chiến đầu tiên trong Lễ Rửa Tội của Hách Khải liệu có dễ dàng? Mời đón đọc HHTH được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới.

Chú thích:1. khinh cuồng: khinh đời và ngông cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Hoạch định tương lai

Dịch giả: Clear

Biên: argetlam7420

Lão già Lý gia tên chỉ có một chữ Minh. Theo như lời Tiết Na thì tám mươi năm trước, Lý Minh cũng đã phải chịu Lễ Rửa Tội loại thứ hai, tức là giai tầng thống trị cũng đã tiến hành cảnh cáo lão, mà không phải là loại rửa tội hoan nghênh mà đa số Nội Lực Cảnh xuất thân thế gia nhận được.

Nghe nói hồi đó, Lý Minh bị nhận định là hạng võ công dốt nát, cũng có thể là vì lúc ấy Lý gia đang khủng hoảng, bên trong gia tộc đấu đá là chuyện bình thường. Lý Minh không phải dòng chính trong gia tộc nên bị đối xử thậm tệ, ngay cả gia tộc lão đã có hôn ước khi còn nhỏ, cũng vì thấy tư chất của lão không ra gì mà từ hôn. Tóm lại, Hách Khải nghĩ lão Lý Minh này là hình mẫu tiêu biểu cho kiểu nhân vật từ chỗ vô dụng, bị từ hôn mà bước lên thành nhân vật chính.

Lúc ấy Lý Minh phần uất mà ra đi, du lịch qua hơn một trăm nước xung quanh Lam Hải, đi qua đi lại hết gần hai mươi lăm năm. Rốt cuộc vận may cũng mỉm cười với lão, trùng hợp gặp được hai gã cường giả Nội Khí Cảnh đang đối chiến, lão cứu được đồ đệ của một tên cường giả Nội Khí Cảnh trong đó. Về sau được vị cường giả Nội Khí Cảnh kia dạy cho Quang Dương Quyền, giúp lão thoát thai hoán cốt. Sau hơn hai mươi lăm năm du lịch, lão đã sớm cách Chuẩn Nội Lực Cảnh chỉ một bước ngắn, sau đó tích tiểu thành đại, ngăn ngui trong vòng năm năm đã bạo phát nội lực. Sau đó lão vinh quang trở về nhà, trở thành một gã Nội Lực Cảnh của Nước cộng hoà Lam Ảnh.

Về tới nước cộng hoà Lam Ảnh, Lý Minh bắt đầu trả hết từng món nợ túi nhục mà thời niên thiếu phải chịu. Trong gia tộc thì đương nhiên không cần nói, dưới sự ủng hộ của lão, vị huyênh đê lúc nhỏ - người anh cùng cha khác mẹ được lão nâng đỡ lên vị trí tộc trưởng, cải cách toàn bộ gia tộc. Mà cường giả Nội lực duy nhất của gia tộc từ hôn kia bị lão liên tục khiêu chiến luận võ hơn mười lần, bị lão đá thương mấy lần liền, cuối cùng khiến cho lão phải chịu Lễ Rửa Tội loại hai, thế nhưng đồng thời cũng giúp thanh danh lão ngày càng được lan truyền, được ca ngợi là một trong ba cường giả thứ hạng đầu nước cộng hoà Lam Ảnh.

Với việc có được sự chỉ bảo của Lý Minh, Hách Khải quả thực là quá đối vui mừng, suốt mười lăm ngày này liên tiếp thỉnh giáo Lý Minh các loại sự tình, bao gồm Nội Lực Cảnh và các cảnh giới cao hơn, cùng với tình hình các quốc gia xung quanh Lam Ảnh, còn có chính là sự rộng lớn của thế giới này, phong tục tập quán tất cả quốc gia..., những thứ này đều là những thứ Hách Khải muốn biết.

"Dưới Nội Lực Cảnh ta không cần nhắc lại. Người bình thường, võ giả, Chuẩn Nội Lực Cảnh những cấp bậc này cậu đều đã biết, mà từ Nội Lực Cảnh trở đi lại có hai cấp độ. Đầu tiên thì là Nội Lực Cảnh bình thường, cả cậu với ta đều thuộc cấp độ này. Sau đó là Nội Lực Cảnh đại thành, tiêu chí phân loại chính là nội lực có thể hóa khí, khi tự quan sát bên trong cơ thể có thể chứng kiến quá trình nội lực ngưng tụ thành khối khí mà mắt thường có thể quan sát được. Nhưng thứ khí này luôn ở trạng thái như có như không, không thể nào lý lẽ, một khi lý lẽ sẽ lập tức tan vỡ thành nội lực vô hình, cho

nên cũng chỉ là Nội Lực Cảnh đại thành, hoặc là có thể xưng là Chuẩn Nội Khí Cảnh, tuy rằng còn thuộc về Nội Lực Cảnh, nhưng vì trong người đã có thể ngưng tụ nội khí, cho nên lực lượng, tốc độ, tư duy, phản ứng lực..., đều tăng lên trên phạm vi rộng, chênh lệch không khác gì giữa Chuẩn Nội lực và người học võ bình thường, cần phải có mười mấy gã Nội Lực Cảnh hợp lực mới có thể địch nổi bọn hắn. Loại cường giả cấp độ này đều là Thần khí bảo hộ một quốc gia, nước cộng hoà Lam Ảnh chúng ta cũng có một người, chẳng qua đã năm mươi năm không thấy lộ diện, cũng không biết người đó còn sống hay không."

"Trên nữa chính là Nội Khí Cảnh, tiêu chí là nội lực hóa khí, nội lực vô hình vô chất ngưng tụ thành dạng khí hữu hình, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thậm chí có thể lấy tay chạm vào mà không phải là lực lượng hư ảo. Nội khí của Nội Khí Cảnh có thể ly thể hóa hình, lúc cần công kích, thì từng chiêu từng thức của hắn cũng có thể ảnh hưởng đến phạm vi cả trăm mét xung quanh, thậm chí vài trăm mét, hoặc hơn một nghìn mét. Tuy rằng vẫn không thể di sơn đảo hải (dời non lấp biển), nhưng mà đã vượt qua mọi loại vũ khí hiện đại rồi. Nội Khí Cảnh lợi hại nhất, khí gợn tay nhắc chân đều có đại uy năng. Đây là cảnh giới mà ta tìm hiểu rất lâu mới biết được, mà nhân vật như vậy cả nước cộng hoà Lam Ảnh ta, thậm chí các quốc gia xung quanh một vị cũng không có. Người ta đã xác định ở quốc gia lớn nhất khu vực phía đông Lam Hải, nước cộng hoà Thiết Sơn chỉ có một vị cường giả trấn tộc là Nội Khí Cảnh. Còn có một nhân vật trong truyền thuyết ở tại thiên đường của ngành y học, Bách Thảo Quốc phía đông Lam Hải, có một vị Nội Khí Cảnh ẩn cư. Nhưng đây chỉ là lời đồn, cho nên người đời vẫn luôn cho rằng: tại khu vực phía đông Lam Hải, chỉ có 1.5 vị cường giả Nội Khí Cảnh."

"Còn bên trên nữa thì ta thực sự không biết. Chỉ là hồi ta du lịch quanh Lam Hải đã từng nghe về một truyền thuyết, nghe nói phía trên Nội Khí Cảnh là Chân Khí Cảnh. Về phần Chân Khí Cảnh cùng Nội Khí Cảnh khác biệt chỗ nào ta cũng không rõ nữa. Tóm lại, những thứ này đều quá xa vời với chúng ta, nếu thật sự có tồn tại Chân Khí Cảnh, đoán chừng cũng chỉ có Hoàng Hạ Cửu Võ Vương là đạt tới cấp độ này rồi."

"Câu hỏi Hoàng Hạ Cửu Võ Vương là ai hả? Đó là truyền thuyết, hoặc đã gần như là truyền thuyết. Nghe nói là danh xưng của chín gã cường giả mạnh nhất trên thế giới này, danh xưng này đã truyền lại suốt mấy nghìn năm rồi. Đương nhiên không phải chín cường giả này đã sống mấy nghìn năm, mà là sau khi bọn hắn chết đi, sẽ do cái người khác mạnh hơn đạt được danh xưng Hoàng Hạ Cửu Võ Vương, cứ như vậy truyền thừa về sau. Mà Hoàng Hạ Cửu Võ Vương đều thành lập riêng cho mình một võ đoàn, trong võ đoàn đó đoàn viên thực lực kém cỏi nhất cũng là Chuẩn Nội Lực Cảnh, các đội trưởng nghe nói đều là Nội Lực Cảnh thậm chí Nội Khí Cảnh, là chín võ đoàn mạnh nhất thế giới này, xét riêng về thể lực còn đứng trên cả quốc gia. Chỉ có siêu cường quốc mới có thể lực địch nổi bọn họ. Cái này cũng quá xa xôi đi, không cần nhắc tới nữa."

"Võ đoàn là gì? Nói đến đây, kỳ thật ta cũng muốn hỏi tiểu hữu, cậu có tiền không? Đương nhiên không phải ta đòi tiền cậu, mà là tiền để bản thân cậu dùng. Tiểu hữu có thể đã biết rõ, kể từ sau Nội Lực Cảnh, mặc dù việc khôi phục, điều dưỡng, tu luyện của bản thân trở nên vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đồng thời hao phí tiền tài của chúng ta cũng đồng dạng tăng thêm rất nhiều. Cái khác không nói, thân thể tiểu hữu hiện tại còn không phải Chuẩn Nội Lực Cảnh, nếu cậu có thể rèn luyện thân thể đến cực hạn, lại học hết các tác dụng của nội lực, sử dụng nhuần nhuyễn, thành thực đến tận xương tủy, như vậy thực lực của cậu lại sẽ bộc phát tăng mạnh một mức lớn. Nhưng đã đến một bước này, còn muốn tăng lên nữa chính là khó càng thêm khó, cần phải mất mấy chục năm, ngày ngày tỉ mỉ mài giũa mới được. Ngoài tỉ mỉ mài giũa ra còn có hai biện pháp khác, một là đạt được những điều tâm đắc của Nội Khí Cảnh, cùng với công pháp do Nội Khí Cảnh sáng tạo đã thích hợp với Nội Khí Cảnh, hai là đạt được thiên tài địa bảo. Những thiên tài địa bảo này đều có chứa lượng lớn năng lượng trôi nổi trong trời đất, cũng chính là loại năng lượng do tinh - khí - thần bên trong cơ thể con người ngưng hợp thành nội lực, chỉ khác là chất lượng cao hơn, thiên tài địa bảo như vậy có thể đề cao rất nhiều tu vi nội lực."

"Nhưng mà công pháp lấy ở đâu? Thiên tài địa bảo biết tìm chỗ nào? Tiền tài, quyền thế, quan hệ, thậm chí thực lực cũng có thể mang đến cho cậu những thứ này, nhưng những vật này không phải người bình thường có thể có được, mà võ đoàn thì lại có thể cung cấp ngay lập tức cho cậu những thứ này."

"Nói chung, xương sống của võ đoàn là Nội Lực Cảnh, các cấp bậc bên dưới cũng có thể có võ giả. Ngoài ra còn có một vài nhân tài chuyên môn, ví như y sư, đan sư gì gì đó. Nếu võ đoàn của cậu không có ý định ở nguyên một chỗ, như vậy cũng phải cần một vị bác học am hiểu địa lý ngôn ngữ các khu vực nữa, nếu võ đoàn thường hay giao dịch với chính phủ hoặc là thế gia tập đoàn thì cũng phải cần thêm một thiên tài buôn bán... Nói tóm lại, một võ đoàn chính là một tập đoàn thu nhỏ, lợi nhất là có người có thể ứng phó tất cả các loại tình huống thích hợp. Đương nhiên, nòng cốt nhất định phải là Nội Lực Cảnh, một võ đoàn mà không có Nội Lực Cảnh sẽ cực kỳ yếu ớt, không cần biết có bao nhiêu người, nhưng khi phải chiến đấu với Nội Lực Cảnh hoặc là nhiệm vụ liên quan Nội Lực Cảnh, võ đoàn như vậy chắc chắn sẽ tan vỡ hoặc là toàn diệt. Cũng giống lúc này đây, trong số bốn người đến làm Lễ Rửa Tội cho tiểu hữu, tên Nội Lực Cảnh tự do kia chính là đoàn trưởng của một võ đoàn, nhận nhiệm vụ của nước cộng hoà Lam Ảnh, nhiệm vụ chính là rửa tội cho cậu."

Lão già Lý gia cũng không hề giấu giếm, ít nhất những vấn đề này đều không giấu giếm, gần như Hách Khai hỏi gì là lão cũng trả lời, mà những vấn đề này có thể nói là tri thức thông thường của Nội Lực Cảnh, tuy nhiên đối với Hách Khai mà nói thì đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Ví dụ như đơn giản nhất là thực lực phía trên Nội Lực Cảnh, nếu Lý gia lão đầu không nói thì hẳn khả năng phải trả giá rất nhiều thời gian cùng một cái giá lớn mới có thể biết rõ, mà tin tức về võ đoàn cũng cực kỳ trọng yếu, hiện tại hẳn cơ hồ là người không xu dính túi, nhưng hẳn không thể nào đi làm trộm vặt móc túi được. Hay là chơi lớn, chém giết cướp ngân hàng hoặc kho vàng của chính phủ gì gì đó? Những việc gây phiền toái lớn đó Hách Khai còn không nghĩ tới sẽ làm, hẳn muốn đi khắp nơi trên thế giới du lịch, đi xem, mà không phải đi tranh bá như trong đồng tiểu thuyết xuyên việt kia, thế giới đệ nhất cái gì chứ, hai tay ôm mỹ nhân cái gì chứ, hẳn còn chưa có nhảm chán như vậy, cho nên đương nhiên hẳn sẽ không đi gây phiền toái rồi.

"Võ đoàn..." Hách Khai trầm ngâm nửa ngày, lúc này mới hạ quyết tâm, sau lễ rửa tội này, trước hết phải lập kế hoạch xây dựng một võ đoàn. Quản lý hiện tại chỉ có một mình hắn, thế nhưng quản lý võ đoàn cũng chỉ cần một Nội Lực Cảnh là đủ, đoán chừng võ đoàn như thế cũng có thể có thực lực và uy tín nhất định.

Hách Khai lập tức lại hỏi: "Minh thức, võ đoàn thì cần đăng ký thế nào? Có phải có cái gì mà Võ giả công hội không? Hay Võ đoàn công hội? hay là đăng ký với tổ chức nào khác?"

Hỏi vậy cũng là điều Hách Khai vẫn thường suy nghĩ, hay nói cách khác là vài đầu luyện quyền mười năm, căn bản không có thời gian thăm dò các mặt cái thế giới này, cho nên hắn mới dùng những nội dung trong tiểu thuyết trên Trái Đất trước khi xuyên việt để hỏi dò.

Lý Minh tức thì kinh ngạc nhìn hắn: "Võ giả công hội? Võ đoàn công hội? Lấy đâu ra thứ như vậy? Võ giả bản thân đã đại biểu cho lực lượng, mà Nội

Lực Cảnh là càng đủ để quyết định tồn vong hưng suy một quốc gia hay thậm chí một dân tộc. Nếu thật sự có Võ giả công hội hoặc là Võ đoàn công hội, như vậy thực lực của công hội này phải lớn đến bao nhiêu? Đã có thực lực như vậy, công hội đó vẫn còn cam tâm tình nguyện là một cái công hội? Quốc gia hưng thịnh suy vong, thay đổi chính quyền, thậm chí môn phái thế gia, chắc hẳn đều phải quỳ gối trước mặt công hội này mất? Nói không chừng bản thân công hội như thế đã có thể thành lập một quốc gia khổng lồ vô cùng hùng mạnh, bản thân công hội chính là chính quyền quốc gia rồi! Không có khả năng có thứ như vậy đâu, ngoại trừ số rất ít như cậu là xuất thân cô nhi, hầu như tất cả võ giả đều có gia tộc của mình, hoặc có riêng một môn phái đã nuôi lớn bọn họ, chẳng lẽ lại đi bảo bọn họ không gần gũi với gia tộc môn phái của mình mà lại đi thân cận với lãnh đạo công hội bọn họ? Đây là đạo lý gì?"

Hách Khải lập tức biết rõ hẳn đã suy nghĩ quá nhiều, bất quá hẳn còn chưa kịp nói chuyện, Lý Minh đã nói tiếp: "Mặc dù không có Võ giả công hội hay Võ đoàn công hội, nhưng mà quả thật có một cơ quan chuyên môn chứng thực võ đoàn thành lập hay tan rã, đó chính là Liên Minh Nhân Loại."

(Biên: nghe như Liên Minh Huyền Thoại:D)

"Liên Minh Nhân Loại? Là cái quỷ gì..." Hách Khải không hiểu lắm, hỏi.

"Quỷ? Không phải quỷ, đây là một cơ quan thu thập các tin tức rải rác khắp nơi, cũng là một liên minh bảo hộ cho nhân loại, tên đầy đủ là Khố Liên Hiệp Đồng Minh Toàn Bộ Các Chính Phủ Và Thế Gia Môn Phái, là một liên minh đã tồn tại từ hơn nghìn năm trước, cũng không có cơ cấu tổ chức cụ thể. Mỗi quốc gia, thế gia, môn phái đều sẽ cử ra đệ tử của mình đến đó nhậm chức, không có cái gọi là cơ cấu cấp trên cấp dưới, thủ đô của mỗi quốc gia chính là trụ sở chính của Liên minh Nhân loại tại quốc gia đó, do các quốc gia tự cung cấp tài chính và nơi đóng quân. Công tác chủ yếu là thống kê tất cả Nội Lực Cảnh cùng các cường giả cao hơn còn sống, cùng với các võ đoàn mới thành lập, còn chức năng cung cấp nhiệm vụ cho võ đoàn, mà những tin tức thống kê được này sẽ được sử dụng chung với các quốc gia khác, sau đó sẽ được khuếch tán, truyền bá rộng ra. Nơi khác ta không biết, dù sao lúc đầu ta cũng chỉ du lịch hơn một trăm quốc gia xung quanh Lam Hải thôi, nhưng mỗi một quốc gia ta đến đều có tổ chức như vậy, hơn nữa tên tổ chức đều giống nhau, chức năng cũng giống nhau. Thế nên nói tới chuyện đăng ký võ đoàn, đoán chừng cũng chỉ có tổ chức đó mới có thể đến đăng ký."

Hách Khải gật gật đầu, ghi nhớ kỹ những lời này trong lòng, đồng thời cũng loại bỏ một ít ý tưởng trong đầu của hắn, ví dụ như hẳn sẽ không đợi bốn gã Nội Lực Cảnh còn lại tìm đến hẳn khiêu chiến nữa thôi. Như trước đã nói, mục đích của hắn căn bản không phải cái gì vô si (người si mê võ) muốn trở nên mạnh mẽ, hoặc cái gì mà danh vọng vinh dự a, thậm chí cũng không phải quyền thế phú quý, hắn chỉ nghĩ đến việc đi ngao du khắp thế giới này, để không uổng công một lần xuyên việt. Vậy thì vì cái gì hắn không thể trực tiếp rời khỏi nước cộng hòa Lam Ảnh? Hắn cũng không tin những gã Nội Lực Cảnh kia còn muốn đuổi theo hắn ra tận nước ngoài đâu.

Có điều sau khi nghe xong những lời của Lý Minh, ý định ngay lập tức rời khỏi nước cộng hòa Lam Ảnh của hắn xem như bị dập tắt. Bởi vì cũng không phải nói đi là đi ngao du được luôn, nếu như mục tiêu của hắn là đi khắp thế giới, như vậy trước hết phải xây dựng một cơ sở vững chắc mới được. Hắn có thể kiên trì bỏ ra mười năm để có được nội lực, có được tư cách có thể đi khắp thế giới, vậy thì hiện tại không lý nào lại không bỏ chút thời gian để xây dựng cơ sở vật chất cho tốt. Dù sao nếu muốn đi khắp thế giới này, những thứ khác không nói, chỉ riêng các quốc gia xung quanh Lam Hải thôi đã nhiều không đếm xuể, tiền phải tốn chắc phải nhiều như đại dương mất.

Hắn cũng không phải thể loại nhà sư khổ hạnh, hắn muốn ném thử lần lượt tất cả sơn hào hải vị các quốc gia. Dù sao trước khi xuyên việt hắn đã là chúa hấu ăn rồi, hắn cũng muốn được đến những nơi phong cảnh danh thắng ở các quốc gia sống trong những phòng ở tiện nghi nhất. Dù sao ở thời đại này, cái gọi là phòng ở tiện nghi nhất, ngoại trừ mang phong cách cổ xưa ra thì độ thoải mái dễ chịu thật đúng là còn kém xa khách sạn ba sao thế kỷ 21. Sau đó là các loại kho tàng gặp phải trên đường đi du lịch, đạo kiếm tốt cũng được, đồ cổ châu báu cũng có thể, kinh văn cổ xưa cũng xong, hơn nữa hẳn không phải kẻ ưa thích sạch sẽ, nếu như dọc đường gặp được mỹ nữ xinh đẹp mà hắn thích, hắn cũng sẽ không để ý mà làm mấy chuyện tẻ nhạt gì đó.:D

Mong muốn nhiều như vậy, tiền tiền tiền, hắn cũng không hy vọng lại sống như khi chưa xuyên việt, bởi vì chịu đủ loại trói buộc của xã hội mà cuối cùng đã thành một tên trạch nam (Tên tự kỷ, chỉ biết ở nhà, không hòa nhập cộng đồng ấy:D)

"Trở lại chuyện chính... Minh thúc, gã Nội Lực Cảnh tự do kia, võ đoàn của hắn đã tiếp nhận nhiệm vụ là khiêu chiến ta, vậy nhiệm vụ này tiền thuê là bao nhiêu? Ai trả khoản tiền thuê này?" Hách Khải bỗng nhiên hỏi.

Lý Minh nghe vậy hơi sững sốt, lão không nghĩ rằng Hách Khải sẽ hỏi như vậy, lão suy nghĩ một chút mới lên tiếng: "Cụ thể là bao nhiêu ta không rõ lắm, có điều trước kia ta cũng thành lập võ đoàn, tuy nói vài thập niên gần đây văn minh và khoa học kỹ thuật tiến bộ rất nhanh, nên tiền có chút mất giá, nhưng mà đoán chừng tiền thuê nhiệm vụ lần này khoảng từ ba đến năm trăm triệu Lam Ảnh tệ, cũng không biết võ đoàn này muốn lấy tiền hay là lấy thiên tài địa bảo..."

"Ba...ba đến năm trăm triệu!?"

Hách Khải rống lên một tiếng, Lam Ảnh tệ giá trị cũng không thấp a, giá trị so với Nhân dân tệ tại địa cầu còn cao hơn một chút, ba đến năm trăm triệu Lam Ảnh tệ, đổi ra đoán chừng cũng phải ba đến năm trăm triệu Nhân dân tệ! Đây không hề là con số nhỏ a! Kết quả là do hắn quá mức kích động, hơn nữa thương thế trên người còn chưa khỏi hẳn, trong lúc nhất thời không khống chế được lực lượng, một tiếng rống này lấy hắn làm trung tâm bạo phát ra một đợt sóng âm, tạo ra rung động ảnh hưởng đến xung quanh. Thế nhưng sau khi rống lên hắn lập tức phục hồi lại tinh thần, đồng thời thu hồi nội lực, nắm đầm vung nhanh ra xung quanh, Lý Minh cũng làm tương tự như hắn, quyền phong huy động xung quanh, đem sóng âm đánh tan hơn phân nửa. Tuy đã nhanh như thế, nhưng Tiết Na ngồi bên cạnh sắc mặt cũng đã trắng bệch, mà chung quanh một ít đồ dùng thủy tinh cũng đã có mấy cái phát ra tiếng rắc rắc rồi xuất hiện vết nứt.

Lý Minh nhìn Hách Khải thật sâu, trong nội tâm lão có chút sợ hãi thần phục độ cô đọng nội lực của Hách Khải, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Tiểu hữu cần gấp rút luyện tập khống chế nội lực đi. Phương thức chiến đấu của Nội Lực Cảnh khác biệt hoàn toàn với cấp bậc dưới Nội Lực Cảnh đấy. Bất quá nhìn tốc độ phản ứng cùng tốc độ ra quyền vừa rồi của tiểu hữu, gần như đã đạt tới vận tốc âm thanh rồi, tiểu hữu chắc cũng biết bí quyết trong đó, ta cũng không cần nói thêm gì nữa."

Hách Khải cười khổ gật đầu, nhìn Lý Phan thành cùng Tiết Na bên cạnh ánh mắt phức tạp, hần há miệng muốn gì đó, nhưng rồi cuối cùng lại không nói ra, rốt cuộc hết hứng thú nói chuyện, mọi người từ biệt nhau ra về. Một ngày kế tiếp, Hách Khải cũng không có tìm Lý Minh nói chuyện nữa, mà hằng ngày dùng nội lực rèn luyện từng bộ phận nhỏ trên thân thể, chữa trị nội thương, điều trị thương thế, thời gian cứ như vậy chậm rãi qua đi. Mười lăm ngày nhanh chóng qua đi, đến ngày thứ mười, Hách Khải cùng Lý Minh đồng thời ra khỏi khách sạn, sau đó hai người nhanh chóng chạy tới vùng ngoại thành, Lý Phan Thành cùng Tiết Na ở đằng xa lái xe theo sau.

Trận chiến rửa tội đầu tiên, chính vào lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Thiên La Địa Vồng Bàn Nhược Chường

Dịch giả: Clear

Biên: argetlam7420

(Biên) Truyện vốn được bên Vô Hạn Thế Giới dịch đến Q2 C2, chẳng biết sao lại dừng. Minh với bác Clear thấy truyện hay, lại là của lão ZH nên tiếp tục dịch, mong mọi người ủng hộ!

Thương thế của Hách Khải mấy ngày trước đã khỏi hẳn rồi, những ngày này hắn vẫn luôn dùng nội lực chữa trị nội thương do mười năm luyện quyền gây ra, cùng với đó là rèn luyện những bộ phận cực nhỏ trong thân thể, ví dụ như rèn luyện từng mao mạch, mạch máu, thậm chí xương tủy. Đó là những việc trước kia hắn có muốn cũng không thể làm được. Trước Nội Lực Cảnh thì phải có những bộ võ công thượng thừa mới rèn luyện được, nhưng đã đạt đến Nội Lực Cảnh rồi, rèn luyện như vậy lại dễ dàng như hít thở không khí. Ngăn ngủ chỉ có mấy ngày, tổ chất thân thể của hắn đã có biến hóa như thoát thai hoán cốt.

Hiện tại, so với lúc vừa mới bộc phát nội lực, thực lực của hắn đã được đề cao ít nhất. Nguyên nhân thứ nhất là hiện tại hắn ăn uống no đủ, ngủ ngon giấc, tinh thần tốt, hai là những ngày này, đối với việc vận dụng nội lực cùng phương thức sử dụng cũng có một ít thành tựu, tuy khẳng định vẫn kém hơn những Nội Lực Cảnh lâu năm, nhưng so với lúc vừa mới bộc phát nội lực thì tuyệt đối mạnh mẽ hơn nhiều, thứ ba là tổ chất thân thể của hắn đã được đề cao rất nhiều nhờ rèn luyện bằng nội lực. Tuy rằng tổ chất thân thể còn chưa đạt tới Chuẩn Nội Lực Cảnh, nhưng mà so với lúc mới bộc phát nội lực thì quả thực là một trời một vực.

Tổng hợp lại, nói thực lực của hắn đề cao vào khoảng 15% tuyệt đối không phải khoa trương. Phải biết rằng, sau khi thực lực đạt tới cấp độ nhất định, mỗi đề cao một phần đều là khổng lồ đề cao. Hướng hồ lúc đối chiến, thực lực cao hơn 3 % là đã cao đến không thể đỡ nổi rồi. Thực lực hắn bây giờ đã được đề cao 15%, nếu phải chiến đấu với chính mình khi mới bộc phát nội lực, hắn hoàn toàn có thể áp đảo bản thân lúc đó, dù là lấy một đánh hai cũng có thể chống đỡ được một đoạn thời gian.

Đương nhiên, ngoại trừ nhân tố thân thể cùng sử dụng nội lực thuần thực, nguyên nhân khiến thực lực có thể tăng lên 15% còn có một cái khác... Thiên La Địa Vồng Chường!

Đây là bộ quyền pháp mà sau khi thương thế chuyển biến tốt, Hách Khải đã cho nhân vật của mình học. Hệ số quyền pháp cũng chỉ là 20, quyền pháp uy lực là 300, so với La Hán Quyền chỉ vớt vạt nhiều hơn 50 điểm sát thương mà thôi. Cái hệ số sát thương của hệ thống trong thế giới thực thật ra chẳng có tác dụng gì, trong thực tế thế giới cũng không phải “người đánh ta một quyền, ta đánh lại người một quyền” như trong game RPG (1). Nhưng có điều nếu nhìn một cách khách quan thì hệ số này cũng phần nào cho biết phẩm chất của quyền pháp tốt xấu ra sao. Cái này kỳ thật cũng chỉ là một bộ quyền pháp mới có hạng, cao hơn La Hán Quyền một chút, có lẽ còn chưa đạt tới phẩm chất của quyền pháp hạng ba.

Nhưng mà Hách Khải lại tương đối coi trọng bộ quyền này. Nguyên nhân là vì cốt yếu nhất của quyền pháp này kỳ thật không phải lực công kích, mà là bộ pháp! Đây là một bộ võ công chuyên về luyện bộ pháp cùng khinh công!

Thiên La Địa Vồng Chường, hay còn gọi là Mỹ Nữ Quyền, võ công này là quyền pháp luyện khi mới nhập môn phái Cổ Mộ trong Thần Điều Hiệp Lữ. Luyện tập chủ yếu là cổ tay, bộ pháp, khinh công, là công pháp linh hoạt, tốc độ. Nếu luyện đến tinh thâm thì có thể chỉ cần dựa vào chuyển động của bàn tay, khiến cho con chim trong tay không bay ra được, hơn nữa nếu công lực càng cao, số lượng chim sẽ càng tăng. Nếu đạt đến cảnh giới đỉnh cao thì tựa như một tấm lưới ‘thiên la địa vồng’ bao phủ xung quanh, đừng nói chim chóc, ngay cả con muỗi cũng bay không thoát. Bộ quyền pháp này có thể khắc phục tốt nhất thiếu sót trước mắt của Hách Khải về phương diện thân pháp.

Tốc độ của Hách Khải và Lý Minh đều cực nhanh, hơn nữa với tổ chất thân thể của bọn hắn bây giờ, lại thêm có nội lực cường hóa, dùng tốc độ như vậy chạy liên tục một ngày một đêm cũng sẽ không kiệt sức. Hai người chạy ra ngoại thành ít nhất 20 km mới chậm rãi dừng lại. Cuối cùng, hai người đứng đối diện nhau trên một bãi cỏ bằng phẳng, trong lúc nhất thời không bên nào động thủ, chỉ yên lặng nhìn thẳng mặt đối phương.

Vài phút sau, Lý Phan Thành và Tiết Na mới lái xe đến nơi. Hai người vội vàng chạy tới, ở vị trí cách khoảng một nghìn mét thì đứng lại bất động, lúc này Lý Minh mới vừa cười vừa nói: “Tiểu hữu xin hãy tha thứ cho tư tâm của lão đầu ta. Nhưng mà hai người này, một người là tỷ tỷ của cậu, một người là anh rể cậu, cậu cũng không tính là chịu thiệt. Cuộc đối chiến của hai người chúng ta, hi vọng sẽ mở ra chút tham ngộ cho hai người bọn họ. Đây đúng là tư

tâm của ta, hai người bọn họ chính là những thành viên Lý gia rất có khả năng trở thành Nội Lực Cảnh trong vòng 50 năm nữa, lần này mang hai người bọn họ tới đây, chủ yếu là vì thế."

Hách Khải khoát tay không nói gì, chỉ yên lặng truyền nội lực đi khắp các bộ phận trong cơ thể, Lý Minh thấy vậy thì trong lòng thầm tán thưởng, rồi tiếp tục nói: "Tiểu hữu chú ý một chút, cuộc tỷ thí lần này ta sẽ không giấu bài gì hết. Đây chính là tuyệt thế võ công mà ta được một vị cường giả Nội Khí Cảnh truyền thụ cho: Quang Dương Quyền, không phải võ công của thế tục. Đây cũng chính là công pháp chiến đấu chân chính mà vị Nội Khí Cảnh đó sử dụng, chỉ tiếc rằng không được vị tiền bối đó cho phép, ta không thể truyền thụ cho người trong gia tộc... Tiểu hữu, cẩn thận đó!"

Trong lúc nói chuyện, Lý Minh bỗng giờ hai quyền lên. Hai quyền của lão rõ ràng đang bốc khói vì sinh ra nhiệt độ cao, chỉ bằng mắt thường cũng có thể thấy được từng đoàn khí nóng làm không khí vận vẹo từ nắm tay khuếch tán ra xung quanh. Nhiệt độ này ít nhất cũng phải mấy trăm độ C, quả thực khiến người ta kinh hãi.

Trong lòng Hách Khải cũng rung động mạnh. Phải biết rằng nắm đấm của Lý Minh cũng chỉ là máu thịt mà thôi, vậy mà dưới tác dụng của nội lực có thể sinh ra nhiệt độ khủng bố như vậy. Đây là cái đạo lý gì? Huống hồ dù có thể sử dụng nội lực để sinh ra nhiệt độ cao đến vậy, nhưng thân thể làm thế nào mà chịu được? Chỉ là là máu thịt bình thường thôi, làm sao có thể không bị đốt thành than đây?

Ngay khi Hách Khải đang kinh hãi không hiểu, Lý Minh đã dậm mạnh chân lao tới, tốc độ cực nhanh. Trên thực tế, Hách Khải không hề nghe thấy âm thanh gì hết, Lý Minh thoáng cái đã chỉ còn cách hắn có năm, sáu mét nữa thôi.

(Không ổn! Tốc độ quá nhanh!)

Hách Khải lập tức định chỉ suy nghĩ, toàn tâm toàn ý không chế nội lực, chuyển đại bộ phận nội lực vào trong não. Lập tức, trong mắt hắn hiện lên rõ ràng động tác Lý Minh, động tác của Lý Minh giờ đã biến thành phim quay chậm, gồm cả tốc độ bay của bụi đất, cát đá mà chân hắn đạp tung cũng trở nên chậm rãi dị thường. Đương nhiên, động tác của chính Hách Khải cũng đang chậm lại, thậm chí tốc độ so với Lý Minh thì càng chậm hơn một chút.

(Cái này là phương thức chiến đấu chân chính của Nội Lực Cảnh. Khó trách lúc ấy gã Nội Lực Cảnh của Hứa gia có thể chứng kiến từng đường quyền của ta rõ ràng như thế, hơn nữa, đòn nào cũng có thể chặn lại dễ dàng. Cái này là tỉ lệ chuyển đổi nội lực, là phải đẩy tốc độ phản ứng của đầu óc lên nhanh nhất, rồi phải tăng lực lượng bản thân bằng tốc độ nhanh nhất, hoặc là tăng sức phòng ngự của một bộ phận nào đó trên thân thể, muốn làm được thì phải nắm giữ thuần thục mới được a...)

Hách Khải thừa dịp tốc độ tư duy của hắn cực nhanh, trong đầu đã hiện lên những ý nghĩ này. Trong chớp mắt, nội lực của hắn ào ào đổ vào hai tay với eo, chân. Mọi thứ xung quanh đang chậm rãi lập tức biến mất, tựa hồ mắt thường không còn thấy gì nữa, Hách Khải vùng song chưởng đánh thẳng về phía song quyền của đối phương mà lúc trước đã tính toán ra. 'Ủnh...' một tiếng, một lực lượng khổng lồ xuyên qua bàn tay, đi sâu vào thân thể, Hách Khải không tự chủ được bị đẩy lui về phía sau, đồng thời nội lực một lần nữa tràn vào đại não, hắn lại tiến vào trạng thái tư duy gia tốc cực nhanh.

Trong mắt Hách Khải, khói bụi mù mịt do vừa rồi hai người đối quyền mà bay tung lên, khiến tầm nhìn cực thấp, hắn căn bản không thể nhìn thấy bất cứ người nào nữa. Nhưng đúng lúc này, khoe mắt trái của hắn chợt thấy trên mặt đất có một đồng bụi đất rất nhỏ bay lên không trung. Chỉ một tích tắc đó, hắn đã biết ngay chuyện gì xảy ra, trong lòng kêu to không ổn, đồng thời dồn toàn bộ nội lực ngưng tụ sang nửa người trái. Ngay lập tức, nửa người trái của hắn đau đớn kịch liệt, cả cơ thể bị đánh bay ra hơn mười mét, đập xuống mặt đất hai tiếng rất mạnh, rồi mới trở mình đứng lên được, nhưng mà hai nắm đấm và hông trái đã đau đến mức không thể chịu nổi.

"Tiểu hữu còn chưa nắm được cách thức chiến đấu của Nội Lực Cảnh, tốc độ chuyển đổi bộ vị cường hóa bằng nội lực của cậu quá chậm, nhưng nội lực của tiểu hữu lại vô cùng ngưng kết, số lượng tuy rằng chưa nhiều, nhưng về chất thậm chí còn hơn cả lão phu. Nếu là Nội Lực Cảnh bình thường, trúng đòn vừa rồi chắc chắn không thể chiến đấu tiếp, nhưng tiểu hữu lại chỉ bị thương nhẹ... Tiểu hữu vẫn muốn tiếp tục chứ?"

Cách đâm bụi đất hơn mười mét, Lý Minh vẫn bình yên vô sự đứng nguyên tại chỗ, y phục trên người một nếp nhăn cũng không có, ngoại trừ hai nắm đấm vẫn còn đang sinh ra nhiệt độ cao đến đáng sợ, ngay cả tư thế chiến đấu lão cũng chưa từng phò ra.

Hách Khải lúc này mới phát hiện, lòng bàn tay hắn vừa mới dùng để tiếp một quyền của Lý Minh đã cháy đen một mảng, chỗ tiếp xúc xuất hiện vết bong, thậm chí ngay cả vết thương trên lưng cũng như vậy. Hơn nữa, còn có một luồng khí nóng rất từ vết thương bùng mãnh tràn vào cơ thể, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng mà lại nhẹ nhàng lượn quanh, một mực tồn tại không tiêu tan. Mỗi một tia khí nóng này nhập vào cơ thể đều khiến cho kinh mạch, huyết dịch, cơ bắp... của hắn nóng rất, phảng phất như có một ngọn lửa nhỏ cháy ở bên trong vậy.

(Nội lực có thể đánh sâu vào trong cơ thể con người? Cũng đúng, trong các tiểu thuyết võ hiệp đã sớm đề cập tới cái này. Chẳng qua là trước kia lúc ta đối chiến với hai gã Nội Lực Cảnh Hứa gia, bọn họ không làm được như vậy, cho nên ta mới cho rằng nội lực của thế giới này không giống trong tiểu thuyết. Hiện tại, xem ra ta đã suy đoán quá vội vàng rồi...)

Hách Khải hít một hơi thật sâu, đem nội lực của mình chuyển qua hai chỗ vết thương, một là để chữa trị vết thương trong thời gian ngắn nhất, hai là muốn thử xem nội lực có thể trừ đi luồng khí nóng như lửa này không. Quả nhiên đúng như hắn dự liệu, khi luồng khí nóng như lửa này tiếp xúc với nội lực của hắn liền triệt tiêu lẫn nhau. Nội lực của hắn sinh ra hầu như vô cùng vô tận, mà luồng khí nóng kia lại chỉ là cây không rễ, ngăn ngừa vài hơi thở đã bị triệt tiêu hoàn toàn.

Lý Minh lúc này còn nói thêm: "Một trong những tiêu chí của loại võ công dành cho Nội Lực Cảnh, là có thể đem nội lực đánh vào trong cơ thể kẻ địch, như là gài trong xương. Tiểu hữu có thể nhẹ nhàng trực xuất như vậy, một là bởi chất lượng nội lực của người cực cao, hai là do lão phu mới chỉ đem nội lực đánh vào ngoài da của tiểu hữu. Tiểu hữu về sau nếu phải đối chiến với cường giả Nội Lực Cảnh thì tuyệt đối không thể coi thường, nội lực bên ngoài thân và nội lực chạy vào thịt, vào máu, vào xương hay vào tủy, tuy đều là tổn thương nhưng có mức độ khác nhau, cũng đại biểu cho thực lực của Nội Lực Cảnh này mạnh yếu ra sao. Lão phu bất tài, mới chỉ có thể đem nội lực đánh vào trong xương."

Hách Khải nghe vậy ôm quyền cảm tạ, sau đó hai năm đắm chìm, nói với Lý Minh: “Tiền bối, xin cứ tiếp tục. Bất quá, ta chỉ một nghi vấn... Dấu hiệu võ công dành cho Nội Lực Cảnh là đem nội lực đánh vào trong cơ thể kẻ địch. Như vậy, dấu hiệu võ công dành cho Nội Khí Cảnh là cái gì?”

"Nội Khí Cảnh... đương nhiên là nội khí ly thể, mắt thường cũng có thể thấy được rồi." Lý Minh nhìn Hách Khải đầy thâm ý rồi nói, chỉ nháy mắt sau đó lại nhào tới Hách Khải.

(Đứng vậy, ta thiếu đi kinh nghiệm, ta thiếu đi tích lũy, thậm chí nội lực cũng không phải nhờ thân thể đã trải qua rèn luyện mà bộc phát ra. Nhưng mà ta cũng có ưu thế của ta...)

Hách Khải tự trấn tĩnh lại, lòng đã có quyết định, hẳn không định so đấu với Lý Minh về độ nhạy bén hay tốc độ khống chế nội lực nữa, mà chuyển sang đứng nguyên tại chỗ, người công tới phía trước, ta sẽ dùng một chiêu La Hán Quyền đối công, người công từ đằng sau, ta liền đứng tại chỗ xoay người, lại một chiêu La Hán Quyền đối công. Tuy nói thân pháp ta kém người, nhưng mà ta lại không muốn so thân pháp với người, cho dù thân pháp người có nhanh đến mấy, người có bản lĩnh lượn quanh một vòng lớn để vòng ra đằng sau ta, ta chẳng lẽ xoay vòng tại chỗ còn chậm hơn người sao?

Bởi vậy, Hách Khải mặc cho Lý Minh thân pháp hay quyền pháp tinh diệu tới đâu, hẳn cũng mặc kệ không để ý tới. Dù sao, cách vận dụng cơ bản nhất của nội lực hẳn đều biết, đề cao tư duy tốc độ phản ứng, đề cao thần kinh thị giác, đề cao lực lượng cùng tốc độ của thân thể, đề cao năng lực kháng đòn của bộ phận nào đó, tuy nói phản ứng so với Lý Minh thì chậm hơn một chút, nhưng đứng tại chỗ phòng ngự thì vẫn có thể làm được. Mà kỳ thật cái này cũng chính là nguyên nhân Nội Lực Cảnh khó có thể giết chết Nội Lực Cảnh khác, tuy rằng người có thể đánh thắng, nhưng mà muốn chặn đánh giết chết đối phương thì trừ phi thực lực cao hơn đối phương quá nhiều mới có thể làm được.

Đương nhiên, Hách Khải cũng không dễ chịu, nhiệt độ hai năm đắm chìm Lý Minh cao đến dọa người, đụng vào người sẽ ngay lập tức cháy đen. Hơn nữa, Lý Minh rõ ràng đang từng bước đề cao thực lực hẳn dùng để đối chiến. Lúc mới bắt đầu, khí nóng trên năm đắm chìm kia chỉ đánh vào làn da, nhưng dần dần khí nóng đã bắt đầu tiến vào trong thịt. Mà luồng nội lực nóng rực kia một khi tới được trong thịt, muốn trực xuất ra cũng không phải chỉ vài hơi thở là làm ngay được. Hơn nữa, luồng nội lực nóng rực này còn lan tràn trong người, chẳng những đau đớn vô cùng, còn khiến cho động tác của hắn cũng có chút chậm chạp. Hách Khải đoán, luồng nội lực này rất có thể đã ảnh hưởng tới tốc độ truyền dẫn của các dây thần kinh trong cơ thể, thậm chí còn có khả năng tổn hại thần kinh.

Lần này, ngoại trừ chính Hách Khải, thì Lý Minh và cả Lý Phan Thành cùng Tiết Na đứng phía xa đều cho rằng Hách Khải đã chắc chắn thất bại. Nhưng thực ra điều đó cũng rất bình thường, Hách Khải tuy rằng thiên phú dị bẩm, có thể bạo phát nội lực một cách không ai ngờ tới như vậy, là Tiên Thiên đạo thể đã lưu truyền từ lâu, nhưng dù sao cũng chỉ mới bộc phát nội lực, mà Lý Minh là ai? Sớm đã thành danh nhiều năm, cường giả Nội Lực Cảnh lâu năm, còn có võ công Nội Lực Cảnh, nếu Hách Khải có thể thắng được lão, điều này mới thực sự là chuyện lớn đó.

Có điều Hách Khải lại không nghĩ vậy. Cái gọi là thực lực mạnh yếu, cũng chỉ là thực lực mạnh yếu của riêng thế giới này, bằng không thì hẳn còn cần ‘chơi gian lận’ làm gì? Bằng không thì còn cần hệ thống làm gì? Bằng không thì hẳn khổ luyện La Hán Quyền mười năm làm gì?

Lúc đánh ra từng quyền, Hách Khải đã cảm giác được nội lực dần ngưng tụ tại lòng bàn tay, đây chính là đặc hiệu khi La Hán Quyền phối hợp với Dịch Cân Kinh: Bàn Nhược Chưởng đã có thể phát động!

Nhưng mà...

Hách Khải nhìn xem tốc độ Lý Minh, động tác, linh hoạt, những điều này đều thể hiện sự mạnh yếu của một võ giả. Đầu tiên là kinh nghiệm đối chiến, hẳn thua xa Lý Minh cả vạn dặm, thêm nữa là mấy chục năm luyện tập khống chế nội lực, hẳn cũng kém xa vạn dặm, cuối cùng thì là bộ pháp, thân pháp kèm theo võ công... hiện tại thứ võ công hắn luyện tập cũng là kém xa vạn dặm. Cho nên hẳn cũng không cho rằng Bàn Nhược Chưởng có thể trùng được Lý Minh, huống chình nét mặt lúc này của Lý Minh... Trong trận chiến tại thủ đô, Hách Khải đã phát ra Bàn Nhược Chưởng, đoán chừng điều này đã sớm bị Nội Lực Cảnh trong thủ đô biết được, Lý Minh không có khả năng không có chuẩn bị gì.

Ngoài ra...

Hách Khải không ngại dùng tâm ác ý để đi phỏng đoán người khác. Có lẽ hắn và Tiết Na có giao tình từ nhỏ, nhưng hẳn với Lý gia cũng không hơn gì người dưng, cùng lắm thì khi gặp nhau chào một câu xã giao. Chỉ cần lợi ích đủ lớn, Lý gia căn bản sẽ không đếm xỉa tới sự tồn tại của Tiết Na. Về phần lợi ích... Bàn Nhược Chưởng chính là lợi ích lớn nhất.

Lúc trước nói chuyện với lão, Hách Khải đã biết được một ít kiến thức thông thường của thế giới này. Nếu như nói có thể đem một người rèn luyện đến Chuẩn Nội Lực Cảnh là hạng nhất, thậm chí là võ công siêu hạng, thì đó là bảo bối có tiền cũng khó cầu của thế giới người phàm. Nói vậy, phía trên thế giới người phàm là cấp độ Nội Lực Cảnh. Võ công có thể triển khai thực lực của Nội Lực Cảnh, thì có thể nói là tuyệt thế trần bảo, ví như Quang Dương Quyền của Lý Minh, bởi kiêng kỵ vị tuyệt thế cao thủ Nội Khí Cảnh đã truyền thụ cho lão, mà lão ngay đến người trong gia tộc mình cũng không dám truyền thụ lại. Cái này đã đủ để nói rõ giá trị và độ trân quý của võ công Nội Lực Cảnh. Vậy thì loại võ công có thể đem nội lực ly thể, hình thành phương thức công kích của Nội Khí Cảnh trong vòng một chiêu, sẽ có thể đáng giá đến mức nào đây?

Mặc dù không có chứng cứ rõ ràng, nhưng từ quá trình đối chiến của hắn và Lý Minh, Hách Khải đã có thể cảm nhận được vài ẩn ý rất nhỏ. Rõ ràng nhất là: trong số bốn cường giả Nội Lực Cảnh nhằm vào hắn rửa tội, thì cuộc tỷ thí này của Lý Minh hoàn toàn có thể không cần thực hiện. Chẳng lẽ còn có người có thể đi theo dõi Lý Minh, xác nhận xem lão có đi khiêu chiến Hách Khải không hay sao? Không có khả năng! Nếu xét theo mối quan hệ thân thiết thời gian vừa qua, Lý Minh hoàn toàn có thể không cần khiêu chiến Hách Khải.

Nhưng Lý Minh rõ ràng vẫn khẳng khái khiêu chiến. Hơn nữa lúc động thủ, tuy rằng xác thực không có hạ sát thủ hay ám chiêu gì, nhưng Lý Minh cũng không hề hạ thủ lưu tình, bất luận là nội lực nhập vào cơ thể hay là Quang Dương Quyền. Có thể nói Lý Minh đã dùng thái độ vô cùng nghiêm túc để đối chiến với Hách Khải.

Suy nghĩ theo hướng tích cực, có lẽ đây là sự nâng đỡ của Lý Minh đối với hắn, giúp hắn luyện tập, để cho về sau lúc hắn đối mặt với Nội Lực Cảnh khác có thể tránh được các tình huống tương tự. Nhưng nếu nghĩ theo chiều hướng xấu... điều này có lẽ chính là Lý Minh đang thăm dò hắn, nếu thực lực của hắn rất yếu, Lý Minh chắc chắn có thể giết chết được hắn, không hề có chuyện “không đành lòng” gì hết, nhờ đâu sau đó Lý gia lại có khả năng đạt được một phần võ công Nội Khí Cảnh thì sao?

Hách Khải cũng không thấy hắn lo lắng như vậy là có vấn đề, có thể không hại người, nhưng không thể không đề phòng người. Cho nên từ lúc hắn bị đánh bay cho tới giờ, hắn đều cẩn thận phòng thủ từng li từng tí, một chút cũng chưa từng nghĩ tới việc xin dừng trận đấu, mà đã chân chính coi Lý Minh trở thành đối thủ, trở thành địch nhân. Mà đối mặt với địch nhân có thực lực cao hơn hắn như vậy, phương pháp xử lý chỉ có dựa vào sự cô đặc của nội lực, La Hán Quyền có thể ngưng tụ ra Bàn Nhược Chủng là một, còn có một thứ nữa... Thiên La Địa Võng Chủng!

Lại nói, Lý Minh tấn công đã lâu mà không được cũng có chút nôn nóng, mà giờ khắc này hai nắm đấm Hách Khải một lần nữa đã bị đốt thành bóng nặng, làn da bên ngoài nắm đấm cũng đã cháy đen một mảng. Lý Minh suy tính cực nhanh, lập tức vùng vẫy lên, nháy mắt đã đến trước mặt Hách Khải. Lúc này đây, lão không còn tìm kiếm khe hở để công kích nữa, mà là chính diện đối mặt, giậm chân, khom lưng, một quyền như một cây trường thương đánh thẳng ra. Hôn nữa, trong một quyền này còn có ánh sáng mãnh liệt phát ra, nhiệt độ đột nhiên tăng gấp mấy lần, mới chỉ cách Hách Khải khoảng nửa mét nhưng đã khiến lông tóc Hách Khải bị nướng cong queo.

(Không thể ngăn được!)

Hách Khải cùng Lý Minh đều đồng thời sinh ra cùng ý nghĩ như vậy trong đầu. Một quyền này là sát chiêu trong Quang Dương Quyền, Hách Khải đã phòng thủ nhiều lần, làn da hai quyền của hắn, máu thịt, kinh mạch, xương cốt đều đã bị thương, hắn tuyệt đối không thể ngăn nổi một quyền này. Hôn nữa, lực đạo vùng ra cực lớn, nếu bị đánh trúng thì sợ rằng Hách Khải sẽ không chỉ tổn thương đôi chút thôi đâu...

Nhờ có nội lực đề cao tốc độ tư duy, mà trong nháy mắt này đã đủ để Hách Khải cùng Lý Minh đưa ra được lựa chọn. Kế tiếp, Hách Khải không ngờ lại giậm chân, nhảy về phía trước vài tấc, mà Lý Minh dưới chân đạp mạnh cũng nhảy tới trước một bước dài, đây là tư thế truy kích. Lý Minh cho rằng Hách Khải sẽ lui về phía sau, nhưng lão không ngờ Hách Khải chẳng những không lui, ngược lại còn tiến về phía trước.

Tất cả đều chỉ phát sinh trong nháy mắt. Hai người giờ phút này tốc độ đều nhanh hơn cả vận tốc âm thanh, chung quanh hết thảy đều như bất động. Ngay sau đó, Hách Khải không nắm tay thành quyền, mà buông nắm đấm biến thành chủng, hai chủng tung bay, chuyển động liên tục, hai bàn tay trong nháy mắt dường như biến thành vô số các cánh bướm, hay có thể nói là một tấm lưới khổng lồ, một bàn tay từ bên trên trùm xuống Lý Minh ở dưới, mà bàn tay kia thì lại nâng từ dưới lên trên, nhắm thẳng nắm đấm của Lý Minh.

(Không phải bộ quyền pháp rác rưởi không đáng xếp hạng kia, là một bộ quyền pháp mới, tấn công linh hoạt, chiêu thức hoa mỹ. Nhưng hắn dùng rất không thuần thục, không phải rèn luyện từ lâu mà là chủng pháp mới học sao? Vậy thì đừng trách ta...)

Lý Minh nội lực ngưng tụ vào đại não, thấy được toàn bộ quá trình Hách Khải biến chiêu. Lão thoáng trầm tư một chút, nhưng cũng không thay đổi chiêu thức công kích của mình. Sau khi xác nhận đường quyền cùng chiêu thức đã không còn thời gian để biến chiêu, lão liền đem nội lực toàn bộ truyền vào bộ pháp, thân thể cùng với hai tay. Có thể nói lúc này lão đã dùng hết toàn lực.

Mà giờ khắc này, Hách Khải cũng đem nội lực ngưng tụ trong đại não, sau khi xác nhận đối phương không biến chiêu, ngược lại còn dùng lực lượng cao hơn, tốc độ nhanh hơn, trong lòng hắn thầm cười lạnh, một tay đã chạm tới nắm tay Lý Minh. Nhiệt độ cao khủng khiếp lập tức nung khô chỗ máu thịt bị bỏng trên bàn tay hắn, hơn nữa trong luồng nhiệt độ này còn có nội lực nóng rực xâm nhập vào trong cơ thể hắn, cứ tiếp tục như thế, nắm đấm này của hắn sẽ bị phế bỏ.

(Chính là lúc này đây!)

Đúng lúc này, Hách Khải thoát ra khỏi trạng thái tốc độ tư duy nhanh nhất, rồi đồng thời tăng cường lực lượng vào hai tay, lực phòng ngự thân thể cùng tốc độ. Bàn Nhược Chủng ngưng tụ lên hai bàn tay hắn bộc phát mãnh liệt, từ lòng bàn tay phóng ra ánh hào quang, hai bàn tay đều ngưng tụ ra Phật Ấn bằng ánh sáng. Hôn nữa, rất xảo diệu chính là, hắn giờ phút này đang sử dụng Thiên La Địa Võng Chủng, dùng sự công kích linh hoạt của Thiên La Địa Võng Chủng để phát ra Bàn Nhược Chủng, dưới một chủng này, chìm chóc còn bay không thoát, huống chi là người!?

Thiên La Địa Võng!

Bàn Nhược Chủng!

Ầm Ầm Ầm!

Liên tục những tiếng nổ vang, hai người rời khỏi trạng thái tốc độ phản ứng tư duy cực nhanh, rồi giáp lá cà đánh nhau, mặt đất nơi hai người đối quyền đồng thời nổ tung, bụi bặm dâng lên cao bảy tám mét, hòn đá nhỏ vỡ tung bắn ra bốn phía như đạn súng máy. Lý Phan Thành cùng Tiết Na cho dù đứng ở rất xa cũng cảm thấy gió lốc cắt qua mặt, trong gió mang theo bụi bặm hạt cát khiến hai người đều không tự chủ được mà nhắm mắt lại. Đến lúc mở mắt ra, trước mắt xuất hiện một màn lùm lùm cho hai người khó có thể tin.

Một bàn tay của Hách Khải đang lơ lửng trên không, mà trên bàn tay chính là nắm đấm đã vận vẹo gãy nát của Lý Minh, mà ở tay kia của hắn thì đang bỏ vào bả vai Lý Minh. Có thể thấy rất rõ ràng, bả vai Lý Minh đã lõm xuống vài centimet, xương quai xanh cùng xương vai của lão đều đã đứt gãy, bàn tay Hách Khải đang cắm chặt vào chỗ xương cốt đứt gãy của lão. Đáng sợ hơn chính là, lão đã bị một chủng này của Hách Khải đè chặt xuống đất, hai chân lão từ đầu gối trở xuống đều chìm trong đất, khiến thân thể như trở nên thấp hơn Hách Khải nửa người.

"A!"

Khi Tiết Na kêu lên một tiếng kinh hãi, Lý Phan Thành đã đập mạnh chân xông tới, nhưng hắn mới bay được nửa đường, Hách Khải đã lui nhanh về sau hơn mười mét, sau đó về mặt lạnh nhạt ôm quyền nói: "Tiền bối, đa tạ rồi!"

Lý Minh phun ra một búng máu nóng, máu phun ra giữa không trung thì đã bốc hơi hết, lão ngậy người nhìn Hách Khải đang ôm quyền đằng xa, hơn nửa ngày sau mới thì thảo hỏi: "Hảo công phu... Một chiêu này là công phu gì thế?"

"Bàn Nhược Chuông... Thiên La Địa Võng Bàn Nhược Chuông." Hách Khải sắc mặt vẫn lạnh nhạt, bảo trì tư thái ôm quyền nói.

"Bàn Nhược là có ý gì... Bất quá Thiên La Địa Võng... Hay cho một chiêu Thiên La Địa Võng..."

Lý Minh nhìn chăm chăm dưới chân mình, hai chân dùng sức một chút đã rút ra được rồi nhảy lại về mặt đất. Khi nhảy lên trên mặt đất, một chân lão hơi tập tễnh. Sau khi đứng vững, lão dùng tay kia nâng cái tay có bàn tay bị vỡ nát của mình mà ôm quyền, nghiêm túc nói: "Cuộc tỷ thí này..."

"Là ta thua."

Chú thích:

1. Game RPG: Game RPG là từ viết tắt của trong tiếng anh của Role-Playing game, được gọi một cách thân thuộc là game nhập vai. Đây là một thể loại game mà người chơi sẽ hóa thân vào một nhân vật trong thế giới ảo, có khả năng nâng cấp bản thân và chịu trách nhiệm cho hành động cũng như hướng phát triển của chính nhân vật đó.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Tiền vốn ban đầu

Dịch giả: Clear

Biên: argetlam7420

Lý Minh rời đi, mang theo Lý Phan Thành cùng Tiết Na, lão phải ngay lập tức trở về địa bàn của gia tộc ở thủ đô, trong gia tộc còn có một vị Nội Lực Cảnh khác. Hiện tại lão đã bị thương rất nặng, chắc chắn phải tĩnh dưỡng một thời gian dài, lúc này là thời điểm lão yếu ớt nhất. Mấy chục năm nay kẻ thù của lão vẫn rất nhiều, chẳng qua do khiếp sợ thực lực của lão mà không dám lộ diện, nếu bọn chúng biết được tình hình hiện tại thì sẽ xảy ra chuyện gì lão thật không dám nghĩ tới.

Có điều trước khi đi, Lý Minh với Hách Khải vẫn tương đối hoà hợp, mặc kệ trong lòng hai người suy nghĩ thế nào, phán đoán ra sao, hẳn cũng sẽ không có chuyện gì phát sinh. Hiện tại Lý gia cùng Hách Khải đang có mối quan hệ tốt, Tiết Na lại là sư tỷ của Hách Khải, có mối quan hệ như thế, hơn nữa thực lực Hách Khải lại vượt xa dự đoán của Lý Minh. Không cần biết Hách Khải là gặp được kỳ ngộ, hoặc đã tìm được trân bảo quý hiếm, hay là có cao thủ Nội Khí Cảnh chống lưng thu hút làm đồ đệ, tất cả đều là chuyện của hắn, Lý gia chỉ cần mối quan hệ tốt này còn tồn tại là được.

Mặt khác, Lý Minh dường như đã hiểu được tâm lý của Hách Khải, sau khi lão trở về gia tộc liền cho công bố tin tức bản thân bị trọng thương, là thua trong tay Hách Khải, nhưng không hề đề cập tới việc Hách Khải dùng loại võ công chiêu thức nào, cũng không có nói tới bất kỳ tình huống nào lúc chiến đấu. Sau khi tin tức đó công bố ra ngoài, toàn bộ Nội Lực Cảnh của nước cộng hòa Lam Ảnh cơ hồ chết lặng, mà ba gã Nội Lực Cảnh đã tới thị trấn cũng không có ngay lập tức tới cửa khiếu chiến, mà chỉ tạm ở lại thị trấn yên lặng chờ đợi.

Hách Khải hiểu rất rõ một việc, người có thực lực mà có được tuyệt thế võ công thì đó chính là thông tin đủ để chấn nhiếp tất cả mọi người, còn những người không có thực lực mà có được tuyệt thế võ công sớm muộn gì cũng rước lấy tai hoạ. Tình huống như vậy đều đã được ghi chép rất nhiều trong lịch sử trước khi hắn xuyên việt, người đời cũng có câu: "mang ngọc có tội" chính là như thế, người bình thường mang ngọc chính là có tội, thượng vị giả (người bề trên, có đẳng cấp cao hơn) mang ngọc lại là chuyện đương nhiên. Hiện tại, hắn ở thế giới này, ít nhất là ở nước cộng hòa Lam Ảnh, trải qua một trận đánh với Lý Minh, hắn chính là thượng vị giả.

Sau chuyện này mọi thứ sẽ hoàn toàn thay đổi!

Hách Khải tin tưởng rằng lần này bốn gã Nội Lực Cảnh tới tiến hành tẩy lễ với hắn, thậm chí kể cả Lý Minh nữa, khẳng định đều có cùng một mục đích, đó chính là thêm muôn võ công của hắn, dù sao võ công Nội Khí Cảnh, đối với Nội Lực Cảnh mà nói quả thực là có sức hấp dẫn cực lớn. Đương nhiên, đồng thời với đó, trừ phi có thể chắc chắn giết chết Hách Khải, bằng không một khi tập kích thất bại thì đó chính là đại địch sinh tử, có một kẻ địch nhân như vậy bám theo cả đời hẳn ai cũng không chịu được, vì vậy mới mượn danh nghĩa luận bàn đến xác nhận thực lực Hách Khải. Nếu nhỏ yếu, liền đánh chết hoặc bắt đem nhốt; nếu thực lực cường đại thì liền nhận thua, cách này không có quá nhiều nguy hiểm, mà lại có lợi ích rất lớn, Hách Khải thậm chí ác ý phỏng đoán, có lẽ bốn suất này cần phải trả giá rất nhiều mới có thể được đi chăng?

Đã có Lý Minh làm gương, Hách Khải tin tưởng ba người còn lại sẽ rất thận trọng với hắn. Lại nói, hắn là một đứa cô nhi, không gia thế, không có hậu thuẫn, đây là một hoàn cảnh xấu, nhưng đồng thời cũng là một ưu thế, bởi như thế có nghĩa là hắn không hề có gánh nặng, người như vậy từ xưa cũng có rồi, cho nên giới cầm quyền cũng biết rõ sự nguy hiểm cùng đáng sợ của loại người này, tốt nhất đừng nên trêu chọc, mà một khi đã đắc tội nhất định

phải dùng toàn lực giết chết, nếu không sau này chính là đại họa.

Bởi vậy nên Hách Khải dám khẳng định, lần luận bàn tỷ thí tiếp theo sẽ không giống Lý Minh nữa, mà là chính thức luận bàn tỷ thí, thậm chí cũng không nên gọi là luận bàn tỷ thí nữa, vì hẳn đã chứng minh hẳn có thực lực bảo vệ võ công của mình, như vậy là đủ rồi.

Ngày thứ ba sau khi Lý Minh rời khỏi, miệng vết thương trên nắm tay Hách Khải còn chưa khép lại, một gã cường giả Nội Lực Cảnh đã tìm tới cửa. Người này mặc Âu phục chỉnh tề, đội mũ đen, trên tay cầm một cây gậy đi đường, thoạt nhìn không ai nghĩ hẳn là võ giả, mà sẽ cho rằng đây là một vị quý tộc.

Thực tế, sau khi Hách Khải mời hẳn vào phòng uống mấy ngụm trà, nghe nam tử trung niên giới thiệu Hách Khải mới biết được người này là nhân viên chính phủ, hơn nữa còn mang tước vị Tử tước, là tộc trưởng của một thế gia, nói năng rất nho nhã.

"Tại hạ là Lệnh Hồ Khí, phó Bộ trưởng Bộ Tài chính Chính phủ nước cộng hòa Lam Ảnh, bái kiến Hách huynh." Lệnh Hồ Khí mỉm cười ôm quyền làm lễ.

Hách Khải cũng đáp lễ lại, hai bên nói chuyện phiếm mấy câu, lại uống chút trà, một lúc sau Lệnh Hồ Khí mới lên tiếng: "Không biết Hách huynh kế tiếp có ý định gì?"

"Ý định?" Hách Khải lập tức nở nụ cười nói: "Kế tiếp không phải là còn có ba trận luận bàn tỷ thí nữa sao? Ba trận bao gồm cả Lệnh Hồ huynh, đây chính là ý định của ta, cũng là chính phủ tính toán chuẩn bị cho ta."

Lệnh Hồ Khí cũng nở nụ cười, hẳn đặt chén trà trên tay xuống rồi nghiêm mặt nói: "Đoán chừng việc luận bàn đã không còn gì ghê gớm nữa, về phần chính phủ an bài bốn trận luận bàn tỷ thí, đây là tày lể, tin rằng tiền bối Lý Minh đã đem việc tày lể nói với Hách Khải huynh rồi chứ, đây là sự tình mỗi Nội Lực Cảnh đều phải trải qua, Hách Khải huynh cũng không cần phàn nàn như vậy, kỳ thật ta muốn hỏi là, Hách Khải huynh có ý định công tác tại chính phủ nước cộng hòa Lam Ảnh không?"

Hách Khải lắc đầu, uống một ngụm trà rồi mới lên tiếng: "Không muốn, ta có dự định cùng quy hoạch tương lai của chính mình, vì vậy cảm ơn."

Lệnh Hồ Khí cũng không lộ vẻ quá thất vọng, hẳn vẫn nho nhã như cũ, gật đầu nói: "Là định đi du lịch một chuyến, đúng không?"

Hách Khải nghe vậy hơi kinh ngạc, Lệnh Hồ Khí thấy thế thì cười khê: "Điều này rất bình thường, võ giả muốn thành công, đương nhiên sẽ nhân lúc tuổi còn trẻ đi du lịch các quốc gia xung quanh, thậm chí như Lý Minh tiền bối vậy, du lịch xung quanh Lam Hải, đây là quá trình võ giả nào cũng cần phải trải qua, thậm chí còn có người cho rằng, không trải qua hết thấy những điều này võ giả không có khả năng thành tựu nội lực... Đương nhiên, đây chỉ là một giả thuyết, thứ cho ta nói thẳng, Hách Khải huynh tuy rằng đã là Nội Lực Cảnh, nhưng lịch duyệt dù sao vẫn còn kém một tí, nói thật, Hách Khải huynh nếu có thể du lịch qua vài quốc gia, trải qua một ít chuyện, đối chiến với một ít cường giả, thì thành tựu tương lai chắc chắn không thể đo đếm được."

Hách Khải lại uống một ngụm trà, lúc này mới nói thẳng: "Thoạt nhìn người một chút thất vọng cũng không có, chẳng lẽ ta rời khỏi nước cộng hòa Lam Ảnh không có vấn đề gì sao? Phải biết rằng tương lai ai cũng không thể nói trước được, ta du lịch xung quanh cũng tốt, đi đến chỗ xa hơn cũng tốt, vạn nhất ta gặp được kỳ ngộ tốt hơn ở một nơi khác, không trở lại đây nữa thì sao? Nước cộng hòa Lam Ảnh đã mất đi một tên Nội Lực Cảnh, việc này đối với các người chẳng lẽ không phải một chuyện xấu sao?"

Lệnh Hồ Khí mỉm cười thần bí, hẳn không trả lời vội, mà cân nhắc một chút mới lên tiếng: "Vài thập niên gần đây, khoa học kỹ thuật phát triển tốc độ rất nhanh, đã tạo ra súng ống đủ để sinh ra uy hiếp đối với Chuẩn Nội Lực Cảnh, đặc biệt là có thể sử dụng trên quy mô lớn, như vậy Hách Khải huynh chắc cũng hiểu, uy hiếp của súng ống thời điểm nào là mạnh nhất chứ?"

"Uy hiếp mạnh nhất... Là ở thời điểm không nổ súng, đúng không?" Hách Khải dù sao cũng đến từ thế giới văn minh ở thế kỷ 21, hẳn chợt nhớ tới một câu trả lời hợp lý ở Địa Cầu, lập tức nói ra.

Lệnh Hồ Khí vỗ tay tán thưởng: "Không sai, súng ống uy hiếp lớn nhất, chính là tại lúc không nổ súng, cường giả Nội Lực Cảnh cũng thế. Hách Khải huynh mặc dù là cô nhi, nhưng nếu chúng ta tra xét kỹ càng thì có thể nhanh chóng điều tra ra được Hách Khải huynh là được phát hiện ở cửa bệnh viện Khai Nguyên, tuy rằng lúc đó còn là hài nhi, nhưng rõ ràng chính là con cháu nước ta, trên thực tế chỉ cần Hách Khải huynh muốn, chúng ta có thể đem hết toàn lực giúp người tìm được cha mẹ ruột của mình, tuy rằng vô cùng khó khăn, nhưng chỉ cần không phải một manh mối cũng không có thì vẫn có thể tìm ra. Một là chiếc giỏ đựng hài nhi chất lượng trung bình, nhưng vẫn không phải thứ người nghèo có thể mua được, hai là cái giường trường gần bệnh viện, các gia đình cùng những nam nữ trong độ tuổi sinh sản, còn có những phụ nữ mang thai ở lân cận hoặc ở xung quanh khu vực nội thành, những thứ này đều là manh mối, chỉ cần người nguyện ý, chính phủ chúng ta có thể giúp người tìm được cha mẹ ruột."

Hách Khải nghe đến đây lập tức lắc đầu, hẳn không hề muốn tìm được cha mẹ thân sinh của thân thể này, hẳn cũng không phải người của thế giới này, hẳn căn bản không được hưởng công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ tại nơi này, có thể nói thân thể này của hẳn sạch sẽ không vướng bận, như vậy có thể dễ dàng đạt được nguyện vọng đi khắp thế giới của hẳn mà lại không có gánh nặng tâm lý gì cả, mà cho dù chính phủ có tìm được cha mẹ sinh ra cơ thể này của hẳn, hẳn cũng hoàn toàn không cần phải để trong lòng, nhưng mà cần gì phải như vậy? Nhân quả một khi được tạo ra, thì nếu sau này hẳn cùng với nước cộng hòa Lam Ảnh là địch, hai người gọi là cha mẹ thân sinh này nhất định phải chết, hẳn không có ý định nhận cha mẹ, cũng không có ý định khiến hai người xa lạ vì hẳn mà chết, còn không bằng giống như bây giờ chẳng phải rất tốt sao?

Lệnh Hồ Khí vừa nói xong, thấy Hách Khải lắc đầu, hẳn cũng không tiếp tục chủ đề này nữa, mà nói: "Những điều này đã đủ để chứng minh người là người nước cộng hòa Lam Ảnh, dù người có ly khai nước cộng hòa Lam Ảnh, mặc dù người một đi không trở lại, nhưng mà bản thân sự hiện hữu của người chính là sự tăng cường lực lượng với quốc gia của ta, đây là một loại lực lượng uy hiếp đến quốc gia, quốc tế. Hơn nữa như theo lời ta nói lúc trước, thành tựu của Hách Khải huynh sau này rất có khả năng không thể hạn lượng, như là trở thành tuyệt thế cường giả Nội Lực Cảnh, bên ngoài vô số người phải sợ người, uy danh của người cũng có thể chấn nhiếp toàn bộ Lam Hải, khi đó, nói không chừng còn là nước cộng hòa Lam Ảnh hưởng ánh

hào quang của người, vì vậy mặc kệ người ở lại cũng được, hay là du lịch xung quanh cũng tốt, chính phủ chúng ta đều ủng hộ người."

Trong lúc nói chuyện, Lệnh Hồ Khí móc trong ngực áo ra một tờ giấy, Hách Khải nhận lấy tờ giấy, trên đó có đóng rất nhiều con dấu, có ghi vài ký tự chính là Ngân hàng quốc gia nước cộng hòa Lam Anh, cùng với một chuỗi con số phía trên... Một trăm triệu Lam Anh Tệ.

"Đây là quốc gia cung cấp cho người tiền vốn, chúc Hách Khải huynh đi du lịch thuận lợi. Thực tế, mặc kệ Hách Khải huynh có thừa nhận tổ quốc hay không, tổ quốc cũng đã không bạc đãi người, bất luận là cô nhi viện hay cơ sở giáo dục bắt buộc, hay là đại học, tuy rằng không thể khiến Hách Khải huynh vinh hoa phú quý, nhưng những nghĩa vụ cơ bản của chính phủ chúng ta đều đã thực hiện, nơi này là tổ quốc của Hách Khải huynh, đây là điều vĩnh viễn không thể thay đổi." Lệnh Hồ Khí nói xong những lời này mới dừng về mỉm cười lại, biểu lộ cũng nghiêm túc hơn một chút.

Trong nội tâm Hách Khải có chút cảm thán, xác thực Lệnh Hồ Khí nói không sai, quốc gia không hề bạc đãi hắn, mà trái lại hắn lại thiếu nước cộng hòa Lam Anh không ít, cô nhi viện không là nơi tốt đẹp gì, nhưng mà ít nhất đã giúp hắn còn sống, hơn nữa còn thuận lợi tiến vào Học viện, sau đó học bổng cùng với nghĩa vụ chế độ giáo dục cũng giúp cho hắn có vốn liếng sống sót, mặc dù cái vốn liếng này chẳng có ý nghĩa gì với tri thức của hắn, nhưng nói ngắn gọn thì nghĩa vụ trụ cột Chính phủ nước cộng hòa Lam Anh quả thật đã làm rất tận tình, hắn không có bất kỳ lý do gì để trách cứ nước cộng hòa Lam Anh.

Hơn nữa chính phủ nước cộng hòa Lam Anh cũng biết làm người, từ việc Lệnh Hồ Khí đến đây hắn đã nhìn ra được, một trăm triệu Lam Anh tệ, có lẽ đối với mấy lão quái Nội Lực Cảnh căn bản không thấm vào đâu, nhưng đối với hắn hiện tại mà nói đúng là đã giải quyết được nhu cầu trước mắt, chính phủ tin tức nhanh nhạy, cũng biết hiện tại hắn đang thiếu tiền tài.

Hách Khải yên lặng nhận lấy tấm chi phiếu, hắn ngồi trầm mặc cả nửa ngày, cuối cùng mới nở nụ cười nói : "Ta xin nhận ân tình này, nước cộng hòa Lam Anh là tổ quốc của ta, đa tạ."

Thấy Hách Khải đã nhận chi phiếu, Lệnh Hồ Khí nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn cũng nở nụ cười nói ra: "Như vậy kể tiếp Hách Khải huynh có ý định gì không? Nếu không vội đi du lịch, có thể không ngại theo ta đến thủ đô một chuyến, cũng phải giới thiệu Hách Khải huynh với các nhân vật Nội Lực Cảnh của quốc gia."

Hách Khải lập tức nói : "Nói đến việc này, ta muốn hỏi thăm sự tình của võ đoàn, nếu muốn sáng lập một võ đoàn thì cần các loại thủ tục gì? Lại cần phải tới chỗ nào chứng thực? Không giấu gì Lệnh Hồ huynh, số tiền kia xác thực đã giải được nhu cầu cấp bách của ta, thế nhưng nếu ta muốn du lịch xuyên quốc gia thì số tiền kia cũng chỉ vừa đủ khởi động, lỗ hồng tài chính trong tương lai rất lớn, vì vậy ta rất muốn thành lập một võ đoàn."

Lệnh Hồ Khí gật gật đầu, khẳng định: "Không sai, huynh suy nghĩ rất chín chắn, muốn du lịch xuyên quốc gia, tăng thêm kiến thức, đồng thời gia tăng thực lực cùng tìm kiếm cơ duyên, so với một thân một mình đi thì quả thực võ đoàn thích hợp hơn nhiều. Để thành lập võ đoàn cần có hai tiêu chuẩn, một là thực lực, hai là lý lịch trong sạch, không thể có tiền án phạm tội. Thực lực thì Hách Khải huynh có lẽ đã rõ rồi, về cái thứ hai, dù sao võ đoàn có thể nhận nhiệm vụ do chính phủ các nước ban ra, có thể giao thiệp với các quốc gia, thế gia môn phái khác, nếu như không rõ lai lịch thì ai biết võ đoàn này có phải là gián điệp hay kẻ thù hay không? Mặt khác, người là kẻ địch của một quốc gia, tại quốc gia đó bị cho là là cùng hung cực ác, nhưng mà tại quốc gia khác đối địch với quốc gia đó thì lại là anh hùng, vì vậy ghi chép việc phạm tội thực sự không phải điều kiện bắt buộc, có điều cũng coi như một trong hai tiêu chuẩn chứng thực lý lịch võ đoàn. Về địa điểm chứng thực thì nhất định phải đến thủ đô của mỗi quốc gia, xem ra Hách Khải huynh thật sự nên cùng ta tới thủ đô một chuyến."

Hách Khải suy nghĩ một chút về việc đến thủ đô, hiện tại khả năng hắn bị vây công không lớn, dù sao thực lực của hắn đã thể hiện ra, cho dù toàn bộ Nội Lực Cảnh của nước cộng hòa Lam Anh cùng lúc vây công hắn, thì hắn cũng đủ khả năng để kéo một hai người cùng chết theo, có Nội Lực Cảnh nào muốn vì người khác làm vật hy sinh không? Khả năng này có, nhưng vô cùng nhỏ, bây giờ tới thủ đô căn bản không có gì nguy hiểm cả, do vậy hắn nhanh chóng gật đầu đáp ứng.

Hách Khải lập tức nói: "Như vậy ta sẽ theo Lệnh Hồ huynh cùng quay về thủ đô, tiện đây ta cũng chuẩn bị đi du lịch một phen, cũng có vài người cần cáo biệt, như vậy... Lệnh Hồ huynh, giờ chỉ còn lại việc luận bàn của chúng ta rồi à?"

Lệnh Hồ Khí hơi sững sốt một chút, sau đó khoát tay cười nói : "Chúng ta không phải là đã luận bàn xong rồi sao? Còn cần gì luận bàn nữa."

Hách Khải có chút khó hiểu, và Lệnh Hồ Khí liền uống một ngụm trà, mỉm cười giảo hoạt nói: "Ai nói luận bàn là nhất định phải là tỷ thí? Chẳng lẽ đối ẩm lại không được sao? Ta đã xác nhận nhân phẩm tính cách của Hách Khải huynh, cùng với thái độ với quốc gia, vì vậy Hách Khải huynh..."

"Trận này luận bàn, là tại hạ thua."

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Lăn tẩy lễ cuối cùng

Dịch giả: Clear

Biên: argetlam7420

Nói là cùng nhau quay về thủ đô, nhưng mà Hách Khải cùng Lệnh Hồ Khí chẳng có quan hệ gì, tâm lý đề phòng người khác đương nhiên phải có, vì vậy Hách Khải chờ một ngày sau khi Lệnh Hồ Khí rời đi mới mua vé xe lửa hướng về thủ đô. Thời gian một ngày tự do trước khi lên xe lửa, hắn tới ngân hàng xác nhận tính chân thật của tấm chi phiếu này, đây là chi phiếu được xuất ra trực tiếp từ Bộ Tài chính, có thể đến bất cứ ngân hàng nào thuộc Chính phủ trên cả nước để rút tiền, hơn nữa còn có thể tự do lựa chọn đổi thành Lam Ảnh tệ hay là vàng khối. Đương nhiên, một trăm triệu Lam Ảnh tệ nếu như toàn bộ đổi thành vàng ròng cũng phải nặng chừng 500 kg, tức là nửa tấn, đây đã là một khoản tư sản khá lớn, ít nhất cũng đủ cho Hách Khải sử dụng trước khi thành lập võ đoàn, cũng như trước khi hoàn thành nhiệm vụ ủy thác đầu tiên.

Hách Khải không có người thân, hai người thân thiết với hắn nhất, Tiết Na đã có gia đình, hơn nữa trọng phu còn là trưởng tử thế gia, tương lai của nàng hoàn toàn không có vấn đề, không cần hắn đi quản, và người khác... Lâm Hùng..

Hách Khải đi trên con đường cũ Lâm Hùng đã từng sinh sống, chỉ có một mình hắn yên lặng đi trên đường nhìn khắp xung quanh, hắn đang tìm kiếm người phụ nữ lúc trước thông báo cho hắn tin tức Lâm Hùng tử vong. Bất luận thế nào, cô gái kia đã nói cho hắn chân tướng tức là có ơn với hắn, hơn nữa Lâm Hùng có vẻ cũng có tình cảm với nàng, hiện tại hắn hoàn toàn có thể giúp đỡ cô gái này thoát khỏi khổ cảnh.

Có ân tất báo, có thù phải đền, đạo lý là như thế.

Thế nhưng cho dù Hách Khải đã tìm khắp khu phố, thậm chí còn tóm vài tên côn đồ cùng lão đại hỏi thăm mà vẫn không thể tìm được cô gái này. Điểm mấu chốt chính là Hách Khải hoàn toàn không biết tên cô gái, vì vậy chỉ có thể miêu tả tướng mạo đại khái, nhưng chỉ có mỗi vậy sao có thể dễ dàng tìm kiếm được?

Hách Khải bỏ ra mấy tiếng đồng hồ mà vẫn không thể tìm được cô gái, sắc mặt của hắn càng ngày càng khó coi, hơn nữa sát khí trên người cũng càng ngày càng rõ ràng. Bỗng nhiên có vài người mặc Âu phục, đeo kính râm từ trong đám đông chạy ra, bọn hắn cung kính chào Hách Khải, tiếp đó một gã trong bọn giao cho Hách Khải một cái địa chỉ, đám người còn lại cũng không hề nhiều lời, nhanh chóng hòa lẫn vào dòng người đi đường.

Hách Khải không hề bất ngờ với việc này, mặc dù văn minh thế giới này chỉ vừa mới tiến đến đầu thế kỷ 20, ước chừng thời điểm Thế chiến thứ nhất, nhưng kết cấu chính phủ đã tương đối ổn định, so với chính phủ các nước trên trái đất ở thế kỷ 21 thì không khác biệt lắm. Hắn chắc rằng những ngày này chính phủ đã sớm điều tra các sự tình từ nhỏ đến lớn của hắn vô số lần rồi, như tại sao hắn lại chiến đấu với Hứa gia, tại sao lại giết chết nội lực cảnh Hứa gia, Lâm Hùng chết, thậm chí nữ nhân nói cho hắn biết tin tức Lâm Hùng tử vong, chính phủ đoán chừng đã sớm đã điều tra kỹ càng, vì vậy nếu như không muốn hắn lên con diên tại thủ đô thì sự tồn tại của cô gái này là điều then chốt. Nếu cô gái này thật sự bị Hứa gia giết chết để hả giận, chắc chắn hắn sẽ một mất một còn với Hứa gia...

Hách Khải tìm tới địa chỉ ghi trên tờ giấy, đây là khu biệt thự dành cho người ở tầng lớp thượng lưu, địa chỉ là một ngôi biệt thự trong số đó. Sau khi gõ cửa, Hách Khải đã biết nhân viên bảo an, nhân viên phục vụ, nữ hầu trong biệt thự này, đều là do chính phủ thuê đến, người ở trong biệt thự này đúng là cô gái đã nói cho hắn biết tin tức Lâm Hùng tử vong, và nàng... đã mang thai.

Dù thế nhưng cô gái này lúc trước đã từng lỡ bước rồi, nhưng chính bởi nàng đã từng sa ngã cho nên sẽ rất chú ý việc tránh thai, và nam nhân cuối cùng của nàng chính là Lâm Hùng. Trên thực tế, sau khi gặp được Lâm Hùng, nàng cũng không còn tới khu vực của Lâm Hùng hầu rượu nữa, nam nhân cuối cùng của nàng là Lâm Hùng, vậy đứa bé này chính là con của Lâm Hùng.

Sau khi Hách Khải nói chuyện với cô gái, hắn chỉ ở lại đó một lát rồi rời khỏi. Nhưng vừa rời khỏi biệt thự, hắn liền gọi cho nhân viên chính phủ khu vực đó, cẩn thận hỏi thăm tất cả tình huống, lúc này mới thật sự an tâm.

Từ sau khi hắn đánh nhau với Hứa gia, đặc biệt là sau khi đánh chết tại chỗ một gã nội lực cảnh Hứa gia thì Hứa gia đã bắt đầu tiến hành điều tra đối với hắn hết thảy từ nhỏ đến lớn, đồng thời với đó còn có Chính phủ cùng với các thế gia đứng đầu tại thủ đô. Sau khi điều tra được sự tồn tại của cô gái này, đặc biệt là khi biết nàng mang thai, hơn nữa đứa bé có khả năng rất lớn là con nối dõi của Lâm Hùng, chính phủ ngay lập tức phái người đưa cô gái đến khu biệt thự, đồng thời phái người bảo vệ nàng, cung cấp đủ các loại nhân viên, chữa bệnh điều dưỡng... với mục đích duy nhất, chính là để khiến cho một cô nhi không có bất cứ ràng buộc gì như Hách Khải cuối cùng cũng phải có một chút bản khoán.

Rốt cuộc bọn họ đã thành công, ít nhất cũng không sinh ra sự tình gì ngoài ý muốn, ví dụ như để cho cô gái này cùng đứa con nối dõi duy nhất của Lâm Hùng chết mất, bằng không nếu xảy ra việc gì thì ngay bản thân Hách Khải cũng không dám nói trước.

Như bây giờ cũng tốt, cô gái này sẽ được chính phủ nuôi dưỡng cả đời, cuộc sống thượng lưu nàng tha thiết ước mơ đang đợi nàng. Tuy nàng không có học vấn, không có năng lực, nhưng mà chỉ cần Hách Khải còn tồn tại, chỉ cần Hách Khải một ngày không chết, chỉ cần thanh danh Hách Khải một ngày vẫn còn được các quốc gia truyền lưu, như vậy nàng với con của nàng, người nối dõi cuối cùng của Lâm gia, tại quốc gia này chính là người tầng lớp thượng lưu, cả đời như vậy... cũng không tệ.

Sau khi giải quyết xong nỗi băn khoăn cuối cùng này, Hách Khải nghehnh đón trận luận bàn tỷ thí thứ ba. Đây là cường giả Nội Lực Cảnh của một đại môn phái thuộc nước cộng hòa Lam Ảnh, là Thái thượng Trưởng lão môn phái này, tuổi so với Lý Minh còn lớn hơn nhiều. Có điều lão nói chuyện với Hách Khải vô cùng khách khí, cuối cùng trong một tình thế, người Nội Lực Cảnh này lấy cơ bản thân tuổi già sợ tổn hại đến gân cốt, nên đưa ra đề nghị hai người cùng trao đổi võ học thường thức, cuối cùng lấy kết quả luận bàn ngang tay kết thúc trận tỷ thí này.

Cứ như vậy, nghi thức Tẩy Lễ Hách Khải phải đối mặt chỉ còn lại một người cuối cùng, chính là một Nội Lực Cảnh tự do, nghe nói là đoàn trưởng một võ đoàn thường trú tại nước cộng hòa Lam Ảnh, cũng là một cường giả nổi danh trong nước, là một Nội Lực Cảnh uy tín lâu năm, lần này tới tỷ thí với Hách Khải là một nhiệm vụ võ đoàn của gã được giao. Kể cũng kỳ quái, nghe nói lúc trước người này cũng từng tới thị trấn nhỏ nơi Hách Khải dưỡng thương, nhưng lại không hề gặp mặt Hách Khải, sau khi nghe nói Lý Minh chiến bại gã liền trở về thủ đô, mà khi Hách Khải trở lại thủ đô gã cũng không hề lộ diện, không biết người này đến cùng có ý gì.

Có điều Hách Khai cũng không rời hơi đi quân gã, hần vẫn dựa theo kế hoạch của bản thân mà làm, từ ngân hàng nước cộng hòa Lam Ảnh rút ra mười vạn Lam Ảnh tệ mang theo trên người, tiếp đó đi mua một lượng lớn thảo dược. Mỗi chủng loại thảo dược hần đều dùng miệng ném thử một cái trước, nuốt thảo dược vào trong dạ dày, rồi dùng nội lực để xác nhận các loại biến đổi của thảo dược với thân thể, sau đó lựa chọn trong số đó những loại hữu ích nhất với thân thể. Hần mua nhiều loại chữa trị nội thương hữu hiệu, cùng những loại có thể tăng cường tố chất thân thể. Ngoài ra hần còn mua thuốc sắc lên uống, tuy rằng hiệu quả không thể so sánh được các loại thuốc được điều chế từ thảo dược, nhưng hần cũng không rảnh về y thuật, phương pháp này là cách duy nhất hần có thể nghĩ ra để chữa trị nội thương, đề cao tố chất thân thể.

Ngoài ra, Hách Khai còn mua trang bị thích hợp nhất để đi xa, bao gồm một bộ găng tay, một bộ quần áo, hai đôi giày đi xa, tiếp đó là một cái ba lô bền chắc, dụng cụ đánh lửa, kim chỉ nam, bản đồ, đồ xua đuổi muỗi với côn trùng....vân vân. Mấy thứ này trên thị trường không phải quá quý giá, hơn nữa bây giờ Hách Khai có tiền, hần không hề mong muốn sau khi đến khu vực hoang dã những trang bị này lại xảy ra hỏng hóc gì. Tuy hần là Nội Lực Cảnh, nhưng lại chưa từng sinh tồn một mình ở khu vực hoang dã, cũng không phải chuyên gia sinh vật học, vạn nhất thực sự xảy ra sơ suất gì thì chắc chắn hần sẽ sống sót rất chật vật tại dã ngoại, bởi vậy hần liền trực tiếp nhờ nhân viên chính phủ tìm giúp các thương nhân, sau đó dùng rất nhiều tiền mua dụng cụ đặc chế cho bản thân sử dụng, mỗi trang bị đều là hần tự mình xác định độ bền đến khi thực sự hài lòng mới thôi, chỉ riêng những trang bị này cũng đã tốn hơn hai trăm vạn Lam Ảnh tệ rồi.

Nhưng Hách Khai hoàn toàn không tiếc nuôi số tiền đã bỏ ra, mục đích của hần là ngao du khắp thế giới, cũng chính là đi khắp thế giới, du lịch khắp thế giới, ăn uống khắp thế giới. Chỉ cần có thể đạt được mơ ước này, tiền tài kỳ thật hần không hề keo kiệt toan tính, và mục đích hần muốn thành lập võ đoàn, thực chất cũng chỉ vì hỗ trợ cái mục tiêu này mà thôi. Trên thực tế, dù mất mười năm luyện quyền, có được nội lực, cũng chỉ là vừa đủ sức bảo vệ mình khi ngao du khắp thế giới mà thôi.

Hần đã sống hơn ba mươi năm trên địa cầu, trong thế giới này đã sống hơn mười năm. Cả cuộc đời lúc trước cùng với mười năm cuộc đời này, hần đã bị hiện thực, bị xã hội đè nén đến độ sắp quỵ xuống, không đứng, là đã phải quỵ xuống rồi, kiếp trước khi hần còn bé muốn làm nhà khoa học, lớn hơn một chút muốn làm vận động viên, lớn hơn chút nữa lại muốn làm nhà thám hiểm, nhưng rồi cuối cùng lại trở thành một gã nhân viên văn phòng bình thường, hàng ngày đi làm, tan tầm thì ăn cơm, ngủ, ngày nghỉ thì ở trong nhà lên mạng, chơi trò chơi, nói chuyện phiếm..

Cuộc sống như vậy, xã hội như vậy, thực tế như vậy,...

Chẳng bao lâu sau, hần cũng đã dần quên mất ước mơ...

Hiện tại, hần đã chính thức bắt đầu ước mơ của mình!

(Biên: nghe như Luffy trong One Piece vậy)

"Theo tính toán, nửa tháng nữa ta có thể kiếm được đầy đủ trang bị, tiếp đến là việc thành lập võ đoàn, lại còn chào từ biệt một vài người quen nữa là có thể bắt đầu ước mơ của ta rồi, đi ngắm nhìn toàn bộ thế giới này!"

Hách Khai đang trên đường quay về khách sạn, hôm nay hần đã bận rộn cả ngày, rốt cuộc cũng thương lượng xong kiện trang bị cuối cùng, đó là một dụng cụ đa chức năng, kết hợp được dụng cụ cắt gọt, mũi khoan, đánh lửa, dụng cụ mở chai, kim...vân vân, toàn bộ kết hợp lại chỉ trong một công cụ. Vì để đảm bảo tính bền chắc, Hách Khai liền chọn một loại thép hợp kim đặc thù, đây là vật liệu thép công nghệ cao nhất ở thời đại này, được dùng để chế tạo chủ pháo của tàu chiến lớn, người bình thường căn bản không thể có được, sợ là thương lượng để chế tạo cũng không có khả năng. Thế nhưng đây là thứ Hách Khai cần, vì vậy bên chính phủ đã đưa ra vài vật liệu thép giao cho bên chế tạo, bên chế tạo đã bị dọa sợ đến sắp tiểu ra quần luôn, luôn miệng cam đoan, kêu gọi thợ cùng những nhà thiết kế tốt nhất, làm xong lại liên tục kiểm nghiệm vô số lần, sau đó lại cam đoan sẽ giao hàng trong nửa tháng, đây chính là những chuyện đã xảy ra.

Dọc đường đi, Hách Khai cứ suy nghĩ mãi xem mình có quên công cụ gì trọng yếu không, nhưng nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra, nên hần cũng thấy yên tâm. Huống hồ dù có quên mất dụng cụ gì đó thì hần cũng không có ý định cứ ở lại mãi nơi hoang dã, thật sự nếu cần dụng cụ gì chỉ cần đi tới thành thị phân hoa của một quốc gia nhờ chế tạo là được, dù sao trình độ văn minh của thế giới này cũng đã đến trình độ đầu thế kỷ 20, cũng không phải là lạc hậu đến mức chỗ nào cũng là bộ lạc nguyên thủy.

"Chào từ biệt, tiếp đó là trạm du lịch thứ nhất... Thành phố cảng lớn nhất nước cộng hòa Lam Ảnh - Ba Á Loan, ta cũng đã lâu không ăn hải sản rồi, phải tới đó ăn thật nhiều thứ hải sản, sau đó là nhìn ngắm một chút sự rộng lớn vô biên của cái thế giới này, từ đó lại đi tiếp lên hướng Bắc, thông qua đường sắt quốc gia đến một quốc gia khác là hợp chủng quốc Lục Sâm, quốc gia đó có vẻ như phần lớn lãnh thổ là rừng rậm a, động vật hoang dã rất nhiều, các loại món ăn dân dã nữa... Tương lai thật là tốt a, kỳ thật cái thế giới này cũng thích hợp cho ước mơ đó a."

Không thể không nói, Hách Khai với tư cách kẻ tham ăn xuyên việt mà đến, điểm quan trọng nhất trong chuyến đi của hần tuyệt đối là đồ ăn, tiếp theo mới là phong thổ các nơi, cùng với các loại di tích nền văn minh thần kỳ gì đó, kể ra cũng thật không hổ là người sinh ra từ quốc gia tham ăn.

(Biên: Trung Quốc là quốc gia tham ăn? Nghe có vẻ đúng đấy)

Mặc kệ thế nào, Hách Khai chỉ nghĩ đến những thứ tương lai có thể gặp phải, có thể thấy, đương nhiên là có thể ăn nữa, tất cả những thứ hần chưa bao giờ trải qua, trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Tương lai, tương lai... hần muốn tới tất cả những nơi thú vị trên thế giới này một lần!

Hách Khai cao hứng suy nghĩ, đang mải mê suy nghĩ về tương lai của mình, cùng với tưởng tượng ra cảnh sắc của thế giới to lớn này, bỗng nhiên trong nháy mắt, một loại cảm giác lạnh buốt xuyên thẳng qua đầu, Hách Khai lập tức dừng lại, bắt đầu cảnh giác bốn phía. Tình cảnh chung quanh cũng không có gì đặc biệt, vẫn là con đường thường ngày của nước cộng hòa Lam Ảnh, hiện tại đã là sáu giờ tối, cái thế giới này, hoặc là nói quốc gia này, tính toán thời gian mỗi ngày cùng chuyển đổi ngày đêm đều không khác mấy so với trái đất, mỗi ngày cũng có 24 tiếng đồng hồ, cũng có xuân hạ thu đông. Mà bây giờ hoàng hôn vừa mới chấm dứt, màn đêm phủ xuống, cảnh vật bỗng chốc vô cùng thanh bình, chung quanh có vài người đi đường, có vẻ cũng không có gì kỳ quái.

(chuyện gì vậy, cảm giác này... Giống như ánh mắt lạnh như băng của con rắn xẹt qua tâm trí, tràn đầy ác ý, đây là dự cảm sao...)

Những ngày này, cùng nói chuyện với Lý Minh và vị Nội Lực Cảnh của đại môn phái, Hách Khải biết rõ theo sự tăng trưởng của nội lực, tổ chất thân thể được đề cao, cùng với việc sau khi tinh – khí – thần ngưng tụ hình thành nên năng lượng nội lực, tinh thần của nhân loại sẽ sinh ra một loại biến hóa rất kỳ diệu, khiến cho giác quan thứ sáu tăng trưởng rất mạnh, hơn nữa thực lực càng cao thì loại cảm giác này sẽ càng mạnh lên. Thực tế, ngay cả một số ít Chuẩn Nội Lực Cảnh cực kỳ cường đại cũng có loại Linh giác được đề cao này, có người gọi việc đề thăng linh giác này là “thu phong vị động thiên tiên giác”, và kỳ thật đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cường giả Nội Lực Cảnh khó có thể bị giết chết. Trong thời khắc cảm giác tính mạng bị đe dọa, hần sẽ không bước vào cạm bẫy chết người được người ta chuẩn bị trước đó, từ đó cái biến vận mệnh phải chết, trừ phi là thực lực đối phương so với người còn mạnh hơn ta rất nhiều, bằng không khả năng cường giả Nội Lực Cảnh bị giết chết là phi thường nhỏ.

(Có người lập cạm bẫy nhằm vào ta sao? Là người nào? Chính phủ? Lý gia? Hay là Hứa gia? Hoặc là Nội Lực Cảnh của đại môn phái kia, hoặc là... tên Nội Lực Cảnh tự do cuối cùng kia?)

Hách Khải nhìn con đường phía trước, yên lặng và thanh bình, hần trầm ngâm một lát, cuối cùng cười lạnh một tiếng, chậm rãi bước trên con đường này...

(Quả nhiên là ta quá chủ quan rồi, gì mà thích hợp, gì mà bình thản, gì mà yên bình chứ, xem ra mấy ngày nay, Lý gia, Hứa gia nhượng bộ ta, chính phủ có thiện ý với ta, còn có vị Nội Lực Cảnh của môn phái kia khiêm tốn với ta nữa, tất cả đã làm cho ta buông lỏng quá mức. Cái thế giới này đến cùng cũng là thế giới hiện thực a, thế giới hiện thực phải là tàn khốc lạnh lẽo như thế, căn bản không có gì không làm mà có được, lấy được bao nhiêu tất nhiên phải muốn mất đi bấy nhiêu. Ta muốn đi khắp thế giới, giấc mộng này, giấc mộng của ta, quả nhiên còn là phải...)

(Phải dùng năm đầm của ta, phải dùng võ nghệ của ta, phải dùng tính mạng của chính ta để thực hiện và bảo vệ!)

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Cạm bẫy mai phục (Thượng)

Dịch giả: Clear

Biên: argetlam7420

"Mục tiêu đã xác nhận, không hề có đề phòng".

Thông qua hệ thống liên lạc kiểu mới nhất, những mật vụ mai phục trên con đường này đang liên lạc với nhau, vừa báo cáo là một người đàn ông trưởng thành có làn da rám nắng, trong miệng gã đang nhai cái gì đó, vừa nhai vừa nói.

"Cẩn thận một chút, không được khinh thường, đối phương là Nội Lực Cảnh, thực lực của hần hần mọi người đều đã rõ!"

Tại một nơi khác, nhận cuộc gọi là một trung niên vẻ mặt nghiêm nghị, mặc quân phục màu vàng đất. Gã cũng mai phục tại một tòa nhà cao tầng trên con đường này, trên tay cầm một khẩu súng trường dài gần hai thước, hần đang kiểm tra khẩu súng trường kỹ càng một lần nữa.

"Hắc hắc, chính là Nội Lực Cảnh a, Trường Thương dong binh đoàn chúng ta vẫn chưa từng giết được cường giả Nội Lực Cảnh. Nói thật, ta thật sự không thể hiểu nổi tại sao người ta cứ nói “không phải Nội Lực Cảnh thì không cách nào đánh lại Nội Lực Cảnh” nhỉ? Ta không tin thân thể con người có thể chống lại loại vũ khí khoa học kỹ thuật này của chúng ta. Súng bắn tia đặc chế, đây là thứ vũ khí có thể một phát xuyên thủng vỏ thép của tàu thuyền bình thường đó, hơn nữa tốc độ đạn bay nhanh đến dọa người, sau khi bắn trúng âm thanh mới truyền tới, ta không tin có loại thân thể gì có thể đối kháng được với súng bắn tia của chúng ta!"

Một thanh âm khác từ thiết bị liên lạc truyền ra, nghe được những lời này, nam tử trung niên nhẹ gật đầu, nhưng chỉ chốc lát sau, gã lại hơi do dự nói: "Mặc kệ thế nào vẫn nên cẩn thận một chút, ta cũng chỉ là Chuẩn Nội Lực Cảnh mà thôi, không thể biết được Nội Lực Cảnh khi bị dồn đến chân tường sẽ ứng phó thế nào, thế nhưng uy hiếp cùng sức chiến đấu của Nội Lực Cảnh chúng ta cũng đã thấy rồi, những nơi Nội Lực Cảnh đi qua quả thực cứ như mới bị một đàn dã thú càn quét vậy, thuyền bị chém đứt, thành lũy bị phá sập, quân đội bị tàn sát, nói thật..."

"Ta thấy rất may mắn khi dong binh đoàn chúng ta chưa bao giờ phải giao tranh chính diện với Nội Lực Cảnh. Thế nhưng hiện tại tiền thuê đã cao đến mức chúng ta không thể cự tuyệt, chỉ cần làm xong nhiệm vụ này, dù ta có nhận được chỉ giáo của Nội Lực Cảnh hoặc một bộ võ công cao cấp hay không, các người cũng đều có thể có được cuộc sống các người hằng mơ ước, vì vậy... Phải hoàn thành nhiệm vụ!"

"Tuân lệnh!"

Mấy đặc vụ đang ẩn nấp đồng thời hô, sau đó là một sự im lặng tuyệt đối.

Rốt cục Hách Khải cũng đi vào khu quảng trường. Nhìn hần có vẻ vẫn đi như bình thường, kỳ thật toàn thân đã gồng cứng, nội lực tập trung ở toàn thân

nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể dồn lên não bộ, tiến vào trạng thái gia tốc tư duy một cách nhanh nhất.

Kẻ địch là người nào, số lượng bao nhiêu, sử dụng phương thức nào đến phục kích hắn, là Nội Lực Cảnh vây công sao? Hay là sử dụng vũ khí khoa học kỹ thuật? Nhưng nếu xét theo tiêu chuẩn khoa học kỹ thuật của thời đại này thì hắn là không thể có vũ khí gây sát thương quy mô lớn được, có điều súng bắn tia đã xuất hiện hình thức sơ khai rồi, lẽ nào...

Hách Khải suy nghĩ một hồi đã đoán ra thủ đoạn của đối phương, nhưng hắn tuyệt đối không dám khinh thường, đây cũng là lần đầu tiên hắn lấy lực lượng siêu nhiên chống lại lực lượng mạnh nhất của người phạm, Nội Lực Cảnh... thật sự có thể chống lại vũ khí khoa học kỹ thuật sao!?

Đúng lúc này, Hách Khải bỗng cảm giác chỗ ngực trái như bị một cây kim ghim vào. Ngay lập tức hắn đem nội lực dồn hết lên não bộ, mọi thứ chung quanh bỗng chốc trở nên bất động, và ở phía bên trái hắn, từ trên nóc một tòa nhà lóe lên một tia lửa, tiếp đến hắn nhìn thấy một viên đạn kim loại bắn ra từ tia lửa đó. Tuy rằng khoảng cách cực xa, hơn nữa viên đạn kim loại kia chỉ nhỏ cỡ con ruồi, nhưng giờ phút này nội lực đều ngưng tụ tại não bộ, chẳng những đề cao tốc độ phản ứng mà đồng thời cũng đề cao thị lực, giúp hắn nhìn rõ vật chuyển động với tốc độ cao. Viên đạn kia cách xa là thế, nhưng khi hắn tập trung nhìn thẳng vào thì có thể thấy rõ như đang gần ngay trước mặt, thậm chí ngay cả hình thập tự trên đầu viên đạn cũng có thể thấy được vô cùng rõ ràng.

(loại năng lực thị giác này, còn có tổ chất thân thể cường hóa, trạng thái gia tốc tư duy... Nếu có thể trở lại địa cầu chắc ta cũng chẳng kém Superman là bao, ít nhất so với Captain America thì cường hãn hơn nhiều...)

Chứng kiến viên đạn bay ra khỏi nòng súng, cùng việc nhìn xem viên đạn bắn về phía bản thân, Hách Khải thậm chí còn có thời gian rảnh tưởng tượng ra mình trở lại Địa Cầu, chỉ riêng tổ chất thân thể đã hoàn toàn vượt qua Captain America, lát sau mới khôi phục tinh thần nhìn lại viên đạn kia, nhìn ra quỹ đạo bay, vận tốc, cùng với những chấn động trong không khí viên đạn này đưa tới...

(không thể dùng tay chặn được, tuy rằng hiện tại ở trạng thái gia tốc tư duy thấy viên đạn bay khá chậm, dường như có thể dùng tay bắt được, nhưng thực tế tốc độ viên đạn này nhanh hơn tốc độ vùng tay của ta không biết bao nhiêu lần, kém theo động năng cực kỳ lớn, sợ là ngay cả khi ta dùng nội lực cường hóa bàn tay ra bắt thì chỗ tiếp xúc cũng sẽ bị thương. Nếu cố gắng hết sức đoán chừng cũng có thể bắt được, nhưng không cần thiết phải làm vậy...)

Hách Khải nhìn viên đạn bay tới với tốc độ như người bình thường ném đĩa nhựa, hắn mơ hồ quan sát quỹ đạo của nó, sau đó đem nội lực tràn ra khắp thân thể, rời khỏi trạng thái gia tốc tư duy, đồng thời hơi nghiêng người, một viên đạn sượt qua ngực trái hắn cắm xuống đất, “đoàng” một tiếng tạo ra một hố nhỏ trên mặt đất.

"Hắn...hắn né được!? Không có khả năng! Hắn không hề tránh né từ trước! Sau khi viên đạn bay ra khỏi nòng súng hắn mới làm động tác né, sao có thể!?" Mặt vụ nổ súng lớn tiếng hô lên, về mặt không thể tin nổi. Tiếp đó gã lại nhìn thấy một chuyện không tưởng càng làm gã kinh hãi hơn.

Hách Khải ở trên đường đang điên cuồng chạy tới tòa nhà cao tầng mà gã ẩn núp, tốc độ chạy nhanh đến dọa người, khoảng cách trăm mét thậm chí một giây cũng chưa tới, trong chớp mắt đã vọt tới dưới chân tòa nhà cao tầng. Đến tận lúc này dân chúng bình thường nghe được tiếng súng mới hoảng loạn bỏ chạy tứ tán. Dưới chân tòa nhà cao tầng, Hách Khải không hề có ý định leo cầu thang, mà trực tiếp đập vách tường chạy thẳng lên trên, lấy tốc độ hiện tại của hắn chạy lên được độ cao hơn mười mét, tiếp đó hắn liền dùng sức đập mạnh, giẫm nát vách tường nhảy lên một đoạn, xong lại dùng sức đập mạnh một lần nữa lên cao thêm mười mét, tốc độ khi đó quả thực là nhanh đến kinh người.

Gã mặt vụ kia phản ứng cũng nhanh chóng, không hề đứng ngây ngốc tại chỗ, nhưng giờ phút này gã đã không kịp dùng đường hầm thoát thân đã chuẩn bị từ trước nữa, chỉ có thể giờ súng bắn liên tục xuống dưới. Khoa học kỹ thuật thời đại này cũng không có loại súng máy mini, chỉ có súng máy bán tự động loại đơn giản, gã cứ thế xả đạn xuống dưới lâu.

Tuy rằng Hách Khải đang chạy trên vách tường cao ốc, nhưng độ linh hoạt của hắn vẫn không phải là thứ mà những kẻ chưa đạt tới Nội Lực Cảnh này có thể tưởng tượng được, đặc biệt là khi đã tiếp cận, tốc độ của hắn bây giờ thậm chí khiến gã mặt vụ nhìn không rõ nữa rồi, gã chỉ kịp bắn ra mấy phát thì một lực cực mạnh truyền đến từ chỗ bả vai, một tiếng “uỳnh” vang lên, cẳng tay cùng bả vai gã đã vỡ vụn, cả người tức thì bị đánh ra xa hơn mười mét, suýt nữa văng ra khỏi tòa cao ốc.

Hách Khải đứng trên nóc tòa cao ốc, cầm trong tay khẩu súng máy bán tự động, rồi lại nhìn một khẩu súng bắn tia dài hơn hai mét nằm trên mặt đất. Hắn dùng sức bóp nát khẩu súng này, sau đó đi tới chỗ tên mặt vụ đang nằm kia.

"Ha ha, ha ha, đây chính là Nội Lực Cảnh, đây chính là Nội Lực Cảnh a... Thật không công bằng a..." Gã mặt vụ nằm trên sân thượng miễn cưỡng trở mình, miệng liên tục phun ra máu tươi.

"Ồ? Không công bằng chỗ nào?" Hách Khải tới gần, nhìn xuống người này mà hỏi.

"Ta đây thân kinh bách chiến, xông pha nơi chiến trường của hơn mười nước mà vẫn còn sống, binh lính tướng soái chết trên tay ta, thậm chí vô lâm cao thủ cũng nhiều không đếm xuể. Súng bắn tia của ta là đến từ phương Tây xa xôi, sản phẩm khoa học kỹ thuật của một cường quốc khu vực Biển Đỏ, khoa học kỹ thuật so với quốc gia kém phát triển này cao hơn ít nhất hai mươi năm, đây là tri thức của không biết bao nhiêu người kết tinh lại, trải qua thử nghiệm nâng cấp không biết bao nhiêu năm, tất cả... đấu với Nội Lực Cảnh ngay cả một cộng lõng cũng không nhò được, đây không phải bất công thì là gì!? Nhà người luyện võ công nhiều lắm là vài chục năm, lại không hề chịu bất cứ thương tích gì mà chiến thắng khoa học kỹ thuật kết tinh. Súng ống của ta là do công sức của không biết bao nhiêu người chế tạo thành, trước mặt người cũng chỉ như trò trẻ con, đây không phải bất công thì là gì!?" Gã mặt vụ gào thét.

"Bất công sao... Không, người không hiểu, không có chút gì gọi là bất công ở đây cả."

Hách Khải không nói gì thêm, mà trực tiếp tung một cước vào ngực gã mật vụ, lập tức vùng ngực bị lõm hẳn vào trong, chết đến không thể chết hơn, thì thể bị đá bay ra hơn mười mét, bay luôn khỏi sân thượng. Cùng lúc đó, Hách Khải lại tiến vào trạng thái gia tốc tư duy, hết sức chăm chú nhìn xung quanh.

(Người không hiểu, cái gọi là khoa học kỹ thuật tích lũy, tuy rằng cần biết bao người vất vả cần cù, vô số sáng tạo, vô số tri thức, vô số người cả đời nghiên cứu mới có thể tiến bộ một chút xíu. Thế nhưng khoa học kỹ thuật cũng giống như xây nhà, xây dựng từng tầng một, nếu có tầng sai sót thì chỉ cần phá hủy tầng đó, xây lại tầng khác là xong, một ngày nào đó có thể vươn đến vũ trụ bao la mà thế giới hiện tại khó có thể tưởng tượng, thậm chí đạt đến thế giới bốn chiều mà thế giới ba chiều chưa bao giờ nghĩ tới. Cái gọi là chinh phục thăng cấp (cả giống loài thăng cấp) chính là vĩ đại như thế, còn một con đường khác thì là từng cá thể lấy sinh mệnh của chính mình mà tiến hóa, chỉ cần tiến hóa một chút thôi cũng đủ để sánh với tiến bộ khoa học kỹ thuật mấy chục năm rồi, nhưng chỉ cần một lần tiến hóa sai lầm thì chính sinh mạng này sẽ bị diệt vong, không còn khả năng sống sót. Hàng tỷ người đã bước đi trên con đường này, nhưng được bao nhiêu người có thể thành công? so ra rốt cuộc là bên nào bất công hơn đây? Không, là rất công bằng, sau khi đã quyết định lựa chọn con đường để trở nên mạnh mẽ, bất luận chênh lệch cỡ nào cũng là công bằng a!)

Hách Khải dù đang suy nghĩ mông lung, nhưng ánh mắt vẫn tập trung quan sát xung quanh. Hiện tại thì thể hắn vừa đá đã bay ra khỏi cao ốc, mà đúng lúc này, trên một tòa cao ốc xa xa dưới ánh hoàng hôn, có một bóng người khẽ động, tất cả đều rõ mồn một dưới mắt Hách Khải.

"Tìm ra các người rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 7-2: Cạm bẫy mai phục (Hạ)

Dịch giả: Clear

Biên: argetlam7420

Hách Khải đã ghi nhớ vị trí cái bóng, nhưng hắn không hề vội vã truy kích mà vẫn tiếp tục duy trì trạng thái gia tốc tư duy, cẩn thận quan sát bốn phía, quả nhiên lại phát hiện một bóng đen vô cùng nhỏ tại một nơi khác, sau đó là nơi thứ ba...

Nói ra thì dài, nhưng khi ở trạng thái gia tốc tư duy thời gian trôi qua kỳ thực mới chỉ hơn một giây. Những mật vụ đang mai phục chỉ thấy được Hách Khải đứng trên tòa cao ốc lui lại về sau mấy bước, sau đó chạy thẳng tới trước rồi nhảy lên cao, cú nhảy này xa chừng hai mươi mét, trực tiếp bay qua đường lớn đáp xuống một tòa nhà khác, tốc độ nhanh đến kinh người, chỉ mất vài giây đã tiếp cận một trong số những điểm mai phục.

"Không ổn!"

Gã mật vụ mai phục tại đó hoảng sợ hô lên, rồi chạy tới phía sau tòa cao ốc định nhảy xuống thoát thân.

"Muốn chạy sao!?"

"Hổng!"

Hách Khải vẫn còn đang ở giữa không trung cách điểm mai phục ít nhất năm mươi mét, thấy vậy mạnh mẽ rống to một tiếng. Trong khi rống, nội lực đã tuôn ra bên ngoài cơ thể, ngưng tụ thành hình một cái loa trước mặt hắn. Thứ này tuy vô hình nhưng lại thực chất, và tiếng rống này của hắn đã là dồn hết nội lực bạo phát ra. Tiếng rống vừa phát ra, một luồng sóng âm cực lớn thông qua cái loa bằng nội lực bắn thẳng về phía tên mật vụ mai phục trên nóc nhà kia.

Gã này vẫn còn đang chạy, nhưng một tiếng rống cực lớn làm đầu gã như muốn nổ tung, nhất thời gã cảm thấy trời đất quay cuồng, thậm chí ngay cả lực phản ứng cũng không có, bước thêm một bước liền ngã nhào ra đất. Lúc gã còn đang định đứng lên thì trên nóc nhà đã truyền đến tiếng bước chân, Hách Khải đã đáp xuống tòa nhà này.

"Không, không, không có khả năng..."

Gã vẫn nỗ lực muốn đứng lên, nhưng toàn thân vô lực, chỉ có thể cố gắng giãy giụa trên mặt đất. Hách Khải mặt không biểu tình đi tới bên cạnh gã, thấp giọng nói: "Đừng trách ta, đây là kết cục chính các người đã lựa chọn, gieo nhân nào gặt quả đấy mà thôi..."

Vừa nói, Hách Khải tung một quyền đánh thẳng sống lưng gã kia, trực tiếp đánh gãy, chết đến không thể chết hơn, xong hắn mới ngẩng đầu nhìn một tòa cao ốc khác, lại tung người nhảy ra ngoài.

Trên một tòa nhà khác, đám mật vụ đã sợ tới mức tiêu ra quần rồi. Từ lúc Hách Khải bị bắn lên đến khi người thứ hai bị hắn giết chết, rồi lại chạy tới vị trí mai phục thứ ba, cả quá trình này chỉ tốn hơn mười giây mà thôi, phải biết rằng người bị hắn giết hoàn toàn không phải hạng tép riu, mà là những cựu binh lão luyện đã từng xông pha trận mạc a, hơn nữa còn là ngay lúc đang nấp ở chỗ mai phục để bắn lên hắn. Sức mạnh như vậy, trình độ như vậy... căn bản không phải dòng binh đoàn bọn họ có thể tưởng tượng, bọn họ trước đó còn đang vọng tưởng có thể giết chết một gã Nội Lực Cảnh... Thực là

muốn chết a!

Người mật vụ tại điểm mai phục thứ ba lúc này đã mất hết lý trí, điên cuồng cầm súng bắn về hướng Hách Khải. Nhưng chỉ vừa bắn được mấy phát, một cái bóng đen trước mắt đã bay thẳng tới giữa trán gã. “Dùng” một tiếng giòn vang, bóng đen trực tiếp xuyên qua hộp sọ, giữa trán xuất hiện một cái lỗ nhỏ, máu tươi phun ra không ngừng.

Tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, Hách Khải đang theo đà nhảy ở giữa không trung, hắn cầm một hòn đá nhỏ trong tay, nhắm ngay giữa trán gã mật vụ mai phục ném một cái liên giết chết đối phương. Ngay lúc Hách Khải vừa định thu tay về, tại một nơi cách đó hơn nghìn mét có một lão già đầu tóc bạc phơ đang giương một cây trường cung nhắm về phía hắn. Da dê lão rất nhăn nheo, nhưng cơ thể vẫn cực kỳ cường tráng, lão giương trường cung trong tay đã hơn một phút, cả cánh tay lẫn ngón tay đều không hề nhúc nhích, chỉ chờ thời cơ tới là bắn.

Đây là một cây cung lớn, thân cung làm từ một loại xương động vật màu đen tuyền, dây cung lại làm từ gân loài động vật nào đó không rõ. Cung này dài ít nhất hai thước rưỡi (0.9 m), lão già này cao chừng một mét tám, nhưng cũng rất miến cường mới giương nổi cây cung, toàn bộ cũng nhờ sức lực kinh người của lão cứng rắn chống đỡ, mà trong lúc kéo, dây cung phát ra âm thanh khiến cho người nghe cảm thấy bủn rủn tay chân. Lão già kéo cung ra vẫn một mực đứng yên nhắm thẳng về phương xa, tuy rằng cánh tay và ngón tay vẫn không hề nhúc nhích, nhưng sắc mặt lão từ hơn một phút trước đã trắng bệch rồi đỏ ửng lên, có thể thấy để kéo được cây trường cung này lão đã phải hao tổn khí lực cùng nội lực rất lớn.

Ngay khoảnh khắc Hách Khải ném hòn đá nhỏ trong tay ra, lão già lập tức lộ vẻ vui mừng, trường cung trong tay mãnh liệt bắn ra. Kể cũng kỳ lạ, mũi tên của lão cũng là từ một loại xương cốt đen thui chế tạo thành, không biết là xương của loại động vật gì mới có thể chịu được áp lực lớn như vậy.

"Chính là lúc này!"

Mũi hắc cốt tiễn ẩn hiện trong bóng đêm, nhanh như một tia chớp đen xuyên qua khoảng cách nghìn mét. Hách Khải ném hòn đá xong, đang định thu hồi cánh tay, giờ phút này hắn đã bùng hết lực, người lại đang ở giữa không trung không có chỗ mượn lực, không cách gì tránh né hay ngăn cản mũi tất hắc cốt tiễn đã bắn tới trước mắt. Hách Khải theo bản năng cảm thấy nguy hiểm cực lớn, hắn vừa tiến vào trong trạng thái gia tốc tư duy, mũi cốt tiễn đã chỉ còn cách hắn có mấy mét. Hơn nữa dù cho ở trạng thái gia tốc tư duy, tốc độ mũi tên này vẫn nhanh đến dọa người, Hách Khải chỉ kịp dùng một tay che chắn trước ngực mình, đồng thời nỗ lực dịch chuyển cơ thể chỗ trái tim... Rất rõ ràng, vị trí mũi tên nhắm đến chính là trái tim của hắn...

"Phập!"

Hách Khải chỉ cảm thấy ngực phải đau đớn kịch liệt, trong một nỗ lực cuối cùng hắn dùng hết sức chuyển vị trí trúng tên từ ngực trái qua ngực phải, thế nhưng rốt cuộc trốn cũng tránh không nổi, một lực lượng khổng lồ bắn xuyên qua lồng ngực đâm vào trong phổi, đồng thời ở phổi có một cảm giác tê tê từ trong mũi tên truyền ra.

Lực lượng khổng lồ đẩy Hách Khải văng đi bảy tám mét, tiếp đó từ độ cao mấy chục thước rơi thẳng xuống mặt đất, đâm vào một chiếc xe ô tô cùng loại với ô tô của địa cầu đầu thế kỷ 20. Sau khi húc văng chiếc xe này, Hách Khải lại tiếp tục đâm thẳng vào gốc cây bên đường, sau khi đụng gãy cái cây này mới nảy trên mặt đất vài cái, đâm vào một tòa nhà.

(trúng tên rồi... Thật là một mũi tên lợi hại. Mía mai thay, vừa rồi ta còn đang suy nghĩ khoa học kỹ thuật với nội lực không có chút gì gọi là bất công, vậy mà hiện tại chính ta lại cảm thấy không công bằng rồi. Chỉ dùng cung để bắn, thế nhưng uy lực rõ ràng so với súng bắn tia còn lớn hơn, bắn ra còn muốn xa hơn, tốc độ nhanh hơn... Thật không công bằng a...)

Không biết tại sao, thời điểm này Hách Khải còn có chút cảm giác tự giễu, có điều cảm giác tê liệt từ lá phổi bên phải bắt đầu tăng lên, trong lòng hắn cũng chỉ còn thấy đắng chát, bởi hắn biết rõ, có lẽ lần này hắn thật sự chết chắc rồi.

Đầu tiên là cho lính đánh thuê mai phục trên con đường này, làm cho hắn nghĩ rằng lần này kẻ địch chỉ sử dụng vũ khí khoa học kỹ thuật tập kích hắn mà không thể nhận ra kẻ ám sát chân chính, rồi nhân lúc hắn đang giết mấy gã nhân viên mà tiến hành đánh lên. Đây tuyệt đối là một cường giả Nội Lực Cảnh sử dụng cung tiễn, tuy rằng hắn sớm đã cảm nhận được sát ý, nhưng lại nhầm tưởng sát ý này là sát ý của đám mật vụ đánh lên kia, mà đòn tập kích cuối cùng vừa rồi, hắn có tránh cũng không thể tránh được. Một gã Nội Lực Cảnh đáng sợ, tâm cơ thật sâu...

Hách Khải rơi xuống đất khoảng hơn mười giây, lúc hắn đang giãy giụa muốn đứng lên thì bỗng có một tiếng bước chân từ trên đường truyền đến. Dân chúng bình thường trên con phố này sớm đã chạy đi hết, thời điểm này người đến chỉ có thể là kẻ địch thôi.

Hách Khải gắng gượng ngẩng đầu nhìn về phía tiếng bước chân, liền nhìn thấy một lão già vô cùng già nua cầm trường cung chậm rãi bước đến. Lão già trông như đi chậm nhưng thực ra lại rất nhanh, so với tốc độ chạy của người bình thường còn nhanh hơn nhiều, nháy mắt đã đi tới trước mặt Hách Khải, đứng cách hắn năm mươi thước, ôm quyền nói: "Tạ hạ Vương Điều, đoàn trưởng võ đoàn Điều Tường Cửu Thiên, tiếp nhận luận bàn tầy lễ với ngài, ta biết rõ ngài đã qua ba lần tầy lễ, lần tầy lễ của ta chính là lần cuối cùng..."

"Xin chi giáo!"

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Đứng thẳng!

Dịch giả: Clear

Biên: argetlam7420

Hách Khải nhân lúc lão già Vương Điều kia nói chuyện đã tranh thủ kiểm tra tình hình cơ thể.

Lá phổi phải của hắn đã bị đâm thủng, máu đang tràn vào trong phổi, tuy rằng kịp thời dùng nội lực ngừng việc máu chảy ngược nhưng lá phổi bên phải đã hoàn toàn hỏng rồi, nếu không được trị liệu thì dù có là tổ chất thân thể được nội lực cường hóa như hắn đoán chừng cũng không cách nào tiếp tục chiến đấu, thậm chí là có khả năng tử vong.

Lại nói, mũi tên kia uy lực vô cùng lớn, nhưng kỳ quái là nó lại không hề xuyên qua thân thể của hắn, sau khi đâm vào thì nằm luôn trong người, tiếp đó mũi cốt tiễn này từ từ tan ra, biến thành một chất lỏng màu đen kịt hòa lẫn vào trong máu hắn. Có thể thấy rất rõ ràng, từ chỗ trúng tên chất lỏng đen kịt bắt đầu lan ra toàn thân, khi Vương Điều mở miệng nói chuyện thì toàn bộ lồng ngực hắn đã đen xì một mảng.

Sau đó là các loại thương tích khác, hắn từ độ cao mấy chục thước rơi xuống, mặc dù có một cái xe giảm bớt đà rơi, nhưng xương cốt trong người đã gần như nát vụn, mặc dù gần đây tốc độ hồi phục đã được nội lực rèn luyện và tăng cường lên rất nhiều, nhưng tuyệt đối không thể có khả năng hồi phục cơ thể như Nội Lực Cảnh chân chính, lần này rơi xuống xương cốt đã vỡ hết, mặc dù không có bị gãy, nhưng chỉ cần vận động mạnh chút là sẽ vỡ vụn ngay lập tức.

Nói cách khác... Hắn hiện tại ngay cả một gã Chuẩn Nội Lực Cảnh cũng đánh không lại, chứ đừng nói gì đến gã Nội Lực Cảnh này trước mắt này...

Lão Nội Lực Cảnh kia trông cứ như sắp chết, tuổi tác chắc chắn hơn xa Lý Minh, lão ôm quyền nói xong có vẻ cũng không cần Hách Khải đáp lễ, hoặc căn bản không quan tâm Hách Khải đáp lễ, trực tiếp nói ra: "Do thời gian gấp rút nên ta cũng không cần giữ lễ gì nữa, Hách Khải, ta muốn võ công Nội Khí Cảnh của ngươi. Trước nói một chút, ngươi vừa trúng mũi tên làm bằng xương Độc Long. Độc Long là một trong những loại độc khó giải nhất thiên hạ, chỉ có sỏi mật bên trong túi mật của nó, cũng thường gọi là Độc Long Đan mới giải được. Lúc ta còn trẻ đã từng giết chết một con Độc Long, dùng xương sống của Độc Long làm ra cây cung này, dùng xương sườn của nó làm mũi tên, Độc Long Đan của nó ta vẫn còn giữ đây, hiện tại ngươi có năm phút để suy nghĩ kỹ càng, hoặc là giao võ công Nội Khí Cảnh cho ta, hoặc là chết."

Hách Khải vùng vẫy vài cái thì ngừng, hắn dứt khoát ngã sấp trên mặt đất nói thẳng: "Ngươi không sợ lần này phục kích ta thất bại, sau đó sẽ bị ta tìm tới thân nhân cùng võ đoàn của ngươi giết sạch để rửa hận sao?"

Vương Điều cười lớn một tiếng, vẻ mặt lạnh lẽo tràn đầy sát ý nói: "Ta năm nay đã một trăm bảy mươi một tuổi, từ trước tới giờ không có Nội Lực Cảnh nào có thể sống qua hai trăm tuổi, những năm gần đây ta cảm thấy thân thể của mình bắt đầu suy nhược rồi. Dù là Nội Lực Cảnh, chắc hẳn ngươi cũng biết Nội Lực Cảnh nắm rõ cơ thể chính mình thế nào rồi chứ? Thân thể của ta bắt đầu suy nhược, chứng tỏ tính mạng của ta sẽ không kéo dài bao lâu, trừ khi ta có thể thăng cấp là Nội Khí Cảnh, bằng không nội trong 5 năm tới ta sẽ phải chết. Không sai, ta có gia tộc, là do ta tự tay gây dựng, nhưng con cái của ta tất cả đều là lũ bại hoại, kiêu ngạo phách lối, việc ác bất tận; cháu của ta toàn bộ đều là phế vật vô dụng, ý vào thanh danh cùng thể lực của ta, ăn chơi đang điểm đánh bạc đủ trò, nhưng đừng nói Nội Lực Cảnh, ngay cả một cái Chuẩn Nội Lực Cảnh cũng không có, gia tộc như vậy có để làm gì? Nếu ta chết rồi thì gia tộc này sớm muộn cũng sẽ bị người ta diệt sạch, bọn chúng sẽ sống không bằng chết, ha ha ha. Trước khi tới đây ta đã giết sạch già trẻ lớn bé trong gia tộc rồi, nếu lần này ta thất bại thì ngươi cũng chẳng bao giờ tìm thấy bất cứ ai có quan hệ huyết thống với ta, bởi toàn bộ bọn chúng đều đã bị ta giết hết!"

Điên rồi!

Hách Khải không tự chủ được hít sâu một hơi, người điên loạn như vậy, ngoại trừ trong tiểu thuyết điện ảnh từ kiếp trước thì hắn thật sự là mới nghe lần đầu, có thể nhẫn tâm hạ thủ giết sạch thân nhân máu mủ của chính mình, chỉ để sau khi mình chết đi không ai có được cơ hội diệt sát gia tộc của mình sao?

Có điều... không điên thì không sống được, bằng chứng là tên điên này đã thành công mai phục được mình...

Hách Khải dùng nội lực miễn cưỡng nói ra một câu rồi run rẩy đứng lên, nhưng khi hắn vừa định đứng lên thì Vương Điều đã hét lớn: "Quỳ xuống! Để hai cánh tay ở chỗ ta có thể nhìn thấy! Có nghe không!? Quỳ xuống cho ta!"

Hách Khải cười hắc hắc, căn bản không để ý tới lão, mà vẫn chậm rãi đứng lên, vừa đứng vừa nói: "Ngươi có sự điên cuồng cùng chấp niệm của ngươi, ta cũng có điên cuồng cùng chấp niệm của ta, lúc này đây... coi như là vận mệnh muốn ta quỳ xuống lần thứ ba a! Ở địa cầu sống hơn ba mươi năm là một lần, lần đó ta đã phải nằm sấp mặt. Lý gia mời chào cùng cái chết của Lâm Hùng là lần thứ hai, lần này ta khom lưng lên nỗ lực để đứng thẳng, lúc này đây..."

Lời còn chưa nói hết, Vương Điều đã ngay lập tức giương trường cung bắn ra, tốc độ vô cùng nhanh, bắn trúng vào đầu gối của Hách Khải. Vèo một tiếng, đầu gối trực tiếp bị bắn gãy, Hách Khải lập tức ngã xuống mặt đất, thế nhưng hắn lại dùng hai tay chống đỡ cơ thể, sau đó dùng sức vỗ lên mặt đất, lại đứng thẳng lên. Nhưng ngay sau đó lập tức lồng ngực bên phải của hắn phun ra máu văng tung tóe, máu tươi như tuôn ra không dứt như suối.

"Dù có là một vận lần nữa..."

Hách Khải rống lên: "Vận mệnh cũng sẽ không thể nào ép ta quỳ gối cầu xin nữa đâu!"

"Bắn đi! Một mũi tên nữa thôi, trái tim của ta ngay tại đây! Chỉ cần một phát là đủ rồi!"

Vương Điều kéo cung căng như trăng tròn, nhưng mũi tên này cũng không bắn ra, lão cứ như vậy kéo cung nhắm vào Hách Khải, lẳng lặng nhìn Hách Khải cả buổi, bỗng lão chậm rãi thả dây cung ra, đồng thời nói : "Người quả thực không phải dựa vào may mắn mà đạt đến Nội Lực Cảnh, tuy rất có thể ngươi nhờ có võ công Nội Khí Cảnh mới bạo phát nội lực, nhưng mà ta tin tưởng rằng, dù không có võ công Nội Khí Cảnh thì việc ngươi trở thành Nội Lực Cảnh cũng là chuyện sớm muộn thôi... ánh mắt khá lắm, đã nhiều năm rồi ta chưa thấy qua nam nhân nào có ánh mắt như vậy, ngươi có tố chất cùng tương lai rất sán lạn a..."

"Nhưng chính bởi như vậy!"

Vương Điều lại một lần nữa kéo căng trường cung, lúc này đây sát ý của lão mãnh liệt chưa từng có, lão gầm nhẹ : "Chính bởi vì như vậy thì tại sao ngươi lại không nỗ lực vượt ngoài thân thể để đoạt lấy tính mạng mình chứ? Dùng võ công của ngươi để đoạt lấy tương lai huy hoàng kia của ngươi, ta cũng là Nội Lực Cảnh, ta cũng có tôn nghiêm của ta, vì vậy tại đây ta xin hứa với ngươi, chỉ cần ngươi giao võ công cho ta, ta chắc chắn sẽ buông tha cho ngươi, ta thề sẽ mai danh ẩn tích, ly khai thật xa khu vực Lam Hải này, sau này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ngươi nữa, đây là ta dùng tôn nghiêm của ta để thề... Không nên ép ta giết ngươi a!"

"Ta không thể..."

Dù vì võ công thuộc về hệ thống, ta không cách nào nói cho ngươi, cũng bởi vì...

"Sống trên địa cầu hơn ba mươi năm, mười năm luyện quyền biết bao đắng cay, hết lần này tới lần khác ta đều cự tuyệt sự mời chào đến từ đám quyền quý, phú quý trên đời tựa hồ có thể đạt được rất dễ dàng nhưng ta đều không để trong mắt, thậm chí là tính mạng huynh đệ của ta, tất cả đều đặt tại đó... chính là sự kiêu hãnh của ta, toàn bộ đều tại nơi đó, nếu ta đã không quỳ xuống cầu xin vận mệnh, ngươi nghĩ ta sẽ thỏa hiệp với lão già nhỏ bé khốn kiếp chó cùng rứt giậu ngươi sao? Ta thấy, ngươi giết ta mới là lựa chọn tốt nhất." Hách Khải bỗng nở nụ cười, vừa nói mà trong miệng không ngừng phun ra máu tươi cùng vụn phổi.

"Lão già nhỏ bé chó cùng rứt giậu sao?" Ánh mắt Vương Điều co lại, rồi lão chợt cười phá lên, cười xong lão mãnh liệt cắn chặt răng, lớn tiếng gầm thét : "Ta biết rõ, ngươi đang xem thường ta sợ chết, đúng không? Với tư cách một võ giả thì phải thấy chết không sờn, đúng không? Ha ha ha ha, đó chỉ là thứ bọn quyền quý nói với đám võ giả cấp thấp làm pháo hôi mà thôi, những Nội Lực Cảnh ngươi đã từng gặp nào có ai là không sợ chết?! Ngoại trừ ta, những Nội Lực Cảnh đã tìm ngươi luận bàn là hạng người gì!? Kể cả tên Lý Minh kia, bọn chúng làm gì có ai không muốn võ công của ngươi chứ? Chỉ là tuổi đời bọn chúng còn ít, Lý Minh kia hồi phục hoàn toàn thì thời kỳ đỉnh cao của hắn cũng phải còn đến 70 năm, bọn chúng vẫn vọng tưởng dựa vào việc khổ luyện của bản thân cũng có thể trở thành Nội Khí Cảnh, vì vậy bọn chúng mới không dám liều mạng cướp đoạt của ngươi, ta nhò vào! Nếu bọn chúng cùng tuổi với ta thì ngươi sẽ thấy chúng sợ chết thể nào, xem chúng rốt cuộc tàn nhẫn bao nhiêu!"

"Không, ta cũng sợ chết." Hách Khải bỗng nói ra : "Có ai lại không sợ chết? Thế nhưng... ngươi sợ chết là vì cái gì? Ta sợ chết lại là vì cái gì, ta gọi ngươi là lão già nhỏ bé khốn kiếp là vì sao, là vì ngươi chỉ như loài gia súc vì sinh tồn mà sống thôi, ngươi quỳ gối cầu xin trước vận mệnh, ngươi so với một đầu ngón tay của ta cũng không bằng."

Lúc này Vương Điều cũng không dây dưa nữa, lão chỉ lạnh lùng nhìn Hách Khải rồi nói : "Ta đếm đến ba, ngươi có chịu giao võ công của ngươi ra không? Ta không ngại lục soát trên người ngươi đâu, ta không tin bí tịch võ công Nội Khí Cảnh ngươi lại có thể nhớ kỹ rồi đem tiêu hủy!"

"Ba!"

Muốn chết phải không...

"Hai!"

Ừ... Muốn chết thật rồi.

"Một!"

Hối hận không?... Không!

"Chết!"

Lúc này đây... Ta đang đứng thẳng mà sống!

Hách Khải nhắm hai mắt lại, một khắc sau, trái tim của hắn đau đớn kịch liệt, trong nháy mắt chìm vào bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9: Sức nặng của sinh mệnh

Dịch giả: Jerry

Biên: argetlam7420

Hệ thống của Hách Khải, là một video game trước khi hắn xuyên việt ở địa cầu vẫn hay chơi, tên là Kim Dung Quần Hiệp Truyện. Chẳng qua cũng không phải game Kim Dung Quần Hiệp Truyện nguyên bản, mà là một đám game thủ yêu thích trò chơi nghiên cứu mã nguồn của game, rồi thay đổi lại nội dung game theo ý mình trở thành một phiên bản hoàn toàn khác. Trò chơi này bao gồm cả mười bốn quyền tiểu thuyết kinh điển nhất của Kim Dung, Phi Tuyết Liên Thiên Xạ Bạch Lộc, Tiểu Thư Thần Hiệp Ý Bích Uyên. Các môn ngoại công, nội công trong trò chơi chính là võ công trong mười bốn quyền tiểu thuyết này.

Cái trò chơi này là bản mod do đám game thủ yêu thích tạo ra, vì vậy phương diện độ khó khẳng định hơn xa game nguyên bản, thậm chí có thể nói nếu như không phải là game thủ dày dặn kinh nghiệm, một khi lựa chọn độ khó cao nhất trong trò chơi thì thậm chí nửa bước cũng khó đi, chắc chắn ngay đầu game sẽ bị ép chết, nội dung cốt truyện còn chưa kịp sờ tới, là bởi vì độ khó quá cao.

Hách Khải cũng bởi vì nguyên nhân này, bị trò chơi này ngược đãi đến mức thiếu chút nữa đập máy tính, thế nhưng hắn lại cũng vô cùng đam mê game đề tài võ hiệp kiểu này, vì vậy đã nhờ bằng hữu Hacker hỗ trợ sửa đổi lại game. Nhân vật của hắn có thể học tập hai mươi loại võ công, nhiều gấp đôi so với nguyên bản nhân vật chỉ học được mười loại võ công, đồng thời tất cả bí kíp võ công không cần đi theo nội dung cốt truyện tìm kiếm, mà trực tiếp có sẵn trong hòm đồ của nhân vật, và đây cũng là nguyên nhân hắn sau khi xuyên việt có thể chọn lựa võ công.

Dù vậy, trên thực tế Hách Khải cũng vẫn cảm thấy độ khó lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi, vì vậy hắn lại thỉnh cầu bằng hữu Hacker giúp hắn sửa đổi một chức năng cuối cùng, đó là mỗi khi nhân vật của hắn bị NPC giết chết, có thể tự động phục sinh, hơn nữa sau khi phục sinh thuộc tính tăng lên trên phạm vi lớn. Dù sao hắn cũng muốn được trải nghiệm nội dung cốt truyện của trò chơi này, mà không phải là bị đám NPC ngược đãi, đây là ý tưởng ban đầu của hắn, vì vậy... hắn đã xuyên qua...

Tôi hiện tại...

Chung quanh Hách Khải là một mảnh đen kịt, hắn biết trái tim mình đã bị một mũi tên bắn trúng. Hắn cảm thấy vô cùng rõ ràng, là dùng nội lực cảm nhận, hắn cảm giác được nỗi đau đớn khi mũi tên bắn vào trái tim, vì vậy hắn không biết hiện tại là thế nào rồi, chẳng lẽ giống như người ta nói sau khi chết sẽ rơi vào một mảnh đen kịt hả? Không phải tất cả tư tưởng suy nghĩ gì cũng đều không còn? Chết như vậy thật đúng là đáng sợ a...

Đột nhiên, Hách Khải nghe thấy một thanh âm, đó là tiếng nhạc. Tiếng nhạc này làm gọi lại một ký ức đã lâu của Hách Khải, đó là từ mười năm trước, là âm nhạc trong cái game mà hắn vẫn hay chơi trước khi xuyên việt, hơn nữa còn là tiếng nhạc tại những đoạn nội dung cốt truyện game diễn biến tới điểm mấu chốt, ví dụ như khi nhân vật chính thức tỉnh, khi nhân vật chính khiêu chiến Lục thần, nhân vật chính tham gia Đại Hội Võ Lâm, lấy lực lượng một người chống lại võ lâm cao thủ trong mười bốn quyền thiên thư...

Hách Khải liền đem tư tưởng chìm vào giao diện hệ thống, lập tức giao diện hệ thống xuất hiện, toàn bộ hệ thống vẫn như cũ, tựa hồ không có gì khác biệt, mô hình nhân vật vẫn đang đầy máu, trạng thái debuff vẫn là không có gì cả, thoát nhìn vẫn y như trước... Không, đã có điểm khác biệt!

Hách Khải nhạy cảm phát hiện ra, bên cạnh mô hình nhân vật vốn là khu vực để nhân vật tăng điểm của các thuộc tính Công kích, Phòng ngự, Khinh công, đã có một ký hiệu tùy chọn giảm điểm.

"Sinh mệnh, Tổ chất, Tiềm lực... Là chỉ cái gì?"

Ba chỉ số thuộc tính công kích, phòng ngự, khinh công của Hách Khải đã chuyển thành ba chỉ số thuộc tính khác hoàn toàn, theo thứ tự là Sinh mệnh, Tổ chất, Tiềm lực, hơn nữa chỉ số đều là một trăm. Điều kỳ quái nhất chính là, vốn ký hiệu vẫn là dấu cộng để tăng thêm chỉ số thuộc tính, hiện tại lại trở thành ký hiệu dấu trừ để giảm chỉ số, cái này... Là cái quỷ gì thế?

Hách Khải trầm ngâm nửa ngày, rồi cuộc thử giảm vài điểm Sinh mệnh, cũng chỉ vài điểm mà thôi, mà hắn đã cảm giác được biến đổi của thân thể một cách mãnh liệt. Đúng vậy, vốn trước đó hắn còn đang ở trạng thái không hề cảm giác được bất cứ thứ gì ngoài bóng tối hư vô, hắn hiện tại đã cảm nhận được sự tồn tại của bản thân, hơn nữa không hiểu vì sao nơi chính giữa trái tim lại có chút đau nhức, có chút ngứa ngáy...

"Đúng rồi, phục sinh..."

Hách Khải mãnh liệt nhớ tới mười năm trước mình đã nhờ bằng hữu Hacker sửa chữa dữ liệu trò chơi, có ý sửa chữa một thuộc tính, đó chính là nhân vật có thể phục sinh. Nhưng cái này dù sao cũng quá phi lý đi, nếu là sau khi hệ thống đã hiện thực hóa, ví như cùng nội công ngoại công đã có yêu cầu tu luyện, thì phục sinh khẳng định cũng sẽ có hạn chế cùng yêu cầu, tỷ như ba cái thuộc tính trước mắt này...

"Sinh mệnh, đoán chừng là có quan hệ với tuổi thọ... Tổ chất, là chỉ trạng thái thân thể cùng nội lực hiện có sao? Về phần Tiềm lực, là chỉ thành tựu có thể đạt được trong tương lai? Hay là tốc độ học tập võ công?"

Hách Khải trầm ngâm nhìn ba thuộc tính trước mắt, trong lòng dần đo cân nhắc mức độ trọng yếu của ba thuộc tính này cùng ý nghĩa của chúng. Sau khi cảm nhận tình trạng thân thể, hắn ước chừng đã hiểu cái này là ý gì rồi... Chính là ép hắn đánh đổi ba chỉ số thuộc tính quan trọng nhất để đổi lấy khả năng "Phục sinh". Đây chính là một chức năng đã được tạo ra thêm trong trò chơi trước khi hắn xuyên việt, sau khi chết trận có thể phục sinh. Nhưng sau khi đã hiện thực hóa quả nhiên là không thể tùy tiện sử dụng như trong trò chơi được, mà đòi hỏi phải trả một cái giá lớn mới làm được, mà ở đây phân chia thành ba lựa chọn: tuổi thọ của hắn, thực lực hiện tại, giới hạn thực lực tương lai có thể đạt được, ba cái thuộc tính quan trọng nhất...

"Nếu muốn phục sinh đánh bại Vương Điều, như vậy thực lực hiện tại tuyệt đối không thể yếu đi. Tiếp theo là giới hạn thực lực trong tương lai, đoán chừng cũng không thể giảm được, bởi ta dù sao cũng là dựa vào hệ thống để bạo phát nội lực, ai biết giới hạn thực lực của ta đến cùng là bao nhiêu, ngộ

nhờ hiện tại ta đây đã đạt tới giới hạn thực lực rồi thì sao? Nếu là lại giảm nữa, vậy thì chẳng khác nào giảm bớt thực lực hiện tại, cái này cũng không được, lẽ nào... Tuổi thọ sao?"

Hách Khải nhìn chỉ số sinh mệnh, hắn chỉ biết cười khổ, nhưng cũng không hề chán chường, trực tiếp giảm đi 30 điểm chỉ số Sinh mệnh, chỉ còn có 70 điểm. Đây là dựa theo tỉ lệ phần trăm mà khấu trừ, hắn trực tiếp tự mình trừ ra 30% tuổi thọ, chiếu theo thể giới này một Nội Lực Cảnh phổ thông thường thọ 150 tuổi đến 200 tuổi mà nói, thì lần này hắn đã mất đi 50 đến 60 tuổi, tương đương với hơn nửa đời người bình thường rồi!

"Ta đã rất may mắn rồi, còn muốn gì hơn nữa. Lúc này đây ta có thể phục sinh, không, nhìn tình hình thì dường như ta còn có thể phục sinh nhiều lần, hơn nữa đây là lần thứ hai chuyển thể của ta, có thể tiếp tục theo đuổi giấc mơ của ta, thiếu đi vài thập niên thì có tính là gì?"

Hách Khải nghĩ đi nghĩ lại liền phá lên cười hắc hắc, nụ cười này cũng không chỉ có trong không gian ý thức, mà ở thực tại "thi thể" hắn cũng từ từ bày ra dáng vẻ tươi cười.

Vương Điều giờ phút này đang tỉ mỉ kiểm tra quần áo cùng vật dụng trên người Hách Khải, thậm chí từng đồng xu cũng đều cẩn thận kiểm tra, đột nhiên lúc này lão thấy được nụ cười trên mặt của "thi thể" Hách Khải, điều cười này làm lão cảm thấy toàn thân phát lạnh, cảm giác chấn động như sấm đánh bên tai. Có điều lão cũng chỉ dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục kiểm tra mọi thứ trên người Hách Khải. Lão tin chắc bí kíp võ công Nội Khí Cảnh nhất định đang ở ngay trên người Hách Khải, bởi đồ vật quý giá như vậy Hách Khải không có khả năng cất giấu ở chỗ nào đó, hơn nữa võ công Nội Khí Cảnh nhất định là bao quát vạn tượng, nội dung cực kỳ thâm thúy, Hách Khải mới chỉ là Nội Lực Cảnh mà thôi, làm sao có khả năng ghi nhớ toàn bộ rồi đem tiêu hủy?

Tin tưởng suy đoán của mình, Vương Điều mới lựa chọn mai phục tập kích Hách Khải, hơn nữa lúc này lão cũng không vội trốn đi, lão nhất định phải là người đạt được võ công Nội Khí Cảnh.

Nhưng ngay khi lão đang cẩn thận kiểm tra túi tiền của Hách Khải, mí mắt Hách Khải chợt mở ra, một tay khê quần lấy một vòng cánh tay của Vương Điều đang sờ soạn hắn, sau đó mãnh liệt dùng lực. Vương Điều chỉ kịp kêu lên một tiếng, cánh tay đó của lão ngay lập tức bị vụn gãy.

Vương Điều tức thì sợ hãi, cánh tay còn lại đánh thẳng vào thi thể của Hách Khải đang nằm. Nhưng cánh tay kia của Hách Khải dường như biết rõ lão sẽ công kích, trực tiếp nghiêng đón lấy, một tiếng "ầm" trầm đục vang lên, toàn bộ người Vương Điều bị đánh văng ra 4-5 mét, và Hách Khải vẫn như cũ nằm yên tĩnh trên mặt đất.

"Là gì vậy... Thái Cực Quyền cực hạn, Không Minh Quyền cực hạn... Hơn nữa cả Dịch Cân Kinh sao đã biến thành cấp 10 rồi..."

Hách Khải mở mắt ra, hắn có thể cảm giác được vô cùng rõ ràng vết thương trên người đang điên cuồng khép lại, và thứ chất độc màu đen kia cũng từ từ bị bài xuất ra ngoài cơ thể, mặc dù còn có một chút chảy trong người thì cũng đã phân giải hết, thậm chí ngay cả trái tim bị xuyên một lỗ lớn cũng đang không ngừng khép lại, xương cốt lại một lần nữa liền lại, thương thể trên cơ thể chỉ mất mấy giây đã khép lại toàn bộ, hiệu quả này quả thực là khoa trương đến đáng sợ.

Vẫn còn chưa hết, Hách Khải kinh hãi nhìn nhân vật của hắn đã có thêm hai kỹ năng quyền pháp, theo thứ tự là Thái Cực Quyền và Không Minh Quyền, hơn nữa hai môn quyền pháp này đều là cực hạn, cũng chính là đạt tới cấp độ cao nhất. Vì vậy vừa rồi khi Hách Khải theo bản năng công kích Vương Điều, thân thể tự động xuất ra chiêu thức của Thái Cực Quyền, chỉ một đòn liền phế bỏ một cánh tay Vương Điều, mà tất cả mới chỉ là Hách Khải công kích theo bản năng mà thôi.

Không đơn thuần chỉ là biến hóa như vậy, điều kinh người nhất là Hách Khải cảm giác được trong cơ thể nội lực đang không ngừng tuôn trào, lúc này lực lượng mãnh liệt bành trướng, phảng phất muốn tràn ngập cả người Hách Khải. Dịch Cân Kinh của hắn đẳng cấp cũng đã đạt tới cấp 10, khi nội lực bành trướng, phảng phất muốn làm thân thể bành trướng nổ tung, hắn cũng cảm giác được huyết nhục gân cốt đã bắt đầu lao xao rất kỳ quái, khiến cho hắn không tự chủ được làm động tác duỗi người, uốn người ra sau, cùng các loại động tác kéo tay kéo chân. Và kỳ quái nhất chính là, sau khi hắn làm ra các động tác đó, nguồn nội lực cuộn cuộn đang mãnh liệt bành trướng theo mỗi động tác của hắn lại bắt đầu tuần hoàn trong cơ thể, mỗi một lần tuần hoàn, lượng nội lực đều giảm đi một chút, nhưng về chất lại trở nên ngưng kết hơn một ít...

Và cuối cùng, Hách Khải phát hiện tại bảng thông tin nhân vật, Dịch Cân Kinh cấp 10, Thái Cực quyền cùng Không Minh Quyền ba thuộc tính võ công đã đạt cực hạn, còn có một dãy số đang liên tục đếm ngược, cứ mỗi giây lùi một cái, tính ra vẫn còn lại hơn một trăm giây.

(Ta nên nói hệ thống, không, thực tại thật sự là công bằng sao? Ta khấu trừ tuổi thọ khẳng định là đã thừa rồi, chẳng những có thể chữa trị thương thể của ta, một bộ phận dư thừa còn ngay lập tức chuyển thành sức mạnh tạm thời phản hồi cho ta. Ta nói này, đã thừa ra rồi thì sao không trực tiếp trả lại tuổi thọ cho ta chứ? hoặc có chuyển đổi thành thực lực tăng cường thì cũng phải là vĩnh viễn chứ!?)

Hách Khải trong lòng vừa hạnh phúc vừa oán trách, kỳ thật cái này thực sự là tin vui ngoài ý muốn, tuy rằng hắn tiêu hao 30% tuổi thọ, hơn nữa tuổi thọ này dựa theo tỉ lệ phần trăm mà tính ra thì chính là giới hạn sẽ bị giảm xuống 30%, sợ rằng hắn sau này dù có đạt tới Nội Khí Cảnh, tuổi thọ có tăng lên trên phạm vi lớn thì chỉ sợ so với Nội Khí Cảnh bình thường cũng là mất ít nhất 30% tuổi thọ, nhưng chỉ như thế đã đủ làm cho người ta vui mừng rồi.

Trước hết, hắn đã một lần nữa sống lại. Sinh mệnh thật sự là thứ vô giá, nếu không còn sinh mệnh thì tất cả ước mơ cũng chỉ là bọt nước. Hắn không muốn chết, hắn muốn đi khắp toàn thể giới này để xem, khi chưa hoàn thành mục tiêu này thì hắn không muốn chết, vì vậy thiếu đi 30% tuổi thọ mà có thể được sống một lần nữa đã là rất tốt rồi.

Ở một phương diện khác, trong tương lai muốn đi du lịch toàn thể giới, nhìn thấy hết thấy, hắn cũng không biết sẽ phải gặp bao nhiêu khó khăn hiểm trở, bao nhiêu sinh tử hiểm nguy, mấu chốt nhất chính là... trong tâm hắn có ngao khí, lòng có hiệp khí, giống như lần này đối mặt với Vương Điều vậy, nhưng như vậy tại một số thời điểm sẽ khiến cho hắn dễ lâm vào hoàn cảnh còn nguy hiểm hơn. Cái hệ thống này dùng tính mạng, tổ chất, tiềm lực để cường hóa thực lực, mặc dù chỉ là tạm thời, nhưng ít nhất có thể giúp hắn vượt qua những nguy hiểm chắc chắn phải chết. Chỉ cần còn sống thì sinh mệnh có vô

hạn khả năng, tuy rằng tuổi thọ, tố chất, tiềm lực đều là chiếu theo tỉ lệ phần trăm, là cố định, sau khi dùng xong thì dù thực lực cùng cấp độ sinh mệnh của hắn có tăng lên thì ba chỉ số đó cũng sẽ không gia tăng, nhưng mà có thể có nhiều lựa chọn, vậy là đã đủ rồi..

"Người biết sức nặng của sinh mệnh không?" Hách Khải ngừng kéo duỗi thân thể, nhìn về phía Vương Điều già nua đến mức lúc nào cũng có thể chết, hỏi.

Vương Điều đang vừa sợ vừa nghi lại vừa giận, nghe vậy liền cau mày trầm tư, gắt gao nhìn chăm chăm vào Hách Khải, rồi lại im lặng không nói lời nào.

Hách Khải cũng không cần lão trả lời, mà nói luôn : "Sức nặng của sinh mệnh không nằm ở việc sống lâu vài thập niên, 50 năm thì sao, 60 năm thì thế nào chứ, hay là sống lâu thêm một hai trăm năm? Nếu là sống như người, mỗi ngày như một đều phải cân nhắc xem làm thế nào sống để thêm một ngày, hoặc là lập ra một cái gia tộc chẳng khác nào trại tập trung phế vật, rõ ràng bản thân không biết giáo dục tốt, sau cùng lại trách móc đời sau học không giỏi, tự mình giết sạch con cháu đời sau, sinh mệnh như vậy còn sống còn có nghĩa gì? Có sống thêm trăm năm nghìn năm nữa cũng chỉ như cái xác không hồn! Sinh mạng của người... cũng chẳng đáng gì a!"

Vương Điều cũng nở nụ cười lạnh nói : "Thật là buồn cười, người ý người hơn ta trăm năm tuổi thọ mà đứng đó khoe khoang khoác lác à. Cái này không bàn nữa, thật sự không ngờ tới a, người rõ ràng còn có công pháp kích thích tiềm năng sinh mệnh, cái này chính là trân phẩm, so với võ công Nội Khí Cảnh càng thêm quý giá... Xem ra không phải là ta muốn giết người, có trách thì trách trên người người có quá nhiều thứ tốt. Hơn nữa ta dạy người một câu, sự phụ người khi truyền thụ khẳng định là chưa nói hết với người rồi, công pháp kích thích tiềm lực sau khi sử dụng thì phải tranh thủ thời gian mà chạy trốn, nếu không chỉ sau mười mấy giây người sẽ kiệt lực, ha ha ha... Chết đi!"

Vừa nói, Vương Điều đã mãnh liệt lao tới, lão chỉ còn một cánh tay nguyên vẹn, cánh tay này dựng đứng thành chướng, từ trên cao áp thẳng xuống Hách Khải, nhất thời khiến cho người ta cảm tưởng như có một bức tường đá từ trên cao đè xuống, tuy rằng chỉ cỡ một bàn tay, nhưng mà cái khí thế kinh người kia đã nói rõ uy lực một chướng này. Có lẽ Hách Khải cũng không biết, đây chính là vốn liếng Vương Điều dựa vào để thành danh - Bàn Thạch Chướng, chướng như bàn thạch, đánh đâu thắng đó, không kẻ lão hành xử điên cuồng thế nào, chỉ riêng một chướng này lão đã chìm đắm trong đó trên trăm năm, đã sớm luyện một chướng này tới đỉnh cao. Một chướng đơn giản đánh ra nhìn như bình thường, nhưng đây lại là công kích đến cấp độ Nội Lực Cảnh như Lý Minh còn cảm thấy khó giải quyết, nó lại còn đạt tới đỉnh cao, trong các võ giả cũng chỉ có rất ít người mới có thể đem võ công của mình luyện đến mức này, đã là phản phác quy chân rồi.

"Ngu xuẩn... Hiện tại, cho người thấy sức nặng sinh mệnh của ta đi!"

"Thái Cực Không Minh Quyền..."

"Thái Không Tá Kinh!"

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Đánh chết tại chỗ (Thượng)

Dịch giả: Jerry

La Hán Quyền sau khi luyện đến cực hạn, nếu nhân vật có nội công Dịch Cân Kinh thì khi sử dụng La Hán Quyền tùy vào tình hình mà có thể có cơ hội đánh ra Bàn Nhược Chướng, gia tăng năm mươi điểm sát thương tuyệt đối.

Đại Lực Kim Cương Chướng sau khi luyện đến cực hạn, nếu như nhân vật có nội công Dịch Cân Kinh thì khi sử dụng Đại Lực Kim Cương Chướng lại có thể có cơ hội đánh ra Đát Ma Chướng, gia tăng một trăm điểm sát thương tuyệt đối.

Thái Cực Quyền, Thái Cực Kiếm sau khi đồng thời luyện đến cực hạn, khi kẻ địch công kích người, thì có cơ hội sinh ra Thái Cực Áo nghĩa, tác dụng miễn dịch tổn thương mà kẻ địch gây ra với cơ thể, giảm tổn thương bình thường trên phạm vi lớn.

Cửu Âm Bạch Cốt Trảo sau khi luyện đến cực hạn, nếu như có nội công Cửu Âm Chân Kinh thì khi công kích sẽ có cơ hội công kích liên tục ba lượt, hơn nữa Cửu Âm Bạch Cốt Trảo sẽ có tỷ lệ hóa thành Cửu Âm Thần Trảo cùng Cửu Âm Ma Trảo, gia tăng sát thương, gia tăng tổn thương đối với nội thương của kẻ địch, hơn nữa nội công được bổ sung thêm thuộc tính hàn băng.

Những thứ này đều nằm trong hệ thống của Hách Khải khi xuyên việt, những môn ngoại công và nội công này kết hợp lẫn nhau lại sẽ sinh ra đặc hiệu* (hiệu quả đặc biệt). Đương nhiên, khẳng định không chỉ có ít như thế, còn có mười mấy cái đặc hiệu nữa, trong đó Thái Cực Quyền cùng Không Minh Quyền, hai loại võ công này nếu đồng thời luyện đến cực hạn thì cũng sẽ sinh ra một đặc hiệu, đó chính là Thái Không Tá Kinh. Theo số liệu của trò chơi thì nó có thể hóa giải nội kình của kẻ địch, làm kẻ địch trong thời gian ngắn mất đi không chế với nội kình, do đó có thể tri hoãn thế công của kẻ địch, ở trong trò chơi là một đặc hiệu thuộc về phòng ngự. Chẳng qua ở thực tại, nếu có thể làm cho nội kình kẻ địch mất đi không chế, thì như Hách Khải suy đoán, đây tuyệt đối là một cái đặc hiệu mạnh mẽ kiêm cả công kích lẫn phòng ngự a.

Hơn nữa mấu chốt nhất chính là, loại đặc hiệu này không hề như Bàn Nhược Chướng cần phải tung La Hán Quyền ra trước, đến khi ngưng tụ đầy đủ nội lực mới đánh được. Loại đặc hiệu này nguyên bản trong trò chơi đều có tỷ lệ sử dụng 100%. Mà giờ khác này sau khi có hai loại võ công đạt đến cực

hạn, thông tin về võ công lập tức chuyển vào đầu hắn, dĩ nhiên là có cả phương thức sử dụng loại đặc hiệu này, vì vậy khi hắn đối mặt với đơn chương của Vương Điều từ phía trên áp xuống, hai tay trực tiếp sử dụng đặc hiệu Thái Không Tá Kinh.

Vương Điều hiện tại đã là đi vào chỗ chết để tìm đường sống, từ lúc tên lính bắn tia thứ nhất bắn về phía Hách Khải, đến khi Hách Khải đuổi giết tên lính đánh thuê, sau đó Vương Điều ẩn nấp trong đám lính đánh thuê này dùng cung tiễn bắn trúng Hách Khải, thẳng cho đến khi bắn chết Hách Khải, bắt đầu tiến hành lục soát thi thể hắn, toàn bộ thời gian đã qua chừng mười phút đồng hồ. Nơi này là nội thành, dù quân đội chính phủ có phản ứng chậm chạp đến mấy, thời điểm này có lẽ cũng đã sắp đến, huống chi Vương Điều còn biết Hách Khải hiện tại đã là tinh anh của nước cộng hòa Lam Anh, có khi còn có cao thủ Nội Lực Cảnh chạy đến không chừng. Đến lúc đó lão đừng nói là đoạt được võ công của Hách Khải, thậm chí còn có thể bị vây công, dù sao hiện tại lão làm những chuyện này là đã vi phạm quy tắc ngầm của Nội Lực Cảnh, mượn danh nghĩa tỷ thí đi ám sát, mượn dòng binh đoàn sử dụng vũ khí khoa học kỹ thuật cao. Chuyện này đã đi quá xa rồi, vì vậy lão nhất định phải giải quyết Hách Khải trong thời gian ngắn nhất!

Chính bởi như thế, Vương Điều ra tay liền không lưu tình chút nào, lão đã đánh Bàn Thạch Chương của mình đến cực hạn, đồng thời nội lực toàn thân quán chú đến lòng bàn tay, việc này đã làm trái nguyên tắc đầu tiên của Nội Lực Cảnh khi chiến đấu, đó là giữ lại ba phần nội lực để ứng phó trong trường hợp ngoài ý muốn. Một mặt hắn cho rằng Hách Khải sử dụng công pháp cưỡng ép tăng tiềm lực sinh mệnh, là miệng cộp gan thỏ, mặt khác là lão thật sự quá lo ngại, đã đến tình trạng “không thành công thì cũng thành nhân” rồi, một chương này đánh ra, uy lực to lớn thậm chí ngay chính lão cũng cảm thấy sợ hãi, chỉ lớn cỡ một bàn tay, nhưng không khí phạm vi hai mươi mét chung quanh đều bị một chương này của lão đè ép xuống. Đây chính là chỗ tinh túy của Bàn Thạch Chương, phá vỡ không khí, tạo thành áp suất chân không, làm cho đối phương chỉ có thể đón đỡ chứ không cách nào dùng thân pháp tránh né được, đây có thể nói là một chương đặc ý nhất kể từ khi lão tập luyện Bàn Thạch Chương đến nay, lão tin tưởng chắc chắn lần này Hách Khải sẽ phải tan xương nát thịt.

Hách Khải không chút do dự dùng hai tay nghênh đón Bàn Thạch Chương, trong mắt Vương Điều tràn đầy vẻ thỏa mãn, lão dường như đã thấy được hai tay Hách Khải bị bẻ gãy, trực tiếp bị một chương của mình đánh thành thịt nát. Thế nhưng khi chương của lão áp xuống phía dưới, hai tay Hách Khải tiếp xúc với tay lão lại không hề xảy ra một vụ nổ do va chạm như trong tưởng tượng, mà lực lượng lại bị tiêu tán sạch, cảm giác như đánh vào cục bông.

Hách Khải một tay vung chương theo vòng tròn Âm Dương Thái Cực không ngừng, một tay nắm thành quyền, nhưng lại không mang chút lực lượng nào, không nắm chặt cũng không thả lỏng. Vương Điều một chương từ trên áp xuống, Hách Khải sử dụng mỗi tay một loại quyền pháp, khi tiếp xúc không trực tiếp liều mạng đón đỡ, kinh lực của Bàn Thạch Chương truyền qua bàn tay hắn tới eo thân rồi xuống chân, Hách Khải ngay lập tức đạp một vòng. Thân pháp Thái Cực Quyền cùng thân pháp Không Minh Quyền tại thời khắc này kết hợp lại chặt chẽ với nhau, cước bộ của hắn liên tục xoay vòng, thân thể cùng bước chân hắn như có như không, cả người dường như không hề mang theo một chút sức lực nào, mặc cho một chương này đè xuống.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, động tác của hai người kỳ thực nhanh đến dọa người, thời điểm này nếu có người dùng máy chụp ảnh hoặc là máy quay phim đi quay lại, đoán chừng chỉ có thể thấy hai cái bóng di động, từ trên cao áp xuống, trước sau chỉ diễn ra trong nháy mắt. “Ầm ầm ầm”, mặt đất nổ tung, đất đá bắn tung tóe, sau đó lại bị chân không đang từ phía trên áp xuống cùng với vòng tròn khí kinh trong giây lát hình thành phóng từ dưới lên trên nghiền nát thành bột phấn. Trong khoảnh khắc khắp nơi bị bao phủ bởi một lớp bụi xi măng cao mấy mét, nhưng đám bụi xi măng này còn chưa kịp khuếch tán ra không trung, thì vòng tròn khí kinh trên mặt đất lại mãnh liệt co lại, tất cả mọi vật xung quanh đều bị kéo xuống mặt đất, chỉ còn lại hai người Hách Khải cùng Vương Điều còn đứng vững.

Vương Điều một chương áp trên mặt đất, thân thể của lão bày ra tư thế nửa ngồi, và hai tay Hách Khải đặt trên bàn tay lão, cũng đang nửa ngồi trên mặt đất. Lấy hai người làm trung tâm, một Thái Cực Đồ đường kính 3 – 4 mét hiện ra, và Hách Khải cùng Vương Điều thì đang đứng chính tại hai mắt Âm Dương trên Thái Cực Đồ này.

Vương Điều vô cùng hoảng sợ, tình huống trước mắt lão căn bản không thể hiểu nổi, tại sao lão từ trên cao đè áp xuống, kết quả lại là tay của Hách Khải đặt lên trên tay của lão? Hơn nữa tại sao Hách Khải một chút tổn thương cũng không có? Lão rõ ràng cảm thấy bàn tay Hách Khải đã tiếp xúc với Bàn Thạch Chương của mình rồi mà...!?

Vương Điều muốn cử động, nhưng không hiểu sao nội lực trong cơ thể lão, khí kinh trên thân thể của lão lúc này tất cả đều đã rối loạn không thể khống chế, lão thậm chí ngay cả khí lực để nhúc nhích cũng không có, cứ như vậy trơ mắt nhìn Hách Khải hai tay múa trước ngực thành một cái vòng tròn, tưởng chậm mà lại nhanh đánh tới một chương. “Đùng” một tiếng, không khí như bị đánh vỡ tan, một chương giống như khẩu thần công bắn lên ngực Vương Điều, hơn nữa khi đánh ra một chương này, tại xung quanh quyền chương xuất hiện Âm Dương Thái Cực đồ mà mắt thường có thể thấy được. Chỉ nghe thấy tiếng xương sườn đứt gãy vang lên, một chương của Hách Khải trực tiếp đánh lão bay ra hơn ba mươi mét, đụng gãy một cây cột điện, rồi lại găm vào trên vách tường một tòa cao ốc bên đường, hầu như nửa người đã khảm nạm vào trong đó.

Sau một chương này, Hách Khải thở ra một hơi thật sâu, kinh phong toàn thân nhẹ nhàng tản đi. Cho đến lúc này hắn mới mơ hồ nhớ lại tình huống vừa rồi, hắn theo bản năng sử dụng Thái Không Tá Kinh, cùng với dùng Thái Cực Quyền mượn lực của đối thủ đánh ra một kích. Một kích kia, rõ ràng cũng có nội lực hiển lộ ra bên ngoài như võ công Nội Khí cảnh, xem ra những võ công cao cấp trong hệ thống đều có công hiệu tương tự a.

Hách Khải cũng không dừng lại, hắn tiếp tục cất bước đi về phía Vương Điều. Nhưng vào lúc này, trên đường phố bỗng liên tiếp vang lên tiếng còi xe cảnh sát, tựa hồ có rất nhiều xe cảnh sát đang đến gần, chỉ là Hách Khải cũng không thèm quan tâm, bước chân vẫn như cũ hướng về phía Vương Điều.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10-2: Đánh chết tại chỗ (Hạ)

Dịch giả: Jerry

Biên: argetlam7420

Toàn bộ người Vương Điều bị khảm vào trong vách tường, bộ ngực lão đã bị đập nát, thậm chí có thể nhìn thấy xương sườn đứt gãy và phổi. Thế nhưng dù vậy, Vương Điều vẫn không chết, thậm chí còn không hôn mê, đây chính là sinh mệnh lực của cường giả Nội Lực Cảnh, đặc biệt là cường giả Nội Lực Cảnh lâu năm, bọn họ sớm đã rèn luyện thân thể mình đến trình độ còn mạnh hơn Chuẩn Nội Lực Cảnh, bảo rằng trải qua muôn ngàn thử thách, nằm gai nếm mật cũng không ngoa. Tất cả Nội Lực Cảnh lâu năm đều đã khống chế mỗi phần mỗi tác của thân thể, khí huyết, sinh mệnh, xương tủy, cái này nếu như ở trên địa cầu chính là “vô lậu chi thân”, có thể bình an sống đến 150 tuổi trở lên, giờ tay nhắc chân đều tỏa ra lực lượng hùng hậu, dùng một câu nói vui trên Địa Cầu, "tay không huy Gundam" đúng là loại người này.

Vừa rồi Hách Khải một quyền đập nát toàn bộ phần giữa ngực Vương Điều, hơn phân nửa lá phổi cũng đã nát vụn, xương sườn hầu như đứt gãy toàn bộ, động mạch chủ bên cạnh trái tim đều lộ hết cả ra. Dù vậy, Vương Điều rõ ràng vẫn chưa chết, trên thực tế, lúc trước nếu không phải trái tim của Hách Khải bị bắn thủng, thì dựa vào Sinh Mệnh lực của hắn vẫn còn có thể kiên trì rất lâu mới chết được, đây chính là sinh mệnh lực đáng sợ đến gần như phi nhân loại của Nội Lực Cảnh.

"Người sắp chết rồi, có phải định bắt đầu cầu xin tha thứ phải không?" Hách Khải tới gần Vương Điều, nhìn thẳng hai mắt lão nói ra.

Vương Điều phun ra từng ngụm máu tươi trong miệng, thậm chí trong đó còn có vụn phổi, nhưng lão vẫn còn tỉnh táo như thường, hơn nữa vẫn còn không chết, giờ phút này trong mắt lão đã không còn chút nào sự lãnh khốc, quyết đoán, thậm chí bạo ngược như trước nữa, tất cả những gì còn lại chỉ là một loại kinh hoàng tột độ khó có thể hình dung, ánh mắt kinh hoàng này thậm chí khiến Hách Khải cũng cảm thấy hơi sợ.

"Xin người tha thứ, xin người tha thứ! Là ta thua rồi!" Vương Điều miệng trào máu tươi, nói như sắp hết hơi, khàn giọng gào thét.

Hách Khải lắc đầu: "Đây chính là sức nặng sinh mệnh của người rồi, cái này cũng như sức nặng sinh mệnh của ta, kẻ giết người sẽ có ngày bị người giết lại. Nếu như ta bị người giết chết, như vậy giấc mộng của ta sẽ dừng lại tại đây, và nếu người bị ta giết chết, tính mạng của người cũng theo đó chấm dứt, đến đây đi."

Trong lúc nói chuyện, Hách Khải vung tay định đánh một quyền thẳng tới trái tim Vương Điều, mà Vương Điều cũng dùng khí lực cuối cùng của mình rống lớn: "Ta biết rõ các người đều đến cả rồi, tất cả đang quan sát chỗ này! Mau cứu ta, ta nguyện đem tất cả tài sản, Bàn Thạch Chương, còn có xương Độc Long cùng da Độc Long còn dư lại toàn bộ cho các người! Cứu ta!"

Hách Khải cười lạnh trong lòng, dứt khoát dùng nắm đấm lại, mà trong khi Vương Điều rống lên, từ một con hẻm nhỏ đằng xa truyền đến tiếng bước chân, một gã Nội Lực Cảnh chậm rãi đi ra. Không chỉ có mình gã, từ những ngõ nhỏ khác, trên lầu, thậm chí trên đường cái xa xa đều có người đi tới. Hách Khải đưa mắt nhìn lại, trong đó có hai người hắn đã từng gặp, đúng là Lệnh Hồ Khí cùng vị Nội Lực Cảnh của môn phái nổi danh kia.

"Đến đã lâu rồi nhỉ?" Hách Khải cười cười, cũng không nhắm vào người nào cụ thể, chỉ tùy ý hỏi.

Quanh đó chỉ ít có sáu gã Nội Lực Cảnh, bọn họ đều trầm mặc, sau một lúc lâu, Lệnh Hồ Khí mới nho nhã nói ra: "Cũng không lâu lắm, vừa đúng lúc chứng kiến Hách Khải huynh đại triển thần uy, có điều... Hách Khải huynh có thể hạ thủ lưu tình, lão dù sao cũng là Nội Lực Cảnh đã đăng kí của quốc gia, thường trú tại nước cộng hòa Lam Ảnh."

"Nói cách khác, lão là "người một nhà" của nước cộng hòa Lam Ảnh rồi?" Hách Khải nở nụ cười.

Lệnh Hồ Khí vốn định trả lời, nhưng hắn nhạy cảm phát hiện ra mấy câu này có gì không đúng, vì vậy lập tức im miệng không nói, mà lúc này một gã đàn ông Nội Lực Cảnh Hách Khải không biết tên đứng cạnh đó hừ lạnh một tiếng, rồi cũng không nói gì.

Hách Khải trừng mắt gay gắt nhìn gã trung niên này, nội lực trong cơ thể mãnh liệt bành trướng, hai tay múa thành vòng tròn, một hình Thái Cực Đồ mờ ảo xuất hiện xung quanh hắn, lập tức chung quanh tất cả mọi người đều khẽ hô lên, Hách Khải nói với gã kia: "Có tin ta đánh chết người tại đây bây giờ không, người ngay cả trốn cũng trốn không thoát, mau nói xem người hừ cái gì? Chú ý lời nói của người..."

Gã trung niên sắc mặt lúc đỏ lúc xanh, Hách Khải nhìn thấy gân xanh trên trán gã đều nổi hết lên rồi, nhưng người này chỉ nhìn hắn hồi lâu, nhìn song quyền mơ hồ phát ra hư ảnh Thái Cực Đồ của hắn, mắt nửa ngày sau mới vừa cười vừa nói: "Ta chỉ cảm thấy Vương Điều này thật sự quá đáng, chẳng những thiết lập cạm bẫy vây giết Hách Khải huynh, mà hiện tại rõ ràng là một tên cướp nhất gan đi cầu xin tha thứ, không đáng làm người, chứ không hề có ý mạo phạm Hách Khải huynh."

"Người nào là huynh đệ của người?"

Hách Khải lại trừng mắt lên, gã trung niên này lập tức vâng dạ không nói gì thêm nữa. Hách Khải nói với Lệnh Hồ Khí nói: "Tên Vương Điều thuê người dùng súng ống vây giết ta, chính hắn cũng đồng thời mai phục, cho đến bây giờ, không biết Chính phủ với việc này còn lời nói gì muốn nói không?"

Lệnh Hồ Khí vừa rồi đã nghe xong cuộc nói chuyện của Hách Khải với tên Nội Lực Cảnh kia, nét mặt gã vẫn như cũ, nhưng trong lòng là đang cấp bách suy nghĩ, nghe vậy liền nói: "Quốc gia chúng ta đối với các vụ bạo lực cho tới giờ đều duy trì thái độ phản đối, đối với sự việc lần này, quốc gia cực kỳ chú ý..."

"Dừng dừng dừng, nói cách khác, tại nước cộng hòa Lam Ảnh, tên Vương Điều này nên là để ta giết luôn đi đúng không?" Hách Khải vội vàng khoát tay, trực tiếp hỏi thẳng.

Lệnh Hồ Khí vẫn duy trì bộ dạng không kiêu ngạo cũng không nóng nảy, chậm rãi nói : "Đối với việc phạm tội, pháp luật nước ta đã quy định rất đầy đủ, trước mặt pháp luật tất cả đều bình đẳng, bất luận là kẻ nào, bất cứ chuyện gì cũng có thể thông qua luật pháp để tiến hành giải quyết, vì vậy..."

"Lệnh Hồ huynh." Hách Khải lập tức cười cười, nhưng trong lời nói rồi lại mang theo lãnh ý : "Quốc gia là quốc gia, người là người, ta với người là tình hữu nghị, hy vọng người đừng né tránh lần thứ ba nữa."

Ánh mắt Lệnh Hồ Khí co rút lại, cùng lúc đó, gã cảm nhận được thứ mà lúc trước gã Nội Lực Cảnh kia đã cảm nhận được, lực uy áp phô thiên cái địa, giống như đại dương gào thét, tuy gã còn chưa được tận mắt chứng kiến cảnh giới Nội Khí Cảnh trong truyền thuyết, cảnh giới nội lực hóa khí, nhưng lúc này lực lượng trước mặt cũng đã là vô cùng đáng sợ rồi, lại còn thêm lãnh ý trong mắt Hách Khải lập tức khiến gã rung mình một cái, liền quả quyết nói : "Đáng chết! Tên bại hoại này! Dám mai phục hạ sát thủ tại cuộc Tỉ Thí Tây Lễ thần thánh như thế, lại dùng vũ khí khoa học kỹ thuật làm như bản cuộc tỷ thí vô công của võ giả, thật đáng chết! Không giết thì không đủ để chuộc lại tội ác của hần!"

Hách Khải cười ha ha, trong lòng đang nghĩ đúng là nghĩa đen của mấy chữ “ha ha ha”, tuy vậy hần vẫn hỏi tiếp : "Không phải huynh đã nói hần là Nội Lực Cảnh đã đăng kí với quốc gia sao? Ta giết ngay tại đây liệu có hợp tình lý không?"

Lệnh Hồ Khí không chút do dự nói : "Ta lúc trước có nói hần là Nội Lực Cảnh đăng kí với quốc gia, cũng là hy vọng hần phải chịu xét xử bởi pháp luật quốc gia. Thế nhưng sau khi xem xét cụ thể hiện trường, thì hần thật sự là tội ác tày trời, không thể tha thứ, Hách huynh giết hần ngay tại chỗ cũng được, đây là tội danh đã được xác định!"

"Ha ha, vậy là tốt rồi." Hách Khải nhìn về phía mấy gã Nội Lực Cảnh còn lại, cao giọng nói : "Như vậy các vị còn có dị nghị gì nữa không? Ví dụ như Vương Điều vừa rồi có nói, toàn bộ tài sản của hần, Bàn Thạch Chương, còn có cái gì mà Độc Long xương, các người có vẻ rất thèm muốn thì phải?"

Mấy gã Nội Lực Cảnh còn lại quay sang nhìn nhau, sắc mặt bọn hần đều vô cùng khó coi, nhưng trên mặt vẫn cố tỏ ra mỉm cười, chấp tay nói ra: "Không dám không dám, Vương Điều đáng chết đáng chết!"

"Vậy là tốt rồi, đa tạ các vị đã nói lời trượng nghĩa, ta chắc chắn sẽ đem ngôn từ chính nghĩa của các vị thông báo khắp thiên hạ."

Hách Khải ôm quyền đáp lễ rồi cười ha ha ha, không thèm nhìn sắc mặt khó coi cùng ánh mắt vằn vẹo của những người này, hần trực tiếp đi tới trước mặt Vương Điều, nhìn Vương Điều mà nói : "Nếu như đã đưa ra quyết định thì phải gánh chịu mọi hậu quả mà quyết định này mang đến. Ta nói người là lão già nhỏ bé khốn kiếp cũng chẳng hề oan uổng gì đâu, ngay cả năng lực đảm đương cơ bản nhất cũng không có, vậy mà người còn có thể giết sạch toàn bộ gia tộc, rồi quyết đoán dùng kẻ mai phục tập kích ta sao? Cũng chỉ là “chó cùng rút giậu” ám chiêu mà thôi, cái gọi là giết sạch toàn bộ gia tộc, thực ra là người đang sợ hãi cùng tuyệt vọng, muốn tìm cách tăng thêm lòng can đảm mà thôi. Đồ kẻ cướp nhát gan, lão già nhỏ bé khốn nạn, người thực sự là..."

"Ngay cả một đầu ngón tay của ta cũng không bằng!"

Trong lúc nói, Hách Khải không thèm để ý tới vẻ mặt cùng ánh mắt tràn đầy sợ hãi đến mức phải khiến người ta sợ hãi theo của Vương Điều, cũng không để ý dưới thân lão là máu tươi hòa cùng nước tiểu, chỉ vung song quyền lên, tạo thành một vòng tròn vô hình trước người rồi chưởng tới như đại pháo, phá vỡ không khí tạo ra âm thanh cực lớn, trực tiếp đánh nát phần hông của Vương Điều, cắt thân thể lão thành hai đoạn, sau đó lực lượng không lồ xuyên thẳng ra sau, đánh vỡ bức tường của tòa nhà, do bởi trận đánh lúc trước, trong cửa hàng này đã sớm không còn ai. Chỉ một quyền này liền khiến cho tòa nhà từ chỗ vách tường bị đánh trúng bắt đầu sụp đổ, khi Hách Khải thu quyền quay người, một phần tư thể tích tòa nhà cũng đã đổ sụp xuống..

Hách Khải không hề nhìn tòa nhà cao tầng đang sụp đổ phía sau kia, chỉ đứng lặng ở nơi đó, quay người về phía tất cả Nội Lực Cảnh xung quanh ôm quyền nói: "Trận tỷ thí Tây Lễ thứ tư..."

"Là ta thắng!"

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Lữ Đoàn

Dịch giả: Jerry

Biên: argetlam7420

Nghe tin Hách Khải nửa tháng trước giết chết Vương Điều, toàn bộ nước cộng hòa Lam Ảnh cơ hồ lại chết lặng một lần nữa. Hơn nữa Hách Khải coi như đã hoàn thành Tây Lễ, lần này toàn bộ nước cộng hòa Lam Ảnh bất luận là thế lực nào, kể cả Chính phủ đều không còn có gì để tập kích hần nữa, nếu như việc tập kích tái diễn thì đó chính là đại thù không chết không thôi. Lại nói tới sức chiến đấu của Hách Khải, cùng việc hần ngang nhiên giết chết

Vương Triều ngay trước mắt nhiều Nội Lực Cảnh như vậy, chứng tỏ hắc cũng không phải loại người sợ phiền phức, đến lúc đó có thực sự phát sinh chuyện gì, đoán chừng cũng không thể lấy cớ vì đại cục gì gì đó đi thuyết phục hắc, khi đó thực sự sẽ xảy ra chuyện lớn rồi.

Nếu mọi chuyện đã đến mức độ đó, nếu như không cách nào ngăn cản Hách Khải được nữa, vậy thì người ta liền ngăn cản bất kỳ ai trong nước cộng hòa Lam Ảnh vẫn còn đang thêm muốn công pháp của hắc. Chẳng biết là do ai nói, tóm lại toàn bộ nước cộng hòa Lam Ảnh khi Hách Khải còn chưa biết gì đã có lời đồn rằng, ai dám ra tay với Hách Khải thì toàn bộ Nội Lực Cảnh của quốc gia cùng thế lực của bọn họ sẽ trực tiếp ra tay với kẻ này, chém tận giết tuyệt, không chết không thôi.

Bởi thế trong khoảng nửa tháng này, cuộc sống của Hách Khải trôi qua bình tĩnh đến lạ thường. Theo đạo lý mà nói, mặc dù hắc đã qua Tây Lễ, nhưng mà với tư cách là một Nội Lực Cảnh, chắc chắn vẫn sẽ có vài đệ tử thế gia hoặc đệ tử của môn phái đến cửa thỉnh giáo, hoặc là một vài Nội Lực Cảnh đến hẹn nhau luận bàn, nhưng mà lại chẳng có ai tìm tới hắc, dường như toàn bộ nước cộng hòa Lam Ảnh đã hoàn toàn quên mất hắc vậy.

Hách Khải cũng không thêm đề ý, tình huống trước mắt thật đúng ý hắc, hắc vốn không phải người ham hố tài phú quyền thế, có thể an tĩnh thế này cũng tốt, vì vậy trong nửa tháng qua, ngoại trừ lúc luyện tập không chế nội lực, sử dụng thuần thục nội lực trong chiến đấu cùng với việc điều dưỡng thân thể, chữa trị nội thương...vân vân, thì Hách Khải cũng chỉ làm hai chuyện, một là nộp đơn yêu cầu thành lập võ đoàn, hai là bắt đầu thử du lịch thủ đô nước cộng hòa Lam Ảnh.

Cái gọi là thử du lịch, thực chất là kiểm tra lại những trang bị đi đường của hắc, đương nhiên cũng cần phải tiến hành kiểm nghiệm năng lực sinh tồn tại nơi hoang dã của hắc, du ngoạn các thành trấn xung quanh với đi ngắm các danh lam thắng cảnh ở nước cộng hòa Lam Ảnh cũng là chuyện nhất định phải làm, và những việc này sẽ được tiến hành trong khoảng hơn nửa tháng, ước chừng khoảng hai mươi ngày.

Về mặt thử nghiệm các loại trang bị, cơ bản là đã hài lòng, ít nhất trước mắt còn chưa thấy nảy sinh vấn đề gì lớn. Tiếp đó là phương diện sinh tồn nơi hoang dã, cái thế giới này cơ bản đều là đất rộng người thưa, ngoại trừ thành trấn thì diện tích vùng hoang dã chiếm tỷ lệ rất cao, động vật hoang dã cũng rất nhiều. Hách Khải hiện tại lại là Nội Lực Cảnh, ở địa cầu mà nói hắc chính là một siêu nhân phiên bản không biết bay, động vật hoang dã căn bản không có khả năng làm hắc bị thương, muốn bắt những con vật này cũng là quá đơn giản, chắc chắn không thể đối chết được.

Trang bị không có vấn đề gì, sinh tồn nơi hoang dã lại có vấn đề lớn, Hách Khải phát hiện ra hắc có rất nhiều mặt chưa đủ. Một, tri thức sinh tồn nơi hoang dã của hắc khuyết thiếu quá nhiều, ví dụ như trong hai mươi ngày này, nhiều lần hắc uống phải nguồn nước có độc, may mà nhờ có nội lực nên sau khi uống vào ngay lập tức có thể cảm giác được, hơn nữa cũng không độc chết được hắc. Nhưng đây đúng là một vấn đề, nếu là sau này gặp phải nguồn nước có độc tố nặng hơn thì hắc biết làm sao đây?

Hai là, khả năng dựng lều trại nơi hoang dã của hắc quả thực làm cho người ta dở khóc dở cười, suốt hai mươi ngày này hắc đa phần đều là giội mưa đứng suốt cả đêm, cho dù là cường giả có nội lực, cũng làm sao có khả năng khiến cho trời không mưa được?

Ba là năng lực nhận biết thực vật động vật, đại đa số động vật trên thế giới này so với địa cầu đều có điểm tương đồng. Ví dụ như loài thỏ của thế giới này, cùng loài thỏ trên địa cầu hầu như giống nhau y hệt, ngoại trừ tốc độ nhanh hơn, sức lực lớn hơn, hình thể cũng hơi to hơn, ngoài ra không còn điểm gì khác. Cũng có các loại khác như rắn, hươu, mèo cũng hầu như tương tự địa cầu, nhưng mà cũng có sinh vật hoang dã hoàn toàn khác biệt, ví dụ một loại quái vật khổng lồ gọi là Tai Tượng, vô cùng giống loài voi trên Châu Phi ở địa cầu, nhưng mà trên người nó có hơn mười cái gai xương bén nhọn vô cùng, hình dáng thì lại giống con lợn rừng kích thước lớn, rất là hung dữ. Hách Khải gặp được một con, vui mừng đánh chết rồi đem nướng ăn, ngay sau đó hắc liền bị trúng độc, hơn nữa chất độc rất mãnh liệt, làm hắc bị đau bụng vô số lần. Trên đường hắc còn thấy rất nhiều loài thực vật mới lạ, cây nấm sau mưa cái gì đấy, bởi vì không biết nên không dám ăn lung tung, đây cũng là một điểm yếu trong sinh tồn dã ngoại.

Thứ tư chính là hắc thật sự là không biết tí gì việc nấu nướng cả, cùng lắm là nướng lên rồi ăn, cùng lắm là dựng các tảng đá và gỗ với nhau để nướng đồ ăn. Hắc cũng gặp được vài động vật có thịt cực kỳ ngon, nhưng mà mùi vị cũng bị nấy phương pháp nấu nướng thô thiển này làm hỏng hết, phải biết hắc du lịch toàn thế giới phải là đi hưởng thụ, chứ không phải là đi chịu khổ tại nơi hoang dã đó a.

Tóm lại là hắc cho rằng phương diện sinh tồn nơi dã ngoại của mình thật sự là chưa được, cần phải học tập rèn luyện cho thật tốt, hoặc là mua sắm sách vở về đề bổ sung tri thức. Đương nhiên, hắc cũng đã xác nhận những lợi thế to lớn trong sinh tồn nơi hoang dã của Nội Lực Cảnh, ví dụ như vấn đề an toàn, ví dụ như vấn đề tìm kiếm lương thực, vấn đề độc tố, cùng với khi gặp phải các địa hình hiểm trở như đầm lầy, dốc núi, rừng rậm dày đặc khó đi thì cũng có thể vượt qua vô cùng nhẹ nhàng. Bởi vậy hắc chỉ cần thoải mái thưởng ngoạn phong cảnh tự nhiên là được, không cần trải qua những gian nguy cực khổ mà người bình thường phải đối mặt, đây là một ưu thế rất lớn khi sinh tồn tại nơi hoang dã.

Hách Khải rất nghiêm túc ghi lại những vấn đề này lên một cuốn sổ ghi chép, một là những vấn đề khó khăn hắc gặp phải, cùng với các phương pháp cải thiện, tiếp đó là những phương diện có ưu thế, cùng với những kỳ quan tự nhiên, những động vật kỳ lạ đã gặp được, quyển nhật ký lữ hành này của hắc, biết đâu mấy trăm năm sau lại có thể trở thành tác phẩm nổi tiếng thế giới ấy chứ.

Sau đó Hách Khải về tới thủ đô, nhưng vừa về đến thủ đô hắc liền nhận được tin tức, thỉnh cầu thành lập võ đoàn đã được thông qua, tiếp theo cần phải xác nhận một vài vấn đề mấu chốt của võ đoàn này.

Tên võ đoàn nhất định phải có, để có thể lưu truyền giữa các quốc gia với tư cách bằng chứng hợp pháp của võ đoàn. Hai là đặc điểm của võ đoàn, điều Hách Khải này đã sớm nghe Lệnh Hồ Khí nhắc qua.

Từng võ đoàn đều có đặc điểm chuyên môn của mình, ví dụ như có võ đoàn am hiểu cách truy lùng con mồi, bất luận là người hay là mãnh thú, là vật phẩm hay là thế lực, đạo tặc, tổ chức khủng bố, lực lượng vũ trang ... Những võ đoàn này am hiểu cách truy tìm, nhiệm vụ bọn hắc đáp ứng cũng phần lớn là về phương diện truy tìm.

Lại có võ đoàn am hiểu chiến đấu trực diện, cùng loại với binh đoàn đánh thuê, thậm chí võ đoàn này trước khi thành lập tiền thân chính là lính đánh thuê. Chỉ cần trong binh đoàn xuất hiện Nội Lực Cảnh, hoặc là có Nội Lực Cảnh gia nhập dòng binh đoàn, như vậy dòng binh đoàn liền sẽ trở thành võ đoàn,

và võ đoàn như vậy đại đa số đều nhận những nhiệm vụ chiến đấu công khai của các chính phủ hoặc thế lực, ví dụ như chiến tranh, bảo vệ khu vực trọng yếu..., hoặc là giao tranh giữa các võ đoàn, loại võ đoàn này rất phù hợp với những thứ này.

Còn có vài võ đoàn có tính đặc thù, ví dụ như có vài võ đoàn ưa thích hoặc là am hiểu khai quật cùng với tìm kiếm di tích lịch sử, di tích thời Thượng cổ..., có võ đoàn chuyên tìm kiếm thiên tài địa bảo, có võ đoàn am hiểu cách truy tìm tiêu diệt những ác điều quái thú trong truyền thuyết, có võ đoàn ưa thích thường trú tại một nước nào đó, để tăng cường trụ cột thực lực của một nước,...vân vân.

Tóm lại, nòng cốt của một võ đoàn chính là Nội Lực Cảnh, một người hoặc là nhiều người. Đương nhiên, có thể có võ đoàn có nhiều hơn một gã Nội Lực, như thế đã thành võ đoàn cỡ lớn rồi, khủng bố nhất chính là Siêu cấp võ đoàn Hoàng Hạ Cửu Võ Vương, về cơ bản đã có lực lượng đối kháng được cả một khu vực, vượt xa một hai quốc gia có thể địch nổi. Nói một câu đơn giản, bản thân võ đoàn đã đại biểu cho lực lượng.

Đối với hai vấn đề này, vấn đề thứ nhất rất dễ giải quyết, tên võ đoàn Hách Khải đã sớm nghĩ ra rồi, gọi là Lữ Đoàn. Hách chính là muốn nhìn ngắm toàn bộ thế giới này, bằng không thì uống phí hán chuyển thể xuyên việt đến đây rồi, hán càng không muốn đi làm cái gì mà tranh bá a, hoặc cái gì mà mạnh nhất thế giới, chỉ tốn lãng phí thời gian, nhân sinh ngắn ngủi, thế giới lớn như vậy, hán muốn đi xem!

Vấn đề thứ hai nha, võ đoàn thành lập chính là vì gom góp tài nguyên nhân lực phục vụ cho việc chu du khắp thế giới của hán, có lẽ tương lai sẽ chỉ có một mình hán, hoặc là sẽ có đồng bọn cùng chung chí hướng, có thể cùng kết hợp thành một đội du lịch toàn thế giới. Hoặc là gặp được người trong lòng, vợ chồng cùng nhau đi khắp thế giới cũng có thể, tóm lại hiện tại cũng không có ý định cụ thể, cho nên đối với tính chất của võ đoàn, Hách Khải chỉ lựa chọn ba điều khoản về thiên tài địa bảo cùng di tích cổ đại, ác điều quái thú, có vẻ có chút tương đồng với lý tưởng của hán.

Kể từ đó, mục đích quan trọng nhất của Hách Khải tại thủ đô coi như đã hoàn thành. Võ đoàn thành lập, tiền vốn để bắt đầu chu du cũng đã có trong tay, hơn nữa trang bị cần mua cũng đã mua, cơ bản hán không còn ý định lưu lại đây nữa.

Đến bây giờ, hán chỉ còn lại hai chuyện nữa cần có hồi kết...

Một chính là cáo biệt với đại tỷ Tiết Na, còn có chồng nàng Lý Phan Thành. Cái này kỳ thật cũng chẳng có gì đáng nói, lý tưởng hai bên bất đồng, từ lúc hán còn không có nội lực cũng đã vô cùng rõ ràng rồi, cùng với chuyện của Lâm Hùng nữa, giữa hai bên mơ hồ đã xuất hiện rạn nứt. Hơn nữa Hách Khải lại muốn đi xa khỏi nơi này, tương lai có lẽ sẽ không còn bất cứ cơ hội nào gặp mặt, việc cáo biệt này liền có chút không cần thiết rồi. Vì vậy Hách Khải quyết định học tập người xưa, dứt khoát không từ mà biệt, có điều hán lại nghĩ tới hồi đó Lâm Hùng gặp chuyện không may, Tiết Na sợ hán cũng gặp chuyện không may nên đã vội vàng đến trường đại học đón hán, còn có lời hứa của Lý Phan Thành với hán trước khi hán bạo phát nội lực... Rốt cuộc cũng vẫn là không đành lòng, hán chỉ đành viết một phong thư dài, nói rõ ý định ly khai của bản thân, giao du tứ phương tăng cường lịch duyệt, hy vọng đối phương sẽ bảo trọng. Nếu tương lai Tiết Na có gặp nạn thì có thể thông qua hệ thống võ đoàn nhắn lại cho hán, hán chắc chắn sẽ trở về trợ giúp một chút.

Cứ như thế, mọi ân oán cũng chỉ tới đó mà thôi, tương lai mọi người coi như đã đi trên hai con đường khác nhau, trừ phi Lý gia xuống dốc, hoặc là Tiết Na có đại nạn, bằng không đoán chừng bọn họ sẽ khó có cơ hội gặp lại lần nữa rồi.

Tình tình Hách Khải vốn phóng khoáng, kể từ nay, nhân quả của hán ở nước cộng hòa Lam Ảnh cũng coi như chấm dứt, tổng kết lại tuy rằng không hoàn mỹ, hơn nữa còn để lại vô vàn tiếc nuối, nhưng mà thôi...

Sau cùng, chỉ còn lại một việc duy nhất... Một món nợ nhân tình nữa, trong trường đại học, mỗi bữa một chén canh thịt, chỉ điểm võ công...

Món nợ nhân tình với cô gái xinh đẹp kia...

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Rượu hết nói lời tạm biệt

Dịch giả: Jerry

Biên: argettlam7420

Hách Khải tới trường đại học, ngôi trường mà hán chỉ vì tham lam một ít học bổng mà thi vào, tên là đại học Nhất Kiếm.

Một lần nữa trở lại ngôi trường này, tuy mới trải qua thời gian ngắn ngủi hơn một tháng, nhưng Hách Khải lại cảm thấy dường như đã trôi qua rất nhiều năm. Thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, từ chuyện người anh em chết, đến việc bạo phát ra nội lực, lại đến liên tục ác chiến, những chuyện đã trải qua này, hầu như so với ba mươi năm ở kiếp trước, thậm chí thêm cả mười năm đời này nữa còn kích thích cùng đặc sắc hơn nhiều, nhưng cũng làm hán cảm thấy phiền muộn, nếu người huynh đệ còn chưa chết, thì đoán chừng hiện tại đã có thể ngồi cùng gã tại một nơi nào đó mà cao hứng thảo luận hành trình kế tiếp rồi.

Hách Khải trước khi trở lại đại học, đã đặc biệt nhờ Lý Minh ở Lý gia làm một bình rượu thật ngon, hán mang theo bình rượu này trong ngực áo, đi thẳng tới một khu hẻo lánh của trường đại học. Đây là nơi mà hán cùng Tô Thi Yên vẫn thường xuyên luyện võ, người còn chưa đi tới đó, hán đã nghe được

âm thanh xé gió truyền đến.

"Thật sự là hào kiếm pháp."

Hách Khải nghe thấy tiếng xé gió liền mở miệng nói ra, mà khi tiếng nói của hắn vừa phát ra khỏi miệng, âm thanh xé gió trong khu rừng lập tức đình chỉ, cả khu rừng lập tức chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Hách Khải cười khổ một cái, tuy hắn và Tô Thi Yên chỉ mới quen biết không lâu, thế nhưng cũng đã có chút quen thuộc tính tình cùng phong cách của cô gái xinh đẹp này rồi. Nàng mang một chút chất võ hiệp cổ điển, nhưng không hề giống những nữ tử giang hồ tính cách mạnh mẽ trong những tiểu thuyết võ hiệp, trái lại, tính tình của nàng càng giống như cung nữ thời xưa, nhậy cảm, trầm tĩnh, đoan trang, nhưng trong lòng lại có hào khí ẩn giấu sâu sắc, như khi nàng mới lần đầu gặp gỡ hắn, hay như lúc nàng dùng lời nói kích cho hắn phải uống hết chén canh thịt kia vậy. Nếu như nhất định phải lấy một ví dụ so sánh, Hách Khải cảm thấy nàng rất giống một nữ nhân vật trong một tiểu thuyết võ hiệp mà hắn từng đọc trên địa cầu, Công Tôn Kiếm Vũ.

Lúc này Tô Thi Yên rõ ràng đã nghe được tiếng hắn nói, nhưng nàng lại không lên tiếng. Từ tính cách của nàng mà nói, đoán chừng là đang tức giận đi, hơn nữa là đang đợi giải thích của hắn. Hách Khải chỉ hơi lắc đầu rồi cũng không chậm trễ thêm, cất bước đi vào bên trong rừng cây, liền thấy được một nữ tử tóc dài bóng bệ, đôi mắt trong veo như nước, xinh đẹp tuyệt trần như vẽ.

Tô Thi Yên lặng lẽ nhìn Hách Khải không nói một lời, Hách Khải thở dài một cái, nói : "Gần đây có rất nhiều sự việc phát sinh, rất nhiều sự tình... Trong lúc nhất thời ta cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, nếu cô có thời gian rảnh, có thể nghe ta kể lại tường tận mọi chuyện chứ?"

Tô Thi Yên lặng lẽ nhìn Hách Khải nửa ngày rồi mới lên tiếng: "Đến tỉnh thất đi, tôi cũng rất muốn biết anh đã gặp phải chuyện gì."

Việc Tô Thi Yên chưa biết được tình huống của hắn, Hách Khải thật ra đã sớm có chuẩn bị tâm lý, dù sao khoảng cách giữa Nội Lực Cảnh và không phải Nội Lực Cảnh quả thực cứ như là hai thế giới khác nhau vậy, trừ phi bị kẹt ở trong đó như Lý Phan Thành vậy, nếu không kẻ khác không phải Nội Lực Cảnh đều chỉ có thể từ chỗ tưởng tượng mới biết được, và Tô Thi Yên mặc dù là đệ tử thế gia, nhưng lại là đệ tử thế gia từ quốc gia khác. Nàng cũng không phải Nội Lực Cảnh, thậm chí ngay cả Chuẩn Nội Lực Cảnh cũng không phải, cho nên mặc dù gia tộc của nàng tại nước cộng hòa Lam Ảnh cũng có thể lực tương đối, nhưng trừ khi gia tộc nàng đã sớm biết nàng cùng một gã mới tiến giai Nội Lực Cảnh Hách Khải có quen biết đã lâu, nếu không thì không có chuyện họ không nói cho nàng biết về hắn.

Cứ như vậy, hai người đến một tỉnh thất trong trường đại học. Vẫn như cũ là Tô Thi Yên giao tiền, và Hách Khải cũng không tỏ vẻ gì khác, hơn nữa cũng không biết Tô Thi Yên có phải định dùng võ công để giáo huấn hắn hay không mà nàng thuê tỉnh thất kèm theo hậu viện để huấn luyện, tương đối lớn, cơ sở vật chất cũng không tồi chút nào. Hai người ngồi an vị trong tỉnh thất, sau đó mỗi người uống một ngụm trà thơm, xong Hách Khải mới chậm rãi nói đến những chuyện phát sinh gần nhất.

"... Tên hắn là Lâm Hùng, là người mà ta kết sinh tử chi giao từ lúc ở cô nhi viện. Khi đó ta nói ta muốn tập võ, và hắn không có thể chất tập võ, vì vậy hắn liền đi kiếm tiền, ta liền tập võ, mọi chuyện từ đó mà bắt đầu..."

"... Hắn tuy rằng gia nhập xã hội đen, nhưng bản thân cũng chưa từng làm chuyện đại ác thương thiên hại lý gì cả, còn có cô gái kia, đoán chừng hắn cũng đã thích nữ tử kia rồi..."

"... Đến tận đây, ta bạo phát nội lực, sau đó liền định đi giết tên họ Hứa nọ. Thiếu nợ trả tiền, giết người đền mạng, đó là đạo lý muôn thuở, nhưng ai biết Hứa gia khi truy xét bằng đẳng này đã sớm có phòng bị, lúc ấy có tới hai gã Nội Lực Cảnh cùng lúc công kích ta, định giết ta bằng được..."

"... Sau đó, ta dưỡng thương tại trấn nhỏ kia, mãi đến khi Nội Lực Cảnh của Lý gia là Lý Minh đến, ta mới được biết cái gọi là Tẩy Lễ, trận đấu chính là cùng Lý Minh đối chiến..."

"... Lại sau đó, ta về tới thủ đô, rồi lại gặp một lần mai phục khác. Lần mai phục này ta đã trúng kế, trước là công kích bằng vũ khí khoa học kỹ thuật, sau là cung tiễn công kích bất ngờ tầm xa, là một gã Nội Lực Cảnh tự mình giương cung, ta đã trúng mũi tên đó, gã Nội Lực Cảnh kia tên là Vương Điều..."

Hách Khải nói cho Tô Thi Yên phần lớn chuyện tình phát sinh trong khoảng thời gian này, tuy rằng hệ thống võ công của mình hắn không có nói rõ, nhưng mà đại khái có thể nói gì đã nói hết, sau khi nói xong hắn yên lặng uống trà, để Tô Thi Yên có thời gian suy nghĩ mọi chuyện.

Tô Thi Yên cầm chén trà yên lặng suy nghĩ hồi lâu rồi mới lên tiếng: "Lý Minh muốn giết anh, hoặc là ít nhất đánh cho anh sắp chết, tới lúc đó Lý gia sẽ ra mặt với tư cách bảo vệ anh, dùng việc này để mưu đồ võ công của anh."

"Ta biết rõ." Hách Khải mỉm cười đáp.

Tô Thi Yên ừ một tiếng, cũng không nhiều lời, lại tiếp tục nói: "So sánh với vũ khí khoa học kỹ thuật, cung tiễn của Nội Lực Cảnh kia uy lực càng lớn hơn. Cung tiễn bình thường căn bản không thể nào thừa nhận lực lượng cường đại của Nội Lực Cảnh được, càng không thể dồn nội lực vào trong đó, cây cung làm từ xương Độc Long này là vô giá, là chí bảo có tiền cũng không thể đổi đối với Nội Lực Cảnh, anh bỏ nó cho có chút đáng tiếc."

"Ta cũng biết rõ." Hách Khải vẫn đáp một câu như cũ.

"Anh trả thù quá nhẹ tay, sẽ khiến người khác cảm thấy ngươi là người mềm yếu dễ bị ức hiếp, sở dĩ hiện tại yên bình không ai dám động thủ, chỉ là vì họ không lường được thực lực của anh, không biết cần phải có bao nhiêu Nội Lực Cảnh mới có thể vây giết anh, cũng không biết cực hạn võ công của anh thế nào, nhưng mà võ công Nội Lực Cảnh thật sự là trân bảo trong thiên hạ, chắc chắn sẽ có người bí quá hoá liều." Tô Thi Yên vẫn dùng ngữ khí nhẹ nhàng bình thản nói.

"Ta biết rõ."

"Anh... Không nên nói cho tôi biết anh có vợ công Nội Khí Cảnh, đây là việc mà đến người chí thân cũng không thể để lộ đơn giản như vậy, trừ phi là chuyện mọi người đều biết..."

"Ta biết rõ."

Nhất thời hai người đều trầm ngâm yên lặng, giờ phút này sắc trời trong sân đã hơi nhạt nhòa, đã đến lúc xế chiều.

Tô Thi Yên sờ cái ấm trà một chút, mới lại hỏi: "Tại sao lại chọn tôi là người cuối cùng anh muốn gặp? Anh không phải đã quyết định muốn đi khắp nơi du lịch sao?"

Lần này Hách Khải không nói gì, mà chỉ cúi đầu trầm tư, qua hơn nửa ngày hần mới bật cười nói: "Có lẽ là một loại tình cảm chẳng."

"Hả?" Tô Thi Yên không nghĩ tới Hách Khải sẽ trả lời như vậy, khuôn mặt đỏ ửng nhìn hần.

"Là một loại tình cảm đi." Hách Khải lập lại một lần nữa: "Cô làm cho người ta cảm thấy cô như một mỹ nữ ngọc ngà cổ điển, nhưng ta biết trong tim cô có hiệp khí, lòng có hào hùng, chẳng qua cô có lẽ từ nhỏ đã tiếp nhận thể giới quan, nhân sinh quan của nhà đại thế gia, vì vậy bề ngoài thì nhìn cô như một mỹ nữ ôn nhu cổ điển, nhưng mà bên trong lại có một loại hào tình hiệp nghĩa. Hắc hắc, không nói gạt cô, ta có đọc mấy tiểu thuyết võ hiệp, nhưng ta không quá ưa thích những nữ tử giang hồ không câu nệ tiểu tiết trong đó, cho nên cô đặc biệt như vậy đã khiến ta chú ý, hơn nữa mấy ngày này quen biết tương giao, chúng ta coi như là có một tí quan hệ. Ta... đã không còn bằng hữu nào nữa, Tiết Na vốn tính là một người, nhưng mà sau sự việc của Lâm Hùng, trong nội tâm ta đối với nàng rất cuộc vẫn còn khúc mắc, vì vậy đến cuối cùng, ở nước cộng hòa Lam Ảnh này, ràng buộc lớn nhất của ta lại là cô, vì vậy nên mới để việc gặp cô là việc sau chót."

"Ừ, phải ha..." Về ứng đo trên mặt Tô Thi Yên còn chưa hoàn toàn tan đi, có điều nàng cũng dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

"Uống rượu không?"

Hách Khải bắt chột hỏi, xong liền móc ra từ trong ngực một bình rượu bằng sứ trắng. Tô Thi Yên nhẹ gạt đầu, hần liền rót đầy một chén rượu đưa cho Tô Thi Yên, cũng rót một ly cho chính mình. Hai người nhìn nhau một cái, rồi tự uống chén rượu này, Hách Khải nói tiếp: "Ta vẫn luôn suy nghĩ, chúng ta sinh trên đời này đến cùng là có ý nghĩa gì. Đương nhiên, ta không phải là nhà tư tưởng, cũng không thích suy nghĩ theo kiểu triết học gì đó, ta chỉ muốn tự hỏi bản thân để tìm ra đáp án của mình. Ta cảm thấy, người sống đời này, ít nhất phải làm một vài chuyện bản thân muốn làm và có thể làm, hơn nữa phải làm mà không hối hận, không chần chờ, không e ngại. Như thế, cả đời này coi như là sống quá đủ rồi, ta suy nghĩ thế nào thì cũng sẽ làm như thế, ta sẽ chu du một vòng quanh thế giới này."

Nói đến tại đây, Hách Khải lại rót đầy cho Tô Thi Yên một ly, rót mình ly nữa, nhưng hần không uống ngay, mà cầm lấy chén rượu chậm rãi đứng lên, nói ra: "Nhân sinh đã khó khăn như thế, còn sống vốn đã là khổ đau giữa vô vàn lựa chọn, ta muốn hoàn thành một số chuyện ta muốn làm, bất luận trên đường đi gặp phải cái gì, làm quen được bao nhiêu đồng bạn, đối mặt với bao nhiêu địch nhân, ta đều chỉ muốn sống thật với nội tâm của ta, đưa ra quyết định ta muốn làm. Ở kiếp này, ta thề ta tuyệt đối sẽ không phụ bản thân thêm lần nào nữa, muốn hát thì hát, khóc thỏa thích cười thỏa thích, ánh mắt của người khác, ý nghĩ của người khác, đều không thể áp đặt lên ta được. Có lẽ sẽ có người nói ta thoát ly khỏi xã hội, thoát ly khỏi thế giới cũng được, lòng của ta như thế, ta không đành lòng phụ bạc nó. Tô Thi Yên, đây chính là đáy lòng của ta rồi, cũng là lý do tại sao ta chọn thời điểm cuối cùng này tới tìm cô, là vì như vậy."

Hách Khải đứng ở trong sân, quay lại nhìn Tô Thi Yên, nở nụ cười, chậm rãi đưa chén rượu lên nói: "Cô có gia tộc, người có thân nhân, cô có trường bối, cô tương lai cũng sẽ có cuộc sống của cô, chiến đấu, người yêu, địch nhân, vì vậy ta không thể mở miệng ép buộc cô cùng đi với ta, đó là ràng buộc của cô, đó là cuộc sống của cô... Tình cảm là thực, những lời ta nói cũng là thực, trong tương lai có lẽ cô và ta cũng sẽ không gặp lại nhau, nhưng mà hiện tại ta vẫn muốn nói với cô rằng... Ta thích cô, Tô Thi Yên, cũng không rõ là loại tình cảm gì, đương nhiên, cũng không phải tình đơn phương hay tình thâm, chỉ là ta hiện tại muốn nói cho cô biết điều này, sau đó ta sẽ đi, tuyệt sẽ không phụ bạc bản thân, ta muốn đi ngắm nhìn cái thế giới này!"

Nói xong, Hách Khải ôm quyền uống rượu, và Tô Thi Yên trầm mặc một chút rồi cũng ôm quyền uống rượu. Rượu uống hết, Hách Khải quảng chén rượu xuống, lại ôm quyền cười nói: "Tạm biệt."

Tô Thi Yên cũng ôm quyền, nhẹ giọng nói: "Tạm biệt."

Sau đó, Tô Thi Yên lẳng lặng nhìn bóng dáng Hách Khải từ từ biến mất dưới ánh mặt trời, ngoại trừ chén rượu trên mặt đất, đã không còn thấy thân ảnh của hần nữa.

Hoàng hôn hôm đó, hành trình của thiếu niên (gần 50t)...

Đã bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 1

Dịch giả: Clear

Biên: argetlam7420

"Đoàn tàu đi Hải Thiên Quốc một giờ nữa sẽ xuất phát, mong hành khách đã mua vé chuẩn bị kỹ càng trước khi lên tàu..."

Hách Khải nghe âm thanh trên loa rồi bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp đó bắt đầu ăn một suất ăn nhỏ trên tay, đồng thời tay kia mở một tấm bản đồ, trên đó đã đánh dấu vị trí hiện tại của hắn: thành thị lớn nhất biên cảnh nước Doanh - Thư Dương Thành, từ nơi này tiếp tục đi về phía Bắc chính là chỗ mà hắn định đến: Hải Thiên Quốc.

Từ khi Hách Khải ly khai nước cộng hoà Lam Ảnh đến nay đã hơn một tháng. Trong hơn một tháng này, hắn đã bỏ ra khoảng nửa tháng để đi thăm thú khắp các phong cảnh nổi tiếng và danh thắng của nước cộng hoà Lam Ảnh, sau đó mới lên đường đi phía bắc, đi du lịch qua ba quốc gia, mà quốc gia thứ tư theo dự tính chính là Hải Thiên Quốc, cũng là quốc gia hàng hải lớn nhất khu vực phía đông Lam Ảnh.

Hách Khải chọn lựa phương hướng như vậy hoàn toàn có chủ đích. Từ sau khi ly khai nước cộng hoà Lam Ảnh, hắn chỉ toàn đi du ngoạn, mua sắm, điều tra địa đồ cùng địa lý của các quốc gia, phong cảnh, danh thắng, di tích hoặc là những khu vực mang màu sắc thần thoại huyền bí. Những nơi đó đều là địa phương hắn đều muốn đi, sau đó hắn tìm được trong địa chí của nhiều quốc gia, kể cả nước cộng hoà Lam Ảnh một truyền thuyết.

Nghe nói bên trong Lam Hải có một con quái thú vô cùng khổng lồ. Quái thú này cực kỳ cường đại, những khi nó hiện hình, mọi người chỉ có thể thấy được đầu hoặc đuôi, hoặc là một bộ phận thân thể, căn bản không thể nào thấy được toàn bộ, có thể nói là quái thú khổng lồ như một tiểu quốc. Mà ở ngàn năm trước đã từng có người chọc giận con quái thú kia, dẫn tới việc con quái thú nổi máu cuồng hưng, nuốt luôn tòa thành thị bên bờ biển của tên đã chọc giận nó vào bụng. Về sau mọi người nhao nhao cho rằng tòa thành thị này đã bị hủy diệt hoàn toàn rồi, người trong thành khẳng định cũng chết sạch. Nhưng từ đó về sau, ước chừng cứ mỗi trăm năm người ta lại thấy có người xưng là di dân của thành phố này xuất hiện. Bọn họ sẽ bán tháo lượng lớn thiên tài địa bảo, đồ lấy những vật dụng cơ bản và tàu thuyền, sau đó biến mất ở một chỗ sâu trong Lam Hải.

(Biên: nghe giọng Atlantic)

Bởi vậy nên mới có truyền thuyết, tòa thành này không phải biến mất hoàn toàn, mà nhờ cơ duyên xảo hợp nên được bảo tồn trong bụng cự thú kia. Thậm chí còn có một số tập truyện du ký không biết thực hư ra sao, những tác giả viết truyện đều tuyên bố chính mình đã từng đến tòa thành thị này du lịch, đã trải qua đủ loại cảnh ngộ khó có thể tưởng tượng khi ở trong đó. Tòa thành thị này tên là Mạc Biệt Mạc Biệt, đúng vậy, Hách Khải đã xác nhận rất nhiều lần rồi, tòa thành thị này đúng thực gọi là Mạc Biệt Mạc Biệt, là gọi theo ngôn ngữ của nền văn minh sa mạc ở bờ Tây Lam Hải. Ý nghĩa của nó là trần châu trần châu, trong ngôn ngữ của nền văn minh này thì khi một từ được liên tục lặp lại có nghĩa là muốn nhấn mạnh nội dung, tức là đối với nền văn minh sa mạc thì tòa thành này là thành phố châu báu lộng lẫy nhất.

Đây là thành phố ảo mộng!

Hách Khải đã liên tục xác nhận, tòa thành thị này có lẽ thật sự tồn tại, hắn cực kỳ cực kỳ muốn đi du lịch tòa thành thị này. Suy nghĩ một chút xem, trong bụng một con Hải thú siêu cấp khổng lồ lại có một tòa thành thị, đây quả thực là kỳ tích a!

Từ đó về sau, Hách Khải đã đi khắp Lam Hải tìm kiếm bóng dáng tòa thành thị này. Dù sao ở thế giới này khoa học đã phát triển tương đối cao, tuy rằng còn chưa phát minh ra động cơ đốt trong, nhưng những cỗ máy hiện đại chạy bằng hơi nước đã có rồi. Hơn nữa, trong khoảng thời gian tự do này, Hách Khải cũng gián tiếp hiểu được một vài tình huống của thế giới này: cái thế giới này không biết vì sao, mà tựa hồ không thấy xuất hiện những mỏ dầu trữ lượng lớn, dẫn đến việc động cơ đốt trong được phát minh rất chậm chễ. Mà điều này sẽ dẫn đến một tình huống khác, chính là máy móc chạy bằng hơi nước càng ngày càng phát triển, theo như những gì Hách Khải thấy, máy chạy bằng hơi của thế giới này nước đã có chút hơi hưởng của động cơ hơi nước trong tiểu thuyết Steampunk trên địa cầu (1), dùng tiêu chuẩn khoa học kỹ thuật chạy bằng hơi nước như vậy để tạo ra thuyền sắt hơi nước cỡ lớn, vượt sông vượt biển gì đó tuyệt đối không thành vấn đề.

(1)Steampunk: tiểu thuyết khoa học viễn tưởng ở thế kỷ 19, trong đó lấy bối cảnh thế giới dùng công nghệ máy hơi nước làm chủ đạo, phát triển một nền văn minh rực rỡ.

Nhưng về sau, khi Hách Khải đang tìm kiếm tại mấy quốc gia, hắn bỗng nhận một tin xấu: Đội thuyền của bọn họ không có biện pháp nào để vượt qua Lam Hải, nguyên nhân rất đơn giản... Hải thú.

Đúng vậy, đúng là Hải thú. Là các loại cá, thú vật, chim, côn trùng trên biển. So với việc ở trên đất bằng mấy nghìn năm, thậm chí càng lâu hơn tới nay, vô số Nội Lực Cảnh thậm chí Nội Khí Cảnh đều điên cuồng đồ sát cùng cướp đoạt, quái thú cường đại trên bờ đều đã trở thành mục tiêu của bọn họ, cần quét sạch tron hòng săn lùng thiên tài địa bảo. Nhưng ở biển diện tích so với lục địa lớn hơn nhiều, hơn nữa không gian cũng không phải chỉ có mặt phẳng như trên đất bằng, các khu vực trong hải dương có chiều sâu khác nhau, tạo thành các môi trường sống phân tầng rất đa dạng. Nếu tính như vậy, không gian sống của các sinh vật trong hải dương há chỉ gấp vài lần lục địa? Chỉ sợ là gấp mười gấp trăm, thậm chí gấp nghìn lần cũng có thể. Hơn nữa, trong hải dương sẽ hạn chế năng lực hoạt động của nhân loại, thế giới này là thế giới có linh khí tồn tại, cũng tương tự như vậy, quái thú hung mãnh đa số là sinh sống ở dưới biển.

Trong số ít những sách vở Hách Khải mua, có đề cập đến việc phân loại các sinh vật trên thế giới này. Sinh vật bình thường cũng có tên khoa học và tên thường gọi của riêng mình, còn ở cấp độ cao hơn thì gọi là Hung thú. Theo như miêu tả trong sách, Hung Thú về cơ bản đều đạt đến cấp độ Chuẩn Nội Lực Cảnh, ví dụ như một quyển sách có miêu tả một động vật tên là Hung Hùng (con gấu). Một con Hung Hùng đã toàn diệt một binh đoàn lính đánh thuê có vũ khí khoa học - kỹ thuật đầy đủ, đạn thường không xuyên thủng được da nó, mà móng vuốt sắc bén của Hung Hùng có thể xé rách xe thiết

giáp, một tay chặt ngang cây đại thụ hai người mới ôm hết, tốc độ chạy ít nhất 120km/h, nhảy cao ít nhất khoảng 7m. Đây là một con vật hình dạng như gấu nhưng lại có thực lực Chuẩn Nội Lực Cảnh, so với Chuẩn Nội Lực Cảnh của nhân loại còn mạnh hơn không ít.

Xếp trên Hùng thú là Cuồng thú. Về phương diện Cuồng thú, Hách Khải không có mua được tranh ảnh liên quan gì về chúng, có điều cũng thu được một vài ghi chép phán đoán. Trong đó, miêu tả rõ rệt nhất về Cuồng Thú chính là tốc độ phản ứng nhanh đến khoa trương, lực lượng, cùng sinh mệnh lực và hình thể khổng lồ khó có thể tưởng tượng.

Hách Khải đến Thư viện Quốc gia nước Doanh đã tìm được một quyển bách khoa toàn thư về động vật, trong đó có miêu tả rất kỹ càng về một con cự mãnh cấp Cuồng thú Trong sách có ghi, cự mãnh này được phát hiện tại biên giới giữa nước Doanh và Bách Thảo Quốc hai mươi sáu năm về trước. Hồi đó, sáu võ đoàn đã tiếp nhận nhiệm vụ bắt giết mãnh xà Cuồng cấp này, sau đó nhân viên ghi chép phát hiện, một vách núi tại hiện trường vụ bắt giết đã sụp đổ hoàn toàn.

Con mãnh xà Cuồng cấp này dài đến 172m, nặng đến hơn 18,6 tấn, hiện tại đầu lâu của nó vẫn đang được trưng bày tại bảo tàng quốc gia của nước Doanh. Lúc ấy Hách Khải tò mò đến nhìn qua, phát hiện cái đầu lâu kia quả thực lớn như một căn phòng nhỏ. Hơn nữa, trên đầu lâu của mãnh xà còn có hai cái sừng bằng xương. Nó căn bản đã không còn là mãnh xà nữa rồi, quả thực không khác gì giao long mà Hách Khải được biết.

Trong sách cũng không ghi lại tình hình thương vong của sáu võ đoàn lúc ấy, Hách Khải tạm thời cho rằng sáu gã Nội Lực Cảnh đều chỉ bị thương mà không chết, nhưng dù vậy cũng đã đủ kinh người rồi. Chỉ là một con dã thú mà thôi, lại cần sáu gã Nội Lực Cảnh đồng thời vây công, mà đoán chừng cũng có không ít Chuẩn Nội Lực Cảnh cùng các loại vũ khí công nghệ cao hỗ trợ bên cạnh. Dã thú Cuồng cấp, có được thực lực Nội Lực Cảnh, hơn nữa do khác biệt về kích thước cơ thể, nên nhân loại Nội Lực Cảnh căn bản không thể nào một chọi một với dã thú Cuồng cấp.

Trong sách còn ghi chép, phía trên Cuồng cấp còn có dã thú Bạo cấp, thế nhưng những con thú này đều chỉ tồn tại ở các khu vực cổ đại trong truyền thuyết các quốc gia, bây giờ có còn hay không không thể biết được. Nhưng có thể khẳng định chắc chắn, trên nữa nhất định là Bạo cấp, thậm chí cao hơn nữa... Chính là con cự thú đã nuốt chừng cả một tòa thành ở sâu trong Lam Hải kia, Thương Lam Cự Thú: Amon Hardy. Đây là từ ngữ của văn minh sa mạc, có nghĩa là “tử vong phong bạo”. Cự thú này tối thiểu cũng là Bạo cấp, thậm chí còn cao hơn, đây là thứ duy nhất cuốn sách này khẳng định.

Ngoại trừ Thương Lam Cự Thú, trong lòng Lam Hải số lượng Hùng, Cuồng cấp Hải thú cũng rất nhiều, hàng năm đều có không dưới mười vạn người chết trong các đợt Thú triều của Hải thú Lam Hải. Tàu chiến bọc thép của hải quân các nước đều chỉ dám tuần tra ở ven biển, toàn bộ khu vực bờ đông Lam Hải chỉ có Hải Thiên Quốc là quốc gia hàng hải lớn nhất mới có năng lực và cũng dám vượt qua Lam Hải.

Vì những nguyên nhân trên, Hách Khải liền bắt đầu tìm đường đến Hải Thiên Quốc, hẳn dự định tới đó thử xem có thể vượt qua Lam Hải hay không, hoặc là mua một cái thuyền bọc thép hơi nước lớn nhất, ít ra như thế cũng không tệ. Có điều bởi vậy mà tiền bạc của hắn có lẽ còn lâu mới đủ, tuy rằng hắn lấy được rất nhiều tiền từ nước cộng hòa Lam Ảnh, nhưng đó chỉ tính là nhiều đối với một cá nhân, nếu dùng thuyền để vượt vùng biển khổng lồ như vậy, tiền tài của hắn đúng là còn thiếu quá nhiều.

Trong khoảng thời gian du lịch này, hắn đã mua trang bị để đi du lịch, còn có các đồ dùng lúc trước tại nước cộng hòa Lam Ảnh, đặc biệt là mua được liệu điều dưỡng thân thể, còn có quyền góp một số tiền cho cô nhi viện hắn đã từng sống. Tóm lại, cộng tất cả những khoản chi tạp nham này, hắn đã dùng hết trên dưới 12 triệu Lam Ảnh tệ, số vàng nước cộng hòa Lam Ảnh tặng hắn trị giá 100 triệu lam ảnh tệ, hiện tại hắn còn thừa lại khoảng 87 triệu. Đối với một người bình thường, chỉ cần có nhiều tiền như vậy là đã đủ tiêu cả đời.

Nhưng Hách Khải đi khảo giá biết được một chiếc thuyền viễn dương bình thường, chỉ có vỏ ngoài bọc sắt, bên trong vẫn còn làm bằng gỗ, trọng tải ước chừng 10.000 tấn, muốn đặt hàng một chiếc như vậy cũng đã cần khoảng 150 triệu Lam Ảnh tệ. Đó còn chưa tính cả chi phí trang trí, bày biện, chiêu mộ thuyền viên này nọ nữa... Mà thuyền như vậy thì phải đi thành đội rất đông đảo và còn được thông báo rõ ràng: đội thuyền này nếu gặp phải đàn Hải thú Hùng cấp, thì khả năng chìm đắm là 80% trở lên, nếu như gặp phải Cuồng cấp Hải thú, dù có là một con thì khả năng chìm đắm là 100%! Đội thuyền như vậy chỉ có thể đi lại, rong ruổi tại vùng biển gần bờ, không được nghĩ tới việc vượt qua Lam Hải.

Về phần một đội thuyền khác ra giá, Hách Khải đã thử qua, hắn ở nước Doanh, dùng thân phận cường giả Nội Lực Cảnh bá phòng tổ chức võ đoàn của quốc gia, sau đó lại dùng thân phận đoàn trưởng võ đoàn thì biết được giá thuyền của Hải quân quốc gia nước Doanh đưa ra. Chính hắn cũng đã thử tính toán giá tiền một phát, thấy nước Doanh tuyệt đối không có lừa hắn, tàu chiến thiết giáp lớn nhất của Hải quân chính phủ nước Doanh, trọng tải ước chừng gần 20.000 tấn, kết cấu toàn bộ bằng thép, sử dụng động cơ chạy bằng hơi nước, theo như ý Hách Khải yêu cầu nên không được trang bị chủ hạm pháo hay các loại vũ khí gì khác, toàn bộ trị giá vào khoảng 1,1 tỷ Lam Ảnh tệ, chưa tính đến trang hoàng bên trong, chưa tính tiền thuê nhân viên...

Mấu chốt nhất chính là, loại chủ chiến hạm này tối đa cũng chỉ có thể chống lại được đàn Hùng cấp Hải thú, đối với Cuồng cấp Hải thú đơn lẻ cũng chưa chắc sẽ chìm, nhưng mà nếu gặp phải đàn Cuồng cấp Hải thú, hoặc nói số lượng Cuồng cấp Hải thú vượt quá ba con thì kết quả cũng là... (R.I.P:~)

Cho nên Hách Khải mới cảm thán vì tiền của mình chẳng khác nào rỗng tuếch, mặt khác lại cảm thấy hiếu kỳ với Hải Thiên Quốc. Theo lời nhân viên chính phủ nước Doanh, Hải Thiên Quốc là quốc gia hàng hải lớn nhất trong cả bốn khu vực ở Lam Hải, có được kỹ thuật chế tạo thuyền phát triển nhất, hơn nữa lại có một loại kỹ thuật đặc thù, có thể tránh được Hải thú Cuồng cấp trở lên rất hữu hiệu. Đây là tin tức cơ mật cấp quốc gia của Hải Thiên Quốc, trừ khi chiếm được hoàn toàn, chinh phục được Hải Thiên Quốc, còn không loại thông tin cơ mật như vậy sẽ vĩnh viễn không thể tiết lộ.

Biện pháp duy nhất, chính là dùng giá cao hơn bên ngoài gấp bội, thậm chí giá gấp mấy lần, tại Hải Thiên Quốc mua sắm hoặc là đặt làm một chiếc tàu viễn dương cỡ lớn, hơn nữa còn phải chấp nhận đề nghị của Hải Thiên Quốc là thuê nhân viên chính phủ của họ, đây là phương pháp xử lý duy nhất mà Hách Khải có thể dùng để chỉ huy đội thuyền đi tìm kiếm Thương Lam Cự Thú.

Chuyện như vậy đối với người bình thường, thậm chí đối với gia đình phú quý mà nói đều là viễn vông, khả năng cả đời cũng chẳng thể làm được. Dù sao thì ngoại trừ tiền tài, còn có hiệp nghị giữ bí mật với Hải Thiên Quốc, ảnh hưởng chính trị, ảnh hưởng xã hội..., một loạt các nhân tố ảnh hưởng. Tuy nhiên Hách Khải dù sao cũng không phải người bình thường, hắn là cường giả Nội Lực Cảnh, hắn là đoàn trưởng một võ đoàn, điều đó cho hắn một khả năng,

mặc dù khả năng này vẫn là rất nhỏ.

Ngay lúc Hách Khải đang trầm tư suy nghĩ xem rốt cuộc nên làm gì để kiếm tiền, nên giải quyết việc liên quan tới Hải Thiên Quốc thế nào, thì đoàn tàu bắt đầu vào ga. Hách Khải theo dòng người tiến đến những khoang ở phía trước đoàn tàu, đây là khoang khách VIP, giá cả rất xa xỉ, nhưng đối với Hách Khải mà nói lại chẳng là gì. Vẫn câu nói cũ, hắn muốn xem một lượt cái thế giới này, là để hưởng thụ chứ không phải vì chịu tội, như vậy dĩ nhiên là muốn ăn ngon, ở tốt, dùng đồ xịn rồi, tất cả đều phải là tốt nhất, hắn căn bản không thèm để ý những chuyện nhỏ nhặt này, càng không có ý tưởng cam tâm tình nguyện sống cảnh nghèo hèn như các vị đại hiệp trong tiểu thuyết kiếm hiệp.

Hắn muốn nhìn thẳng vào nội tâm của chính mình, giống như hắn muốn tới đô thị mộng ảo Mạc Biệt Mạc Biệt vậy, dù có nhiều nguy hiểm hơn nữa cũng sẽ không thể ngăn cản nổi hắn, trừ khi hắn đã chết, bằng không thì...

Thành phố ảo mộng Mạc Biệt Mạc Biệt, hắn chắc chắn sẽ đi!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: So tự do với trời (Thượng)

Dịch giả: Clear

Biên: argetlam7420

Nhóm khách VIP trong đoàn xe này không phải cứ có tiền mới mua được, nhóm có tiền mới có thể mua được tên là nhóm Thương gia, cùng nhóm khách VIP là hai loại khác nhau. Nói như vậy, nhưng có thể tiến vào nhóm khách VIP này thì đều là vừa giàu có vừa quyền lực, hơn nữa còn cần phải có quan hệ mới được, đương nhiên, tương đối mà nói, phục vụ, phương tiện, ... vân vân của nhóm khách VIP cũng là tốt nhất cả đoàn xe.

Sau khi Hách Khải tiến vào nhóm khách VIP, hiện trong xe cả nhóm chỉ có mười mấy người, phân biệt ngồi ở ba chỗ, rõ ràng có thể thấy được ba gia đình, hoặc là ba cái quan hệ, hắn cũng chẳng buồn để ý, đi thẳng tới một chỗ trống bên cửa sổ ngồi xuống, sau đó lấy từ trong ba lô ra một quyển tiểu thuyết, để trên đường đi đọc cho đỡ nhàm chán.

Một đường không ai nói chuyện, đoàn xe từ biên cảnh nước Doanh hướng đến Hải Thiên Quốc, phải đi mất bốn ngày bốn đêm, trên đường đi ăn uống đều ở trong xe, giữa đường chỉ có một trạm trung chuyển, dọc đường cũng không có thành thị nào, chỉ có một trạm bảo hành nhỏ, vì vậy bốn ngày bốn đêm này cơ bản hắn chỉ có thể một mực ngồi trong xe.

Đến bữa tối, Hách Khải gọi nhân viên phục vụ mang đến một loại đặc sản của nước Doanh, tên là rượu đỏ ngâm cuốn trùng. Nói là côn trùng, nhưng thật ra là một loại giáp xác ngoài đại dương, bên bờ biển có rất nhiều, to chừng ngón tay cái, gia đình bình thường cũng có thể mua một ít ở chợ, cách ăn cũng tương tự món trứng tôm ở kiếp trước của Hách Khải. Món rượu đỏ ngâm cuốn trùng hắn vừa gọi, khẩu lựa chọn cuốn trùng hắn phải rất nghiêm ngặt, bởi nó cực kỳ đắt đỏ, giá cả thậm chí so được với tôm hùm kiếp trước của Hách Khải còn cao hơn, có thể có tiền trả không phải nhà giàu thì cũng là nhà có quyền thế, và lại trên đoàn xe này cũng chỉ có nhóm khách VIP mới có thể gọi.

Hách Khải đương nhiên là vô cùng hứng thú với chuyện ăn uống, hắn đôi khi còn tự hỏi, nguyện vọng của mình, ngao du khắp cái thế giới này, có phải chăng là muốn đi ăn khắp thế giới không nhỉ?

(Biên: quỳ thẳng này:v, chắc hồi ở địa cầu béo lấmD)

Món rượu đỏ ngâm cuốn trùng này, lúc trước hắn dùng thân phận võ đoàn báỉ phòng nước Doanh, hỏi thăm về công việc chế tạo thuyền bè, đã được đám chính khách nước Doanh chiêu đãi một hồi. Đương nhiên, bởi vì lúc ấy là tiệc chiêu đãi chính thức, nên Hách Khải không có khả năng không để ý hình tượng ăn uống, thích ăn là một chuyện, có lẽ ngứa hay không lại là một chuyện khác. Lúc ấy Hách Khải cũng chỉ là nhăm nháp qua liền ngừng lại, tuy vậy cái mùi vị kia đã làm hắn thấy hứng thú rồi.

Khi món rượu đỏ ngâm cuốn trùng được bung lên, Hách Khải không thể chờ đợi thêm nữa lập tức mở nắp kim loại, thấy bên trong là một con cuốn trùng biển quần xoắn màu đỏ lấp lóe, một mùi hương đậm đà tươi sống xông vào mũi. Hách Khải giờ ngón trở lên, dùng một cái gắng tay mỏng cảm con cuốn trùng biển, trực tiếp liền xé mở lớp giáp xác.

Đúng lúc đó, cách đó không xa truyền đến tiếng bật cười. Hách Khải nhìn lại thì thấy một thiếu nữ ước chừng 17 18 tuổi sắc mặt đỏ bừng đang nhìn hắn cười, xung quanh thiếu nữ này còn có bốn nam thanh nữ tú nữa, bọn họ đều đang cố nhịn cười nhìn Hách Khải. Hách Khải mặt hơi đỏ lên, liền biết mình ăn cuốn trùng biển có phần không đúng cách, cũng như ở kiếp trước vậy, khi ra nước ngoài ăn uống nhất định phải trước làm thế nào, sau làm thế nào, tiếp đó là ăn theo trình tự nào, bằng không rất có thể sẽ bị người bản xứ giễu cợt.

Lúc này, một thanh niên tuấn nhã trong đám nam nữ liền đứng lên ôm quyền nói ra: "Huynh đài chó trách, tiểu muội chỉ là... chỉ là..."

Người thanh niên không biết nên nói tiếp sao nữa, dù sao tư thế của Hách Khải cũng rất là buồn cười, nhưng người không lẽ phép đúng là tiểu muội của gã. Người có thể được vào nhóm khách VIP tức là người vừa giàu vừa quyền lực, gã cũng sợ ở chỗ này sẽ đắc tội người nào đó, vạn nhất đối phương là

người hẹp hòi thì sao. Tuy già cũng không sợ, nhưng cuối cùng thì vẫn là kết thù, đó chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Hách Khải đặt con cuốn trùng biển xuống, hơi lúng túng nói: "Không có gì, không có gì, có thể là ta sai, ta không phải người nước Doanh, đây là lần đầu tiên ta ăn cuốn trùng biển, có phải nó có cách ăn đặc biệt gì đó không?"

Mấy nam nữ thanh niên kia đều nhẹ nhàng thở ra, thiếu nữ vừa rồi cười ra tiếng cũng tự nhiên hào phóng nói: "Vị tiên sinh này, vừa rồi là tiểu nữ thất lễ, cuốn trùng biển kỳ thật hơi khác các loại hải sản khác, nội tạng của nó đều tập trung ở phần lưng, nếu lúc còn sống mà bị xé ra thì các bộ phận ở phần lưng sẽ bị rách ra, dẫn đến mùi vị chuyển thành tanh hôi. Vì vậy cuốn trùng biển thượng hạng sau khi vớt lên, bình thường đều được nuôi dưỡng một thời gian trong nước sạch, để loại bỏ các chất dơ bẩn trong cơ thể, sau đó mới có thể xem là nguyên liệu nấu ăn chính thức, và lúc ăn cũng cần chú ý tách phần thịt mềm từ phần bụng trở xuống, chỉ phần thịt ấy mới là tươi ngon mềm mại, chỉ có hạ đẳng... Chỉ có người không biết ăn mới cắt từ phần lưng thôi."

Thiếu nữ vừa nói xong, Hách Khải liền hiểu ngay. Thứ này cơ bản giống bào ngư ở kiếp trước, bào ngư bình thường giá cả không đắt, gia đình thường dân cũng có thể đến chợ mua mấy con về nhà, trực tiếp dùng nước sôi luộc lên là có thể ăn. Nhưng đối với hàng thượng hạng thì quả là có cái giá lên trời, lúc nấu nướng cũng thường thức cũng cần phải chú ý, phải là đại phú đại quý mới ăn được, con cuốn trùng biển này tựa hồ cũng là như thế.

Hắn ngồi ở toa tàu của nhóm khách VIP, ăn món ngon với nguyên liệu cao cấp nhất, thế nhưng động tác ăn lại giống người tầng lớp trung lưu hạ lưu, chẳng trách những nam thanh nữ tú không phải thì quý này lại cười ầm lên.

Sau khi thiếu nữ nói rõ ràng, thanh niên khi nãy lên tiếng thấy Hách Khải cũng không có vẻ tức giận liền nói ngay: "Huynh đài, ở trong Thất Hải đều là huynh đệ, gặp nhau tức là đã có duyên, không bằng tối đây cùng chúng ta uống chung vài chén rượu, thế nào?"

Hách Khải suy nghĩ một chút liền cười nói: "Làm phiền các vị rồi." Nói xong đi tới ngồi ở vị trí người thanh niên nhường ra.

Từ động tác, quần áo và trang sức, cùng với phương diện thức ăn cũng có thể nhìn ra được, mấy thanh niên này đều không phải quý (Biên: Có mỗi từ này mà lặp lại mãi @@). Bọn họ gọi một bàn đồ ăn, đều chỉ là một ít thức ăn rất thanh đạm đặt trên đĩa nhỏ, nhưng nhìn vô cùng đẹp mắt, còn có mấy cái bình rượu nữa, đều là loại rượu "đương chi bạch ngọc" (ý nói rượu ngon). Hách Khải mới uống một ngụm, đã cảm thấy mùi rượu trong miệng nhẹ nhàng khoan khoái như thấm vào tâm can, lại phối hợp với một bàn đầy mỹ vị này nữa, hắn vừa ăn vừa khen không dứt miệng.

Nghe những thanh niên này nói chuyện với nhau thì bọn họ đều là dong dôi cao sang của nước Doanh, lần này không phải đến Hải Thiên Quốc, mà là đi qua biển Thiên Quốc để tới Bách Thảo Quốc tham gia kỳ thi tuyển sinh tại Đại học Y khoa quốc gia. Theo mấy lời bọn họ nói thì có thể biết được mấy nam nữ thanh niên này đều là hạng anh tài ở nước Doanh, năng lực xuất chúng được đặc biệt cử sang học, hầu như có thể coi là học sinh dự quyết của Đại học Y khoa công lập Bách Thảo Quốc rồi. Mỗi người đều mang theo hơn mười người hầu cùng hộ vệ, chẳng qua người hầu với hộ vệ không được coi là nhóm khách VIP, vì vậy mấy người đó đều ở tại khoang tàu của nhóm thượng gia chờ đợi.

"Bách Thảo Quốc mặc dù là một tiểu quốc, nhưng Đại học Y khoa ở đó thật sự không đơn giản a, Viện trưởng là cường giả Nội Lực Cảnh có tiếng đã gần trăm năm, thực lực hơn xa Nội Lực Cảnh bình thường, giảng viên trong đại học hầu như đều là Chuẩn Nội Lực Cảnh, lại còn có ba vị Học sĩ vốn là Nội Lực Cảnh nữa, một trường đại học có đến bốn gã nội lực cảnh, chiếm một nửa số Nội Lực Cảnh Bách Thảo Quốc rồi, tương đương với số Nội Lực Cảnh khai quốc của Bách Thảo quốc năm xưa đó." Một gã thanh niên cảm thán nói ra.

Một thanh niên khác uống một chén rượu, cũng cảm thán nói: "Không đối gât các vị, Trịnh gia ta mặc dù là thế gia đại tộc trước vị Hầu tước, nhưng trong toàn gia tộc chỉ có gia gia ta là Nội Lực Cảnh, và gia gia ta năm nay cũng đã 120 tuổi, đây là nguy cơ lớn a, lần này danh ngạch năm năm chiêu sinh của Bách Thảo Quốc, sau khi bị nội bộ nước đó cùng các quốc gia khác chia nhau thì nước Doanh chúng ta cuối cùng cũng chỉ có ba mươi danh ngạch. Trong đó chỉ có mười ba danh ngạch đại học hệ Sinh Nguyên, nhà ta đã phải trả giá rất lớn mới nắm được một suất. Lần này ta đi học, trong gia tộc cũng là tranh đấu gay gắt, tuy nói ta là đích tôn, nhưng mà cuối cùng rõ ràng cũng phải dựa vào luận võ mới nắm được danh ngạch này, nghĩ tới mà phát lạnh..."

Các thanh niên còn lại đều tỏ ra thấu hiểu, hiển nhiên gã này đã nói được chỗ đau của bọn họ. Đứng nhìn mấy thế gia đại tộc ăn ngon mặc đẹp, hưởng thụ cuộc sống mà dân thường căn bản không tưởng nổi, nhưng trên thực tế tại thế giới này, nơi có Nội Lực Cảnh, thậm chí Nội Khí Cảnh với sức mạnh cá nhân vượt qua cả sức mạnh quân đội, trong nội bộ những thế gia đại tộc kia cũng rất là lao tâm khổ tứ, không dám lơ là chút nào với thực lực của gia tộc mình, nếu không còn cường giả Nội Lực Cảnh tọa trấn nữa, thì những thứ gọi là thế gia đại tộc này chẳng bao lâu cũng sẽ bị diệt tộc.

Phần đông nam nữ thanh niên đang cảm thán cuộc sống bề ngoài vinh quang ở trong tàn khốc của mình, chỉ có một mình Hách Khải không hề có ký đánh chén tẹt ga, như thể nỗi khổ của đám thanh niên đó cũng chỉ là đề tài để nhắm rượu, một chút hấn cũng không đặt ở trong lòng.

Người thanh niên lúc đầu mời Hách Khải đến tên là Hứa Hạo Minh, gã kỳ thật vẫn luôn chú ý đến thần thái cùng động tác của Hách Khải, mắt thấy bộ dạng Hách Khải căn bản không hề đem đau khổ của thế gia đại tộc để trong lòng thì lòng gã khẽ động, giờ lên một chén rượu kính Hách Khải một ly rồi mới lên tiếng: "Không biết Hách Khải huynh muốn đi Hải Thiên Quốc hay là tiến về Bách Thảo Quốc? Hay là đi quốc gia nào khác?"

Hách Khải uống xong chén rượu, lau miệng một cái rồi vừa cười vừa nói: "Mục đích của ta là Hải Thiên Quốc, nghe nói kỹ thuật chế tạo thuyền bè của Hải Thiên Quốc là tốt nhất trong khu vực phía đông Lam Hải, hơn nữa có đầy đủ khoa học - kỹ thuật hàng hải của Lam Hải, có thể tránh được các loại quái vật biển rất hiệu quả, vì vậy ta có ý định đi tới đó nhìn xem."

Hứa Hạo Minh trầm ngâm một lát, nói: "Gia tộc Hách Khải huynh có liên quan đến nghiệp đóng thuyền bè sao? Tuy nói kỹ thuật chế tạo thuyền của Hải Thiên Quốc đúng là tốt nhất trong các quốc gia khu vực phía đông Lam Hải, thế nhưng quốc gia này khi thành lập lại có thể chế chính trị khác biệt với đa số các quốc gia khác trong khu vực. Quốc gia này là nhờ buôn bán mà lập quốc, không có quý tộc, hơn nữa đối với lĩnh vực buôn bán, kỹ thuật hàng hải thì kiểm soát vô cùng nghiêm ngặt, nếu Hách Khải huynh đến vì muốn đạt được kỹ thuật của Hải Thiên Quốc thì sẽ rất khó khăn đấy."

Hách Khải cũng chẳng muốn giấu giếm gì, lại uống một chén rượu, cười hắc hắc nói: "Không phải không phải, ta muốn kỹ thuật chế tạo thuyền để làm gì, hơn nữa ta cũng không có gia tộc, ta chỉ là một đứa trẻ mồ côi, sở dĩ ta muốn đến Hải Thiên Quốc xem xét vấn đề chế tạo thuyền là vì ta muốn vượt biển Lam Hải, thậm chí còn muốn thám hiểm khu vực sâu nhất của Lam Hải kia, ta muốn tìm được Thương Lam Cự thủ Amon Hardy, ta muốn đi du lịch Mạc Biệt Mạc Biệt!"

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 2-2: So tự do với trời (Hạ)

Dịch giả: Clear

Biên: argetlam7420

Hắn vừa nói ra, tiếng nói chuyện của mọi người lập tức ngừng lại. Hơn nữa Hách Khải căn bản không giấu giếm chút nào, không hề cố kỵ nói ra một cách rất bình thường, vì vậy không chỉ có mấy nam nữ thanh niên xung quanh nghe được, hai nhóm người khác cũng nghe được lời hắn nói, toàn bộ người trong xe lập tức im lặng như tờ.

Phải đến hơn mười giây sau, một nhóm thanh niên nam nữ khác ngồi phía xa mới có người phá lên cười hắc hắc, tiếp đến một thanh niên cao lớn cường tráng đứng lên nói: "Vị huynh đài này, không phải ngươi đang nói chuyện cười đấy chứ? Hay là cố ý nói để giết thời gian? Thương Lam Cự thủ Amon Hardy sớm đã được người ta chứng thực là trò lừa bịp, Mạc Biệt Mạc Biệt tuy là tòa thành nổi tiếng trong lịch sử, nhưng đã bị phá hủy trong chiến tranh chứ mà không phải là hủy trong miệng quái thú như truyền thuyết. Về phần lời đồn đại cứ cách trăm năm sẽ xuất hiện khách du lịch biển, kỳ thực cũng chỉ là mảnh lời của các thương nhân muốn lừa gạt tiền mà thôi, ha ha ha."

Hách Khải không thêm đề ý gì nữa nói: "Ừ, ta hiểu rõ nó có thể là trò bịp, có thể là nghe nhầm đồn bậy, càng có khả năng chẳng tìm được gì, nhưng mà ta không quan tâm."

Thanh niên cường tráng kia hình như quen biết Hứa Hạo Minh, chẳng qua đó có vẻ lại là ân oán, hai người đứng cách xa ánh mắt nhìn nhau đều rất lạnh nhạt, gã thanh niên cường tráng nói xong liền đi tới bên cạnh mọi người, không coi ai ra gì nói: "Nói như vậy, huynh đài có ý định làm thẳng ngu, không biết mà cứ đâm đầu vào phải không? Ha ha ha, người thông minh cùng kẻ ngu ngốc đều là loại không thể lay động, chẳng qua huynh đài trông cũng không phải kẻ ngu?"

Thanh niên cường tráng này nói năng xác xược, dù sao bên này là bữa tiệc của Hách Khải với các bằng hữu mới quen, gã không mời mà tới, hơn nữa động tác, thần thái, ngôn ngữ đều có chút mạo phạm. Những thanh niên nam nữ xung quanh Hách Khải sắc mặt đều hơi đỏ lên, chẳng qua không biết vì nguyên nhân gì mà nhất thời không ai dám phản bác, trái lại người thanh niên phản nản sự khó khăn của thế gia đại tộc lúc này nhỏ giọng nói ra: "Hách Khải huynh, không phải nói gì nữa, Mạc Biệt Mạc Biệt đúng là truyền thuyết, đã được người ta xác nhận là trò bịp rồi..."

"Ồ?"

Hách Khải thần sắc vẫn thản nhiên, hắn lại uống một chén rượu, xong mới đứng lên cười nói: "Nhận được sự chiêu đãi từ các vị, rượu này đã uống, cơm cũng đã ăn, hôm nay gặp nhau chính là có duyên, nếu duyên còn thì còn có thể gặp lại, tình nghĩa bữa rượu và thức ăn này ta cũng sẽ ghi ở trong lòng, bây giờ đành phải từ biệt rồi." Nói xong, Hách Khải ôm quyền định ly khai bữa tiệc này.

Lại không nghĩ gã đô con kia lại xoắn hết cả lên, hoặc là gã có ý định lấy Hách Khải dẫn mặt Hứa Hạo Minh, liền trực tiếp chắn trước mặt Hách Khải nói: "Vị huynh đài này, không ngại nghe một lời khuyên chứ. Đừng có ngây thơ như vậy, cái gọi là đô thị ảo mộng, vên vên cũng chỉ là ảo mộng mà thôi, làm người vẫn phải bước đi trên đôi chân mình mới được. Nhìn người có thể tiến vào nhóm khách VIP, gia tộc người đoán chừng cũng là đại tộc có danh tiếng, còn nói là trẻ mồ côi cái gì, vinh quang vẻ vang của tổ tông bọn họ chẳng lẽ không đáng để người kế tục sao? Trở về gia tộc của mình đi, đừng có trung nhị như thế nữa."

Nghe được mấy lời này, Hách Khải bỗng dừng bước, cười mà không phải cười nhìn gã thanh niên cường tráng một chút, lại nhìn về phía Hứa Hạo Minh mặt đang đỏ lên, đôi tay nắm chặt, hắn liền vừa cười vừa nói: "A? Trung nhị? Có từ này sao? Người cảm thấy trung nhị nghĩa là gì? Tại sao lại gọi ta là trung nhị?"

"Hử? Chỗ các người không có từ này?" Thanh niên cường tráng biểu lộ như thể vừa gặp được một gã địa chủ nhà quê, vừa cười hắc hắc vừa nói: "Đây là từ ngữ mới lưu hành trong các đô thị lớn mấy năm gần đây, đại ý là chỉ thanh thiếu niên đang học trung học năm hai, điểm đặc trưng của bọn hắn là đầu óc hoang tưởng, tự cho mình là nhân vật cực kỳ lợi hại, hoặc là có được năng lực cực kỳ khủng khiếp, cho rằng bọn hắn vô cùng đặc biệt trong toàn thế giới này, cho rằng tất cả đều là thế giới sai, nói cách khác, chính là ám chỉ loại người có vấn đề về đầu óc, huynh đài không biết sao? Ha ha ha."

(Biên: A, giờ ta biết Trung nhị là gì rồi, "chuunibyou" chứ gì. Nếu xem anime nhiều hẳn bạn đã từng nghe tới rồi đó:D)

Hách Khải mỉm cười lắc đầu, hắn lại gần thanh niên cường tráng thêm một bước, vẫn vừa cười vừa nói: "Mỗi một người đều là cá thể đặc biệt, mỗi người đều là nhân vật chính trong thế giới của mình, đạo lý này ta tại đã biết vài thập niên trước, không, chính xác là đã biết từ kiếp trước rồi. Người mắng người khác là Trung nhị, chỉ là vì hắn có thể thích nghi với xã hội tốt hơn, thích ứng với các mối quan hệ, hoặc nói là thích ứng với cái thế giới lạnh lẽo tàn"

khắc này tốt hơn, từ bỏ sự khác biệt của chính mình mà thôi. Nói đơn giản, do đã bị xã hội tha hóa bào mòn nên con người ta sớm đã chẳng còn mấy ai có giấc mộng riêng của chính mình nữa, những người như vậy sẽ cực kỳ căm hận những người vẫn còn có ước mơ, hơn nữa vẫn có được sự riêng biệt của chính mình. Hận không thể tiêu diệt nhưng người đó thật nhanh, nếu không thể hủy diệt được, vậy thì hủy diệt từ mặt tinh thần đi, vu oan cũng tốt, bôi đen cũng được, thậm chí là bày đặt sinh sự, chỉ cần có thể hủy diệt đi sự khác biệt cùng mơ ước của người khác, biến họ thành kẻ cũng mờ nhạt như mình chính là sự thỏa mãn lớn nhất của loại người này. Vì vậy ta luôn luôn cho rằng, Trung nhị thật ra lại là lời ca ngợi, mà không phải như nghĩa xấu người nói, cười nhạo người khác là Trung nhị, kỳ thật trên mặt cũng đã viết rõ hai chữ lời đời, chỉ thể mà thôi."

"Về vấn đề bảo ta ngu hay không ngu, hay Mạc Biệt Mạc Biệt đến cùng có tồn tại hay không, hành vi của ta có ngớ ngẩn hay không, hay tương lai ta có bị trò bịp này lừa gạt không, thực ra ta nghĩ câu trả lời đúng đắn nhất cho người là..."

"Chuyện của ta mặc mớ con mẹ gì tới người."

Tất cả mọi người đều tròn mắt há hốc mồm nhìn Hách Khải. Phải biết rằng người có thể tiến vào nhóm khách VIP không giàu cũng là có quyền thế, theo tiêu chuẩn đạo đức của bọn họ, ít nhất bọn họ - những người tự cho mình cao quý văn minh nhất thế giới này, đơn giản là sẽ không đi chửi thề. Dù sao đạo đức và địa vị không phải cứ muốn là có đấy, và lời nói của Hách Khải thoải mái dung tục như vậy, trực tiếp làm bọn họ giật mình.

Và Hách Khải vẫn khẽ cười như cũ, nói tiếp: "Tạm thời không nói người có phải rảnh quá thích quản chuyện người khác hay không, ta chỉ nói một câu, Mạc Biệt Mạc Biệt không tồn tại, Thương Lam Cự thủ không tồn tại, là người tự mình điều tra được hay sao? Là tự mình đi thực địa khảo sát hay sao? Hay việc Thương Lam Cự thủ không tồn tại, Mạc Biệt Mạc Biệt đã sớm hủy diệt là nghe công luận nói hả? Người dùng lời truyền miệng mà người nghe được đề khuyên bảo ta? Ta lại muốn hỏi một câu, người tính là cái thá gì?"

Nghe xong những lời này, sắc mặt gã đô con vừa trắng vừa đỏ, vốn gã định làm gì đó thì trước mắt hắn đã chỉ còn lại một đạo tàn ảnh, bàn tay Hách Khải đã đặt trên gáy của gã. Khoảng cách hai bên ít nhất cũng phải năm bước, nhưng chỉ trong nháy mắt, Hách Khải đã đặt bàn tay lên gáy của gã, trong nháy mắt mà thôi, gã thanh niên đô con chân giẫm theo một bộ pháp nào đó, ngay lập tức lùi lại ba bước, tốc độ cũng là cực kỳ nhanh, hơn nữa mỗi một bước liền để lại vết lõm rất nhỏ nhưng mắt thường có thể thấy được trên mặt sàn bằng kim loại của khoang tàu, lực giẫm chân này đã đạt đến Chuẩn Nội Lực Cảnh.

Nhưng mà sau ba bước, bàn tay kia vẫn như cũ đặt trên ót hắn, cứ như ngay từ đầu đã là ở chỗ đó, vị trí, khoảng cách, động tác không hề biến hóa một chút nào. Lần này gã thanh niên đô con không dám nhúc nhích nữa rồi, trên trán mồ hôi lạnh vã ra, gã đã hiểu bản thân chọc phải loại đại nhân vật gì... Nội Lực Cảnh!

"Tiền... tiền bối, tiền bối tha mạng a! Ta là đệ tử Vô Xương tộc! Cha ta..." Thanh niên cường tráng lập tức kêu rống lên, đồng thời tay gã cũng đã đặt sau lưng áo, chẳng qua chỉ làm được có thế thôi, một cử động nhỏ gã cũng không dám làm thêm.

Hách Khải lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ lên ót gã đô con, gã kia lập tức sắc mặt tái nhợt, khoe miệng cũng có máu tươi chảy ra. Hách Khải quay đầu đi về phía cửa sổ, vừa đi vừa nói: "Tự do của người khác thì quan hệ gì tới người? Ta cũng chẳng thèm chấp nhận mà ra tay với người, coi như là ta khiển trách việc người không khách khí với các bằng hữu mới quen của ta."

Lúc này, tất cả mọi người trong nhóm khách VIP mới hồi phục lại tinh thần, hầu như cả khoang đều đứng bật dậy, trong đó đại đa số mọi người nhìn Hách Khải với ánh mắt rục rịch. Nội Lực Cảnh, đây chính là Nội Lực Cảnh, hơn nữa nhìn dung mạo cùng tuổi tác của Hách Khải, thì đây chính là một thanh niên Nội Lực Cảnh thiên tài, thiên tài bậc này chỉ cần chỉ điểm vài câu thì đúng là phúc ba đời rồi.

Hứa Hạo Minh lập tức hai mắt sáng như sao, nói: "Hách Khải huynh chớ trách, là chúng ta có mắt không trông, mời huynh tới uống thêm vài chén, coi như bồi tội."

Hách Khải chỉ cười hắc hắc, thẳng thừng cự tuyệt: "Đạo bất đồng, rượu này nếu uống thêm sẽ chẳng còn ngon nữa, có điều những lời ta nói lúc trước đều là sự thật, mục đích của ta là Hải Thiên Quốc, ta muốn tìm con thuyền có thể vượt biển Lam Hải. Ta muốn đi tìm Thương Lam Cự thủ, vẫn muốn đi vào Mạc Biệt Mạc Biệt du lịch, những điều này đều là lời nói thật lòng của ta."

Lúc này, muội muội của Hứa Hạo Minh vẫn một mực trầm mặc bỗng nhiên nhỏ giọng nói ra: "Thế nhưng, thế nhưng... Thương Lam Cự thủ cùng Mạc Biệt Mạc Biệt đúng là trò lừa bịp đó a..."

"Câm miệng!" Hứa Hạo Minh thần sắc tức thì đại biến, trực tiếp gầm lên với muội muội của hắn, đồng thời ôm quyền về phía Hách Khải định nói gì đó.

Hách Khải cũng chỉ nhẹ nhàng khoát tay, vui vẻ nói: "Kỳ thật có tồn tại hay không không biết, chỉ là lý tưởng của chúng ta bất đồng. Cái ta muốn làm là một người tự do tự tại, là hiệp sĩ hành tẩu khắp thế gian, và các người thì lại muốn làm chuyện phù hợp với thế giới quan, xã hội quan, cùng với nhân sinh quan của đệ tử thế gia đại tộc các người, đây mới là đạo bất đồng như ta nói. Vì vậy dù các người nói nó là giả dối thì cũng không ảnh hưởng đến việc ta nỗ lực tìm kiếm, ngộ nhỡ đến cuối cùng đúng là lừa bịp thật thì duyên hội ngộ này cũng đã bù đắp đầy đủ rồi. Đây mới là đạo bất đồng mà ta nói, không phải cái gì khác, chỉ là tranh luận thôi sẽ không khiến ta phẫn nộ đâu, vừa rồi khiển trách chỉ là do gã đã mạo phạm các người mà thôi. Hắc hắc, đã nhiều lời rồi."

Trong lòng Hách Khải đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Tô Thi Yên, hắn và nàng, sự khác biệt đoán chừng cũng là loại quan niệm này, so với những nam nữ thanh niên ở đây nàng lại càng phù hợp với thế giới quan của thế gia đại tộc, hai người họ vĩnh viễn không thể nào đi cùng nhau được, cái này mới thật sự gọi là đạo bất đồng...

"Như vậy..."

Hách Khải đi tới bên cửa sổ, quay đầu lại ôm quyền cười lớn: "Gặp gỡ tức là có duyên, hôm nay duyên đã hết, đành phải từ biệt rồi, chur vị..."

"Tạm biệt!"

Ôm quyền xong, Hách Khải quay đầu lại mở tung cửa sổ, trực tiếp nhảy ra khỏi đoàn xe đang chạy, lao xuống cánh đồng hoang vu rậm rạp, cứ thế biến mất không thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 3: Dự định kiếm tiền

Dịch giả: Jerry

Biên: argetlam7420

Hách Khải nhảy ra khỏi xe là đã có dự định từ trước, thực sự không phải vì muốn né tránh đám thanh niên quý tộc kia, cũng chẳng phải làm bộ soái ca cool ngầu gì, hẳn có ý định bắt đầu đi bộ từ nơi này vượt qua vùng hoang dã hướng tới Bách Thảo Quốc.

Tại khu vực phía đông Lam Hải, Bách Thảo Quốc là một quốc gia vô cùng trọng yếu và đặc thù. Đây là một nước cực kỳ nhỏ, cả quốc gia lớn chỉ cỡ một châu của nước Cộng hòa Lam Ảnh, thậm chí còn nhỏ hơn, nếu như là tại địa cầu ở kiếp trước, ước chừng chỉ ngang một thành phố lớn.

Nhưng mà Bách Thảo Quốc có ý nghĩa rất đặc thù, đây thực chất là một sơn cốc cực lớn, cả quốc gia được một dãy núi lớn bao quanh, chỉ có mặt hướng về phía Hải Thiên Quốc là có thể tiến vào, các hướng khác đều có núi cao quanh năm tuyết trắng mù mịt ngăn cản.

Do hoàn cảnh đặc thù này, Bách Thảo Quốc có được các loại thảo dược rất quý hiếm, có khi còn có thiên tài địa bảo hiện thế. Hơn nữa những thảo dược quý hiếm, thiên tài địa bảo này không chỉ có ở trên mặt đất, tại bên trong Bách Thảo Quốc có vô số các hang động tồn tại bên lòng núi, và những đường hầm tự nhiên dưới lòng đất chằng chịt khắp Bách Thảo Quốc, nếu như nhất định phải hình dung thì nó rất giống series phim Underworld.

Chính bởi vì những loại thảo dược đặc thù hình thành trong lòng đất, cùng với địa hình dạng sơn cốc phù hợp với việc bảo vệ thảo dược và tài nguyên quý trọng của Bách Thảo Quốc, lại còn rất nhiều thiên tài địa bảo tồn tại, nên bắt đầu từ ngàn năm trước Bách Thảo Quốc ở cái thế giới này chính là một điểm tài nguyên trọng yếu ở khu vực phía đông Lam Hải, đã từng bị mấy cường quốc chiếm lĩnh, tranh chấp liên miên, rất nhiều cuộc chiến tranh đều bởi vì lãnh địa Bách Thảo Quốc mà diễn ra. Mãi đến khi Hải Thiên Quốc quật khởi, dùng kỹ thuật bí mật vượt biển Lam Hải, cùng với mạng lưới buôn bán khổng lồ, tiềm lực tài chính hùng hậu đã lôi kéo được rất đông cường giả Nội Lực Cảnh. Hải Thiên Quốc quật khởi, làm cho cửa ngõ vào Bách Thảo Quốc không còn là của những đại cường quốc như trước kia nữa.

Đã đến được bước này, Hải Thiên Quốc đương nhiên muốn độc chiếm Bách Thảo Quốc, đoán chừng sẽ biến Bách Thảo Quốc thành một thành phố hoặc là châu, tóm lại là không có khả năng Bách Thảo Quốc tồn tại độc lập.

Nhưng rồi thế sự khó lường, khi Hải Thiên Quốc quật khởi thì Bách Thảo Quốc cũng đồng thời sinh ra một vị anh hùng, đây là nhân vật sinh ra và lớn lên tại Bách Thảo Quốc, thân nhân của hắn đã chết hết trong chiến tranh, chính là bởi những cuộc chiến tranh do các quốc gia muốn ngấp nghé lãnh thổ Bách Thảo Quốc gây ra. Người này sau khi mất đi thân nhân, đã trải qua không biết bao nhiêu kỳ ngộ cùng những cuộc chiến xương máu. Thời gian dần trôi đi, gã từ một tên nô lệ tù binh, đã trở thành cường giả Chuẩn Nội Lực Cảnh trong quân đoàn nô lệ, sau đó lại trở thành cường giả Nội Lực Cảnh, đánh giết thoát khỏi quân đoàn nô lệ. Rồi ngay sau đó hắn bị quốc gia đã bắt hắn làm tù binh cử mấy tên cường giả Nội Lực Cảnh đuổi giết, vừa trốn vừa chiến đấu, chiến đấu xong lại trốn. Trong lúc chạy trốn, người này dần dần mạnh lên, bị đuổi giết trong hơn mười năm, hẳn hẳn như đã đi khắp khu vực phía đông Lam Hải, cùng lúc quen biết được nhiều bằng hữu cũng như gặp phải những kẻ địch mới, lại càng bị các quốc gia liên kết lại truy nã đuổi giết, trong đó đuổi giết tích cực nhất chính là quốc gia bắt đầu quật khởi, từ lâu vẫn thèm thuồng Bách Thảo Quốc, Hải Thiên Quốc.

Một ngày nọ, hắn bị phục kích tại biên giới Bách Thảo Quốc, trên một ngọn núi cao, dốc hết toàn lực chống lại bát đại cường giả Nội Lực, cộng thêm bị ba quân đoàn đế quốc vây công. Trong trận chiến ấy, bằng hữu cùng đồng bọn của hắn hầu như chết sạch không còn, và hắn... trong trận chiến ấy, đã vượt lên chính mình, rốt cuộc trở thành Nội Khí Cảnh!

Sau đó, trong sách sử của tất cả các quốc gia không còn ghi chép gì thêm nữa, dù sao khi ghi chép về cường giả Nội Khí Cảnh đều chỉ dừng lại ở thời điểm trước khi thành tựu Nội Khí Cảnh, nếu còn tiếp tục ghi chép quá nhiều về người đó sau khi thành tựu Nội Khí Cảnh thì rất có thể sẽ bị cho là khiêu khích, và khiêu khích một gã cường giả Nội Khí Cảnh, đây là sự tình bất luận nước nào cũng không muốn, cũng không dám làm.

Tóm lại, tình huống sau đó là, Hải Thiên Quốc khu vực phía đông Lam Hải vốn sở hữu tài phú hầu như vô tận, bây giờ diện tích bị thu nhỏ đến đáng thương, lãnh thổ chỉ còn một dải đất thẳng tắp nối thẳng ra bờ biển, cho nên mới được xưng là Hải Thiên Quốc. Đồng thời, mấy cường quốc cổ đại kia cũng tan vỡ phân tán, một số trở thành quốc gia khác, một số biến mất trong dòng lịch sử. Và Bách Thảo Quốc đã được độc lập, cũng đồng thời được Hải Thiên Quốc che chắn phần của ngõ. Bách Thảo Quốc sau đó đã thành lập Đại học Y khoa quốc gia, bất kể là nhân viên làm việc, lực lượng chính trị hay là nguồn tài chính quốc gia, tất cả đều dồn hết vào trường Đại học này, nó hầu như đã trở thành một quốc gia thu nhỏ có chính phủ riêng biệt trong Bách Thảo Quốc rồi. Cục diện đó được hình thành và cho tới tận hôm nay, Bách Thảo Quốc đã thành lập được hơn sáu trăm năm.

Hách Khải vốn có ý định từ Doanh quốc đi đến Hải Thiên Quốc, sau đó tìm kiếm thuyền có thể vượt biển Lam Hải, có điều là trên đường đi hắn đã cần

thận cần nhắc về vấn đề tài sản của mình. Dù tính toán thế nào hần cũng không cảm thấy dựa vào tài sản trước mắt có thể mua được một con thuyền như vậy. Cứ cho là hần gia nhập một đội thuyền viễn dương vượt biển Lam Hải, chỉ một lần mà đã gặp được Thương Lam Cự thú, khả năng này xác suất quá nhỏ đi, hần vẫn phải cần một chiếc thuyền viễn dương do bản thân điều khiển mới được.

Như vậy, biện pháp nào để có thể kiếm được số tiền khổng lồ trong thời gian ngắn đây?

Những ngày này Hách Khải cũng đã biết được địa vị Nội Lực Cảnh là thế nào rồi, Nội Lực Cảnh là giai cấp thượng lưu, đã vượt lên trên phạm nhân, nói cách khác, nếu như không phải là Nội Lực Cảnh, sợ là ngay cả lãnh tụ của một quốc gia, hoặc quốc vương một vương quốc cũng phải thấp hơn Nội Lực Cảnh một cái đầu. Đương nhiên, còn có quan hệ giữa người với người, còn tiềm lực tài chính, thế lực gia tộc hay của các môn phái nữa, Nội Lực Cảnh nếu quả thật phải gặp quốc vương một quốc gia cũng cần phải giữ lễ tiết, cúi đầu hành lễ, nhưng nếu muốn khiến một Nội Lực Cảnh quỳ xuống xưng nô tài đối với quốc vương bình thường, đó đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Từ địa vị xã hội mà nói, Nội Lực Cảnh phảng phất như là một sinh vật khác tiến hóa hơn hẳn phạm nhân, và từ góc độ Sinh vật học mà nói quả thật đúng là như thế. Nội Lực Cảnh đã từ phạm nhân bình thường bắt đầu tiến hóa thành sinh vật Bán năng lượng.

Chính bởi vì như thế, Nội Lực Cảnh muốn có được tiền tài, quyền lực, danh vọng là quá đơn giản. Ví dụ như Hách Khải, khi đi du lịch qua một vài quốc gia, từ mấy vũ đoàn có thể lực tại quốc gia đó hần đã tìm hiểu được một ít nhiệm vụ, lợi ích mỗi một nhiệm vụ mang lại không hoàn toàn là tiền tài, nhưng nếu là đối thành tiền tài thì chỉ sợ là nhiệm vụ đơn giản nhất cũng phải đáng giá đến mấy chục triệu, nếu là hơi khó một chút, ít nhất cũng phải trên trăm triệu đến mấy tỷ.

Chẳng qua là chuyện này có một điểm mấu chốt, chính là mỗi một nhiệm vụ đều cần hao phí khá nhiều thời gian hoặc tinh lực. Ví dụ như nước Doanh có một cái nhiệm vụ vũ đoàn, là bảo vệ hoàng thất nước này trong thời gian một năm, và giá cho vụ này là ba trăm triệu, cùng lúc đó Nội Lực Cảnh sẽ được hưởng thụ đãi ngộ cung phụng của nước Doanh, bao gồm chỗ ăn chỗ ở, chỗ luyện công, được liệu, săn bắn, nhân viên, cung nữ, đệ tử, những thứ này tất cả đều là hưởng thụ đãi ngộ đẳng cấp quốc gia, chỉ phải bảo vệ hoàng thất nước Doanh một năm là có thể đạt được nhiều như thế.

Hoặc một cái khác, tham dự chiến tranh giữa các nước, hoặc truy kích và tiêu diệt vài tên tội phạm Chuẩn Nội Lực Cảnh, thu hoạch đều là chục triệu, trăm triệu để tính toán.

Nhưng Hách Khải đâu có dư thừa tinh lực đi hầu hạ người khác, hần căn bản không có ý định tham dự chiến tranh các kiểu. Về phần truy nã và tiêu diệt ai đấy, cái này hần ngược lại khá chú ý đến, chỉ cần những tội phạm kia là phạm tội thực sự, ví dụ như giết người cướp của, hoặc ức hiếp người lương thiện, vậy hần sẽ hành hiệp trọng nghĩa một phen, đây là hần vừa thỏa mãn giấc mộng hành hiệp, vừa kiếm được tiền a.

Chẳng qua hơi đáng tiếc, những quốc gia phát lệnh truy nã và tiêu diệt, hầu như đều là tội phạm chính trị, cũng tức là khác biệt về chính trị, bất đồng về lợi ích với giới cầm quyền. Có lẽ đối với những quốc gia này, Chuẩn Nội Lực Cảnh hay Nội Lực Cảnh, bọn họ giết người cướp của, ức hiếp người lương thiện đều không tính là phạm tội, chỉ cần bọn họ có thể vì quốc gia phục vụ, quốc gia thậm chí sẽ giúp bọn họ dọn dẹp những việc này, trường hợp duy nhất là có thể sẽ bị quốc gia truy nã, thực ra cũng chỉ là lợi ích mâu thuẫn với những quốc gia này thôi, Hách Khải không tính dây vào mấy vùng nước đục này.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hách Khải cũng chỉ có thể nghĩ đến vài con đường kiếm tiền, một là thám hiểm di tích cổ đại, hai là truy đuổi tiêu diệt Hung cấp thậm chí Cuồng cấp dã thú, cái thứ ba chính là tìm được thiên tài địa bảo.

Trong ba cách, kiếm tiền nhanh nhất chính là thăm dò di tích cổ đại, lợi ích thu được thậm chí có thể mua được mấy quốc gia, nếu có quốc gia nguyện ý mua bán chúng... Nhưng điều kiện tiên quyết là, người phải biết chỗ đó có di tích cổ đại, huống chi Hách Khải chỉ mới đọc trong sách, những di tích cổ đại đa số đều nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, căn bản không phải một hai gã Nội Lực Cảnh có thể nhẹ nhõm thám hiểm, trong sách thậm chí còn nói, từng có lời đồn Nội Lực Cảnh đã chết tại một di tích, vì vậy cách này hoàn toàn không thực tế.

Về cách thứ hai, truy đuổi tiêu diệt Hung cấp thậm chí Cuồng cấp dã thú, lợi ích khi đem giao dịch cũng rất lớn, đầu tiên là tiền thưởng cho việc giết Hung cấp Cuồng cấp dã thú của quốc gia giao nhiệm vụ, ít nhất cũng phải mấy tỷ. Tiếp theo là trong thi thể của những Hung cấp Cuồng cấp dã thú đều chứa một lượng khổng lồ thực lực, người bình thường cũng có thể hấp thụ, có thể nói gần như là thiên tài địa bảo dạng nguyên liệu nấu ăn hay được liệu vậy, tuy rằng không bằng thiên tài địa bảo chính thức, nhưng mà số lượng lại lớn, một con dã thú Hung cấp Cuồng cấp, toàn bộ giá trị đoàn chừng cũng mua được nửa quốc gia rồi, nhưng cũng như cách đầu tiên, trước hết phải tìm được dã thú Hung cấp Cuồng cấp dã, ở thế giới mà khoa học kỹ thuật nhân loại đã tiến bộ ngang với thế kỷ 20 tại địa cầu này, dã thú Cuồng cấp Hung cấp trên mặt đất có lẽ đã tuyệt chủng rồi, về phần trên biển... lại quay lại vấn đề, trước tiên phải có thuyền mới đi tìm dã thú được chứ.

Và cách cuối cùng, chính là dựa vào vận may, thiên tài địa bảo là những thực vật chứa đựng rất nhiều năng lượng tự nhiên mà người bình thường có thể hấp thụ, có thể là trái cây, có thể là đóa hoa, rễ cây, lá cây, mỗi một chủng thiên tài địa bảo đều không giống nhau, nhưng chúng đều có chung một điểm là đều giá trị liên thành, tuy rằng thiên tài địa bảo trên mặt đất đã rất là hiếm thấy, nhưng tại một vài địa phương ít người lui tới vẫn có rất nhiều, mà ở khu vực phía đông Lam Hải, địa phương có khả năng nhất, không, là nhất định sẽ có thiên tài địa bảo, dĩ nhiên chính là Bách Thảo Quốc rồi.

Hách Khải ngồi trên xe nghe những thanh niên kia thảo luận về Bách Thảo Quốc, hần lúc ấy cũng đã động tâm, và sau khi cùng gã thanh niên cường tráng xung đột, hần lại càng có ý định trực tiếp vượt qua dãy núi và khu vực hoang dã đi thẳng đến Bách Thảo Quốc. Những dãy núi và vùng hoang dã kia đều là khu vực với trình độ khoa học kỹ thuật trước mắt của nhân loại không có cách nào khai thác được, đặc biệt là ngọn núi cao gần Bách Thảo Quốc, đều là núi tuyết mây mờ quanh năm kéo dài nối tiếp nhau. Tại thế giới không có máy bay này, ngoại trừ Nội Lực Cảnh, ngay cả Chuẩn Nội Lực Cảnh cũng rất ít người dám đến những dãy núi này, vì vậy những nơi này rất có thể sẽ có thiên tài địa bảo tồn tại, thậm chí đoán chừng còn có Hung cấp dã thú ....

Huống chi, Hách Khải cũng muốn ngắm nhìn phong cảnh vùng núi hoang dã một chút, một thân một mình, đi chán thì nghỉ, nhìn khắp những phong cảnh ít ai lui tới này chẳng phải là rất khoái sao?

Sau khi nhảy khỏi đoàn xe, Hách Khải quay đầu nhìn đoàn xe một chút, tiếp đó nhìn về phía thảo nguyên mênh mông vô biên trước mắt, lòng hân hào khí nổi lên, ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài, tiếng hét cuộn cuộn như sấm, sau đó, hắn đã lao vào vùng đất hoang đã trải dài đến tận chân trời...

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Thú vui nơi hoang dã

Dịch giả: Jerry

Biên: argetlam7420

Ở kiếp trước Hách Khải rất thích xem các tiết mục TV về cuộc sống hoang dã, nhìn các nhân vật ở nơi hoang dã trải nghiệm đủ loại thách thức, tìm kiếm thực vật, lẩn tránh dã thú, dựng lều tránh nạn, trở về thế giới văn minh, thật là làm hắn ngưỡng mộ không thôi, chẳng qua kiếp trước hắn không có năng lực, cũng không có khả năng bỏ hết tất cả tiền vào vùng hoang dã, đi như vậy hắn tuyệt đối chết chắc, vì vậy chỉ có thể không ngừng nhìn xem tiết mục trên ti vi mà ước ao trong lòng.

Mà tới được kiếp này, thật vất vả mới có được năng lực lớn như thế, hắn ngay từ đầu đã lập tuyên ngôn phải đi khắp nơi, nhìn khắp cái thế giới này, một phần cũng bởi vì tiếc nuối từ kiếp trước. Sau khi nhảy khỏi đoàn xe, Hách Khải chạy nửa giờ về hướng tây bắc, giờ phút này quay đầu lại căn bản đã không thể nhìn thấy bất cứ dấu vết gì của đường ray xe lửa nữa, nơi đây đâu đâu cũng là rừng rậm tự nhiên hoang sơ, cây cỏ dày đặc, ngẫu nhiên còn gặp phải bùn nhão, đầm lầy, chim bay trên bầu trời, đưa mắt nhìn lại, xa xa còn có rất nhiều dấu vết của động vật cỡ lớn.

Địa hình nơi đây là khu vực bình nguyên, phần lớn là thảm cỏ, các loài thực vật mọc rưa rích lũy qua ngàn vạn năm, chồng lên nhau tạo thành các loại đầm lầy, người bình thường đến đây có thể nói là nửa bước khó đi, thế nhưng đối với Hách Khải mà nói mấy vấn đề đó căn bản không tồn tại, tuy rằng không thể dễ như đi trên đất bằng, nhưng mà ít nhất cũng không thấy chướng ngại vật chút nào, tốc độ hành tẩu so với xe cộ nhanh hơn nhiều.

Đi được ước chừng hai ba giờ, Hách Khải lấy trong ba lô ra la bàn cùng bản đồ địa hình nước Doanh, sau đó là la máy đo kinh vĩ độ thông dụng tại Lam Hải. Sau khi đối chiếu, hắn xác định bản thân đang đứng ở khu vực bình nguyên biên giới, lấy tốc độ của hắn, ước chừng đến hoàng hôn có thể đi đến địa hình thảo nguyên. Dù sao hắn cũng phải qua đêm ở ngoài trời, tuy không sợ các loại đầm lầy, nhưng hắn cũng không hy vọng buổi tối phải ngủ trên bùn đất. Hơn nữa nơi đây là bình nguyên, đầm lầy bãi cỏ, các loại côn trùng như muỗi quả thực rất nhiều, hắn cũng không muốn phải vận nội công xua đuổi muỗi suốt 24 tiếng đồng hồ, cho nên xem xong hắn liền quyết định di chuyển nhanh hơn, trước lúc hoàng hôn phải đến được địa hình thảo nguyên, rồi nghỉ qua đêm tại đó.

Nghĩ như vậy, Hách Khải liền bước nhanh hơn. Giờ phút này hắn đã là Nội Lực Cảnh, mấy ngày nay hắn không chỉ đi du ngoạn không, nội lực, thực lực, đây là mấu chốt để hắn có thể thực hiện được mơ ước, vì vậy một chút lơ là cũng không được. Mỗi ngày hắn đều luyện võ ít nhất hai giờ, đồng thời cũng dần dần lĩnh ngộ sâu hơn vấn đề sử dụng nội lực, hơn nữa khác với hình thức tư duy của người thế giới này, hắn ở kiếp trước đã được tiếp nhận sự bùng nổ thông tin, đặc biệt là các loại tiểu thuyết, manga, anime có nhiều loại năng lượng tương tự với nội lực. Tuy rằng chỉ do mấy tên nhà văn nghĩ ra, không có chứng cứ rõ ràng, nhưng mà cái loại khai thác tư duy này, loại động não mở rộng trí óc này, cũng không phải khổ luyện hay bế quan nghiên cứu mà có thể hiểu được, hắn từ những ký ức đó đã thu được rất nhiều kinh nghiệm, dùng tục ngữ của thế giới võ thuật này mà nói, hắn quả thực là đồn ngộ mỗi ngày, đây là kỷ ngộ mà vô số võ giả có năm mươi cũng không nghĩ tới.

Chính bởi như thế nên tuy nói những ngày này, hệ thống võ công của hắn vẫn là La Hán Quyền cực cảnh, Dịch Cân Kinh cấp một, có thêm Thiên La Địa Võng Chương cấp một, nhưng mà thực lực so với lúc trước tại nước cộng hòa Lam Ảnh ít nhất đã tăng lên một nửa, ngoài việc cơ thể đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt, nhờ có nội lực không ngừng tôi luyện mà thân thể hắn đã đạt tới Chuẩn Nội Lực Cảnh. Hơn nữa sau khi tham khảo anime manga kiếp trước, hắn đã sáng tạo ra hình thức chiến đấu, đây kỳ thật mới là căn cơ lớn nhất của hắn, cũng là nền móng cơ bản để hắn tồn tại trên cái thế giới này!

Ví dụ như khi Hách Khải giẫm chân ở chỗ đầm lầy, chân vừa giẫm lên đồng bùn nhão, từ lòng bàn chân liền khuếch tán ra một lực lượng vô hình bao phủ, bắt chước kỹ thuật rèn luyện Chakra từ một bộ manga ninja ở kiếp trước (Naruto), đem nội lực cũng sử dụng như thế, có thể giẫm trên đồng bùn nhão mà không hề lún xuống dưới. Và đây chỉ là một trong vài tiểu xảo kỹ xảo hắn rèn luyện được trong khoảng thời gian này mà thôi, những kỹ xảo cùng loại ước chừng phải hơn mười cái, trừ những kỹ xảo này, còn có hai kỹ xảo chuyên môn dùng cho chiến đấu, tất cả chúng cộng lại làm cho hắn giờ phút này sức chiến đấu được nâng cao đến mức chưa từng có.

Dựa vào những kỹ xảo sử dụng nội lực này, tốc độ di chuyển của Hách Khải tại đầm lầy nhanh vô cùng, vốn từ đoàn xe đi đến khu vực thảo nguyên còn một đoạn đường rất dài, với tốc độ người bình thường đi bộ thì khả năng mấy ngày cũng không thể đến nơi, dù có điều khiển xe cộ chạy thẳng trên đường lớn đoán chừng cũng phải hơn nửa ngày, thế nhưng Hách Khải vẹn vẹn chỉ tốn bốn năm canh giờ đã tới được khu vực thảo nguyên rồi.

Từ đầm lầy nóng bức đến khu thảo nguyên độ dốc càng tăng, nhiệt độ cũng theo đó hạ thấp hơn. Giờ phút này khu vực phía đông Lam Hải đang là cuối hè đầu thu, còn ở tại bình nguyên, đặc biệt là khu vực đầm lầy do độ ẩm rất lớn nên rất oi bức, nhưng khi hắn vừa đến khu vực thảo nguyên, độ nóng đã giảm đáng kể, rất có cảm giác không khí cuối thu dễ chịu.

Hách Khải đi vài bước trên bãi cỏ dày đặc, sau đó trực tiếp nhảy lên cao bảy tám mét đáp xuống một khối đá to, từ trên mỏm đá đưa mắt nhìn lại, xa xa

phía sau vẫn là khu vực đầm lầy, mà phía trước là khu vực cao nguyên độ dốc thoải, xa hơn nữa mơ hồ có thể thấy dãy núi tuyết trải dài bất tận. Giờ khắc này, tâm tình Hách Khải thật sự là rất tốt.

Hiện tại là khoảng hơn bốn giờ chiều, gần đến năm giờ, mặt trời xuống núi đoán chừng cũng phải bảy giờ. Hách Khải trong khoảng hai giờ này phải dựng lều nghỉ ngơi và săn bắt tìm kiếm đồ ăn, thời gian thoát nhìn thì rất nhiều, nhưng trước mắt với trình độ gà mờ của hắn, cộng thêm lúc trước đã từng thử dựng lều đã ngoại, thời gian này kỳ thật vô cùng ít ỏi.

Hách Khải không dám ngồi nghỉ, trước hết hắn đi xung quanh tìm vị trí thích hợp, là một khối đá to khác hình dạng phù hợp, dưới chân tảng đá có một cái hố lõm vào. Hắn dọn dẹp đáy hố, sau đó đi gom rất nhiều cỏ lấp đầy cái hố này, xong hắn mới lấy ra từ ba lô ra một cái lều vải, dựng khung lều xong xuôi, dưới đáy cái lều vải này có một tầng cỏ dày, không hề cảm giác sự cứng rắn của mặt đất chút nào, hơn nữa bản thân cái lều có thể che mưa, còn có nấm đá to cũng có thể che mưa, vì vậy dù ban đêm trời có mưa cũng hắt không đến nơi này.

Đến đây, chỗ nghỉ ngơi về cơ bản đã hoàn tất, Hách Khải lại đào một cái hố cách lều chừng năm thước, dự định làm chỗ đốt lửa.

Làm xong tất cả cũng mất hết một giờ đồng hồ, giờ phút này ánh hoàng hôn đã tỏa sáng rực rỡ phía chân trời. Hách Khải liền lấy từ trong bao ra một quyển bách khoa toàn thư về thực vật do nước Doanh xuất bản, đồng thời còn có một quyển sách ảnh động vật minh họa, Hách Khải trực tiếp cầm hai quyển sách vận nội lực chạy đi, rất mau chóng tìm được một tảng đá cực lớn, hắn nhảy lên tảng đá nhìn quanh nửa ngày, lại lấy ra sách minh họa động vật xem xét một hồi, rốt cuộc cũng xác định con mồi của mình, đó là một loài linh dương đặc thù, so với dê bình thường hơi nhỏ một chút, theo như sách giới thiệu là chất thịt ngon, chẳng qua chúng sinh hoạt trên những dãy núi ở cao nguyên, hơn nữa chủ yếu tại khu vực hoang dã ít ai lui tới, do vậy là món ăn dân dã khó kiếm được.

Thế giới này không có luật bảo tồn các loại động vật quý hiếm, cũng giống ở địa cầu thời kì sau Thế chiến thứ hai, không có bảo tồn động vật quý hiếm, vì vậy Hách Khải không có kỵ chút nào, chọn được mục tiêu lập tức vận nội lực nhào tới, cũng không cần thiết trí cạm bẫy, lấy thực lực Nội Lực Cảnh của hắn, nếu quả thật độc toàn lực, mấy thứ linh dương này một con cũng chạy không thoát. Có điều hắn cũng không phải loại đồ sát điên cuồng, sau khi xông vào đám linh dương, chỉ chọn trong đó một con lớn nhất đánh chết, rồi trực tiếp mang theo con mồi rời đi.

Trên đường trở về, Hách Khải lại tìm tòi lựa chọn thực vật trong núi, từ quyển bách khoa toàn thư thực vật tìm được một ít rau dại cùng thực vật làm gia vị, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng một mình hắn ăn cơ bản là đủ rồi. Đến chừng sáu rưỡi tối, khi chân trời chỉ còn lại ánh chiều tà, hắn lúc này mới trở lại lều trại, tiếp đó dùng diêm đốt một đồng lửa, bắt đầu cắt chỗ thịt mỡ màng trên lưng con sơn linh, được ước chừng mười cân thịt, rồi lại đem bốn chân linh dương cắm ở bên đồng lửa, đem nguyên liệu, hương liệu, cùng với các loại thực vật dại làm gia vị rưới lên phần thịt lưng, nướng cả bốn cái chân cùng lúc.

Thừa lúc mặt trời còn chưa xuống núi hết, Hách Khải lại vận hành nội lực chạy ra xa một đoạn, lấy ấm nước quân dụng hắn mang theo đến khe núi dâng xa mức đầy một bình nước. Lúc trở lại lều, mùi thịt đã lan tỏa khắp không trung, chỉ ngửi thôi cũng khiến người ta thèm nhỏ dãi. Hách Khải đánh giá một hồi, lại lấy từ trong ba lô ra một bình ngọc lớn chừng lòng bàn tay, mở bình ngọc ra, mùi thơm nồng đậm của rượu tràn đầy khắp lều trại.

Sau đó Hách Khải dùng dao quân dụng đa năng cắt một khối thịt lớn, rắc lên một tí bột tiêu rồi đưa vào miệng. Ngay lập tức, một cảm giác ngon vô cùng từ trong miệng truyền đến tận tâm hồn, thịt này có độ dai, hơn nữa lại còn tươi nguyên, quả nhiên không hổ là món ăn dân dã thượng đẳng mà trong sách minh họa đã ghi rõ, hơn nữa con linh dương này thân hình cân đối, không như gia súc con người nuôi dưỡng quá mập, hoặc quá gầy. Chỉ riêng mùi vị của loại thịt này, Hách Khải dám cam đoan, thịt này tuyệt đối còn ngon gấp mấy lần thịt bò Nhật bản hắn từng được ăn ở kiếp trước!

Hách Khải cho thịt vào mồm nhai ngấu nghiến, xong lại cầm bình rượu tu một ngụm lớn, cái này còn chưa tính, hắn lại đem một cái đùi đầy mỡ cầm lên, trực tiếp há miệng cắn nhai, cắn đến nổi miệng và mặt đầy vết dầu mỡ, cảm giác này đúng là ngon không tả được.

Ăn uống thả cửa, Hách Khải nhin không được phá lên cười hắc hắc. Giờ khắc này hắn thấy mình lựa chọn đi bộ xuyên qua vùng hoang dã thật sự là đúng đắn, rời khỏi chốn an nhàn phú quý, ly khai chốn quyền thế dễ như trở bàn tay cảm đồ kia thật sự không sai chút nào. Đây mới là cuộc sống hắn muốn, đây mới là phong cảnh hắn muốn thấy, đi khắp thế gian tìm những vùng đất chưa biết, nhìn những thứ người chưa từng gặp, có được những cái người thường không thể đạt được, đầu óc hắn bỗng nhiên hiện lên lời nói của một nhân vật trong một quyển truyện tranh đã từng đọc tên là Hunter X Hunter như vậy, cũng hết như tâm tình hắn thời khắc này.

Hách Khải cảm thán bản thân mình, hắn may mắn được trời ban trọng sinh một lần, lại có huynh đệ đối xử chân thành bảo vệ hắn thành tựu nội lực, sau tất cả những chuyện đã trải qua, hắn quyết không để bất cứ chuyện gì ngăn cản trái tim mình nữa, trong lòng cũng không có bất kỳ suy nghĩ tiêu cực nào, sống cũng tốt, chết cũng được, hắn muốn truy tìm tất cả những thứ mình muốn truy tìm, hắn muốn...

Hành hiệp thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Tuyệt lộ

Dịch giả: Jerry

Hách Khải sáng sớm đã rời giường, đến dòng suối nhỏ rửa mặt một lát rồi bắt vài con cá trong suối. Loại cá này không có xương gai nhỏ, mà toàn là xương to, chất thịt cực kỳ tươi ngon, hắt đem nướng đơn giản trên đồng lửa còn chưa tắt, chỉ vẩy lên một chút muối, mùi vị cũng thơm ngon đến mức có thể khiến người ta nuốt luôn cả lưỡi. Món ăn dân dã thuần túy a, hoàn toàn không nhiễm khí tức công nghiệp chút nào, càng không phải do con người nuôi béo, mùi vị này có thể vượt mặt toàn bộ các loại cá tại địa cầu ở kiếp trước của hắn.

Sau khi ăn qua bữa sáng, Hách Khải không vội vàng xuất phát mà nhàn nhã rót một chén trà, nhìn không khí dễ chịu cuối thu trên cao nguyên, nhìn bầu trời lên. Hôm nay tâm tình hắn vẫn rất tốt, cuối hè sang thu gió lạnh thổi qua, làm tinh thần rất sảng khoái. Vừa rồi đã ăn cá nướng, bây giờ lại uống trà xanh, tư vị này thực là không cách nào hình dung được, không phải tự mình trải qua căn bản không thể giải thích sự hưởng thụ sung sướng của nó.

Sau khi chậm rãi uống xong chén trà, Hách Khải mới đứng dậy chuẩn bị, sửa sang lại ba lô, hành lý, lều vải, sau đó dập tắt đồng lửa, chôn xương. Ước chừng nửa giờ sau, Hách Khải khoác ba lô trên lưng, hướng về chỗ mình đã dựng lều qua đêm phát tay một cái, sau đó lại cười vui vẻ, Hách Khải cũng không quay đầu lại mà bắt đầu hướng lên cao nguyên.

Đây là một khu thảo nguyên rộng lớn bát ngát, cũng là biên giới nước Doanh, chẳng qua trên này người ở rất thưa thớt, chỉ có khu vực biên giới thảo nguyên có một số người tụ tập, là nơi chính phủ khai thác quặng mỏ quý hiếm. Ngoài ra, những nơi khác hầu như ít ai lui tới, ngoại trừ động vật hoang dã sẽ không còn sinh vật khác qua lại. Hách Khải đi từ buổi sáng đến xế chiều, đã đến được dưới chân ngọn núi tuyết, trên đường đi ngay cả một vết chân cũng không thấy được.

Hách Khải cũng không thêm đề ý, điều duy nhất làm hắn chú ý chính là, trên đường đi hắn đều đề ý tìm kiếm tất cả các loại thiên tài địa bảo có thể tồn tại, hoặc là những sinh vật Hung cấp, Cuồng cấp, thế nhưng đáng tiếc là một cái cũng không tìm được. Tuy rằng trên cao nguyên động vật hoang dã có rất nhiều, nhưng tất cả đều thuộc về phạm trù sinh vật bình thường, điều này làm Hách Khải có chút thất vọng.

Thất vọng thì cứ thất vọng, nhưng cũng không có nằm ngoài dự đoán của Hách Khải. Giống như Nội Lực Cảnh ở trong xã hội loài người nhà tập võ vậy, tỷ lệ xuất hiện cũng chỉ có một phần mười vạn. Dù rằng động vật hoang dã tổ chất thân thể mạnh hơn nhân loại nhiều lần, nhưng mà chúng nó trời sinh đã thế, chẳng rèn luyện gì thì huyết mạch cũng sẽ không thể lưu chuyển, càng không có hệ thống kinh nghiệm bộc phát nội lực. Như trong những tiểu thuyết ở kiếp trước của Hách Khải, những loài động vật đó lại được tôn là chuyên gia rèn luyện thân thể, vượt xa nhân loại, cái này khiến cho Hách Khải quả thực muốn nhỏ vào. Khi cần phải nói, chỉ với sự đúc kết rút kinh nghiệm, nhân loại đã có thể đề bẹp bất cứ thứ gì không phải sinh mệnh có trí tuệ rồi. Vì vậy ở thế giới này nếu có động vật có nội lực, thì chỉ sợ cũng là tỷ lệ một trên một triệu, chục triệu, thậm chí hơn một tỷ cũng có thể, không có khả năng xuất hiện như trong một vài tiểu thuyết tiên hiệp huyền ảo kia. Có tộc quần sinh vật vừa sinh ra đã có được lực lượng siêu phàm, cũng chính là nội lực, điều này là không thể nào, cũng rất phi logic, trừ phi cái chủng tộc này đã tiến hóa từ cấp độ gen đến cấp độ sinh vật bán năng lượng, bằng không thì, tỷ lệ có được nội lực tuyệt đối thua xa nhân loại!

Đã là như vậy, Hách Khải cũng không định lưu lại đây lâu hơn nữa, hắn định hôm nay sẽ hạ trại trên núi tuyết!

Đúng thế, Hách Khải cũng không tính hạ trại trên khu vực thảo nguyên. Tuy nói hạ trại trên đó đúng là thoải mái thật, nhiệt độ không cao không thấp, côn trùng ít, không khí khô ráo thoải mái dễ chịu, gần nguồn nước, còn có cơ man là động vật hoang dã có thể săn bắt. Hạ trại ở đây, đối với Hách Khải Nội Lực Cảnh mà nói, thật là nhẹ nhàng như đang chơi đùa tại một thắng cảnh du lịch vậy.

Có điều Hách Khải dù gì cũng là có ý định đi khắp thiên hạ, bằng không ở trong mấy đại thành thị phồn hoa kia chẳng phải là càng thoải mái dễ chịu hơn sao? Tuy nói những khi có thể hưởng thụ hắn không ngại hưởng thụ đồ tốt nhất, ăn đồ ăn tốt nhất, ở chỗ tốt nhất, nhưng mục đích của hắn không phải chỉ là hưởng thụ, hoặc nói là hưởng thụ cũng được, chẳng qua thứ để hưởng thụ cũng không phải chỉ là thoải mái dễ chịu ở phạm trù vật chất, mà trên hết là ở tinh thần. Mà hạ trại trên đỉnh núi tuyết, đây cũng là một loại hưởng thụ tinh thần của hắn!

Nghĩ là làm luôn, Hách Khải không chút trì hoãn, bắt đầu nhanh chóng leo lên núi. Thời gian hiện tại chắc khoảng hai ba giờ chiều, nghiêm túc mà nói, từ chân núi đến đỉnh núi khoảng cách không quá xa. Theo Hách Khải thấy, ước chừng chỉ có ba bốn nghìn mét chiều cao mà thôi, cao thế đã là chạm đến những đám mây. Thoạt nhìn cao to hùng vĩ, nhưng nghiêm túc mà nói, khoảng cách này nếu là trên đất bằng, Hách Khải chạy một phút đồng hồ cũng không tới. Khó khăn thực sự chính là độ cao cùng sự hiểm trở, lại thêm gió tuyết cùng vách núi thẳng đứng, đoán chừng người bình thường phải tốn thời gian mấy ngày mới có thể lên đến đỉnh.

Nhưng mà hắn đã có được nội lực...

Đúng vậy, chính là nội lực, Hách Khải ước lượng sơ bộ sức mạnh hiện tại của mình, tốc độ, tổ chất thân thể, sức bật, vân vân... Những tổ chất cơ bản của nhân loại này, khi không sử dụng nội lực, chỉ dựa vào thân thể hắn đã mạnh hơn Chuẩn Nội Lực Cảnh vài phần rồi, nếu lại dùng tới nội lực, tổ chất thân thể của hắn ít nhất sẽ tăng gấp 2,5 lần Chuẩn Nội Lực Cảnh, là gấp bốn tới năm lần người bình thường!

Gấp 2,5 lần, gấp bốn năm lần mới nghe thì không chênh lệch bao nhiêu, nhưng thực tế với Nội Lực Cảnh, đem đàn ông trưởng thành bình thường ra mà so sánh, tựa hồ như con sâu cái kiến vậy. Vốn thực lực cũng không thể chênh lệch như thế được, thực lực là biểu hiện ở nhiều mặt, ví dụ như khả năng không chế vì mô đối với lực lượng, như kỹ xảo chiến đấu, tổ chất tâm lý, ví dụ như hiệu suất sử dụng lực lượng, lại như trang bị phòng ngự, vũ khí công kích... vân vân, tất cả những thứ đó đều thể hiện thực lực của một cá nhân.

Nhưng thuộc tính cơ bản thì lại không giống vậy. Thuộc tính cơ bản giữa mỗi người đàn ông trưởng thành thực chất không kém nhau nhiều, những vận động viên, người tập gym gì đó, tổ chất thân thể so với đàn ông trưởng thành chẳng qua tối đa mạnh hơn mấy phần mà thôi, thậm chí ngay cả gấp đôi cũng chưa tới. Thoạt nhìn những người lính bộ đội đặc chủng trong quân đội, võ sĩ quyền anh, đấu vật, đại lực sĩ... , tổ chất thân thể vượt xa người bình thường, nhưng thực tế bọn họ chẳng qua là rèn luyện cơ bắp, tăng cường hiệu suất sử dụng với đối với sức mạnh cơ bắp mà thôi, các tổ chất cơ bản của nhân loại được đề cao cũng không lớn, bởi đây là giới hạn của bản thân sinh vật, trừ phi là biến hóa ở cấp độ gen, hoặc là siêu thoát thân thể, ngoài nhiệt lượng, đường phân**... trong cơ thể con người còn có thể sử dụng một dạng năng lượng khác để thúc đẩy thân thể tiến hóa, bằng không thì tổ chất thân

thể của nhân loại chính là một cái khung, chẳng qua là cái khung này là lớn hay nhỏ mà thôi, rồi cuộc cũng không thể nào thoát ra bên ngoài.

**Nhiệt lượng, đường phân; đa số năng lượng được cơ thể chuyển hóa từ đường (glucose) và chất béo (lipit), năng lượng đó khi tiêu hao lại được chuyển sang dạng nhiệt (nóng người, toát mồ hôi). Đây là chu trình chuyển hóa năng lượng tự nhiên của con người.

Nhưng nếu một người có tố chất thân thể cơ bản đã gấp hai lần bình thường, như vậy chỉ cần luyện tập một chút, tăng cường một ít khả năng sử dụng lực lượng, một chút kỹ xảo chiến đấu là người này ở hiện thực, hoặc là nói ở trong thế giới kiếp trước của Hách Khải, chính là một siêu nhân đẳng cấp hơi kém một chút rồi. Võ nghệ cao cường, lấy mạng người dễ như cắt cỏ, tránh né được đạn bắn, những thứ này đều có thể làm được. Thậm chí nếu mạnh hơn một chút, một vài thủ đoạn không thể tưởng tượng cũng có thể, thí dụ như nước chảy đá mòn, nắm sắt thành bùn đều có khả năng. Đây chính là sức chiến đấu khi tố chất cơ bản của thân thể được đề cao lên gấp hai lần người bình thường a, bình thường đối mặt với trên trăm tên côn đồ cũng có thể nhẹ nhàng đánh ngã.

Đây chính là hàm ý của câu nói “chỉ mạnh hơn ba phần, thực lực đã cao đến không thể so sánh”, kỳ thật cũng là chỉ tố chất căn bản của thân thể cao.

Và nếu như Hách Khải sử dụng nội lực nhập vào cơ thể, tố chất thân thể của hắn sẽ còn gấp bốn tới năm lần người bình thường, đây là cái khái niệm gì a? Đơn giản mà nói, nếu một người bình thường không được huấn luyện, có thể nhẹ nhõm nhảy xa hai mét, như vậy một người có tố chất thân thể cơ bản gấp năm lần người bình thường đấy, nếu không qua huấn luyện, nhẹ nhõm cũng có thể nhảy xa mười mét, nếu đã trải qua huấn luyện, còn có võ thuật kỹ xảo, lại thêm nội lực cường hóa các bộ phận nữa, như vậy nhảy xa bốn năm mươi mét cũng có thể.

Nhảy xa còn là thế, nhảy cao, lực lượng, tốc độ, cùng với tốc độ phản ứng, hay là sinh mệnh lực... vân vân, tất cả sẽ đều như thế. Loại người này thậm chí đã không phải người nữa, mà là một kẻ có gien của nhân loại, có thân thể nhân loại, có tất cả huyết nhục của nhân loại đấy, nhưng mặt khác lại là sinh mạng thể cấp độ cao hơn, có hệ thống tuần hoàn năng lượng. Loại sinh mạng thể này đừng nói là một đánh một trăm, bọn họ hoàn toàn có thể đứng trong hơn mười vạn đại quân ra vào như đi chơi, tên đạn không thể bắn trúng, trong trăm vạn quân lấy đầu đại tướng như lấy đồ trong túi, hơn nữa muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, giết người cắt đầu ở xa cả ngàn dặm cũng được. Sợ là thời đại khoa học kỹ thuật thế kỷ hai mươi mốt kiếp trước của Hách Khải, loại người này cũng có thể lấy sức một mình áp đảo một quốc gia, đối mặt với quân đội khoa học kỹ thuật hiện đại cũng có thể tay không mà đồ sát, chỉ cần chú ý cẩn thận một chút, liền không có bất kỳ nguy hiểm gì tới tính mạng, trừ phi là bom đạn hạt nhân san bằng một thành phố, bằng không thì dù cho tên lửa đạn đạo tập kích dày đặc cũng có thể dễ dàng tránh né, sinh mệnh như vậy, đã cường đại đến mức cực đoan rồi!

Và đó chính là nguyên nhân vì sao Nội Lực Cảnh ở thế giới này có được địa vị cao như thế, chính là quyết định ở thực lực!

Giờ phút này Hách Khải đang leo lên một ngọn núi tuyết, đây là khu vực cao nguyên, cuối cao nguyên là những ngọn núi tuyết trải dài bất tận. Đây là một dãy núi, Hách Khải từ bản đồ xác định được đại khái vị trí khu vực này, dãy núi tuy rằng không so được với dãy Himalaya của kiếp trước, nhưng cũng đã vô cùng to lớn hùng vĩ. Hách Khải cũng không có ý định trong một hai ngày vượt qua mảnh sơn mạch này đi đến Bách Thảo Quốc.

Hiện hắn đang leo núi, nếu so với kiếp trước của hắn, nghe vậy là đã thấy rợn cả người rồi, hắn đến công cụ leo núi cũng không có, người mặc một bộ áo mỏng, đang dùng hai tay bám vào vách núi đá mà leo, một lần leo lên chính là mấy mét, bất luận dốc đứng ngoặt sườn núi đều không thể làm khó hắn, khẽ phóng một cái đã lên cao cả chục thước. Đừng nói là khi, siêu nhân khi cùng lắm cũng chỉ đến thế thôi (Biên: đến quỷ với lão Z.v) Chỉ cần ngồi vài giờ, trước khi trời tối, Hách Khải đã leo đến đỉnh núi, toàn bộ đỉnh núi chỉ rộng hơn mười mét vuông, hơn nữa gió tuyết thổi ào ào, ngay cả là Hách Khải đứng trên đỉnh núi, cũng cảm giác hơi lạnh buốt. Đường nhiên hắn chỉ cần hơi vận nội lực là toàn thân đã ấm áp trở lại, nhiệt độ này tuyệt đối không là vấn đề, chẳng qua là sức gió này nha...

Hách Khải đứng trên đỉnh núi nhìn khắp xung quanh một lượt, lập tức cười phá lên, hắn buông ba lô xuống chính giữa đỉnh núi hít một hơi thật sâu, trực tiếp vận nội lực vào đôi tay đánh thẳng xuống đất. “Ba ba ba” âm thanh của nắm đầm, lớp tuyết dày bị quyền phong đánh cho tung bay, tầng băng dày đặc sau mấy quyền cũng bị đánh vỡ, cuối cùng đến phần đất đá lạnh lẽo phía dưới lớp băng, dưới nắm đầm của Hách Khải cũng bắt đầu vỡ ra. Đầu nắm đầm của Hách Khải được nội lực bao bọc chỉ hơi đỏ một chút, ngay cả da cũng không có xây xước.

Sau khi đánh khoảng trăm quyền, Hách Khải lớn tiếng rống lên một tiếng, nắm đầm trong nháy mắt biến thành churong, từ bàn tay hiện lên dấu Phật Thủ Ấn đánh ra, Bàn Nhược Churong uy lực cực lớn làm nổ tung mặt đất. Một tiếng nổ vang âm âm, phảng phất như thuốc nổ bạo tạc vậy, trực tiếp phá nổ chỗ này thành một cái hố sâu hơn một mét, dài rộng một thước rưỡi đến hai mét.

Hách Khải lúc này mới dừng nắm đầm lại, khẽ gạt đầu nhìn cái hố, đang định nhảy vào trong hố định tiến hành gia công một phen biến nó thành nơi tránh gió, bỗng nhiên dưới chân núi phát ra một tiếng nổ mạnh. Hách Khải vội vàng chạy lên mép đỉnh núi nhìn xuống phía dưới, thì thấy lớp tuyết đang cuộn cuộn đổ xuống phía dưới, hơn nữa chỗ tuyết này càng lăn càng nhiều, con sóng tuyết càng lăn càng lớn, chính là một trận tuyết lở phát sinh.

Hách Khải có chút hứng thú nhìn xem tuyết lở. Hắn ở kiếp trước chỉ xem trên internet, trên TV, chưa từng thấy trên thực tế, hiện tại hắn lại đang tận mắt quan sát hiện trường, bản thân cũng không bị cuốn vào trong đó, tình cảnh này quả thực là hiếm thấy vô cùng a, hắn sao có khả năng không nhìn chứ?

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt Hách Khải mãnh liệt co rút lại, hắn bỗng thấy trên một mảnh tuyết trắng, một cái chấm đen đang điên cuồng chạy xuống chân núi, cái chấm đen này là một người!

Thế nhưng tốc độ của con người sao có thể chạy trốn khỏi tuyết lở!? Huống chi Hách Khải nhìn tốc độ cùng động tác của người kia liền khẳng định cái người này tuyệt đối không phải Nội Lực Cảnh. Dưới trận tuyết lở, sợ là Chuẩn Nội Lực Cảnh cũng là lành ít dữ nhiều, người này nếu như bị tuyết lở vùi lấp, đoán chừng là chết chắc!

Hách Khải thấy vậy vội hét lớn một tiếng, nội lực toàn thân điên cuồng tăng lên, hoàn toàn tràn ngập trong thân thể, không nghĩ nhiều hơn nữa trực tiếp nhảy xuống từ trên đỉnh núi.

Đây là trách nhiệm của hắn!

Vốn hần tưởng ngọn núi này bỏ hoang không có người ở, như vậy hần đương nhiên có thể nhẹ nhõm nhìn xem tuyết lở, cũng trải nghiệm cảm giác muốn sống đến cực hạn một phen. Nhưng nếu còn có người leo núi khác nữa, vậy hần chính là hại chết người ta rồi. Tâm lý hần cũng không biến thái đến độ vui vẻ thường thức cảnh người khác chết, thiện ác có báo, đây mới là lý tưởng của hần, người này vì hần mà sa vào trong tuyết cảnh tuyết lở, như vậy hần cần phải liều chính cái mạng mình để cứu giúp, nếu không...

Hần thấy hồ thẹn trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 6: Thiếu niên

Dịch giả: Jerry

Biên: argetlam7420

Sau khi nhảy xuống, nội lực toàn thân Hách Khải dao động kịch liệt. Tốc độ cả người hần, lực lượng, lực phản ứng thần kinh đều đề thăng đến giới hạn cao nhất có thể. Hơn nữa trong nháy mắt khi nhảy ra, nội lực liền điên cuồng tràn ra, tạo thành một tấm màng mỏng bên ngoài thân thể, nghênh đón gió núi, lướt về phía thân ảnh đang chạy thực mạng kia.

Tuy nói nội lực là thứ vô hình có chất, nhưng tương đối mà nói, nội lực bên ngoài cơ thể Hách Khải vẫn còn quá mức yếu ớt hư ảo, gặp phải gió núi thổi xuống ác liệt, Hách Khải chỉ vừa trượt xuống dưới chừng trăm thước thì màng nội lực bên ngoài cơ thể đã bị đánh tan. Cùng lúc đó, Hách Khải chỉ cảm thấy lồng ngực cực kỳ khó chịu, thiếu chút nữa là tắc thở.

Đây là triệu chứng nội lực bị tiêu tán sạch, nói đơn giản ra là Hách Khải đã bị tổn thương nguyên khí, tuy rằng không nhiều lắm, về cơ bản chỉ cần tĩnh dưỡng là có thể hồi phục, nhưng đây đã là giới hạn của việc đem nội lực tỏa ra bên ngoài cơ thể rồi. Theo như mấy cuốn sách võ công Hách Khải mấy hôm nay nghiền ngẫm, nghe nói chỉ có nội lực ngưng tụ đến cực hạn, đến độ lấy lực hóa khí, trở thành Nội Khí Cảnh thì nội lực tỏa ra bên ngoài cơ thể mới không dễ dàng bị tiêu tán, làm tổn thương nguyên khí. Nhưng Nội Lực Cảnh lại không làm được, vì vậy có rất ít Nội Lực Cảnh có thể đem nội lực sử dụng bên ngoài cơ thể.

Chẳng qua hiện tại Hách Khải bất chấp mấy thứ này, nội công Dịch Cân Kinh của hần tại mấy ngày nay coi như đã có một chút quen thuộc cùng lý giải. Đó chính là nội lực dựa vào Dịch Cân Kinh mà luyện ra, so sánh với người của thế giới này dựa vào thân thể tự mình bộc phát ra nội lực, bất luận là chất lượng nội lực hay tốc độ hồi phục đều hơn hẳn một bậc, tuy rằng cũng không cách nào dùng ở bên ngoài cơ thể trong thời gian dài, nhưng nội lực của hần ít nhất cũng có thể sử dụng lâu hơn một chút so với Nội Lực Cảnh bình thường.

Hách Khải từ trên đỉnh núi không ngừng lao xuống phía dưới, mặc cho nội lực tiêu hao ngày càng nhiều, thế nhưng tốc độ của hần cũng càng lúc càng nhanh. Ngăn ngùi mấy giây hần đã trượt xuống dưới hơn nghìn mét, đã đuổi kịp phần đuôi của trận tuyết lở, tiếp đến là đoạn giữa. Đúng lúc này, nội lực của hần lại tiêu tán một lần nữa, hần ở giữa không trung rơi thẳng xuống vị trí trung tâm trận tuyết lở.

Hách Khải không hoảng sợ chút nào, lúc thân thể đang ở giữa không trung, nội lực của hần đã bắt đầu điên cuồng tuôn vào não bộ. Ngay lập tức, hết thảy bốn phía dường như dừng lại, trở nên vô cùng chậm chạp, trận tuyết lở cuộn cuộn mãnh liệt cũng vậy. Cả người Hách Khải phảng phất như đang treo giữa không trung tĩnh lặng, và ánh mắt hần gắt gao nhìn về phía trận tuyết lở, cẩn thận quan sát một hồi, rốt cuộc hần đã tìm được thứ mình muốn.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, khi Hách Khải đem nội lực một lần nữa truyền vào thân thể, thời gian trong nháy mắt lại biến nhanh trở lại. Hách Khải rơi thẳng xuống đóng tuyết lở cuộn cuộn, hần dồn nội lực ở chân giậm mạnh hết sức, vừa vặn đâm nát bề mặt một khối đá cực lớn, mượn lực phản chấn nhảy lên cao hơn ba mươi mét, lại một lần nữa triển khai nội lực lướt đi trên tuyết. Mà lúc này hần cách bóng người đang chạy dưới cơn tuyết lở cũng chỉ có hai ba trăm mét mà thôi.

Nhưng hiện tại trận tuyết lở chỉ còn cách người này không đến trăm mét, Hách Khải lòng nóng như lửa đốt, nếu cứ như vậy, đoán chừng chỉ một lát nữa sẽ không cách nào cứu được người này rồi, xem ra... Tốc độ lao đi vẫn còn hơi chậm..

Hách Khải đang ở giữa không trung, gào lên một tiếng vô cùng mãnh liệt, cường độ nội lực trong cơ thể lại tăng lên một bậc. Nếu lúc trước hần nhảy xuống lướt đi, nội lực trong cơ thể vẫn còn giữ lại hai thành để phòng ngừa vạn nhất, thì hiện tại hần đã sử dụng toàn bộ mười thành nội lực rồi, không hề giữ lại chút nào. Tiếp theo cả người hần nhảy thẳng vào trận tuyết lở phía trước, chân liên tục đạp phải tuyết, khối băng, mòm núi đá, lực lượng khổng lồ trực tiếp đem làm cho những chỗ đạp phải đều vỡ vụn. Mượn lực phản chấn, toàn bộ người Hách Khải như một viên đạn phóng về phía trước, xung quanh hần ầm ầm tiếng nổ vang, phía trước hần xuất hiện một vòng không khí rung động, trực tiếp vượt qua tốc độ âm thanh, trong chớp mắt vọt tới bóng người kia.

Nhưng đúng lúc, khối tuyết lở gần nhất cũng vừa quét tới bóng người này, bao trùm gã một cách tàn khốc bằng những cơn sóng tuyết liên miên không ngừng. Nhưng tuyết vừa mới bao trùm, chỉ nháy mắt sau, một cánh tay đã phá tan tầng tầng băng tuyết, mạnh mẽ kéo người này ra từ trong tuyết. Còn chưa hết, lực lượng khổng lồ của cánh tay trực tiếp giơ người này lên quay tròn mấy vòng, rồi hung hăng ném gã qua một chỗ tuyết dày không bị tuyết lở. Mà sau khi làm xong tất cả, chủ nhân cánh tay này ngay lập tức bị cơn sóng tuyết vùi lấp, cuộn cuộn đổ xuống dốc núi, hơn mười vạn tấn vật chất ào ào

mãnh liệt, từ trên đổ xuống dưới, một trận tuyết lở cứ như vậy mà diễn ra...

Bóng người kia sau mấy phút đồng hồ run rẩy đứng lên, đây là một thiếu niên ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặc áo bông dày cộm, chẳng qua quần áo già có vẻ rất cũ nát, trên quần áo còn nhiều miếng vá. Thiếu niên thoát nhìn cũng không bị tổn thương gì, chẳng qua là lúc đứng lên toàn thân đều phát run, chân tay run lẩy bẩy, cũng không biết là do bị hù hay là bị ném ra, nhưng gã vừa đứng lên đã lập tức rống lớn : "Ân công!? Ân công!? Ngài có sao không? Chờ ta, ta lập tức tới cứu ngài!"

Rống lên xong, thiếu niên run rẩy đi nhanh về hướng đồng tuyết lở, nhưng chỉ vừa mới chạy được vài bước đã ngã lăn lộn trên mặt tuyết, đồng thời gã cúi đầu liên tục nôn mửa.

"... Là do nào mới bị chấn động sao?"

Lúc này, một âm thanh vang lên bên cạnh thiếu niên, thiếu niên vội ngẩng đầu nhìn qua, liền chứng kiến một người quần áo toàn thân hầu như rách hết, khắp người đều là vết máu, nhưng là người này vẫn như cũ cười vui tươi hơn hờ, không hề có chút khổ sở nào. Cái sự sáng khoải đáng kinh ngạc này, ngược lại khiến cho thiếu niên trong lúc nhất thời quên bống mất phải nói cái gì.

Hơn nữa ngày trôi qua, thiếu niên mới nỗ lực đứng thẳng người, hai tay run run cố gắng ôm quyền nói với Hách Khải : "Ân công, xin nhận của Trương Hằng một lạy, đa tạ ân công ân cứu mạng..."

Vừa dứt lời, thiếu niên đã ngã lăn ra đất hôn mê...

(Biên: Ok, thằng Trương Hằng cuối cùng cũng xuất hiện rồi!)

Khi thiếu niên tên là Trương Hằng tỉnh lại, thì phát hiện mình đang nằm trong một cái túi ngủ ấm áp, cái túi ngủ này lại đang ở trong một cái lều vải. Lúc mới mở mắt ra Trương Hằng còn có chút mơ hồ, sau một hồi lâu gã mới nhớ ra rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì. Gã tới đây núi giáp ranh giữa Bách Thảo Quốc với nước Doanh để tìm kiếm thảo dược, gặp phải trận tuyết lở trên núi, vốn tưởng rằng đã chết chắc, không ngờ lại có người cứu gã. Gã còn chưa kịp cảm kích ân cứu mạng đã hôn mê, nơi đây có lẽ chính là lều vải của ân công rồi.

Trương Hằng lập tức đứng dậy, nếu gã chưa tỉnh lại thì không nói, nhưng mà nếu đã tỉnh mà vẫn nằm trong này không đi ra nói lời cảm tạ, đây chính là cực kỳ vô lễ. Ân cứu mạng nặng như trời biển, gã lập tức chui ra khỏi túi ngủ mở cửa lều vải đi ra, nhưng lọt vào tầm mắt chung quanh lều vải chỉ toàn là đá núi, cái lều này rõ ràng được dựng trong một hang đá..

Trương Hằng sừng sốt một chút rồi mau chóng trèo lên một móm đá bên cạnh, lên đến nơi liền chứng kiến một nam tử trần trụi nửa người trên, đang đứng cạnh một đồng lửa lớn nướng một sinh vật cực lớn tương tự loài trâu.

Trương Hằng còn chưa lên tiếng, Hách Khải không hề quay đầu đã nói ra: "Tỉnh rồi hả? Tên huynh là Trương Hằng sao? Trương huynh hiện tại hẳn là đang đói bụng?"

Trương Hằng nhìn xong mới biết bản thân đang ở nơi nào, nơi này hiển nhiên chính là đỉnh cao nhất của ngọn núi, gió núi vô cùng mãnh liệt gần như muốn thổi bay gã lên. Tuy thế Trương Hằng cũng không phải người bình thường, dưới chân hắn dùng sức là đã ổn định được thân thể, vội vã đi tới trước đồng lửa đối mặt với Hách Khải, ôm quyền cúi đầu nói : "Đa tạ ân cứu mạng của ân công, xin hãy nhận cúi đầu của Trương Hằng!" Nói xong, gã liền cúi người xuống thật sâu chào.

Hách Khải vội vàng nghiêng người né tránh, sau đó cười khổ nói: "Không dối gạt Trương huynh, kỳ thật trận tuyết lở này là do ta gây ra đấy. Huynh xem, ta định hạ trại trên đỉnh núi này, nhưng mà gió núi lớn quá, lều vải tuyết đối không thể dựng được, vì vậy ta đã nghĩ ra... Dứt khoát ở trên này đánh ra một cái hố lớn, đem lều vải dựng ở bên trong, do động tĩnh quá lớn, vì vậy đã dẫn đến..."

Tuy rằng Trương Hằng đã sớm đoán được, có thể dưới tình huống như vậy cứu được gã, hơn nữa còn có thể sống sót, chắc hẳn phải là Nội Lực Cảnh. Nhưng hiện tại nghe lí do thoái thác của Hách Khải, rồi lại nhìn thấy cái hố trên đỉnh núi này, gã vẫn nhìn không được nuốt nước bọt, cái người này không khỏi quá bừa bấn đại đi..

Hách Khải gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Vì vậy ân công cái gì đó đừng nói nữa, trận tuyết lở này là ta làm, ta cứu huynh là đương nhiên, ngược lại là huynh phải nhận một chút thiệt thòi, ta vẫn còn muốn nhận lỗi, vì vậy..."

Trương Hằng lập tức đã nói ra: "Không sao, không sao, tuyết lở là thiên tai, ân công chỉ là trong lúc vô tình làm ra thôi, nhưng ngài đã có thể cứu ta, đây cũng là đại ân rồi, vì vậy không có sao hết."

Hách Khải vẫn còn hơi xấu hổ, hắn nhìn xem Trương Hằng bộ dạng gầy yếu, nghĩ tới bản thân trước khi bộc phát nội lực cũng rất gầy yếu, lại nhìn bản thân đang nướng thịt trâu rồi nói ra: "Ta tên Hách Khải, Trương huynh nếu không chê thì cứ gọi thẳng tên của ta đi. Như vậy đi, ta hại huynh, rồi lại cứu huynh rồi, không bằng chúng ta không ai nợ ai, ta lại mời huynh ăn thịt con trâu này, ăn oán chúng ta coi như hết, thế nào?"

Trương Hằng nhìn con thú đang được nướng, gã nuốt nước miếng rồi nói tiếp : "Là ta thiếu Hách huynh đấy chứ... Đây không phải trâu, đây là loài Thanh Thú cực kỳ hiếm thấy trên núi tuyết, là hậu duệ của Thanh Vân thú cổ đại. Tuy rằng đã thoái hóa, nhưng mà trong huyết mạch vẫn có một chút huyết mạch Thanh Vân thú, tuy cũng không tính là thiên tài địa bảo, nhưng con Thanh Thú này cũng là vô cùng quý hiếm, huống chi loài này hung hãn vô cùng, sức mạnh của nó có thể xé nát cả hồ bảo, nếu ăn thịt con Thanh Thú này lâu dài, có thể có công hiệu.....Hoạt huyết hóa ú, tăng âm bổ dương."

"Phụt!"

Hách Khải vốn thấy Trương Hằng nói nghiêm túc, nên hắn cũng là nghe rất nghiêm túc. Cứ tưởng rằng con vật hi hữu này, coi như không bằng thiên tài địa bảo thì cũng phải có hiệu quả thần kỳ nào đó chứ, nhưng ai ngờ tám chữ cuối cùng Trương Hằng nói ra nghe phảng phất như mấy câu quảng cáo thuốc bổ của đám lang băm trên giang hồ vậy. Điều này làm hắn vốn đang uống một hớp rượu liền trực tiếp phun ra.

Trương Hằng lập tức đỏ hết cả mặt, do dự cả buổi mới nhỏ giọng nói: "Hách huynh chớ trách, ta... ta quên công dụng của thịt con Thanh Thú này rồi, nhưng mà nghĩ... nghĩ... đến cùng thì..."

"Dù sao cũng vẫn không thoát khỏi phạm trù ‘hoạt huyết hóa ú, tăng âm bổ dương’..."

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Đi thiên hạ

Dịch giả: Jerry

Biên: argetlam

"... Nói vậy là, người chạy đến cái chỗ đầy bão tuyết này thu thập thảo dược hả?" Hách Khải thở ra một luồng khói, lập tức đã bị gió tuyết ào ào thổi tan, nhưng hắn căn bản không quan tâm. Nửa người trên để trần, lộ ra cơ bắp cường tráng làm hắn rất là khoái chí.

Trương Hằng ngồi bên thì đang run lập cập, cũng chẳng trách gã được, trên này là đỉnh núi cao mấy nghìn mét, quanh năm tuyết phủ, mặc dù đang là mùa hạ, thế nhưng nhiệt độ ở đây ít nhất phải dưới âm mười độ, hơn nữa gió rít rất mãnh liệt, Trương Hằng lại không phải Nội Lực Cảnh, trong hoàn cảnh này không chết cóng mới là lạ.

Hai người thong thả ăn xong bữa tối. Nói là bữa tối, chẳng thà nói là bữa khuya, dù sao Hách Khải cứu Trương Hằng, sửa sang lại lều vải, thu xếp ổn thỏa cho gã xong lại đi bắt một con cự thú bước đi như bay trên núi tuyết, đem về nướng chín, lúc hai người ăn cơm đã là gần sáng rồi.

Hai người đều là người luyện võ, đặc biệt Hách Khải đã trở thành Nội Lực Cảnh, nếu ăn uống thả cửa thì lượng đồ ăn hắn ăn có thể được tiêu hóa bằng tốc độ gấp mấy chục lần tốc độ tiêu hóa của người thường, hơn nữa hiệu suất tiêu hóa cũng cao hơn nhiều lắm. Hiện tại chỉ tốn thương một chút nguyên khí, ăn hơn một nửa con Thanh Thú vẫn tỉnh là ít. Trương Hằng cũng là người luyện võ, theo con mắt của Hách Khải thì gã còn là một tay thực lực rất không tệ, tuy rằng thân thể còn chưa rèn luyện đến Chuẩn Nội Lực Cảnh, nhưng trụ cột thân thể đã rèn luyện tới mức vô cùng vững chắc. Chỉ cần được cung cấp đủ dinh dưỡng, rồi học thêm vài bộ võ công khá một chút, tới đa trong vòng một hai năm gã sẽ có thể luyện đến Chuẩn Nội Lực Cảnh.

Hai người ăn như hổ đói, chỉ vài phút ngắn ngủi con Thanh Thú đã bị hai người ăn thành khung xương. Hơn nữa cũng có thể nhìn ra, Trương Hằng tựa hồ cũng không phải người sinh ra từ tầng lớp thượng lưu, thân phận Hách Khải cũng là trẻ mồ côi, hai người không hề câu nệ lễ tiết, đem xương cốt con Thanh Thú cắn nát, hút cả tủy bên trong. Ăn xong, vẻ mặt hai người rất là thỏa mãn.

Sau khi ăn, hai người cũng không có ý định nghỉ ngơi, mà ngồi cùng nhau trên đỉnh núi nói chuyện phiếm. Qua lời kể của Trương Hằng Hách Khải mới biết, gã là người Bách Thảo Quốc, hơn nữa theo lời Trương Hằng nói, gã còn là học viên Đại học Y khoa Bách Thảo Quốc, lần này đến khu vực núi tuyết là để hái thuốc nghiên cứu.

Trương Hằng nghe Hách Khải hỏi xong, gã uống một ngụm rượu Hách Khải đưa cho lúc nãy, hưởng thụ hương vị của rượu rồi mới lên tiếng: "Đúng vậy, mùa này đúng là mùa dược liệu nổi tiếng nhất vùng núi tuyết, Đông Trùng Hạ Thảo sinh trưởng. Mùa đông trông chúng như con băng tằm trong tuyết, đẹp như ngọc vậy, mà vào mùa hè chúng sẽ mọc trên núi cao biến thành một loại thực vật có màu như băng tuyết, nếu không tới gần để nhìn, mắt người thường căn bản không cách nào từ trong tuyết nhận ra được. Hơn nữa đông trùng hạ thảo mọc ở nơi càng cao so với mặt biển thì dược tính càng tốt, nghe nói nếu là trên những đỉnh núi độ cao so với mặt biển đạt tới hàng vạn mét trở lên sẽ xuất hiện Đông Trùng Hạ Thảo cực phẩm, đó chính là một loại thiên tài địa bảo, người bình thường ăn vào có thể đề cao tổ chất thân thể căn bản. Còn nếu là Nội Lực Cảnh ăn vào, sẽ có thể chiết xuất nội lực, tăng mạnh tốc độ hệ thống tuần hoàn nội lực trong cơ thể, là thiên tài địa bảo tuyệt đỉnh vô song."

"Háaaaa? trên này cũng có Đông Trùng Hạ Thảo?" Hách Khải vốn định nói "ở cái thế giới này", may mà hắn kịp thời đổi được. Hắn cũng biết, Đông Trùng Hạ Thảo của thế giới này khẳng định không phải Đông Trùng Hạ Thảo của địa cầu kiếp trước, qua Trương Hằng miêu tả có thể nhìn ra được, Đông Trùng Hạ Thảo của nơi này có vẻ là một loại mùa đông là trùng, mùa hè là thực vật.

"Có chứ." Trương Hằng gật đầu khẳng định: "Đông Trùng Hạ Thảo tuy rằng có thể là thiên tài địa bảo, nhưng là chỉ ở đỉnh núi có độ cao vạn mét trở lên mới có thể ra đời thôi. Đông Trùng Hạ Thảo bình thường cũng là một loại thảo dược tương đối quý, phân bố tại khu vực núi tuyết, ta đọc trong sách y thuật biết được, ngoại trừ khu vực phía đông Lam Hải, kỳ thật tại khu vực phía bắc Lam Hải, Đông Trùng Hạ Thảo phân bố còn nhiều hơn. Dù sao ở khu vực phía bắc Lam Hải có những dãy núi cao trải dài bất tận, nghe nói ở bên kia vẫn thỉnh thoảng phát hiện thiên tài địa bảo Đông Trùng Hạ Thảo, thật muốn qua bên đó ngắm nhìn phong cảnh mới một chút a."

"Hắc hắc hắc, phải thế này mới đúng chứ!"

Hách Khải lập tức phá lên cười sảng sặc, cười vô cùng thoải mái. Hắn nhìn không được vở bả vai Trương Hằng một cái, thiếu chút nữa vỗ cho gã trực

tiếp bay xuống dưới núi, sau đó Hách Khải đứng thẳng lên, mình trần ngênh đón gió tuyết, hần lớn tiếng nói: "Đàn ông trên đời dù sao cũng vẫn phải có thứ gì đó để theo đuổi chứ! Ngươi biết không? Ta là một đứa xuất thân cô nhi, từ nhỏ đã ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, nhưng mà ta có một vị hảo huynh đệ, chân thành đối xử với nhau như anh em ruột, hần đi làm mấy việc bất chính lên lút để kiếm sống, kiếm tiền cho ta, giúp ta có thể tập võ, giúp ta có thể bộc phát nội lực. Ta đã nói với hần rằng, sau khi ta bộc phát nội lực, hần sẽ cùng ta nổi tiếng, ăn uống thả ga, sau đó là cùng ta chu du khắp thế giới này. Chúng ta muốn đi xem hết cảnh sắc của cái thế giới này, đi khắp những địa danh trên thế giới này, ăn hết sơn hào hải vị trên thế giới này, đó chính là khao khát và ước mơ của chúng ta!"

Trương Hằng có chút hâm mộ, mờ mịt gật đầu, gã đột nhiên hỏi lại: "Người huynh đệ kia của huynh đâu?"

"Chết rồi." Hách Khải không hề kiêng kỵ chút nào, trực tiếp nhìn thẳng Trương Hằng mà nói: "Hần đã chết, đã chết trên con đường kiếm sống của hần. Lúc trước ta đã nói, chúng ta là trẻ mồ côi, không có chút thế lực hay bối cảnh gì, cũng chẳng có người thân hay gia tộc, khi đó chúng ta cũng còn nhỏ, và hần muốn chu cấp nuôi dưỡng cho ta luyện võ... Ngươi cũng là võ giả, ngươi phải biết, muốn luyện võ nhất định phải đầy đủ chất dinh dưỡng, ăn thật cũng được, thuốc bổ cũng tốt, tóm lại vẫn phải có, vì vậy hần chỉ có thể đi làm nghề trộm vặt kiếm sống. Là vì để ta có thể hoàn thành ước mơ của ta, hần từ nhỏ đã gia nhập xã hội đen, bị người đánh, bị mắng chửi, làm những việc lương tâm hần không muốn, chỉ vì để kiếm được thêm một chút tiền..."

"Nhưng mà vào xã hội đen, khó tránh khỏi dẫm vào phiền toái, bang phái của hần vô tình đã liên lụy vào cuộc tranh đấu của các thế gia đại tộc, bọn hần đã bị giết sạch, không có di chúc, càng không có cơ hội gặp mặt hần lần cuối cùng, thậm chí ngay cả xác hần ta cũng không thể tìm thấy, cứ không ai biết đến mà chết đi như thế... Sau khi hần chết mấy ngày ta mới bộc phát nội lực, sau khi giết chết một tên Nội Lực Cảnh của gia tộc đó, lại cưỡng ép bọn chúng giết chết tên con cháu đã làm ra những chuyện này, và ta... rốt cuộc cũng không cách nào hoàn thành mơ ước của huynh đệ ta rồi."

Hách Khải đứng trên đỉnh núi, không đợi Trương Hằng nói cái gì mà nén bi thương, lại tiếp tục nói lớn: "Một đời người, hai huynh đệ, ta sẽ không nói cái gì mà hối hận này nọ, bởi mọi chuyện đã qua, cho dù hối hận thì huynh đệ ta cũng không cách nào phục sinh được, ta chỉ có thể nói, ta sau này sẽ không bao giờ phạm sai lầm như thế nữa, nếu còn phạm phải, ta nguyện lấy cái chết đền tội! Đồng thời, ta còn muốn sống thay phần huynh đệ của ta, ta muốn thực hiện giấc mộng của ta, ta phải đi khắp cái thế giới này!"

Trương Hằng được thấy Hách Khải như thế, nghe hần nói như thế, trong lòng rất là xúc động, cái loại tự do này, cái loại tiêu sái này thực sự khiến người ta không khỏi cảm thán. Trương Hằng cũng vô cùng kích động, gã vội vàng nói: "Ta cũng vậy, ta đã luôn muốn đi tìm những nơi sinh trưởng của thiên tài địa bảo khắp thiên hạ. Huynh không biết chứ, ta từng đọc trong sách cổ, sách y thuật, các loại sách về động thực vật, những thiên tài địa bảo kia đều có hoàn cảnh sinh trưởng đặc thù của riêng mình, đều là đoạt quyền tạo hóa của thiên địa. Ví dụ như trên núi cao hơn vạn mét mới có thể xuất hiện Đông Trùng Hạ Thảo chính là như vậy, ngươi có thể tưởng tượng núi cao vạn mét trở lên là như thế nào sao? Nghe nói phía bắc Lam Hải chỉ có mấy ngọn núi là cao trên vạn mét thôi, thế nhưng ta lại đọc một ít sách du ký mà biết được, ở Hắc Hải còn có Vạn Sơn Chi Tổ trong truyền thuyết, cao tới mười vạn tám nghìn mét, nghe nói hoàn cảnh trên độ cao đó là tối đen như mực, nhìn xuống cái thế giới này của chúng ta chỉ thấy toàn là ánh sáng, hơn nữa có vẻ như trên đó không thể nào hô hấp được, rất là kỳ diệu đi... Còn nữa còn nữa, Huyền Địa Hồng Liên trong truyền thuyết, sinh trưởng tại nơi một cái ao nham thạch nóng chảy sâu đến vạn mét trong lòng đất với nhiệt độ cực cao, áp suất cực lớn, mà bên trong ao nham thạch nóng chảy kia nhiệt độ vẫn bình thường, nước với bùn tạo thành ao sen, các loại hoàn cảnh này chỉ ngẫu nhiên mới có thể kết hợp lại mà sinh ra thiên tài địa bảo Huyền Địa Hồng Liên, còn có... còn có..."

Hách Khải hút thuốc, nghe Trương Hằng nói, trong lòng hần chỉ có một mảnh bình yên, nhìn xem Trương Hằng càng nói càng hưng phấn, hần mới lên tiếng: "Chính là như thế, mỗi người đều có ước mơ hoài bão của mình. Ước mơ hoài bão ấy không phân biệt cao hay thấp, chỉ có sự cố chấp bao nhiêu hay sự tương đồng với nhau mà thôi. Điều này rất tốt, vì giấc mộng của ngươi và ta, cùng cố gắng lên, tạo nên!!" (từ thông tục trên mạng của TQ, ám chỉ thiếu niên bên ngoài ít nói, bên trong thì khó chịu)

Bởi vì gió núi to quá, hơn nữa tâm tình Trương Hằng đang rất kích động nên không có nghe rõ hai từ cuối, mang ngữ khí trêu chọc của Hách Khải. Gã vẫn còn đang suy nghĩ bản thân sau này sẽ đi khám phá những địa phương có thiên tài địa bảo kia, tâm tình ngày càng kích động, sắc mặt cũng trở nên đỏ bừng, chẳng qua gã dường như nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Hơn nửa ngày sau, lại chuyển thành thờ dài, ngửa đầu hưng hăng uống một ngụm rượu, thờ dài, cũng không nói thêm gì cả.

Hách Khải đều nhìn thấy hết, nhưng hần cũng chẳng mớ miệng an ủi làm gì, đàn ông khi có việc buồn khổ trong lòng đều cần tự bản thân mình đối mặt, bất luận là chuyện gì đều cần như thế, nếu không sao có thể gọi là "nam tử hần đầu đội trời chân đạp đất"? Đương nhiên, cái loại tư tưởng nói nhảm nam nữ ngang hàng, đàn ông cứ khóc đi cũng không hần sai, Hách Khải không có bình luận gì, mỗi người đều có ý kiến riêng mà.

Chẳng qua Hách Khải vẫn đưa một bình rượu nhỏ cho Trương Hằng. Trương Hằng lắc lắc bình rượu trên tay mình, sau khi xác nhận bên trong không còn rượu thì nhận lấy, lại uống một ngụm, thờ hất ra, nói: "Chỉ cần kiểm nghiệm xong "Cái kia"... ta sẽ vứt bỏ hết tất cả đi ngao du, đây là giấc mơ từ nhỏ của ta, sau này ta nhất định phải hoàn thành!"

Hách Khải chỉ ngồi yên lặng nghe, cũng không nói gì, hai người từ từ uống rượu, hút thuốc. Ngồi một hồi lâu, Hách Khải bỗng đứng dậy, hần đưa mắt nhìn xa xa. Đang trên đỉnh núi cao, tuy rằng không phải loại hùng vĩ đệ nhất thiên hạ, nhưng mà người đứng tại nơi đây, đôi mắt nhìn ra xa ít nhất cũng có thể thấy xa mấy nghìn vạn km. Cái thế giới này cũng không có đường chân trời uốn lượn, có điều khi nhìn xa hơn còn có các loại sương mù, vật thể che chắn, vì vậy chỉ có thể chứng kiến những thứ trong tầm mắt mà thôi, nhưng đây đã là cảnh tượng vô cùng rung động lòng người rồi, ít nhất ở kiếp trước Hách Khải chưa từng thấy cảnh tượng nào rung động như thế.

Mà tại nơi xa xăm kia, bầu trời bị bao phủ bởi đêm tối, một chút ánh sáng từ đường chân trời từ từ lóe lên. Vốn chỉ là điểm sáng rất nhỏ, sau dần dần lớn lên, hầu như muốn nhuộm đỏ toàn bộ đường chân trời. Cùng lúc đó, một màu đỏ lửa từ đường chân trời kia tỏa ra, ánh mặt trời... Xuất hiện!

Hách Khải xúc động nhìn hết thấy, đây chính là nguyên nhân vì sao hần muốn hạ trại trên đỉnh núi, một đêm gió tuyết mãnh liệt, chỉ để chờ đến thời khắc bình minh này thôi, tất cả đều đáng giá. Hơn nữa không chỉ có hần, Trương Hằng đứng bên cạnh hần cũng ngơ ngác nhìn ánh mặt trời thật lâu không nói.

Hai người ngây ngốc đứng hồi lâu, đến khi vầng thái dương đã hoàn toàn thoát ra khỏi đường chân trời, Hách Khải mới thở ra một hơi, nói: "Chinh đồn

hành lý, chúng ta liền xuống núi. Đúng rồi, Trương huynh, người là từ Bách Thảo Quốc đến, từ đây cách Bách Thảo Quốc bao xa?"

Trương Hằng thu hồi ánh mắt trả lời : "Rất xa đấy, ta nửa tháng trước xuất phát từ trường, sau khi đi bộ liên tục chừng mười ngày mới đến được đây. Có điều ta cũng không phải hoàn toàn vượt qua dãy núi này, ở phía trước có vài ngọn núi lớn chặn đường, độ cao và dốc đứng khiến ta căn bản không thể leo lên. Lại thêm có mảnh thú qua lại, trong trường đã đánh dấu khu đó là khu vực cấm, ta là đi qua một thông đạo dưới mặt đất mới đến được đây."

"Thông đạo dưới mặt đất!?" Hách Khải lặp lại, thanh âm cũng cao thêm vài phần, hiển nhiên hẳn rất có hứng thú đối với thông đạo dưới mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng hứng thú.

"Ừ, thông đạo dưới mặt đất!"

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Thông đạo dưới mặt đất

Dịch giả: Jerry

Biên: argetlam7420

Hách Khải theo sau Trương Hằng, hai người đang đi trong một thông đạo dưới mặt đất.

Theo như Trương Hằng giới thiệu, lãnh thổ thật sự của Bách Thảo Quốc không đơn giản chỉ có diện tích trên mặt đất, diện tích đất trong lòng đất Bách Thảo Quốc còn lớn hơn diện tích bề mặt, đó chính là một thế giới dưới lòng đất.

Ở khu vực giao thoa của các dãy núi ở Bách Thảo Quốc có một sơn cốc cực kỳ rộng lớn. Khu vực này từ xưa đến nay rất ít khi phát sinh các thiên tai địa chấn, đồng thời theo như những nhà thám hiểm phát hiện thì dưới nền đất của Bách Thảo Quốc tồn tại những không gian phi thường lớn, cái nhỏ ước chừng vài căn phòng mấy trăm mét vuông, cái lớn thì phải ngang một thôn trấn thậm chí thành thị. Những khu vực này liên thông với nhau, hơn nữa từ xếp theo thứ tự từ trên xuống dưới tầng tầng lớp lớp, tạo nên hoàn cảnh địa lý đặc thù của Bách Thảo Quốc.

Hơn nữa dựa theo lời nói của Trương Hằng, khu vực ngầm dưới lòng đất Bách Thảo Quốc cực kỳ rộng lớn, những khu vực đang thăm dò hiện nay hầu như đã vượt xa mấy chục lần diện tích Bách Thảo Quốc, từ trên xuống dưới tổng cộng chia làm ba tầng. Tầng đầu tiên sâu hơn nghìn mét, nhưng vẫn còn chưa thăm dò hết, sâu phía dưới còn có khu vực còn lớn hơn, thậm chí mới chỉ thăm dò hết bề ngang mà thôi. Trước mắt có một đường hầm đã được thăm dò kỹ càng, nó kéo dài đến tận biên giới phía bắc Lam Hải, chỉ là chưa tìm được cửa hướng lên mặt đất mà thôi.

Trên thực tế, đây cũng không phải hoàn cảnh địa chất đặc thù của riêng Bách Thảo Quốc, theo Trương Hằng suy đoán dựa trên sách cổ ghi chép, Trùng Hải trong Thất hải cũng có rất nhiều quốc gia được xây dựng trong lòng đất. Nghe nói đó là một khu vực tồn tại ở dạng lập thể, và Trùng Hải cũng là đại dương dạng lập thể, chẳng qua gã chưa tự mình đi xem bao giờ, chỉ qua miêu tả trên sách vở căn bản không thể nào tưởng tượng nổi.

Hách Khải mặc dù mấy ngày nay cũng xem qua không ít sách vở, nhưng chẳng qua đa số sách vở chỉ là giới thiệu con người và văn hóa, lịch sử Lam Hải, hoặc là đất đai, rất hiếm khi giới thiệu các khu vực khác, mặc dù có cũng chỉ có rải rác vài dòng. Những sách vở đó ngoài giới thiệu tình hình Lam Hải, những điều ghi chép nhiều nhất đa số là các thể gia đại tộc, hoặc là Hoàng tộc đế quốc, tiếp đến là các thể lực lớn khác của Lam Hải, ví dụ môn phái, tổ chức, ví dụ các trường đại học cùng loại với trường Trương Hằng đang theo học. Và những ngày này Hách Khải chỉ lo du lịch cùng truy tìm Mạc Biệt Mạc Biệt, cũng không có thời gian tra cứu mấy loại sách vở Trương Hằng đang nói tới.

Giờ phút này nghe Trương Hằng mô tả tỉ mỉ như vậy, trong lòng Hách Khải nhiệt huyết dâng trào, hận không thể ngay lập tức tới xem những kỳ quan thắng cảnh kia.

Trong lúc nói chuyện phiếm, hai người đã đi xuống chân núi, men theo một con đường nhỏ dưới chân núi hướng về con đường ngầm dưới mặt đất Trương Hằng đã nói. Khi đến trước cửa hang thì đã là giữa trưa, theo lời Trương Hằng, dưới lòng đất thực sự không phải tối đen như mực, tuy rằng rất nhiều nơi quanh năm không có ánh sáng, thế nhưng dưới lòng đất có rất nhiều nơi tồn tại thực vật phát quang, mặc dù chỉ là ánh sáng mờ mờ, nhưng ít nhất cũng có thể miễn cưỡng nhìn được cảnh vật xung quanh, tuyệt sẽ không chìm vào bóng tối bất tận.

Nếu đã như vậy, Hách Khải cũng cảm thấy không cần trì hoãn thêm nữa, hẳn cùng Trương Hằng đi vào trong động, trên tay hai người cầm mấy bó đuốc đã chuẩn bị từ trước. Lúc mới bắt đầu tiến vào, hang động khá nhỏ hẹp, có vài chỗ Trương Hằng và Hách Khải phải xoay người mới có thể đi tiếp, nhưng càng đi sâu vào trong lòng đất, thời gian dần trôi đi, thông đạo bắt đầu trở nên rộng rãi hơn nhiều, được ánh đuốc chiếu rọi, những hòn đá kỳ lạ, các loại vách đá, thạch nhũ đều hiện ra trước mắt Hách Khải, hẳn vừa đi vừa nhìn trái nhìn phải, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Trương Hằng không hề để ý tới những thứ này, gã đi đằng trước, thỉnh thoảng dừng lại mở bản đồ ra xem, cái bản đồ đó Hách Khải cũng đã nhìn qua, rõ ràng không phải loại bản đồ in ấn chính thống, mà do Trương Hằng tự mình miêu tả phác thảo ra, vài chỗ còn có dòng chữ ghi chú nhỏ, miêu tả rất kỹ càng. Trương Hằng cứ đi một chút lại dừng lại, dẫn theo Hách Khải đi được ước chừng bốn năm canh giờ, giờ phút này trên mặt đất đoán chừng đã có thể nhìn thấy ánh chiều tà hoàng hôn.

Vừa đi, Trương Hằng vừa nhìn bản đồ suy nghĩ hồi lâu, rồi cuộc mang theo Hách Khải liên tục bỏ qua mấy cửa hang nhỏ, tiếp đến trước mắt hai người chính là một khu rừng tỏa ánh sáng xanh biếc rực rỡ. Đây là một khu vực có đủ loại nấm lớn nhỏ sinh trưởng, cây lớn cao đến vài chục thước, trung bình đều hơn mười mét, cũng có vài cây nấm nhỏ thoát nhìn cùng cây nấm bình thường Hách Khải ăn không khác gì nhau, khác biệt duy nhất là cây nấm ở đây đều tỏa ra hào quang xanh biếc nhàn nhạt.

"... Đây là nấm Lục Du, không thể ăn, cũng không thể làm thuốc, một khi phát triển đến độ cao một thước, cây nấm sẽ sợi hóa. Nếu phát triển cao đến năm thước, cây nấm sẽ biến thành chất liệu tương tự như gỗ. Loại nấm này tỏa ra hào quang xanh biếc, loại hào quang này có thể hấp dẫn một lượng lớn côn trùng dưới lòng đất, và dinh dưỡng cần thiết để duy trì sự sống của loại nấm này đa số đến từ chính những chất bài tiết và xác của những con côn trùng này. Đồng thời, cây nấm cũng cung cấp cho côn trùng điều kiện sinh trưởng cần thiết, bào tử của nấm cũng có thể làm thức ăn cho côn trùng, cứ như vậy tạo thành một hệ thống sinh thái đơn giản dưới lòng đất."

Trương Hằng nhìn một rừng cây nấm trước mắt, thao thao bất tuyệt giới thiệu cho Hách Khải, Hách Khải cũng vô cùng hào hứng, hận không thể lập tức tiến vào rừng nấm.

Nhưng Trương Hằng ngay lập tức kéo Hách Khải lại, nói : "Hách huynh, tuyệt đối không nên tùy tiện tiến vào trong đó, trong những côn trùng kia có không ít con có độc, nếu không cẩn thận bị đốt, vạn nhất gặp phải con độc tính mạnh, có lẽ ngay cả Hách huynh cũng không thể chống chế được. Muốn vào trong đó chỉ có một biện pháp, chính là đốt cháy thân gỗ của mấy cây nấm này, làm vậy sẽ sinh ra một loại sương mù chuyên nhằm vào côn trùng, con người hít thở không có việc gì, hơn nữa còn có mùi thơm nhàn nhạt, thế nhưng đối với côn trùng mà nói chính là kịch độc. Hơn nữa nơi này có các loại côn trùng có độc sinh sống, mảnh thú trong lòng đất sẽ không tùy ý tới gần, vì vậy dựng lều nghỉ ngơi tại đây là rất an toàn."

Lúc này Hách Khải mới nhìn Trương Hằng nói : "Giờ mới để ý, người có vẻ rất am hiểu sinh vật học a, người không phải là học sinh ngành y sao?"

Trương Hằng cười miễn cưỡng, tựa hồ có chút khó nói, hơn nửa ngày sau mới lên tiếng: "Kỳ thật ta cảm thấy rất hứng thú với sinh vật học, ta luôn muốn đi tìm những nơi sinh ra thiên tài địa bảo, kỳ thực cũng là muốn nghiên cứu hệ thống sinh thái những nơi đó, so ra... Y học có thể coi là nghề nghiệp của ta đi."

"Cho nên? Hoạt huyết hóa ú, tăng âm bổ dương?" Hách Khải nghe Trương Hằng nói vậy, nhin không được trêu chọc gã một câu. Trên đoạn đường tới đây hai người đã nhìn thấy rất nhiều loại thảo dược, Hách Khải đều hỏi thăm Trương Hằng công hiệu của những thảo dược này, mười loại thì tám chín loại Trương Hằng đều chỉ dùng một câu duy nhất bình luận về những thảo dược này, "hoạt huyết hóa ú, tăng âm bổ dương".

Trương Hằng lập tức đỏ mặt, thì thào nói : "Chung quy dù sao cũng vẫn không thoát được phạm trù 'hoạt huyết hóa ú, tăng âm bổ dương' mà..."

Hách Khải bắt đầu dĩ nhiên vai, hai người cũng chẳng nói thêm lời nào. Hách Khải làm theo lời Trương Hằng, lấy từ trên vài cây nấm từng khối chất liệu bằng gỗ, sau đó chọn một chỗ trống không có cây nấm, nằm trong phạm vi ánh sáng âm u chiếu tới để dựng lều trại, sau đó là đốt thứ gỗ này lên, một luồng khói xanh nhàn nhạt lập tức bốc lên. Ngay sau đó, toàn thân Hách Khải cũng bắt đầu nổi hết da gà....

Từ dưới mặt đất và trong lều trại, hàng vạn con côn trùng xông ra, trong nháy mắt chỗ hai người đứng dường như biến thành một biển côn trùng. Trương Hằng vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, hiển nhiên gã đã trải qua tình huống này không chỉ một lần. Ngán ngại mấy phút sau, vô số côn trùng đã rút khỏi khu vực lều trại, còn Hách Khải vẫn đứng sững sờ ngây dại.

"Tốt, như vậy là được rồi, đồng lửa này không thể để tắt được, nhiên liệu chính là loại nấm này, thẳng đến khi chúng ta rời khỏi nơi này, sẽ không có bất kỳ con côn trùng nào tới gần. Đứng rồi, có thể dùng loại nhiên liệu này để nướng thịt, thịt sẽ mang theo một hương thơm đặc biệt, thịt nướng càng thêm ngon." Trương Hằng không chú ý tới Hách Khải đang kinh hãi, gã vẫn rất bình tĩnh, hài lòng quan sát lều trại xung quanh.

Hách Khải lúc này mới dần khôi phục tinh thần, vừa đứng lúc nghe Trương Hằng nói đến thịt nướng, miệng hắn lập tức trào nước miếng, lập tức nói ra : "Ta sẽ ngay lập tức đi bắt vài con mồi... Lại nói, trong lòng đất này cũng có thú rừng chứ?"

Trương Hằng cười khàng định, hơn nữa còn nói chi tiết vài loại sinh vật thường xuyên qua lại, đại đa số là sinh vật gặm nhấm cỡ nhỏ cùng loại với chuột, sóc. Tuy vậy cũng có hai loại là sinh vật cỡ lớn, trong đó một loại là mãng xà sống trong lòng đất, còn một loại gọi là Khủng Nghê, đặc biệt là Khủng Nghê trong lòng đất, Trương Hằng đặc biệt giới thiệu đến một lần, đây là một loài sinh vật lưỡng tính, sau khi trưởng thành có thể dài hơn ba mét, hơn nữa sống càng lâu thì càng to lớn, một khi chiều dài của nó vượt quá hai mươi mét thì sinh vật này chính là Hung Thú rồi. Đường nhiên, nó vô cùng hiếm gặp, loài này chất thịt vô cùng ngon, là cao lương mỹ vị đối với đám quyền quý trên mặt đất, nhưng số lượng cực ít, có thể nói là mỹ vị quý hiếm chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Thế giới dưới lòng đất, mỹ vị quý hiếm, số lượng cực ít, khả năng có Hung Thú tồn tại...

Tổng hợp tất cả những thứ này lại, quả thực làm cho Hách Khải hưng phấn đến phát cuồng. Đây không phải là điều hắn hằng mong ước sao!? Đây không phải là thứ hắn luôn muốn truy cầu tìm kiếm sao!? Trải qua mạo hiểm, sống sót, truy tìm...

Đi khắp những vùng đất chưa biết trên thế gian, gặp những thứ người khác không thể gặp, tìm những thứ người khác không thể tìm, có được những thứ người khác không thể có được!!

Tuy rằng nơi đây nhất định là đã bị những người thăm dò trước đó tìm kiếm rồi, hơn nữa còn bị không biết bao nhiêu người thăm dò qua, con Khủng Nghê trong lòng đất đoán chừng cũng đã bị không biết bao nhiêu người săn giết, nhưng những thứ này đối với hắn mà nói vẫn là nơi thần bí chưa được khám phá a! Hơn nữa hắn phải đi hết cái thế giới này, hắn muốn xem hết cái thế giới này, dù sao vẫn sẽ có những nơi thần bí nào đó, dù sao vẫn sẽ có những nơi hung hiểm nào đó, là những nơi người khác chưa từng đi, cũng chưa từng thăm dò qua, càng không phát hiện qua. Hơn nữa còn những sinh vật bí ẩn, thiên tài địa bảo chưa được tìm thấy...

Hắn nhất định phải đi xem!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Hành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.